

УИЛЯМ ДИЙЛ ХУЛИГАНИ

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

РЕЗЮМЕ:

Джейк Килмър е ченге, федерален агент. Неговата специалност се нарича браншът на мафията, известен под името Синсинатската Триада. В продължение на години той им диша във врата; кръжи из просмуканите им в корупция сфери, избягва като по чудо куршумите им.

А сега те са се устроили в Дюнтаун, Джорджия. Дюнтаун, където преди двадесет години Джейк изкарва едно идилично лято. Където в един златен миг преди Виетнам, всичко — приятелството, уважението, любовта на най-красивото момиче — е било само на една ръка разстояние.

Сега Дюнтаун представлява кървава баня. Някой избива един след друг водачите на Триадата и Джейк е натоварен със задачата да издири убиеца. За помощ са му придадени Хулиганите, най-страхотната колекция бивши ченгета, събирани някъде заедно. А при спомените си има да се справя с множество призраци; като някои впрочем от тях са с плът и кръв.

ОТЗИВИ:

В един град в южните Щати правосъдието се стоварва от двете страни на закона. „Фантастично, нещо като Кръстника на южна Джорджия.“

Юнайтед Прес Интернашънъл

„Това е най-добрата книга на Дийл досега.“

Чатануга Таймс

„Внимавайте с тия момчета, хич не си поплюват... Предпочитат да действат, отколкото да говорят, но когато говорят, приказката им е груба, мръсна, понякога странна, но винаги точна... Дийл много точно е успял да пресъздаде това усещане за мъжко другарство до смърт, в което

страшно много неща могат да се изразят само с няколко думи“.

Атланта Джърнъл & Конститушън

„Дийл поддържа действието с много точно премерена крачка, проправя му пътя с обилни порции натегнат като пружина диалог, като го гарнира с мрачен хумор, състоящ се от четирибуквени думи... Много е трудно да изкараш от равновесие автор, който пише:“Коя си ти?“ — запита я той. „Чучулига“ — отвърна тя. „Така се казваш или така обичаш да живееш?“. Както се оказва, и двете са верни. Романът също; това е още една увеселителна разходка.“

Ню Йорк Дейли Нюз

„Някои от най-силните страници на романа са кратките спомени от Виетнам... Великолепна и завладяваща книга“.

Клийвлънд Плейн-Дилър

„Страхотна книга!“

Плейбой

„Разтърсващ роман за престъпността в един град в Джорджия... Това не е книга за хора с педантичен вкус... Стилът на Дийл шибя като с камшик, а състраданието му не познава граници.“

Сиатъл Съндей Таймс Поуст-Интелиджънсър

ПОСВЕЩЕНИЯ:

Посвещавам тази книга на Вирджиния, любовта на моя живот.

На Майкъл Парвър, за неговата подкрепа и приятелство в трудните моменти, и най-вече заради Стик.

И на баща ми, най-добрия и любящ човек, когото някога съм познавал, който почина преди книгата да бъде завършена.

БЛАГОДАРНОСТИ:

Искам да изкажа огромната си благодарност на семейството си и приятелите ми за тяхната непрестанна подкрепа и кураж, който ми вдъхваха: на мама, Темпъл, Кати, Джон и Кейт, Бил, Мелиса и Дейвид, Стан и Ивон, Боби Бърд, Карол Джакович, Мерилин Парвър, Майкъл Ротшилд, Били Уолъс, Франк Мацола, семейство Харисън от Лукаут Маунтийнс, Марк Вон, Барбара Томас, Джак и Джим.

На моя верен приятел, Дон Смит, чиито духовитост и смелост винаги ми помагаша.

На моя добър приятел, К.Х. Харис „Авера“, от Държавното съкровище, за неговата безкористна помощ при изясняването и на най-дребните детайли, на съпругата му Джоан, и дъщеря му Робин.

На директора Чарлз Ф. Ринкевич, заместник-директора Дейвид Маккинли, Кент Уилямс, Чарлз И. Нестър, Морис Гродски, и другите служители от Центъра за обучение по федерално право и неговото прилагане към Държавното съкровище, Брансуик, щата Джорджия, за тяхната незаменима техническа помощ.

Джордж Джентри и много други мъже служили във Виетнам и споделили опита и чувствата си с мен.

На Джордж, Бил, Беър, Б. Л., Нанси и Славко, Санди, Джим, Франки и Джингъл, Лари, Ейвърет, Тед, Майк, Кърт, Ричард, Рут, Дейтън, и всички мои приятели и познати на починалия голям човек Хигдън от остров Сейнт Саймънс, щата Джорджия, загдето споделиха имената си, приятелството си, времето и опита си с мен.

На моя редактор, Питър Гетърс, човек с изумителна проницателност, и на Сюзън и Одри, и на останалите от брилянтния му екип.

На Марк Джаф, за непресъхващата му вяра.

На Айрийн Уеб, моята любимка и удивителна жена.

И на безценния ми приятел, Оуен Ластър, веднъж и завинаги, герой от царството на мечтите.

Страницата със схемата на отдела за специални операции

Джейк Килмър, специален агент на Хладилника (ФБР)

Мики Парвър, известен също така и под прозвището Стик (Прът, пръчка, остен — англ. Б. пр.)

Лейтенант Били Моорхед „Холандеца“, шеф на отдела за специални операции

Чарли Флауърс „Едноухия“

Муфалата Хлапака

Панчо калахън

Луис Каубоя

Ернесто Сапата „Милия“

Джон Ланг „Акулата“

Ник Салваторе

Синсинатската Триада

Франко Талиани — „Бос на босовете“

Ники Стинето — Enforcer

Лио Костело — Юрисдикция, Финанси

Джони Драганата — Адвокат

Лу Коен — Счетоводство

Антъни Брониката — Наркотици

Рико Стизано — Хазарта

Тони Логето — Лихваря

Джони О’Брайън — Проституция

Туна Чевос — Наркотици

АВТОРЪТ:

Уилям Дийл е бивш репортьор на Атланта Конститушън и някогашен главен редактор на Атланта Магазин. Той е автор на книгите Машината на Шарки, Хамелеон, Хулигани и Тай-хорс. Живее на крайбрежието на Джорджия със съпругата си, Върджиния Гън. Неговата последна книга е 27.

„Рибата вярва на водата, а в същата тази вода после я сготвят.“

Хаитянска
пословица

УВОДНИ БЕЛЕЖКИ

ДЮНТАУН

Дюнтаун е град изкован от революционери, изчукан и оформен от вагабонти и бунтари, и обучен на добри обноски от префинени дами.

Дюнтаун е елегантност и спокойно очарование, булеварди с безкрайни редици от азалея, и открити крайречни променади, паркове и тесни улички; град на площадите; стоманени конструкции и балюстради, жалузи и капандури, галерии с колони и камбанарии покрити с безвкусна позлата; тухли, стабилност и мидени черупки под стъпалата; крайбрежен квартал с масивни стени и груба настилка, гигантски жалузи с огромни панти и вити стълби и сводове от ковано желязо; клаустрофобична гледка, създавана от товарните кораби пълзящи по реката само на една ръка разстояние от минувачите, място, където чайките крещят на червеношийките.

Това е град, чийто пулс се променя неуловимо квартал след квартал, също както и архитектурата им; град с училищни сгради, църкви и таверни от седемнадесето столетие с вентилатори по таваните и витрини на Тифани, двуетажни атриуми, мансардни прозорци, Викториански стълбища и класически английски прозорци и големи, елегантни имения от епохата преди Гражданската война, спотайващи се сред покрити с мъх дъбове и змиеобразни лози.

Дюнтаун представлява една разходка през осемнадесети век, чиято история е илюстрирана върху надгробните послания:

ТУК ПОЧИВА ДЖЕНИФЪР ГОУЛДСМИТ
ЛЮБЯЩА СЪПРУГА НА ДЖЕРЕМИ, КОЯТО
ПОЧИНА ОТ ЧУМАТА ПОГУБИЛА ТОЛКОВА МНОГО
ХОРА ПО ТЕЗИ ЗЕМИ ПРЕЗ ГОДИНАТА НА НАШИЯ
ПОВЕЛИТЕЛ, 1744 или
ДЖЕЙМС ОЛИВЪР
ОСТРОУМЕЦ С ГОРЕЩА КРЪВ ЗАГИНАЛ НА 22
ГОДИНИ В ДУЕЛ С ЛЕЙТЕНАНТ ЧАРЛЗ МОРЕЙ,

ИЗВАДИЛ ПО-ОСТЪР ЕЗИК И ПО-БЪРЗ ПИСТОЛЕТ ОТ НЕГОВИЯ.

Това са неговите предци. Оцелелите сформират брокерите на властта в града, владетелите на кралството, диктуващи една архаична социална структура, несменяема и очертана от своята метафора, Клуб Дюн, ограничена от елита притежаващ най-старото богатство с най-дълбоки корени, секвестирал го от епохата в продължение на повече от столетие.

Така годините са подминали Дюнтаун, оставяйки след себе си едно истинско съкровище: крепостно право от осемнадесети век, чиято история тръпне от разкази за призраци, за войни и кавги и плячкосани съкровища заровени по накъдрените брегове на Атлантика; чийто народ притежаваше наследството и независимостта на островитяните, в чиито жили течеше кръвта на ирландски въглекопачи, испански капери, хаитяни и ямайци, и на индианци от племето чероки приковано в резерватите.

Неговите заливи, мочурища и реки все още дават линия на един град образуван от острови: Али, Скидъуей, Тандърхед, Бъканиър, Оушънбай, Сий Оуът, и изпълнения с копнежи изпълзъл сякаш изпод страниците на Великия Гетсби Остров на въздишките, любимо място на богатшите, на старинните къщи, спокойни на фона на морските лагуни, където пред човешкия взор можеше да се изправи без никакви усилия някой Джей Гатц, втрещен в предупредителната светлина на пристана от Нос Дейз.

Миналото е навсякъде, вслушай се само, и ще разбереш, че това не е вятърът, а нашепващият призрак на отминалата година. Това, което за света вече е история, за Дюнтаун е самата реалност.

ВЪВЕДЕНИЕ

Разходка през Дюнтаун

ДЖ. ТОМПСЪН, 1972 ГОДИНА

ПРОЛОГ

До разсъмване оставаше по-малко от час. Малкият траулер напредваше на север. Течеше осмият ден откакто бяха напуснали Кумана, Венесуела. Внезапно капитанът на четиричленния екипаж пръв забеляза мигащата тревожно червена аварийна светлина върху мачтата на платноходката. Бяха на около миля от нея когато я зърна. В този момент траулерът се намираше на десет мили навътре в морето и на тридесет и пет мили североизточно от Фернандина, Флорида. Капитанът не откъсна половин час поглед от светлината, а през това време ръждясалото му корито приближаваше яхтата.

В сивия здрач, предшестваш изгрева на слънцето, вече бяха съвсем близо до замрелия съд, любимата играчка на богатите мъже.

Капитанът, мъж надхвърлил четиридесетте, с дълбок загар, разтърка четиридневната четина с мръсната си ръка. Двама души от екипажа му наблюдаваха с разсеян интерес яхтата. Помощник-капитанът, чернокож мъж с белег прорязващ лицето му от ъгълчето на устата до ухото му, се втренчи в сумрака и настоя да подминат споходената от бедствие яхта.

— Зарежи ги, шефе. Нямаме никакво време да се занимаваме с пишман моряци — посъветва го той.

Но капитанът бе прекарал в морето прекалено дълго, за да подмине каквото и да е съд изпаднал в беда. А и освен това мъжът, който размахваше като луд ризата си, очевидно беше богат; някакъв кекав любител на морето, който излизаше само в неделя, сблъскал се с проблем надхвърлящ многократно компетенцията му, и съвсем обяснимо изплашен до смърт.

— Никакви оръжия — предупреди ги тихо капитанът на испански. — Само спокойно, да ги видим какво искат. Ако са свършили горивото, можем да измъкнем тия грингос от киреча.

Той включи един мощен прожектор и прокара ръба по платноходката от носа до кърмата ѝ. Приблужи траулера съвсем близо и подхвърли на мъжа едно въже.

палубата. Той се стовари като празен чувал с лице надолу и с половина череп.

Останалите двама членове на екипажа, които се бяха качили върху палубата на платноходката, се извъртяха обезумели към стрелеца. Голият до кръста мъж заби в гърдите на единия от тях дълъг двуостър нож. Морякът политна върху кърмата гъргорейки несвързано. Стрелецът изстреля още един откос в гърдите на последния моряк; тубата се изтръгна от ръката на умирация и той се стовари в морето претъркулвайки се през релинга.

Голият до кръста мъж изтръгна ножа от гърдите на убития, избърса го в панталоните му и после изхвърли жертвата си в морето.

Стрелецът изстреля последния откос в лампата и мракът нахлу с трясък.

Всичко беше приключило само за тридесет секунди.

Двамата скочиха на борда на корабчето и трескаво затършуваха. Беше им нужен половин час за да се доберат до наградата си. Прехвърлиха трите малки, но тежки торби на борда на платноходката, изхвърлиха останките на капитана и помощника му в морето, заляха траулера с бензин и драснаха кибрита.

Голият до кръста мъж запусна двигателя на платноходката и я отдалечи от траулера; после заключи кормилото и се присъедини към стрелеца. Двамата разгледаха плячката си.

— Какво ще кажеш? — запита голият до кръста мъж, привеждайки се напред и взирайки се в една от отворените торби.

— Великолепно — изрече стрелецът. Той се дръпна зад партньора си, измъкна един Магнум 357 от колана си и пристъпи плътно зад него.

— Прощавай — изрече той. Вдигна пистолета на един инч зад тила на мъжа пред него и натисна спусъка. Пистолетът изрева и куршумът раздробил задната част на черепа му, подхвърляйки го върху рейлинга.

Стрелецът протегна ръка към тялото, но то се плъзна настрани, задържа се за миг върху въжето на предното платно, после се претърколи през него и политна надолу.

— Проклятие! — изрева стрелецът и се хвърли отчаяно напред, но само един миг не му достигна. Тялото се разлюля върху

повърхността на водата подобно на въдичарски корк и след миг морето го погълна.

Стрелецът побягна обратно към румпела, отвори дроселите докрай, и рязко завъртя лодката. В продължение на десет минути претърсва морето с надеждата да зърне трупа на жертвата си, но накрая се предаде.

Беше се отдалечил някъде на миля, когато горивото на траулера избухна в кипящо кълбо от пламък затъмнил за миг изгряващото слънце.

Не откъсна погледа си от димящия корпус, който се смаяваше все повече и повече, докато накрая изчезна зад хоризонта.

1. АСО, ДВОЙКА, ТРОЙКА

Да се завърнеш в Дюнтаун беше по-лошо, отколкото да отидеш във Виетнам. Не знаех какво ме очакваше в 'Нам, но много добре знаех какво ми готви Дюнтаун.

Докато самолетът извършваше последния си заход за кацане, ме връхлетяха спомени. Спомени, които ме завличаха към място, което се бях опитвал да изтръгна от паметта си в продължение на много години, и към едно време, което според разума ми беше последното зелено лято на живота ми. След него всичко беше обагрено с цветовете на есента, преходни краски. Умиращи цветове.

Цветовете на 'Нам.

Кафяви, мътни реки. Тъмнозелени пластмасови чували за мъртъвци. Черна пепел на местата, където някога бяха расли дървета и селища. Сиви лица с бели очи в очакване да прекарат ципа над тях, за да бъдат изпратени обратно в Цивилизацията и положени в кафеникавата пръст.

Такива бяха оттенъците обагрили живота ми след онова лято. 1963 година.

Много отдавна.

Повече от двадесет години се бях мъчил да излича белезите от онези няколко месеца. А сега изведнъж тя ме връхлиташе като запратен кинжал, също и имената и лицата на хора от онова време. Шефа. Титан. Уоли Бътс и Винс Дуули. Теди.

Доу.

Времето бе посегнало на блестящото някога острие, бе притъпило остриите му ръбове, но това само бе изострило още повече онази пулсираща и непресъхваща болка. Доу Финдли беше последната фантазия, която си бях оставил. Бях прогонил повечето от предишните си мечти, но тази си я бях запазил, като я бях бранил, подхранвал, търсейки подслон в нея, и още не бях готов да я предам на действителността.

Дребният самолет се гмурна ниско над мочурищата в проливния дъжд. Втрених се надолу през овалния илюминатор, заливан от дъждовните струи, в търсене на нещо, което да ме ориентира във времето и пространството. Сигурно очаквах да видя онзи хангар с едно единствено помещение, с кафе-машината си и половин дузина столове, което на шега наричаха чакалнята. Времето си играе лоши шеги с хората. За всеки човек то сякаш е някаква застинала рамка. Хората не остаряват; боята по къщите не се олющва или избледнява; дърветата си остават едни и същи. Дори и тревата не пораства.

Онова, което наистина очаквах да зърна през илюминатора, беше миналото. Това, което видях, беше един нисък терминал от стъкло и хромирана стомана, пулсиращи светлини осветяващи пистите, други самолети рулиращи на позиции за излитане. Летището беше поживено отколкото Лас Вегас събота вечер. Двайсет години са доста голям залък действителност за преглъщане на един път, но нямаше кой да ми го спести.

Докато трополях надолу по стълбичката на самолета и после през рампата под дъжда си спомних нещо, което баща ми обичаше да повтаря:

— Лесната победа не струва пукната пара.

Е, в действителност майка ми го казваше. Баща ми загинал по време на бойна акция в Пасифика три месеца преди да се родя. Географията никога не бе успяла да ми стане любим предмет, но докато тръгна на училище, аз вече знаех всичко, което можеше да се научи за остров Гуадалканал. Знаех географските му координати, очертанията му; знаех, че беше дълъг едва сто мили и тридесет широк и че това е била нашата първа офанзивна цел в Пасифика. Знаех също така, че на 20 август, 1942 година, в 22 часа и 15 минути или в десет и петнайсет вечерта, капитан Дж. Л. Килмър, Първа морска дивизия престава да бъде мой баща и се превръща в легендата на майка ми. Израснах с неговите Пурпурно сърце и Военноморски кръст рамка до портрета му на бюрото ми, за да не го забравя никога. Гуадалканал завинаги щеше да си остане едно грозно, нищо и никакво късче недвижимо имущество по средата на нищото, заради което едва ли си струваше да умира човек. По-късно аз самият щях да науча от първа ръка как се умира по този начин. Така или иначе, неговият среден

десантен кораб бил прострелян и избухнал под него. Той дори не успял да си намокри краката.

Но аз знаех всичко за баща ми, това, в което е вярвал, и мястото, където е загинал. Майка ми се беше погрижила за това. Уроците, които ми преподаваше, докато израствах, винаги започваха по един и същ начин:

— Баща ти казваше...

И после се отплесваше в съвсем друга посока.

Трябва да съм бил някъде на шестнайсет или седемнайсет години, когато съобразих, че за да успее баща ми да предаде на майка ми всички тези поучения, с които тя ме тъпчеше през всичките ми години, когато се оформях като човек, той би трябвало да е говорил безспир двадесет и четири часа на денонощие в продължение на двете им години семеен живот. Образът на баща ми беше творение на майка ми, но въпреки това беше убедителен. Когато започнах да се погаждам с нея, съобразих, че татко на двадесет и двегодишна възраст е бил помъдър от Омир, Сократ, Нютон и Бен Франклин, взети заедно. Може да се стори смешно, но сигурно още съм убеден в това.

— Баща ти казваше, че лесната победа не струва пукната пара.

Трябваше да се вслушам в това предупреждение докато тичах под дъжда, но други неща ми бяха на ума. Влезе ми в едното ухо и излезе от другото, без да остави нищичко помежду им.

И когато прекрачих прага на дюннтаунския терминал действителността ме върна към себе си с плесник. Терминалът беше дълъг колкото един градски квартал, с подвижен тротоар, денонощна закувалня, изискан ресторант европейски тип, и два бара.

Докато успея да стигна до другия край да си взема чантите, видях един първокласен джебчия от Албукърк на име Дан Делейни Бройката, две курви от Сан Диего, чиито имена не можех да си спомня, и един мошеник от Детройт на име Еди Фуереко Испанеца, който подхвърляше монета пред една ливада в летен костюм и хавайска риза.

Обединяваше ги едно — те всички работеха. Това ми беше достатъчно.

Госпожата от авиобюрото ми подаде плик с ключове за автомобил, регистрационна картон, потвърдена резервация за хотел Понс и една карта на града с очертан маршрут как да се добера до

хотела. Имаше и телефонно съобщение, което бе пристигнало само преди двадесет минути.

— Спешно. Чакам те на входа за линейките, градска болница. Колкото можеш по-скоро.

Съобщението беше подадено от лейтенант Моорхед от местната полиция. И това ми напомни за какво бях дошъл тук, което определено не беше, за да хленча над отминалата си младост. Причината за пристигането ми беше един мъж на име Франко Талиани, гангстер, който ръководеше една банда на име Синсинатската Триада. Цели пет години бях дишал във врата му; цели пет години бях слушал гласа му от магнитофонната лента, бях го наблюдавал с бинокъл, бях го заснемал с телеобектив. Цели пет години се бях мъчил да изправя Талиани и бандата му пред съда. Бях опитал всичко.

Напразно.

През всичките тия пет години нито веднъж не се бях приближил достатъчно близо до него да си кимнем за добър ден. Беше наистина много смущаващо, цели пет години и никакъв резултат.

И тогава бе изчезнал. Заедно с цялата си банда. Ей-тъй. Номерът на годината. А сега, девет месеца по-късно, се бе пръкнал пак. И то в Дюнтаун, последното място на земята, където бих очаквал да го открия. Страшно съм ти задължен, Франко.

Този път обаче щях да пипам здраво. Този път резултатът щеше да се различава от досегашния.

Направих импас на хотела и подкарах направо към градската болница. Лейтенантът ме чакаше на входа, една грамада извисяваща се над мен.

— Аз съм Моорхед — каза ми той докато ръката ми изчезваше в неговата. — Казвай ми Дъч.

Пет минути по-късно за пръв път се изправих лице в лице с Франко Талиани. Лежеше в хладилния шкаф на болничната морга с дупка в гърба, дълбок разрез в рамото и още един на челото, и довършващ изстрел в лявото око.

На картончето, закачено за палеца на крака му, пишеше „Франк Търнър“, но за мен това не беше от значение.

В съседния до неговия хладилен шкаф и мъртъв точно колкото него лежеше неговият човек номер едно, Ники Стинето. Той беше прострелян три пъти, като два от изстрелите бяха повече от

смъртоносни. Неговата табелка пък носеше името Нат Шерман. Поредната лъжа.

И двете тела бяха обгорели много лошо, покрити с многобройни по-дребни рани.

Личеше, че бяха използвани две различни оръжия. Не беше необходимо човек да е специалист по убийствата, за да направи разлика между дупката, която отваря куршум 22 калибър и тази на 35 калибър.

— Трябва да са били двама професионалисти — предположих аз.

— Или пък Уайът Търп — изрече Моорхед. Той продължи с гласа на официален полицейски служител четящ сводката. — Убийствата са станали приблизително в седем и петнадесет в жилището на покойния Търнър... или Талиани, както ти харесва повече. Стрелбата е била последвана от експлозия. Сега работим върху проблема с бомбата. Съпругата на Талиани е пострадала при взрива. В момента се намира в интензивното отделение, и виси на косъм от Рая.

Погледнах часовника си. Минаваше девет.

— Свършил си добра работа по случая. Особено като се има предвид, че това е станало преди по-малко от два часа.

— Имаме си едно записче на кулминацията — изрече той и намигна. Обветреното лице на Били Моорхед, шефът на отдела за специални операции, носеше всички белези на швабата върху себе си. Гледаше ме с бледосините си, прихлупени очи, които дебнеха иззад очилата му със златни рамки. Моорхед имаше внушителните размери на разплоден бик-призьор с ръце като пъпеши, сивееща светлоруса коса, мек, но ръмжащ глас, и склонност към псувни на немски, като всичко това му беше закачило прякора Дъч^[1].

Беше сърдечен, но сдържан, и макар че го познавах едва от половин час, стилът му вече бе започнал да ми харесва.

— Е, толкова за тях — казах аз. — Да се надяваме, че вдовицата му ще прескочи трапа. Може пък да е успяла да зърне нещо.

— Не се надявай на такова нещо. Няма да пропее, дори и да оживее и да я печеш на бавен огън. Всички са един дол дренки.

Нямахме повече работа тук чак до аутопсията и отидохме в интензивното отделение на втория етаж. Мисис Талиани имаше вид на астронавт готов всеки всеки миг да полети към Луната; от двете ѝ ръце стърчаха системи, лицето ѝ беше захлупено с маска, а зад леглото три

различни монитора следяха и регистрираха признаците на живот или поне това, което беше останало от тях. Сърдечно-съдовият монитор изглеждаше ужасно ленив, звуковият му сигнал едва се чуваше, а при всеки сигнал зелените линии преминаващи през екрана едва се надигаха.

Наоколо не се виждаше никой от фамилията. Това ми направи впечатление и аз запитах Дъч. Той повдигна рамене и засука мустак.

— Сигурно се крият под кревата — беше единственият му коментар.

Лекарят-интернист, зелен младок с тийнейджърска фигура, ни осведоми, че вдовицата била пострадала от изгаряния първа степен, като пораженията били седемдесет процента от тялото ѝ, имало забити стъкла в гърдите и стомаха, и била затрупана сред развалините, което ѝ донесло и няколко тежки контузии в областта на главата.

— Какви ѝ са шансовете? — запитах аз.

— И един общар от Канзас Сити би познал залаганията — отвърна той и излезе от стаята.

— Сложил съм човек на входната врата, и друг на етажа в зелена манта — каза Дъч. — Никой не може да се доближи до нея. Защо не дойдеш с мен. Ще изслушвам докладите на момчетата.

Колебанието ми го реши самата мисис Талиани. Както си стояхме до монитора, който регистрираше сърдечната ѝ дейност, нещо стана. Периодичният звуков сигнал изведнъж замлъкна и зелените накъдрени линии в миг се изправиха.

Машината нададе продължителен вопъл.

— Schmerz! — изруга полугласно Дъч. Бях чувал и преди това възклицание. Смисълът му означаваше, че нещата са взели неблагоприятен обрат. Едва ли бих могъл да го изразя по-добре.

Само след миг в стаята се втурнаха интернистът и двете сестри, последвани от спешния лекарски екип с масата на колелца затрупана с апаратура.

Останахме още десетина минути, докато най-накрая те се предадоха.

— Eins, zwei, drei — изръмжа Дъч. — Още един и можем да си направим каре за бридж. Май само дето си бил толкова път, мистър Килмър.

— Да — произнесох аз.

— Ще се обадя на отдела по убийствата да им кажа, че госпожата на Талиани е ритнала бакърчето и веднага се връщам. Ти си отседнал в Понс, нали?

— Да.

— Хубаво място — каза Дъч.

Той отиде в офиса на интензивното отделение и докато си оправя вратовръзката успя да проведе два телефонни разговора и да се върне.

— Чух, че си познавал града — каза ми той докато вървахме към паркинга.

— Познавах го, стига само да не се е променил за двайсет години.

Той се изсмя, но смехът му беше саркастичен без следа от веселие в него.

— Ще бъдеш страшно изненадан — каза той. — Следвай ме до хотела. Можеш да си оставиш колата там и да притичаш с мен до Склада.

— Склада?

— Така си наричаме къщата.

Казах му, че това е дяволски любезно от негова страна, и излязохме навън в горещата дъждовна нощ.

[1] Dutch /Холандеца/ — англ. — Б. пр. ↑

2. РАЗХОДКА

Хотелът се намираше само на няколко квартала от болницата, но това, което успях да зърна през чистачките и дъжда, ми беше достатъчно да разбера какво бяха сторили на Дюнтаун изминалите двадесет години. Това не бяха бръчките по лицето на жена, това беше една красива жена превърната в курва. Смъртта на Талиани бе размърдала някакви червейчета, които загризаха стомаха ми. Един поглед към центъра на Дюнтаун превърна червейчетата в гърчещи се и съскащи змии забили отровните си зъби във вътрешностите ми.

Преди двадесет години Оушън Авеню представляваше една тъмна и романтична двулентова улица, покрита с битумна настилка, арка от магнолии, просмукани с испански мъх, който се простираше от Дюнтаун чак до морето цели шест мили. Сега беше Оушън Булевард, шестлентова магистрала, врязваща се сред безкрая от улични лампи подобно на пресен белег. Никакво дърво или храст не нарушаваха призрачния зелен блясък; само една върволица хотелски реклами, чиито блестящи неоновы показалци напътстваха туристите към крайбрежието.

Фронт Стрийт бе претърпяла още по-зловеща метаморфоза. Бях толкова разтърсен от случилото се тук, че спрях колата, излязох и застанах под дъжда, втренчен в нещо, което можеше да се опише само като полудяла улица. Тя беше толкова далеч от онази Фронт Стрийт в спомените ми, че изобщо с нищо не ми напомняше за нея.

Онази Фронт Стрийт, която още ми беше пред очите, напомняше репродукция на картина от Норман Рокуел. Имаше два стари кинотеатъра, които прожектираха двойна програма. Там беше и магазинчето на Бъки с мраморния кран за точене на газирана вода, където човек все още можеше да си поръча истински млечен шейк, направен от истински сладолед и да седне в някой старомоден плетен стол, за да си го хапне с удоволствие. На нея също така се намираше и забележителността на града, универсалният магазин на Блейн, който се разпростираше върху площта на цял квартал. На времето хората от

Дюнтаун се снабдяваха от магазина с всичко, от бебешките пеленки до погребалните костюми.

Нищо не бе останало от всичко онова. Бъки и Блейн бяха изчезнали безследно, а в двата кинотеатъра се въртяха денонощно порнофилми. Неоновият блясък бе залял сърцето на града подобно на отровен облак. Курвите предлагаха телата си изпод брезентови навеси, където се пазеха от дъжда, сутеньори примамваха туристи и бездействащи в момента любители на конните надбягвания в заведения с пълен стриптийз. Рекламите за всевъзможни видове разсъбличания гъмжаха навсякъде. Непрекъснатият вой и гръмогласният ритъм на дискомузиката представляваха музикалната тема на улицата.

Бях посещавал подобни места, такива като холивудския квартал на порноиндустрията и съответния район в Бостън. Сценарият навсякъде беше един и същ. Човек не можеше да си поръча питие в който и да било бар по улицата без надвиснал над главата му афиш с гол задник или без сервитьорката да ти се предложи или пък сервитьора, в зависимост от предпочитанията на човека.

Господи, какво се е случило тук, помислих си аз. Как са могли Шефът и Титан да го проспят, да допуснат градът да бъде сполетян от тази чума, градът, над който те на времето бяха треперали като над младоженка?

Неоновият облак държеше следващите шест квартала в юмрука си.

И изведнъж, сякаш някаква невидима стена построена от средновековен архитект точно по средата на града, закри отровния неонов блясък и Дюнтаун в миг възвърна старата си елегантност. Сякаш времето бе пробягало на пръсти през тази част на града и с притиснат показалец до устните. Резиденции и двестагодишни градски къщи се гушеха в прегръдките на вековни дървета. Тази част на града си бе възвърнала революционното величие със спартанска и усърдна точност^[1].

По ъглите примигваха газови лампи, улиците бяха основно осветявани от светлината на прозорците, на всеки три или четири квартала имаше площади изпъстрени с цветя, оазиси с фонтани, придаващи на града чувство за симетрия и красота.

Реакцията ми беше мигновена и проста.

Градът беше просмукан от шизофрения.

[1] Визира се изгонването на монарха Яков II от британския трон през 1688–1689 години и установяването на истинско конституционно правителство под властта на Уилям III и Мери — Б. пр.) ↑

3. ДУУМСТАУН^[1]

Дъч ме чакаше под козирката пред Понс, мястото, където местните политици утоляваха жаждата си, голям, стар, скърцащ хотел, обсипан от саксии със цветя, едно от малкото неща в Дюнтаун които времето бе пожалило. Ръцете му бяха потънали дълбоко в джобовете на безличния му издут като кюнец костюм, а в ъгъла на устата му стърчеше забучен Камъл. Дори и да изпитваше някаква загриженост към окръжаващия го свят, трудно можеше да се забележи от пръв поглед. Паркирах зад една голяма черна лимузина, подхвърлих ключовете на дежурния по паркинг, пъхнах в джоба на пиколото пет долара да отнесе багажа ми в стаята, и захвърлих куфарчето си на задната седалка на Дъч.

Още бях като замаян от гледките и звуците на Дюнтаун.

— Окей, да тръгваме — каза той, вмъквайки се в тъмната обградена с палми улица.

До този момент не ми беше дал нещо, за което не съм го молил, отношението му беше сговорчиво, но предпазливо. И въпреки че умът ми беше основно зает с ликвидирането на Талиани-Търнър, в момента повече се чудех какво ли се беше случило на пейзажа.

След един-два квартала мълчание го запитах:

— Какво, по дяволите, е станало с Дюнтаун?

Той ме изгледа със странно изражение на лицето, и после, сякаш отговаряйки на някакъв свой въпрос, изрече:

— О, да, все забравям, че едно време си живял тук.

— Не тук — казах аз. — Не и в този град. Така или иначе, не съм живял тук. Аз бях, аа ... как го казваха, гост през лятото.

— И кога беше това, я дай пак?

Опитвах се да бъда предпазлив, не беше необходимо да му излагам преживелиците си от онова време. Не го познавах чак дотолкова, че да почна да си разголвам белезите пред него.

— Преди двайсет години, само за два месеца. Едва ли си струва да си го спомням — отговорих с нехаен глас.

— Тогава си бил още дете.

— Да, студент от горния курс. — Стараех се да бъда учтив, без да лъжа излишно или да го държа на прекалено голяма дистанция.

— Теди Финдли беше най-добрият ми приятел — добавих аз след секунда-две.

— О — каза той. — Тогава си наясно какво става тук.

— Не, прекъснах връзките си със семейството — изрекох аз.

— Знаеш ли, че младият Финдли е умрял?

— Имаш предвид Теди ли?

— Да.

— Да — казах аз. — Тъкмо след смъртта му вече се откъснах оттук.

— Е, след това построиха хиподрума, това стана. Градът се прекърши. Преди двадесет години тук да е имало, да кажем, седемдесет и пет, сто хиляди жители?

— Там някъде.

— Сега са вероятно триста, и поне половината от тях газят лука всеки ден. Изобщо, тука стана един страхотен хиподром, красота. Също като Саратога. Много изискан хиподром, нали? Направо да ти вземе акъла.

— Къде се намира?

— Зад нас, от другата страна на реката. Сега обаче е тъмно, не става за разглеждане.

— Окей, значи си имате изискан хиподром, и какво от това?

— Мисля, че мангизлиите в града очакваха да се получи нещо с класата на Аскът^[2]. Всеки е застанал прав, пие си чая, и си размахва изискано кутретата. За жалост хиподрумът се наводни с манияци, дете не могат и седмица да изкарат, без да заложат на конни състезания, от всякакъв сорт, чешит, и размер, като почти половината от тях смъркат чай; те не го пият.

— Значи за това са пременили така Фронт Стрийт?

— Голяма част от тая пасмина трамбова улицата когато няма конни състезания. Но Фронт Стрийт ще ти изскочи от акъла още на мига, в който зърнеш какво направиха с останалата част от града. Превърнаха я в едно малко Майами.

— Те ли? Кои са те?

— Лудите, дето грабнаха баницата. Виж, Финдли е вече много стар. По-голямата част от старото величие е мъртва. Прехвърлиха властта на наследниците си. Пазителите на кралството, нали така беше? Да, ама не. Откачалки, почти всички от тях са откачалки, с изключение може би на един или двама.

— Сигурно познавам някои от тях — казах аз.

— Сигурно. Но работата не беше само в тях, работата беше там, че всеки един от тях имаше по парче земя, което може да продаде. Градът гъмжи от кооперации. Многоетажни сгради. Три големи хотела на брега, и строят още един. Истинска гледка от недвижимо имущество. Два крайбрежни булеварда огромни като тези в Дел Мар. Почакай обаче да видиш Дуумстаун на видело.

Това беше първият път, когато го бе нарекъл Дуумстаун, но едва ли щеше да е за последен.

— Още се чудя как са допуснали да се случи това Финдли и останалите големи клечки — казах аз.

— Не можах да направят нищо — изръмжа Дъч. — Изпукаха или пък одъртяха.

Някакъв остър ръб се бе промъкнал в гласа му, прилив на гняв примесен с презрение. Той самият изглежда го усети, защото продължи да кормува мълчаливо докато се успокои.

Опитах се да запълня тишината.

— Баща ми обичаше да казва, че можеш да наследиш кръвта, но не и изправения гръбнак.

Докато прекосяхахме първите няколко квартала на Дюнтаун опитах се да извикам в представите си голямата част от центъра на града, на която бяха възстановили елегантността, присъща на края на седемнадесети век.^[3]

Спомних си как я прекосяхахме с кола тримата с Теди един неделен следобед преди много време. Бяха се случили трудни времена; редяха се квартал след квартал със занемарени жилищни сгради, които или бяха станали пансиони, или бяха превърнати в евтини мебелирани стаи. Бяхме в черния открит Ролс на Шефа, а той седеше с изпънат гръбнак на ръба на седалката и бялата му коса се вееше на вятъра.

— Ние ще възстановим тази дяволска част от града — изрече той тежко с мекия си ирландско-южняшки акцент, докато размахваше ръка

към овехтелите руини. — Това няма да стане стане шибан музей като онзи в Уилямсбърг. Искам да кажа, че ще се превърне в едно живо и уютно място, което хората с гордост ще обитават. Ще се чувстват като част от нейната история. Ще споделят леглата си и трапезариите с нейните призраци. Това е сърцето на града, за Бога! И ако то спре да бие, умира и градът. Не забравяйте това, момчета. — Той направи пауза и огледа с преценяващо око улицата, след което добави полугласно — Един ден това ще бъде Ваша отговорност.

А Теди ми хвърли един поглед през рамо и ми намигна. В ония дни аз бях едно от момчетата им.

По всичко личеше, че си беше удържал на думата, макар че само Господ му беше свидетел каква мизерна сделка е сключил, позволявайки на деловата част на града да отиде по дяволите. Онази част от нея нямаше смисъл. Но тази имаше. Парковете и площадите разхубавяваха града, помагаха му да диша и процъфтява по естествен начин, като му придаваха свой собствен облик. Тук и там луксозни магазини и галерии се гушеха сред жилищните сгради. Ясно се виждаше, че районирането тук беше комунално, като правилата вероятно бяха оформени чрез общо съгласие.

— Това горе-долу бива — казах аз. — Но Фронт Стрийт, Господи!

— Ония нещастници с жълти стотинки в джобовете все трябваше някъде да залагат — отвърна Дъч разсеяно.

Направихме ляв завой, после десен, и се озовахме отново в действителността. Намирахме се в края на Бак О'Таун, нещо като буфер между Дюнтаун и черния район. Немотията се носеше по въздуха. Разкошните магазини бяха отстъпили място на магазините за разпродажба на военно имущество и стари мебели на безценица. Това беше овехтялата част на града. С купища автомобилни гробища и бардаци.

Няколко минути пътувахме в мълчание. След малко се обадих:

— От колко време си тук, Дъч?

— Някъде преди четири години пристигнах от Питсбърг, точно след като бяха прокарали референдума за хиподрума.

— Кога го построиха?

— Пуснаха го по-миналата година и градът направо пощръкля. Само за една нощ белите костюми от Палм Бийч бяха сменени с

жокейски екипи. Можеш да си спускаш тъпанчетата на ушите от напъване и пак няма да чуеш никъде южняшка реч. — Гласът му звучеше с гърлен холандски акцент от Пенсилвания.

— Искаш да кажеш като твоя ли? — пошегувах се аз.

Той се изкикоти.

— Да, точно като моя.

— Град на парвенюта — измърморих си аз полугласно.

— Много точно си го схванал.

— А откога си ченге?

— Откакто се помня — отвърна той без дори да се замисли.

Навлече в една тъмна улица с жилищни сгради; караше бързо, но без включени буркани или сирена.

— Направо ми изглежда като дяволска работа — казах. — Шефът и неговата пасмина съвсем са му отпуснали края. Сякаш са полудели от любов.

— Това беше доста отдавна, авер. Сега е само мебелирана стая за час.

Цяла минута главата ми представляваше вихър от мисли и чувства, преди да отговоря.

— След двацет години подробностите избледняват — казах.

— Съвсем си прав. — Дъч си запали цигара и добави. — Май старецът доста време не е излизал от главата ти.

Кимнах.

— Имаш право.

— Доколкото знам, синът му е бил герой от войната, загинал е някъде във Виетнам. И тогава старецът сякаш се сгърчил. Поне така знам.

— Лоша работа — изрекох.

Бях изненадан от безразличието в гласа ми.

— Сигурно.

— Ако те разбирам правилно, имаш някакви резерви към Финдли — произнесох.

Той повдигна рамене.

— Това е като машина. Нямам вяра и за две стотинки на човек, който се е набъркал в политиката за време по-дълго отколкото трае обядът ми. А аз се храня бързо, можеш да ми вярваш.

Стари чувства нахлуха в душата ми, усукаха на топка вътрешностите ми, сграбчи ме нещо, което не можех много ясно да осъзная. Или не исках да го направя.

— Да ти кажа, беше като битка за сфери на влияние — продължи той. — Двама юначаги, които обират лъвските пайове. А сега простолудието само се блъска да гледа кой забогатява най-бързо в сравнение с останалите.

Определението му беше много точно и аз се съгласих с него.

— Всичко е борба за власт и влияние — казах му.

— Ако аз имам един долар, а ти имаш два, това прави ли те два пъти по-добър от мен?

— Не — отвърнах, — само два пъти по-опасен.

Той обмисля няколко секунди отговора ми.

— Смятам, че всичко зависи от това, какъв човек си — произнесе Дъч. И след миг хвърли бомбата. — Щерката на Финдли се опита да се впусне в живота. След като старецът получи известието, че синът му е загинал, имам предвид.

Аха, ето я новината.

— И как така? — любопитствах аз през прозявка, или поне така се опитах да го изиграя.

— Омъжи се за един стопроцентов американец. Той пое щафетата от Финдли и отпраши с нея напред. Викат му Хари Рейнс. Иди кажи после, че нямало ирония в живота.

— Какво искаш да кажеш?

— Собственият зет на Финдли е шеф на комисията за хиподрума. Това последното вече ме завари изненадан.

— И как стана това? — заинтересувах се.

— Без Рейнс хиподрум нямаше да има. Щяхме да си търкаме панталоните на задниците някъде другаде.

— Рейнс... — изрекох замислено.

— Хари Рейнс, зетят — напомни ми той.

— Да, знам. Мислех си за името. Хари Рейнс — повторих.

— Познаваш ли го?

— Бегло.

Хари Рейнс. Името си го спомнях, но не и човека зад него. Двайсет години не са малко време.

— Рейнс уреди всичко. Имам предвид данданиите около хиподрума.

— Защо?

— Трябва да питаш него за това — отвърна Дъч.

— Тоя момък трябва да е доста корав, а?

— И аз мисля като теб. Доколкото знам, тоя Хари се гласи да става губернатор.

— Имаш предвид, че е събрал капитал покрай хиподрума ли?

— И това, предполагам.

— А другото? — полюбопитствах.

— Това е дълга история — каза той. — Струва си да вечеряме, за да ти я разкажа.

— Не е лошо — казах. — А ти как считаш?

— За кое?

— За това, дали Хари Рейнс ще го огрее губернаторския пост или не?

— Доколкото знам, слънцето изгрява на изток и залязва на запад — отвърна той.

И това беше краят на въведението.

[1] Doomstown — обреченият град или градът на Страшния съд (англ.) — Б. пр. ↑

[2] Хиподром близо до град Уиндзър, Великобритания, където през юни всяка година се провеждат четиридневни конни състезания, явяващи се важно събитие в живота на английската аристокрация. За първи път са били организирани през 1711 година. — Б пр. ↑

[3] Стил изключително разточителен и пищен, символизиращ епохата на царуване на крал Уилям III и кралица Мери. — Б. пр. ↑

4. НАСЛЕДСТВОТО НА ЛЕДБЕТЪР

Докато се доберем до щаба на Дъч Моорхед, който всъщност представляваше един дребен, овехтял търговски център, на миля или две от централната част на града, дъждът премина в ураган. Мълнията обагри в лилави монохромни оттеници една износена плоска едноетажна сграда, която на времето си е била супермаркет. Прозорците ѝ със шлифовани стъкла бяха обковани с дъски, а цялото здание беше боядисано в черно.

— Направо като някое управление на Гестапо — обадих се.

— За психологически ефект върху престъпниците — изгруктя Дъч.

Една доста мижава табелка до входа гласеше, че това е ОТДЕЛ ЗА СПЕЦИАЛНИ ОПЕРАЦИИ. А под него, с още по-малко букви, беше написано ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ ДЮНТАУН. Трябваше да напрегна очи, за да го прочета.

— Колко мило от твоя страна, че си споменал и полицейското управление — казах аз.

— И аз така си помислих — отвърна Дъч.

— И какво точно означава Отдел за специални операции? — полюбопитствах.

— И аз не съм много сигурен — отвърна той. — Сигурно са имали предвид Отдел за свършени откачалки.

Само секунда по-късно Дъч изрева като лъв в очакване на закуската си.

— Тоя нещастен, тъп, гладкомозъчен дюстабанлия! — задъха се той.

— Кой? — запитах аз, като си помислих, че може да съм го засегнал с нещо.

— Тоя шестопръст, ципокрил, дюстабанлия klommenshois Калахън — продължи да реве той. — Тоя вонящ дребен кучи син ми откраднал пак мястото за паркиране! Колко пъти съм му казвал, колко

пъти... аааа... — Гласът се снижи и постепенно се провлече, като последните ругатни вече си ги измърмори под носа.

Половин дузина автомобили в различна степен на разпадане бяха паркирани под ъгъл пред сградата. Нащърбени брони, напукани предни стъкла, петна оранжев грунд навсякъде където са правили опит да боядисват ламарините и никога не са стигали до края, предни и задни капаци без никакви украшения или дръжки; всичко имаше вид на подготвено състезание с разбити коли което всеки миг щеше да започне.

— Момчетата ти имат нещо против автомобилите ли?

Той само изръмжа нещо нечленоразделно в отговор и зави на едно място маркирано с едри букви ХЛАПАКА.

— Ще заема мястото на Муфалата — изрече той с отбранителен глас. — И без това се мярка само от дъжд на вятър.

Бяхме паркирали на петдесетина ярда от входната врата; доста голямо разстояние за разбушувалия се ураган. Той угаси двигателя и се отпусна на седалката, като ми предложи цигара.

— Не, благодаря, отказал съм ги — казах.

— Не искам и да чувам за такова нещо — изрече той, докато запали цигарата си. Смъкна прозореца два пръста и издиша пушека в ураганния дъжд.

— Мога да разбера чувствата ти към стария Финдли — каза той. — Старецът е доста стилин, не мога да си изкривя душата. Извади най-големия си коз преди да се оттегли.

— Какво?

— Последният му боен рев. Доведе Айк Ледбетър да възглави полицията в града. Финдли имаше достатъчно мозък в главата си, за да съобрази, че градът има нужда от умен човек да държи изкъсо нещата след като хиподрумът влезе в действие; тукашните ченгета бяха акъллии колкото един пън. А Ледбетър вече беше минал през мелницата. Беше се подвизавал в Атлантик Сити преди да дойде тук, така че имаше опит. Той пък на свой ред доведе мен.

— Бива ли го наистина?

— Искаш да кажеш „биваше“ ли го?

— Защо, къде е отишъл?

— Никъде. Мъртъв е. Знаеше много добре как ще се развият нещата, беше от схватливите. Беше научил доста в Атлантик Сити. И

беше честен.

— И какво се случи с него? — запитах аз.

— Преди три години излетя с колата си в реката, ако можеш да го повярваш.

— Защо, ти не вярваш ли?

— Спрях да вярвам в нещастни случаи още първия час когато се озовах тук.

Това вече ме накара да се замисля доста. Беше ми невъзможно да си представя, че Талиани ще се забърка с убийството на полицейски офицер. Това изобщо не пасваше в цялостната картина.

Гневът победоносно се завърна в гласа на Дъч.

— Предадоха случая на момчетата от отдела по убийствата. А при тях работата е такава, че ако ги събереш закуп, получаващ още по-голяма купчина. Никой от тях не може да преброи до единайсет без да си развърже обувките. — Последва пауза. — Случаят беше приключен като нещастен такъв, край, и точка.

— Кой зае мястото на Ледбетър?

— Хърб Уолтърс.

— Какъв е неговият случай?

— Ченге с голям стаж. Бавна, но сигурна кариера. Трепери за работата си. Не рита срещу ръжена, ако питаш за това. Той е благоразумен.

— Честен ли е?

— Това е отличен въпрос. Просто не знам. Предполагам, че старият Хърб е окей; той просто не е имал самостоятелна мисъл в главата откакто за пръв път е отишъл до кенефа сам. — Дъч прекъсна, но след няколко секунди пак продължи. — В действителност обича да целува по задниците хората от залесената част на града.

Изсмях се.

— Май нещо не го харесваш.

— Много си наблюдателен.

— Защо ще му е притрябвало на някого да пречуква Ледбетър?

— А защо да не им притрябва да не го пречукват? Умно, кораво, схватливо ченге, честно като Вехтия завет, в едно градче, което отива по дяволите. Когато Ледбетър дърпаше конците, човек не можеше да зърне никаква педалска кола по Фронт Стрийт. А сега всеки втори автомобил е или розов Кадилак или лилав Ролс-Ройс.

— И как се вписва отделът ти във всичко това?

— Той е последният рубеж. Опитваме се да държим под контрол пришълците, но местните юнаци са поверени на отдела за борба с порока. Не ме питай какво представляват.

Отпуснах се на седалката си и поклатих глава.

— Вълшебно — произнесох аз. — Май е най-добре да си взема отпуск по болест и да проспя някъде командировката си.

— Навъртай се наоколо и гледай да не изтървеш фойерверките — посъветва ме той.

— Мислиш, че нещата ще се развият натам ли? — запита го аз.

— Това, което не мисля, е, че тоя Търнър, главорезът му и жена му са се самоубили.

Изсмях се.

— Той се казва Талиани — напомних му аз.

— Няма значение.

— Съгласен съм — казах. — Но трябва да ти кажа, че от собствен опит знам, че когато един мафиозо капо ди тутти капи глътне оловото, това не отшумява без следа.

— Verdammt!

— Ако ти си прав и Ледбетър е бил премахнат, това може да е било ответната реакция.

Дъч захвърли угарката си и огледа навън. Нямахше особена промяна и той въздъхна.

— Виж — каза той, — сега ще ти предам нещата с няколко думи, става ли? Всичко започна, когато онова крупно татенце Финдли домъкна Ледбетър със заръката да пази града чистичък. Но Ледбетър наследи едно управление толкова старо и изрешетено, че ако беше кофа, и камъни нямаше да можеш да събереш в нея. Не можеше просто така отведнъж да изрита всички стари готованковци. И точно в този момент на сцената се появявам аз. Айк ме докара в града, осигури ми приличен бюджет и ми каза: „Тръгвай и си търси една дузина от най-коравите и хитри момчета, които можеш да намериш. Момчета, които си имат хабер от Ла Коза Ностра и не се поддават нито на уговорки, нито на натиск.“ И аз хукнах да търся. Това, което намерих, се оказа една зловна и отмъстителна банда хулигани. Умни са и носят страшно много. Дружелюбни са колкото и купчина отровни змии.

Аха, казах си аз наум. Това съобщение вече беше предназначено директно за мен.

— Искам просто да си наясно как стоят нещата, нали разбираш — продължи той. — Както вече ти казах, Ледбетър нямаше вяра и за грам в старите муцуни. Нашата работа беше да си държим очите отворени на четири, да си плетем кошницата, да мачкаме кокалите на всички мошеници, измамници, мръсници, сутеньори които идват извън града. Загрей им малко задниците на досадниците, за да разберат намека, че е време да си обират крушите. Дръж под око всички подозрителни. Трудното е да го постигнеш без да вдигаш шум. А сме разкарали някоя курва, а са писнали ония от отдела за борба с порока. Нахлуем в някоя къща извън града, където играят незаконно комар, и отделът по хазарта изпада в истерия. И повечето време от тогава насам само въртим токове на място и козируваме. Не че искам да кажа, че не вършим нищо, но... — Той замълча в търсене на следващите думи, и накрая каза — Май вече ми е писнало да си играем на криеница с полицейското коменданство.

Опитах се да осмисля чутото до този момент. Изводът, до който стигнах, беше, че местната полиция е или тъпа като задник, или обича да гледа чужд сеир. А работата на Моорхед беше да замита всички следи.

— Ледбетър и Финдли измислиха много хитро нещо — продължи Дъч. — Дадоха ни извънредно голяма свобода, така да се каже, като ни задължиха да се отчитаме на един избран комитет от градските пълномощници.

— Но нали ти не се числиш към полицейското управление?

— Да, така е. Работим с тях когато се наложи. Но Уолтърс не може да изрита никой от нас, така че си правим каквото си знаем. Това не му харесва, но го е загазило здравата и няма къде мърда. Иначе отдавна да сме всички комплект в Шорт Арм, Канзас, да подреждаме папки.

— Мъчи ли се да ти спъва работата?

— Не го прави открито. Но иска да държи всичко в ръцете си. Обича да си връща на ударите. По дяволите, нещо много се раздрънках — изръмжа той внезапно и замълча. По монотонния му тон разсъдих, че не ми вярва особено. Придаваше си дружелюбие дотолкова, доколкото да не изглежда недружелюбен.

Бурята отшумя и дъждът бавно премина в ситна роса.

Той заключи колата и тръгнахме към входната врата, като се гушихме покрай стената на зданието да се предпазим от дъжда, който още се завихряше под стрехите му.

— Веднъж да те опознаят момчетата, и ставаш един от тях — изрече Дъч докато бързахме към вратата. — Но сега няма да ти дадат и петаче за градската тоалетна ако не съм до теб.

Спрях внезапно и той за малко не ме събори. Надвеси се над мен с ръце напъхани дълбоко в джобовете му и незапалена цигара в устата.

— Тук май нещо ги недолубват федералните агенти, а? — запитах.

— Нека да кажем, че сме имали известен горчив опит от общуването си с тях — изрече той, изучавайки ме със сапфирените си очи. Дъждът се процеждаше от периферията на смачканата му филцова шапка.

— Е, та кой не е имал? — запитах.

— Ти например — отвърна той.

— Виж, аз съм на твоя страна. Не съм от Фийби или от Прокажените. И преди си имал работа с Хладилника. Двамата с Мацола сте стари приятели.

— Както ти казах, при мен всеки си знае работата само той. Тия момчета понякога си нямат вяра дори и един на друг.

— А ти? — запитах го аз. — И при теб ли ще бъда на изпитателен срок? Къде си пробваш хората?

— Ей тука, във на дъжда — отвърна той. — Какво ще кажеш да продължим вътре, а? По мен има доста повече за прогизване, отколкото по теб.

И той се обърна и затропа към вратата.

5. СКЛАДЪТ

Дъч Моорхед буквално ме изтласка до вратата с огромната си маса. Не ми беше за пръв път. Местната полиция не обича да си има работа с федералните агенти защото те се отнасят с тях като с деца, федитата шикалкавят, а Прокажените пък ги разкарват нагоре-надолу. Моят отдел обаче, в който работех, Федералният отряд по рекета, беше различен от тях. Една част от работата се вършеше на местно ниво, като им сочехме кой път да хващат при случаите когато биваха замесени и други щати. Понякога обаче беше необходимо доста време, за да могат кухите глави да го вдянат.

Реших да икономисам малко време и надянах маската на бабаит.

— Искам просто да разбера къде съм без да гледам пътната карта — изръмжах аз докато бързахме под дъжда. — Ако мислиш да ме подлагаш на някакво изпитание с тая твоя банда, откажи се. Ще се справя и сам.

Той спря и ме изгледа снизходително.

— Стига с тия глупости — каза той.

— Не са глупости — отвърнах аз. — Да ти пикая на всички тия железни приказки за самостоятелните ти огън момчета, и закони на джунглата. Не съм дошъл тук да ви прослушвам, нито теб, нито юнаците ти.

— какво те ухапа изведнъж?

— Знаеш ли с какво се занимаваме ние от Хладилника? — запитах аз в отговор и продължих преди да му дам възможност да ми отговори. — Ние сме единствената федерална агенция, която работи с местните ченгета. ФБР, Службата за контрол върху доходите, Министерството на правосъдието, те всички работят без никаква връзка с останалите.

— А вие работите, така ли? — прекъсна ме той разгорещено. — Ти дойде тук, за да сриташ Талиани в ташаците, нали така?

— Дойдох, за да разбера какво прави тук...

— Правеше — поправи ме той.

— Правеше — съгласих се. — Но щом той е бил тук, това означава, че и останалата глутница не е далеч. Добре познавам тая пасмина, Дъч. Познавам ги толкова добре, както никой друг жив човек. Разбира се, искам да си получат заслуженото. А ти какво искаш, да им поднесеш цветя ли?

Той запали Камъла си и опъна силно и дълбоко, като не отделяше очи от мен.

— Виж — каза той, — когато ти говорех за това, какви са задачите ни, пропуснах едно нещо. От нас се очакваше да не допускаме организираната престъпност да стъпи в Дуумстаун. И изведнъж шефът ти ми изтърква, че мафията ни диша във врата. Как мислиш съм се чувствал в този момент? А и не само аз, целият ми отдел. Като маймуни, ето как.

— Знаеш добре, че не Сиско е човекът, който ги е поканил да дойдат в града ви. Той просто е разбрал кой е тук и ти извести, това е всичко. Ако бяха ония от федералното, можеш да си заложиш прелестния задник, че градът щеше да гъмжи от тях без ти изобщо да подозираш.

— Тук си прав.

— Значи обединяваме силите си и ги гътваме?

— Освен ако някой не ни прецака.

— Добре. Значи казваш на момчетата си да забравят ония дивотии с изисканите колежанчета — изрекох аз, все още правейки се на ядосан. — Това не е седмица на увеселението в старото общежитие и аз не съм тук, за да правя впечатление на когото и да било. Ако тия момчета са толкова корави, колкото ги изкарваш, няма да е зле да ми гласуваш доверие пред тях.

Добре, Килмър, много добре. Дръж се твърдо, но без да го удриш в носа. Останалото ще го понесе.

Дъч се разсмя.

— Ама си чувствителен — изрече задъхано той и ме въведе в зданието.

Минахме през входната врата в нещо което изглеждаше като вход към затворническо отделение: малка кутийкообразна стая, врата с камбанка от едната страна, и огледало на стената до нея. Стъкло прозрачно само от едната страна. Дъч натисна звънеца. Секунда по-късно вратата се отвори с леко жужене. Чернокож полицаи в униформа

седеше в едно затъмнено помещение и наблюдаваше входа. На стената до него беше подпрян автомат Узи. Кимнах и получих един празен поглед в отговор.

— Сякаш се готвите за нашествие — отбелязах аз.

— Това се нарича сигурност. Никой не може да влезе тук без да го пуснем. Това се отнася за всички, включително и за шефа на полицията, кмета на града и президента на Съединените щати.

— Хубаво оръжие — кимнах аз към Узито.

— Поощрихме използването му. Бандата ми си знае занаята — изрече Дъч, и после добави, сякаш след размисъл — измежду другото.

Вътре предната част на помещението беше разпределена в половин дузина малки кабинетчета. Зад тях, в центъра на сградата, се намираше някаква сложна компютърна система и телефонна централа. Зад тях пък имаше нещо което наподобяваше голяма зала за съвещания, обградена от тебеширени дъски и табла от корк. На предната стена на залата беше монтирана шест-футова телевизионна стена, а пред нея бяха разпръснати двадесетина старомодни подвижни столове, от типа с прикрепени подложки за писане, подобни на онези, които имахме в училище, когато бях дете, и които сегашните деца също ползваха, доколкото знаех.

Голямата зала в дъното разнежено наричаха Детската градина.

Дъното на стария супермаркет се запълваше от две стаи. Едната представляваше клетка за задържане под стража, достатъчно голяма, за да побере целия боен състав използван в деня на десанта в Нормандия, а другата беше скрита зад врата с простичкия надпис ВИДЕООПЕРАЦИИ. Изброих трима дежурни униформени ченгета, включително и мъжа на вратата и една чернокожа жена, операторката на телефонната централа.

Обстановката наистина беше стилна: това беше щабът на Моорхед.

— Хората в униформа част от екипа ли ти са или дават само дежурства?

— Изпитателен срок. Ако се научат да се справят с ежедневните проблеми, тогава може да имат шанс да се влеят в бандата. Пък и не е трудно да разберем дали могат да си държат устата затворена.

Реших да направя един последен опит да разреша най-наболелия ми проблем.

— А сега, преди останалите ти момчета да се появят — казах аз, — можем ли да решим тоя проблем с федералните агенти?

— Уреден е. Нямаме никакви проблеми — изрече той с възможно най-небрежния си тон.

— Прекрасно — изрекох аз, влагайки малко повече от необходимата доза киселина. Реших да му дам възможност да изпусне малко пара.

— Добре — изръмжа той. — Ще ти го обясня по най-простия начин. Отпървом се опитахме да работим с IRS, но да си имаш работа с Прокажените е все едно да си даваш часовника назаем на Джеси Джеймс. Те или са някакви млади пуяци, току-що изскочили от колеж и убедени, че могат да се научат да бият системата и да червясат от пари, или просто са нещастници, изритани от всички агенции. И в двата случая работят само за себе си. Все едно да копаеш някоя шибана леха.

— Не споря — казах аз.

— Банда rputzluckers! — изръмжа той.

— Абсолютно съм съгласен с теб — отвърнах аз. — Каквото и да означава това.

— Ако наруша дори и само половината закони, които те са престъпили, отдавна да гния някъде на топло. Доживотна присъда плюс двайсет години допълнително, най-малко.

Сега беше негов ред и аз го оставих да си поизлее гнева.

Той се надвеси над мен забивайки показалец в гърдите си.

— На никой от тях и кракът им няма да стъпи тук, даже да ми размахва заповед от прокурора и да влачи цяла батальон морски пехотинци след себе си! — изрева той. — И Федитата са същите лайна! Единственото, което им е в главите на ония главоци в Уошингтън, е как да си напълнят по-бързо джобовете! Единствената им грижа е всичко да изглежда добре в доклада им за деня и да успеят да раздухат някаква пресконференция от него, това ги е грижа само. Ако си нямаш работа, помоли ги за малко помощ, и после чакай до посиняване на телефона.

— И аз съм си имал същите неприятности с тях — изрекох съчувствено.

— Лайнари и работи, това са те! — реवेशе той. Сега вече и ръцете му влязоха в действие. Размахваше ги като диригент на

симфоничен концерт. — Мръсните копелета ни крадат информацията, правят си сделчици дето ни провалят случаи, по които работим от години, нарушават гражданските права, и накрая пръскат нашия задник, не техния, а те се оттеглят като някакви елегантни курви, с шик.

Отново кимнах със съчувствие и разбиране. Налягането на котела му вече спадаше до безопасни граници.

— А момчетата ми накрая им остава само да целунат коня там, откъдето му излиза пръдната, ако ме разбираш какво искам да кажа.

— Разбира се. — Направих пауза. — А ти?

— Какво аз?

— И ти ли се задоволяваш само с това?

Той замря и взе да ме обхожда с поглед, докато най-накрая му проблясна и той се разтърси в гигантски смях.

— Ау, по дяволите, авер — изрече задъхан той, — аз съм от толкова дълго на пазара, че се радвам на всяка възможност, която имам да целуна нещо, пък било то и конски задник.

— Окей, Дъч — произнесох спокойно аз, — нямам никакви намерения да ви подреждам на опашка пред нечий конски задник. Ако тия хора са наводнили града ви, ще ви помогна да го изчистите от тях. Хладилника иска само малко информация в замяна на помощта. Връзките им как действат. Как са се вмъкнали в града? Кого им се е наложило да купят? Как се свързват с юнаците от другите щати? И това, не искам никакви конфликти, окей?

— Ще се постарая да бъдем находчиви — изрече той, още напушен. Все едно да се блъснеш в бетонна стена.

— Добре, по дяволите, щом ще е находчивост, да бъде находчивост — изрекох аз примирено.

— Ти ще се справиш, кадър си. И твоят задник е вълнясал като нашите.

— Правя каквото мога — произнесох аз, внасяйки унизителна нотка в гласа си.

— Според твоя шеф, справял си се забележително добре — каза той.

— Що се отнася до мен, ако ние успеем да съберем материал достатъчен да заведем дело срещу някого, това може да стане казус за щатски или федерален случай — казах аз. — Моят начин на действие е

следният — нагъзваме оня, дето е затънал до гушата, като му даваме и най-добрия обвинител. Направо полудявам, когато ме прецакат.

— Което си е право, право си е — произнесе той. — Кой няма да му падне пердето в такъв случай?

— Що за птица е областния ви прокурор?

— Гълъбица. Казва се Галаванти и е по-зла от тридневен махмурлук.

— Към тях или към нас?

Той се ухили.

— Към всички. Само й занеси някое дело с пропуски в него, и гледай какво става. Ще чуеш думи от които би порумениял и доживотен затворник.

— Добре. Надявам се да си помогнем взаимно.

— Да ти кажа правичката, до преди два месеца не бях чувал изобщо за пасмината ви, докато един ден тоя момък Мацола не ми се изтърси на главата, кани ме на обяд, и ми сервира същите дрънканици, дето ми ги сервираш и ти.

Мацола беше Сиско Мацола, шефът ми в Хладилника. Беше ми казал, че Дъч Моорхед си знаел работата и аз започвах да се убеждавам в правотата му.

— И сигурно си го сиктирдосал — казах аз.

— Не съвсем. Като за начало му позволих да разбърка малко манджата.

— С какво по-точно?

— Ами със Стик.

— Стик ли? Какво е това?

Той ме изгледа един от ония присмехулни погледи, които казват „какво ми се правиш на луд“.

— Не с какво, а с кого. Нали го познаваш... Стик.^[1] Парвър. Засега се справя добре.

Нямах и най-малка представа за какво говори и преди да успея да му задам няколко въпроса, той вдигна един яркочервен мегафон, усили го да край и гръмогласно призова хората си да се съберат при него.

Използвах паузата и се вмъкнах в един празен офис, откъдето телефонирах в хотела. Те ми прехвърлиха разговора в ресторанта, където в момента се хранеше Сиско. Беше долетял от Уошингтън, за да ме просвети по създалата се ситуация. Но тъй като през последните

няколко часа нещата бяха взели съвсем неочакван обрат, просто не знаех какво да очаквам.

Двамата със Сиско бяхме нещо като приятели, но в съвсем абстрактен смисъл. Той беше една от няколкото сенки, които ме следваха плътно в живота ми, като му променяше хода с дистанционно управление в буквалния смисъл на думата, защото нашата главна връзка се осигуряваше от телефонната компания. За времето от седем години, откакто се познавахме, никога не бях имал възможността да видя как изглежда домът му отвътре, не познавах никого от семейството му, а за личния му живот знаех единствено, че беше маниак на тема витамини и здравословно хранене. Беше побъркан на тема как да спаси косата си, от която впрочем не беше останало много.

Измина цяла минута докато дойде до телефона.

— Съжалявам, че те вдигам от обяд — казах аз. — Трябваше да ти позвъня по-рано, но бях зает. Случи се нещо съвсем неочаквано. Талиани, Стинето и съпругата на Талиани са мъртви.

— Да, и аз чух — произнесе той с равния си интелигентен глас. — Има ли вече някакви подробности известни?

— Станало е в къщата му, преди около три часа. Автомати и запалителна бомба. Жената е загинала от бомбата. Който и да е очистил другите двама, си е отбирал от работата, или са си отбирали, ако са били повече. На мен поне ми се струва, че са били двама.

— Засега спри дотук — каза той.

— Добре. Колко още си открил?

— Цялата банда е тук с изключение на Туна Чевос и стрелеца му...

— Нанс — изсъсках аз, като го прекъснах. Всичките ми вътрешности се усукаха на кълбо при споменаването на Нанс Турчина. Двамата се познавахме доста отдавна, при това съвсем не на приятелска основа. — И те са тук — произнесох аз. — Обзалагам се на всичко.

— Може и така да е, но това не е вендата. Нанс просто е един наемен стрелец. Забрави го.

— Добре.

— Казах ти, забрави го, Джейк.

— Не съм глух.

— Какво си настръхнал толкова?

— О, няма нищо. Тука от няколко години потичквам след бандичката, нали така?

— От почти пет години — въздъхна той.

— Просто съм малко обиден, че убиецът ме изпревари тогава.

— Напълно те разбирам. Само те моля да не забравяш за какво си тук. Трябва ми информация. Къде се намираш сега?

— В щаба на Моорхед.

— Хубав човек — произнесе Сиско. — Само дето обича да действа по бързата процедура.

Това беше откритието на годината.

— Засега се отнася към мен така, сякаш само преди пет минути съм го настъпал по ташаците.

— Трябва да си внимателен към него — изрече поучително Сиско. — Дай му малко време.

— Какво ще стане, ако нещата наберат скорост и възникне нужда да имам помощник? — запитах аз.

— Мики Парвър ще ти помогне — каза той.

— Да не е оня, дето му викат Стик?

— Същият.

— Почувствах се малко като идиот. Защо така досега не съм чувал за това момче?

— Защото никога не четеш седмичните доклади, ето защо — изсумтя той. — Всяка седмица той изпраща доклад...

Прекъснах го, като се опитах да променя темата.

— Да, да, сега вече се сецам...

— Не ме будалкай — каза Сиско. — Ти и един доклад не си прочел досега.

— От колко време работи към отдела? — запитах аз, като се опитах да избягна темата.

— Повече от година — изрече раздразнено Сиско. — Ще го харесаш. Той е млад и още не е започнал да се пести. Моля те, не го разваляй като му даваш лош пример. Двамата си приличате много, и той е самотен вълк като теб. Можете да си бъдете от полза.

— Нямам никакво време ставам бавачка...

— Кой говори за бавачка? Да съм казал такова нещо?

— Прозвуча ми като...

— Прозвуча ти точно както ти казах. Дръж си браздата, Джейк. Трябва ми информация, и точка. Ти си адвокат и винаги се придържаш към юридическите процедури. Искам и Стик да понаучи малко от тия неща покрай теб.

— Имам чувството, че в това отношение няма да получи много помощ от страна на бандата на Моорхед.

— Точно това имам предвид — каза Сиско. — Вдъхни малко увереност на момчето, окей?

— Добре де, ами ако имам нужда от наистина професионална помощ? — запитах аз.

— Нямах да работи в Хладилника, ако наистина не го биваше за тая работа — изръмжа Сиско. — Ще ти спаси задника и в най-безнадеждната ситуация. Искам само да ти кажа, че ако работата тук се окаже РИКО^[2], искам всичко да бъде изпитано абсолютно изрядно. Никакви незаконни подслушвания, никакви бърникания из компютрите им. Изобщо, абсолютно нищо, което после да могат да използват срещу нас в съда.

— Добре, добре — казах аз.

Сиско обаче не можеше да устои на изкушението да ми понатрие ушите.

— Може пък и той да ти е от полза, поне ще те научи как се попълва и изпраща седмичен доклад.

— Ммхмм.

— Дъч е свързан с мрежата ни. Можеш да се свързваш директно с терминала ни в Уошингтън.

— Добре — казах аз, и преди да успея да добавя нещо, той вмъкна саркастично:

— Може да ти помогне да понаучиш нещичко и в тази област.

— Няма начин.

— Стик ми изпрати фотографиите на Талиани в седмичния си доклад, така успяхме да ги разпознаем.

Вече започвах да ненавиждам тоя хлапак, когото бяха кръстили Стик. В представите ми започваше да се оформя един дребен и нещастен натегач.

— Колко време ще бъдеш в града? — запитах аз.

— Тук съм колкото да кажа една здрасти и утре отлитам в Уошингтън.

— И таз добра! Да си тръгнеш тъкмо когато започва големият майтап.

— Все някой трябва да върши черната работа. Навлезли сме в най-решителния момент на годишната битка за бюджета... ха, тъкмо ми дойде наум, от два месеца не си ми изпращал отчети за направените разходи, и не си попълвал доклад за извършената работа от...

— Разкажи ми още нещо за тоя момък Стик — прекъснах го аз, за да не се разпростира върху поредната си любима тема.

Мацола направи пауза.

— Чакам отчетите ти по направените разходи — изрече той. — Ясно ли е?

— Добре. Имаш ги.

— Сега за Парвър. Преди да дойде при нас, бил е цивилен полицай, после е работил в отдела за борба с наркотиците, след това в отдела за борба с мафията. А преди всичко това е служил във Виетнам. Военното разузнаване или нещо от този род. Достатъчно корав е.

— И не е много изморен, нали?

Сиско се изкикоти, сякаш току-що беше чул мръсен виц.

— Подадох го на Дъч. Не мисля, че някой от останалите в отдела знае истинската му самоличност. Дъч ще направи така, че да работите двамата в комплект. Ще ти хареса.

— Кой казва?

— Всички дами го казват.

— Страхотно.

— Съжалявам за Талиани — произнесе Мацола. — Знам колко даде от себе си в неговия случай.

— Е, предполагам, че някой е спестил на Федералното маса пари — казах аз. — Но според мен щеше да е най-добре, ако можехме пъхнем копелето в Лийвънуърт заедно с братчето му.

— И още едно нещо — изрече Сиско преди да затвори. — Не сме те пратили тук да разкриваш каквито и да било убийства. Ти си тук, за да откриеш дали има някакви външни връзки на мафията с Талиани и кой ги държи. Това ти е задача номер едно. Работата тук може да се окаже класическа като за учебник, Джейк.

— Моорхед спомена нещо много любопитно — съобщих му аз. — Той каза, че имал запис на цялата история.

— Каква цяла история? Имаш предвид убийството на Талиани ли?

— Предполагам. Беше доста уклончив, когато му поисках подробности по случая.

— Е, питай го пак. Като се видим на закуска, ще ми докладваш.

— Разбира се.

— Ще се срещнем в ресторанта на хотела. Осем сутринта устройва ли те?

— Девет е по-добре.

— Казах, осем. — И той затвори.

[1] Игра на думи — Stick означава прът, пръчка, тояга, остен на английски език. — Б. пр. ↑

[2] Престъпна организация, замесена в рекет — Racketeer Influenced Corrupt Organisation — Б. пр. ↑

6. МИГНОВЕН ОТГОВОР

Момчетата от ОСО (отдел за специални операции; отбрани супер откачалки) на Моорхед бяха започнали да изпълват стаята когато се върнах в Детската градина. Дъч държеше сноп фотографии, които се канеше да забодее на корковото табло. Беше ми необходим само един бърз поглед, за да разбера, че бандата на Талиани беше в Дюнтаун и при това в пълен състав. Липсваха само две фотографии: на Туна Чевос и стрелеца му, Нанс Турчина. Но както бях казал на Сиско, със сигурност знаех, че и те са някъде в Дюнтаун.

— Това са хората на Талиани — казах аз на Дъч. — Липсват само двама. Бандата му иначе я знаят като Синсинатската Триада. Имаш ли нещо против да ми кажеш кое беше това нещо, което те накара да го заподозреш?

— Да си чувал някога за Чарли Флауърс? — запита ме Дъч.

— Чарли Флауърс Едноухия? — възкликнах изненадан.

— Не съм чувал скоро ушите му да са увеличили броя си — захапи се той.

— Та кой от бранша не е чувал за Чарли Едноухия — казах.

— Какво точно си чул? — запита ме той.

Чарли Едноухия беше една от легендите в нашите среди. За него твърдяха, че имал най-добрата мрежа от информатори в страната, в черепа му вместо мозък бил монтиран компютър, в жилите му течала и малко индианска кръв, и бил един от най-добрите преследвачи някога съществували. Ако слухът беше верен, Флауърс можел да открие отпечатък от крак и в буркан с мед. Казах го на Дъч.

— Познаваш ли го?

— Не — отвърнах аз. — Никога не съм срещал жива легенда.

— А в последно време какво си чувал?

Запита ме с тон, който издаваше, че отговорът му е добре известен.

Поколебах се за момент, после произнесох:

— Разправят, че се пропилил и му били шута.

— Явно си слушал някакви sheiss kopfes, — изрече с презрение той. — Онзи господин там в туидовия костюм, втория ред, е Чарли Едноухия. През живота си не е слагал капка алкохол в устата си.

Изгледах го. Беше нисък и четвъртит мъж, квадратна буца мускули, безупречно облечен в туидов костюм, жилетка от шведска кожа, и вратовръзка идеално подхождаща на костюма. Мустаците му бяха оформени до съвършенство, ноктите с безупречен маникюр. На мястото на дясното му ухо стърчеше малка белезникава буца плът. Знаех и тази част от легендата. Когато на времето бил млад патрулен полицаи в Сейнт Луис, някакъв негър му отгризал ухото.

В момента разговаряше с един средновисок, жилав мъжага, който с облеклото си заемаше точно противоположния полюс: кожено яке с атрибутите на Ангелите на Ада и дънки. Лицето му сякаш беше изработено от скулптор с форма за печене на вафли.

— Паметта на Флауърс съхранява всичко, което се изпречи пред погледа му — лица всякакви, вещи, обстановки от всякакъв род — каза Дъч. — Наречи го както искаш — фотографска памет, феноменална. Но въпреки това не успя да разпознае Талиани, но за сметка на това пък позна двама негови авери извън града. Доста от големите босове извън щата обичат да прекарват времето си с Талиани на хиподрума, макар и никой от тях да няма външност на филмова звезда. Талиани беше от доста потайните хора, но обичаше да пръска пари. И то големи пари. И тук Чарли Едноухия си казал, я чакай да видим ние тая работа, и щракнал няколко снимчици един ден на хиподрума. Стик изпраща фотографиите в окръг Кълъмбия на Мацола и му казва, че Търнър, така го познавахме тогава, има много дебели приятели и пръска пари с шепи, сякаш е собственик на Банк ъв Ингленд. Сиско хвърля един поглед и бум, изведнъж се оказва, че си имаме Талиани, а не някакъв си Търнър. Това става миналата седмица.

— Тъкмо навреме — произнесох аз.

— Не е лъжа — изрече печално Дъч.

— Кой е тоя до него, с който разговаря? — полюбопитствах.

— Искаш да кажеш кой е това конте с черната вратовръзка и фрака ли? — изхили се Дъч. — Това е Китаеца Сапата. Английският му само се казва така, и счита, че Миранда е някаква бананова република в Централна Америка, но е в състояние да бележи прашинка

в някой тексаски торнадо и да не я изпусне от очи. И между другото, има удар като Демпси.

— Откъде го изрови?

— Полицейското управление в Лос Анджелиз. Историята, която разказват, е че са го наели при тях, за да го измъкнат от патрула, макар че никой от тях не иска да го признае. Когато го намерих, работеше под прикритие маскиран като фен на Ангелите на Ада.

— И как успя да го привлечеш тук?

— Казах му, че може да си донесе велосипеда и да се носи както си иска.

— О!

През това време в стаята бяха дошли още трима души — горедолу половината от бандата на Моорхед — една наистина много странна компания, чието облекло варираше от туидовия костюм на Флауърс до черното кожено яке и маратонки с метални бомбета на Сапата. Те стояха изправени или седяха, пушеха, пиеха кафе, говореха празни приказки и ме поглъщаха с очи. Това беше първото ми впечатление от тая желязна сбирщина с която трябваше да се опозная и да се сближа, колкото може по-добре и по-бързо.

Моорхед се извъртя така, че застана с гръб към залата и започна спокойно да ми представя и останалата част от компанията.

— Точно зад Сапата е седнал Ник Салваторе, един наистина много здрав бабаит. Старецът му бил *soldato* на някакъв дребен мафиоз в южен Фили, и гръмнал докато се мъчел да монтира бомба към колата на някакъв политик. Вероятно ще чуеш цялата история, ако се навърташ достатъчно често около него, но цялата работа в крайна сметка е, че той страстно ненавижда *Outfit*. Нарича работата ни жабарство. Познава улицата по-добре и от Сапата. Мисля, че можеш да наречеш Салваторе нашият местен експерт по Ла Коза Ностра. Не познава много хора, но пък за сметка на това знае какво мислят.

Салваторе беше облечен по възможно най-крецияция начин: фланелка с къси ръкави и надпис *GREATFUL DEAD* върху череп с кръстосани кости, пурпурно яке с цип и дънки. Златна обица надзърташе изпод дългата му черна коса. Беше трудно да се прецени дали си пуска брада или беше загубил нейде бръсначката си.

— Обицата му е венчалната халка на майка му — прошепна Дъч в ухото ми. — Много е чувствителен на тази тема. В кобура под

мишницата си носи пушка с рязана цев и усилен с олово приклад.

По мое мнение Сапата и Салваторе печелеха по равно наградата за хора с най-лош вкус за обличане, макар че Дъч даваше предпочитане на Салваторе.

— Сапата просто не знае какво прави — каза Дъч, — докато Салваторе изобщо не дава пет пари. Ако му завържеш очите и го попиташ какво е облечен, няма да може дори да отгатне.

Дъч продължи да ми нахвърля в едри щрихи бандата си.

— А онзи срещу него е Луис Каубоя. — Мъжът, за който ставаше дума, беше висок колкото Дъч, тридесет фунта по-елегантен, с черна превръзка върху лявото си око. Носеше бели дънки и тъмно яке с цип дръпнат до средата; гърдите му почти не бяха окосмени. Омазаната му безцветноруса коса беше захлупена от черна бейзболна шапка със златен делфин върху нея. По тялото на момъка нямаше и грам тлъстина.

— Това е най-якият от бандата. Не говори много, но когато си отвори устата, струва си човек да се вслуша в думите му — продължи Дъч. — Мисли логично. След А следва Б, после В и така нататък. Ако някъде избухнат безредици, Луис е човекът който ти е нужен отпред. Нещо като нашия краен защитник, знаеш. Само му казваш, Луис, искам тая врата да я няма, и след миг вратата наистина я няма, все едно че слон е минал през нея. Предполагам, че ако му кажа за някой слон, че не трябва да го има, и слонът също ще изчезне без следа. Няма страх от нищо, което може да ми дойде на ума.

— Но не са ли всички от тях безстрашни? — полюбопитствах аз.
Дъч се изхили.

— Не съвсем — отвърна той. — Луис просто е... — Той прекъсна, търсейки най-точната дума, после продължи — Той просто е много еднопосочен. В действителност е започнал като хокеист, но никога не е успял да блесне достатъчно, за да стане звезда. Хъсът му е бил прекалено голям, дори и за хокея. Разбираш ли, ако Каубоя реши да вкарва гол, и и вратата е разположена на други край на площадката, той ще тръгне право към нея и който се изпречи на пътя му просто ще бъде прегазен.

— Не ми изглежда на идеалния човек за работа в екип — отбелязах аз.

— Никой не е съвършен — заяви философски Дъч.

Последният мъж в стаята също беше мускулист и с твърд поглед, приближаващ четиридесетте, над шест фута. Имаше вид на човек, който няма време за празни приказки.

— Високият юнак в сако, жилетка и панталон и цвете на ревера си е Панчо Калахън — продължи Дъч. — Той е бивш ветеринарен лекар, с диплома от калифорнийския университет в Лос Анджелиз, и може да ти разкаже за състезателните коне повече, отколкото ония тъпанари от Калумет Фармс. Прекарва повечето от времето си на хиподрума. Не е от словоохотливите, но само да го закачиш на тема коне, и няма отърваване. — Калахън не го свърташе на мястото му. Беше повече от очевидно, че в момента предпочита да бъде навсякъде другаде, само не и тук, което впрочем вероятно се отнасяше и за повечето от останалите.

Общо взето, в стаята се беше събрала най-странната компания от мъже на закона, които някога ми се беше случвало да виждам. А и тия не бяха всичките: нямаше ги Муфалата Хлапака и Акулата Ланг, и разбира се, Стик, който все още беше загадка за мен. Общо осем на брой, или девет, ако броях и Дъч.

— Разкажи ми нещо за Стик — помолих го аз. — Що за птица е той?

Дъч за миг се втренчи в един ъгъл на стаята, като подръпваше мустака си.

— Много поносим — произнесе той накрая. — Дори можеш да го наречеш дружелюбен. Но не допуска много близо до себе си. Чудесно чувство за хумор. Ще ти разкажа една малка история за него. Става въпрос за шапката му. Тя изглежда така, сякаш е била любимата играчка на цяло стадо маймуни. Един ден я оставя в колата си докато се подстригва. Като се връща обаче, не я заварва на мястото ѝ. Не ме питай на кого може да му е потрябвала тая мекица, но е факт. След около седмица Стик курсира по крайбрежната улица следобед и зърва юнака, откраднал шапката му, да се разхожда по булеварда с нея.

Стик спира колата, измъква се и тръгва пеша подир юнака. Юнакът пък влиза в един магазин за музикални плочи. В тоя момент Стик си спомня, че си е забравил ютията в жабката на колата. Какво да прави? Влиза в първия железарски магазин, изпречил се пред погледа му, и купува гаечен ключ Стилсън пети номер, и когато когато дребното педалче излиза от магазина, Стик се залепва зад гърба му,

блъска го в първата странична уличка и изкарва ангелите на малкия дрисльо. Нещастникът така и не го видял, нито разбрал какво го е блъснало по главата, но със сигурност е разбрал, че Стик си е върнал шапката.

Той направи пауза и след малко добави:

— Изобретателен, да това е Стик. Крайно изобретателен.

Складирах информацията на сигурно място за по-нанатъшно размишление и после се обърнах към него:

— Виж, не искам да изглеждам толкова нахален още в началото, но познавам бандата на Талиани. Има нещо, което искам да уточня с твоите момчета. Може и да помогне.

Той обмисли молбата ми за секунда и после кимна.

— Окей. Но нека първо да те въведа в картината.

— Както кажеш.

Заобиколих и седнах на един чин близо до стената.

Дъч се изправи в средата на залата, разрошен като неоправено легло.

— Така, сега ме изслушайте — обърна се той към бандата си. — Всички знаете какво се случи тази нощ. Загубихме аса от колодата, а имахме човек, който дежуреше само на двеста ярда от мястото.

Той извъртя белтъците си и после изрева достатъчно високо, за да събуди и мъртвите в Милуоки.

— Sheiss, тук ги няма и половината хора. Не са ли чули, че имаме спешно съвещание?

— Още са по задачи — избъбра някакъв глас от дъното на стаята.

— Хммм — изръмжа Дъч. — Окей, всички знаете, че Талиани и Стинето ритнаха бакърчето. Това са ония двамата, дето ги знаехме като Търнър и Шерман. Така, дотук бяха добрите новини, ако искате да ги наречете така. После ще си поговорим и за ония, дето трябваше да бъдат някъде си, а ги нямаше и как се осрахме тази вечер, както и да е, бяхме накичили цялата къща, и за наш късмет една от стаите на подслушване да вземе да се окаже кабинета, където е бил нанесен ударът. Така че имам записа на цялата история, благодаря на Ланг, който изигра добре сценката със съвестния телефонен техник.

Дъч натисна един бутон върху малкия касетофон и след малко шумът от празната стая засъска в колоната.

В продължение на може би две минути не се чуваше нищо друго.

После някъде в другия край на къщата иззвъня звънец на входната врата.

Няколко секунди по-късно някой влезе в стаята.

Чуха се звуци от сядане, шумолене на вестник, щракане на запалка, още шумове от разлистване на хартия. И после нечий глас, приближаващ се към стаята.

— Хей, Ники, vom dia, как изкара на хиподрума?

Беше гласът на Талиани, бях го слушал безброй пъти на запис, за да го сбъркам.

— Загубих цяла бала. — Стинето.

— Как, по дяволите, ще я загубиш? Та аз ти я дадох едва тази сутрин. Не ти ли казах да заложиш на четвъртия кон, третото състезание? А?

— Каза ми. Ама отде да знам, че останалите седем състезания не са нагласени.

Смях.

— Не ти вярвам. Аз ти осигурих чиста работа, а ти да вземеш да я ...

В този момент се разнесе трясък на счупени стъкла, шум от бъркотия, псувни и крещене...

Талиани: — Господи, не, не...

Стинето: — Мръсен педе...

Чуват се няколко изстрела, от две различни оръжия.

Мъжки писък.

— Ники...

Дрррррр. Приглушен грохот от автоматично оръжие, вероятно автомат. Стреля толкова бързо, че изстрелите му се сливат в звук подобен на зъболекарска машина.

Два писъка; ужасни, сърцераздирателни, кошмарни писъка.

Още два изстрела.

Бум... бум. Нещо здраво, може би магнум 357.

Някой се задавя, гърлото му гъркори.

Нещо тежко се стоварва върху пода, и троши стъкла при падането си.

Още два изстрела, ясно различими един от друг.

Бум... бум.

Шум от бягащи стъпки и звукът от нещо удрящо се в пода.

Нещото надава писъци.

Женски глас, пищящ, приближаващ се, връхлитащ в стаята.

Буууу!

Експлозията пръска микрофона. Дъч изключи магнитофона.

— Това е — каза той.

Чарли Едноухия се обади:

— Много очарователно. И много лошо за жената.

— Много лошо за всички тях — изсумтя язвително Дъч. — Щяха да ни вършат далеч повече работа живи, отколкото мъртви.

Дъч пренави лентата и я пусна отново. Всички се приведохме напред с надеждата да уловим нещо съществено, но нямаше кой знае какво за улавяне. Вслушах се в изстрелите и ги преброих.

— Това, дето работи като зъболекарска машина, трябва да е някакъв автомат — изказа предположение Сапата.

Дъч отново върна лентата отначало.

Записът беше ужасяващ. Точно когато човек започва да си мисли, че е видял всичко и чул всичко, се сблъсква с нещо подобно, слушайки как умират трима души. Гангстери или не, кожата ми настръхна докато слушах лентата.

— Определено са две оръжия — произнесе Чарли Едноухия.

— Тоя, дето е стрелял, наистина си го бива, Чарли. Пистолетът на Стинето си беше на колана му когато го намерихме — каза Дъч. — Зареден и без да е стреляно с него. Старецът беше чист.

— Дяволски добра стрелба — дръзна да се обади и Китаеца.

— Трябва да са били двама души — изрече Салваторе.

— Или някакъв стрелец еднакво добър и с двете ръце — допълни Чарли Едноухия.

— И при това с биволски нерви — обади се Сапата.

— Да имате някакви други идеи? — запита Дъч.

Аз си запазих моите за себе си.

— Добре, а сега минаваме на точка втора от дневния ред. Тук е дошъл един човек, който може да хвърли малко светлина върху нощното произшествие, така че призовавам всички да не се напрягат много през следващите минути. Казва се Джейк Килмър. Килмър е от Хладилника и е спец по нашите познайници.

Стон на недоволство се разнесе из стаята.

— Ще изслушате ли човека или искате да онемеее? — изръмжа
Дъч без дори и нотка хумор в гласа си.

Стаята затихна.

И застина като вледенен сандвич.

7. ЕКЗИТУС С ПИСЪЦИ

Къщата представляваше двуетажна постройка от тухли и камък сгушена сред високите дюни срещу залива. Задният двор беше опасан от тераса, с плувен басейни и площадка за игра която изглеждаше като самото въплъщение на детската мечта. Имаше белведер и въртележка с осем коня и миниатюрна железница, достатъчно голяма, за да побере едно дете.

Двама мъже пушеха спокойно в белведера.

Високо над тях, на върха на дюните които отделяха къщата от залива, се чуваше ясно смеха на детето, последван от дрезгавия смях на дядото. Веселият им дует беше допълнен от звука на грамофон свирещ „Ийст сайд, Уест сайд, навсякъде в града“. Детето беше яхнало въртележката, а дядо му стоеше до него прегърнал го с една ръка. Конете подскачаха нагоре-надолу по безкрайната кръгла писта с блестящи очи, раздути ноздри и отворени усти. А под тях в басейна плаваше забравена вътрешна гума.

Облечената изцяло в черно фигура се сви докато прибяга безшумно и бързо през водораслите разпръснати по дюната до едно определено място точно над къщата. Оттам се виждаше единствено басейнът. Фигурата носеше оръжие, което наподобяваше донякъде пушка, но беше по-голямо.

Тъмният силует се плъзна по повърхността и се приближи плътно до края на дюната, като се вгледа в стареца и детето. Зачака.

На гърба на къщата някаква жена се появи до плъзгащата стъклена врата.

— Рикардо, време е за лягане — извика тя.

Детето запротестира, но жената беше непреклонна.

— Хайде само още една обиколка — извика в отговор възрастният мъж и жената склони, като зачака.

Фигурата на върха на дюната също зачака.

Последната обиколка свърши и детето затича радостно по терасата, и после се върна при стареца.

— Целуни ме за лека нощ, дядо — извика му то.

Старецът се усмихна и размахна ръка.

— Uno momento — извика той в отговор, и после махна на мъжете в белведера да угаси въртележката.

Фигурата върху дюната нагласи нещо като ананас върху дулото на оръжието си и регулира някакъв бутон върху задната част на дулото. Разнесе едва доловим звук на метал удрящ се в друг метал.

Старецът се огледа, неуверен откъде беше дошъл звукът.

Единият от мъжете в белведера се изправи, пристъпи на терасата и вдигна поглед нагоре.

— Чу ли нещо? — запита го другият.

Първият само повдигна рамене и се върна обратно в белведера.

Разнесе се приглушена експлозия.

Пум!

Нощта сякаш въздъхна над главите им.

И тогава терасата в задния двор на къщата беше окъпана в отвратително червено-оранжево сияние.

Двамата мъже в белведера бяха размазани на земята. Дядото се изви назад в дъга като гмурец преди заден скок и след миг тялото му беше като издухано от терасата, след което се приземи в басейна. Кончетата от въртележката се пръснаха на хиляди парчета.

Нощният покой беше раздран от грохота на експлозия, кресчендото на строшени стъкла и писъци.

8. СИНСИНАТСКАТА ТРИАДА

Моорхед беше забол седем фотографии върху корковото табло в преддверието на голямата зала, като всяка една от тях беше надписана с флумастер. След като вече бяхме идентифицирали Талиани и Франк Търнър като един и същ човек, Стинето и Нат Шерман също, Дъч ги зачеркна.

Само до преди два часа Талиани бе управлявал като капо ди тути капи, „бос на всички босове“ от синсинатската фамилия на Талиани, известна като „Синсинатската Триада“.

От петдесет годишни насам фамилията Талиани бе ръководила подземния свят в югозападен Охайо, издавайки заповеди от Синсинати. Основателят на клана, първият капо ди тути капи, беше умрял на осемдесет и три годишна възраст и никога не бе зърнал дори и с крайчеца на окото си как изглежда отвътре съдебната зала, да не говорим за затвора. След него империята е била поета от сина му, Джо „Скийт“ Талиани. За разлика обаче от стареца, който определено бе излъчвал южняшки чар, Скийт Талиани не излъчваше нищо особено, освен ако не се броеше атмосферата на касапин. По време на неговия режим фамилията Талиани бе образувала съюз с други двама водачи на мафиотски клонове. Единият от тях беше Туна Чевос, който се беше оженил за сестрата на Скийт Талиани и беше също така един от най-могъщите наркобарони на средния Запад. От другата страна на реката Охайо, един мафиозо от старото време на име Джони Драганата, дърпаше конците. Но когато един чернокос ирландски гангстер на име Баниън се опитал да завземе територията, Скийт се притекъл на помощ на Драганата. Войната продължила по-малко от три месеца. Било истинска касапница и доколкото знаех, не беше останал и един жив Баниън която да разкаже за случилото се.

Така се беше оформила Синсинатската Триада: Скийт Талиани, Туна Чевос и Джони Драганата.

Бях взел на прицела си Скийт, но ми бяха потребни три години от живота, за да приключа с него и бях прекарал по-голямата част от

останалите две в опити да докажа, че брат му Франко беше завзел властта като капо на мястото на Скийт. Това се оказа много трудна и неблагоприятна работа. Загубихме няколко от нашите агенти и свидетели при опита им да съберат доказателства срещу фамилията Талиани.

И точно тогава Франко сякаш се бе изпарил във въздуха, без следа; беше изтекла още една година, загубена в безплодните ми усилия да се добера и до най-малката следа, и до най-незначителния свидетел, който би могъл да хвърли светлина върху станалото. Напразно. Синсинатската Триада просто се беше стопила.

Това беше един изключително хитър ход от страна на Талиани, който събуди в мен безсилен бяс. И сега, почти година по-късно, той се пръква в Дюнтаун — проснат в моргата с табелка на палеца на крака си твърдяща, че собственикът ѝ се казва Франк Търнър. Смяната на името поне беше лесно обяснима.

Но останалите му деяния бяха като покрити с мъгла.

Останалите петима на фотографиите на Дъч също бяха познати муцуни, макар и техните имена да бяха нови. Те бяха принцовете на гангстерската империя на Талиани, капи които подпомагаха управлението на кралството: Рико Стизано, който сега се наричаше Робърт Саймънс; Тони Логето, превърнал се в Томас Ланиър; Антъни Брониката, сега известен като Алфред Бърнс; и Джони Драганата, старата лисица, чиито псевдоним беше Джеймс Демпси. Обектът от последната фотография познавах бегло, макар и да знаех името му: Джони „Джигс“ О’Брайън, един дребен хулиган, който беше изпълнявал незначителни поръчки за мафията във Финикс до момента, в който се беше оженил за най-малката дъщеря на Талиани, Дана. По времето, когато Триадата бе изчезнала, О’Брайън бе карал учебния си стаж с управлението на проституцията.

Хитро, макар и не чак толкова оригинално. Новите имена обясняваха инициалите върху куфарите, златните копчета за ръкавели, копринените ризи, сребърната посуда, и всички неща от тоя сорт. Членовете на фамилията Талиани си падаха много по тия лъскави дрънкулки.

Тук обаче изникваше един проблем. В колекцията на Дъч липсваха Туна Чевос и неговият главен езекутор и гъзолизник, Нанс Турчина. Чевос и стрелецът му Нанс бяха най-опасните членове в бандата. Схемата обаче използвана тук изглеждаше твърде съвършена,

за да си развяват някъде далеч байряка. А и освен това Чевос беше наркотрафикант, а крайбрежието на Джорджия от Южна Каролина до Флорида представляваше това за Щатите, което беше Марсилия за Франция. Наркотикът се стичаше толкова необезпокоявано в страната, както и ледената течност през вените на Чевос.

— Познаваш ли ги? — запита Дъч кимайки към изложбата на отбрани муцуни.

Кимнах.

— Всички. Главорези до един.

— Добре — каза той, — тогава да привършваме по-бързо с тях.

Реших да го разигравам смутен и седнах на ъгълчето на чина.

— Не искам да звуча, сякаш всичко ми е известно — казах, — но вървя по следите на тези копелета от доста години. Знам много за тях, защото се мъча да им разваля празника още от времето, когато за последен път облякох къси панталони.

Никаква реакция. Никой дори и не се ухили. Сериозна публика. Салваторе чистеше ноктите си с нож, който караше мачетето да изглежда като безопасна игла. Чарли Едноухия решаваше кръстословица.

— Хей, какво представлява Хладилника? — запита Чарли Едноухия, без да вдига поглед от кръстословицата.

Бяха решили да ми дават добър урок.

— Добре, аз ще ви какво не е. Това не са Федитата или Прокажената Колония — произнесох аз. — Имаме две задачи. Работим с местната полиция върху всеки случай при който има засечено нарушение на федералните закони. И преследваме ЛКН. Нямаме нищо общо с Прокажената Колония. Не целуваме задници в Уошингтън, като тормозим някой дребен данъкоплатец, който не може да се защити сам, и не провеждаме пресконференции всеки пет минути като Федитата.

— Какво е това ЛКН — запита Сапата.

— Ла Коза Ностра, тъп задник такъв — присмя му се Салваторе. Сапата се извърна и го изгледа през рамо.

— Голям праз. И к'во от това, че не съм го чувал досега. Моят старец не е лизал задника на някакъв дребен и въшлив дърт мафиозо.

— Точно така — каза Салваторе. — Твоят старец е премитал подовете на някой бардак в Тихуана.

— Трябваше теб да те отгледат в някой бардак — изстреля в отговор Сапата. — Може би тогава нямаше да носиш обица на ухото си като някой шибан педал.

— Хей, я по-полека, ти говориш за венчалната халка на майка ми! — изрева Салваторе.

— Добре, добре, само спокойно — изрече Чарли Едноухия, вдигайки ръка.

— Държа все пак до отбележа едно важно нещо — каза Салваторе. — Аз поне имам къде да си я закача, за разлика от някои други, на които някакъв лайнар им е схрускал ухото за вечеря.

Зачудих се защо Дъч не се намесва, за да предотврати свадата преди да е избухнала с пълна сила. И точно в този момент Сапата се захили, Салваторе избухна в смях, Чарли Едноухия се усмихна, и аз изведнъж проумях какво се беше случило пред очите ми. Човек може да стане свидетел на подобна сцена по време на сражение; такива сцени са често явление по бойните полета. Това приравняваше абсолютно всички. Или с други думи: аз ти вярвам; ние сме приятели; можеш да говориш каквото си искаш за мен; никой друг няма тази привилегия. То слепва в един неразрушим възел любовта и доверието между всички мъже подложени на нечовешко напрежение, мъжко другарство в което и най-кръвната обида придобива смисъла на най-висша похвала.

Започвах да разбирам какво беше имал предвид Дъч. Това беше едно много сплотено миниатюрно общество и те се опитваха да ми го демонстрират по своя си начин.

Всички се скъсаха да се смеят с изключение на Панчо Калахън, който дори и не раздвижи устни. Гледаше ме над сплетените си в пирамида пръсти със сивите си очи по начина, по който човек гледа сервитьора, когато е забравил поръката му. Схванах какво искаше да ми каже.

„Зарежи ги тия фамилиарни мухабети, смотаняк. Дай да видим какво носиш.“

— Вие, момчета, можете да репетирате сцената по-късно — намеси се Дъч, сякаш халосвайки ги с мокър парцал. — Ако искаме да научим нещо ново, трябва да си поотворим малко ушите. Да не би да сте забравили каква беше главната ни уговорка — да запазим града от организираната престъпност. А сега вижте на какво е заприличал.

Всички задружно се втреничаха в мен.

— Не него имах предвид — изръмжа Дъч. — а оня pfutzlucker Талиани.

Дъч никога не псуваше на английски, само на немски. Съмнявах се дали има човек от групата му който да е наясно кого псува шефът им през цялото време. Но и никой не проявяваше интерес.

— Хайде, давай — подкани ме той. — Постоянствай.

— Вижте, момчета, тази банда тук не е някаква кокошкарско сдружение и те не са дошли тук да си пекат задниците на плажа. Дошли са тук да купят града. Преследвам тия копелета от деня в който постъпих в Хладилника.

— И какво искаш да ни кажеш с всичко това? — обади се Луис Каубоя.

— Ще ви кажа какво искам — изрекох аз. — Законите срещу престъпната дейност на РИКО се отнасят за всички пари заработени от нелегални източници такива като НПП — казах аз, — което означава незаконно придобити печалби.

Това разсмя здраво Чарли Едноухия.

— А — изрече той, — чудесата на правителството никога не секват.

— А какво означава това РИКО? — запита съвсем сериозно Луис Каубоя.

— Престъпни организации замесени в рекет — или фасади на мафията — казах аз. — НПП просто означава парите, които те изкарват от наркотиците, хазарта, проституцията, политическите убийства, порнографията... всички любими номера на ЛКН. ЛКН трябва да пере доходите си, а това не е лесна работа. И не инвестират в законния бизнес — дори в банки — за да ги изперат. Законът за РИКО ни дава властта да ги стиснем за врата, ако успеем да докажем за който и да е техен бизнес, че се крепи на НПП. Успеем ли да го докажем, тогава конфискуваме парите им, предприятията им, оборудването им, яхтите и ролс-ройсовете и всичките им останали любими играчки. Освен това можем да заведем дела срещу рекетъорите и всички свързани с тях. Това се отнася за видни бизнесмени, политици, или всеки друг който се пъха в кревата им.

— Имаме ли разрешение да действаме в този аспект? — протръби Сапата.

— Да — вмъкна Салваторе. — Кога е финалът?

Още смях.

— Дайте възможност на човека да се доизкаже — изръмжа Дъч.

— Добре — произнесох аз, — да приключим с бюрократските дивотии. Сега ще ви кажа с какво си имаме работа. Ние от Хладилника прекарваме по-голямата част от времето си с местните полицаи, като правим връзката между известните ни рекетъори от ЛКН с НПП, и после НПП с официалните органи на властта които са били корумпирани. Точно това правя и аз — искам да разбера как са се впили в Дюнтаун и кого им се е наложило да купят. НЕ ме вълнуват отделните прояви на проституция или хазарт или дори убийства. На ваше разположение е всичко, до което успея да се добера в тази област.

— И тая песен сме я чували, старче — изрече язвително Чарли Едноухия.

— Стига с тия увертюри — намеси се Дъч. — Нека да се върнем на същественото.

Предадох им накратко историята на Триадата, но много накратко, за да не заспят.

— Франко Талиани беше много предпазлив — казах аз. — Преди да пипнем Скийт, Франко си беше изградил наистина солидно име. Беше голяма клечка в Синсинати. Правеше щедри дарения за изкуствата, балета, операта, местните спортни клубове, всичко включително и дружеството за спасяване на давеците се. Обичаше животните. Любимият на всички стар чичо Франко, нали така? След като катурнахме Скийт, разсъдихме, че Франко ще му се наложи да излезе от прикритието си, и започнахме да му правим матрица. Казваме ѝ анализ на звената и връзките. Започнахме да правим диаграми от всяко късче информация до което успявахме да се доберем отнасящо се за Триадата, дори и най-незначителната. Разни простотии донесени ни от информаторите, в кои ресторанти обичат да се хранят, социални контакти, бракосъчетания, приятелства, познанства, навици, полицейски досиета, отпускарски пътешествия. По дяволите, ангажирахме даже и Интерпол да се занимава с тях докато биваха извън страната. Всичко се включваше в матрицата, като непрекъснато я изчиствахме от излишното, докато накрая приключихме със следното.

Извадих от куфарчето си една диаграма и я приковах към стената.

— Ето — казах аз, — това е Синсинатската Триада. Всеки, който си мисли, че тия юнаци са дошли тук да си лекуват здравето, трябва да повтаря класа.

Този път нямаше никакво пръхтене. Бях успял да прикова вниманието им.

Тръгнах надолу по схемата, като започнах с Франко, на времето *consigliere*, после юридически съветник на Скийт, и само до преди няколко часа, кръстник на Триадата.

— Талиани беше класически мафиозо — произнесох аз. — Неговата единствена религия бяха семейството и приятелите, всичко останало можеше да върви по дяволите; и трите му дъщери са омъжени за капи от фамилията. Триадата уважаваше Ла Коза Ностра. Никой не им се бъркаше в работите. Поне до последно време.

Стинето беше екзекуторът на Франко, официалният изпълнител на бандата, и телохранител на Талиани. Един от малцината, на когото Талиани се доверяваше. Всички останали капи бяха под прякото командване на Стинето. Стинето е боец от старото време. Той е получил закалката си през петдесетте години, по времето когато Бъгси Боунс закупил услугите му. Така че това, което искам да ви кажа, е, че те са професионални главорези от старата школа. Тези, които са успели да ги очистят заедно, са били куражливи и мозък момчета.

В този момент Дъч подскочи от стола си.

— Който и да го е свършил, му се е наложило да отрови две кучета пазачи и да премахне три горили. Никой не е успял да го чуе или ги зърне.

Имаше още един човек, който отсъстваше върху корковата дъска на Дъч: Лио Костело, Господин Чистникът, *consigliere* на бандата, завършил с най-високо отличие юридическия факултет на чикагския университет, приближаващ четиридесетте, женен за дъщерята на Талиани Мария.

— Костело е бил майор във Виетнам — казах аз. — Адютант на генерал от офиса му. Никога не е помирисвал барут, почти през цялото време, прекарано във Виетнам, е бил ангажиран да подготвя случаи за военния съд. Не смее да се докосне до никакво оръжие, дори и ловно. Готов е да пожертва и семейството си заради компанията си от кънтри-клуба.

— Мацола ни насочи към него — обади се Чарли Едноухия. — И към приятеля му.

— Лу Коен ли? — запитах аз.

— Същият — отвърна Флауърс. — И двамата не са си сменили имената.

— Това е типично за него — казах аз. — Костело избягва максимално всякакви контакти с останалите от бандата. Не е заобиколен от никакви горили. Коен пък е един флегматичен и саможив счетоводител. Финансовият мозък и касиерът на бандата. Юнаците от Прокажената колония се мъчат от доста време да го пъхнат поне за десет години на топло. Всуе. На Костело обаче може да му се наложи да излезе на светло.

— Защо? — запита Сапата.

— Защото той е най-вероятният кандидат за поста на капо ди тутти капи след като Франко сдаде багажа. Разбира се, ако не изскочи нещо непредвидено — добавих аз.

— Такова като? — запита Дъч.

— Ами такова като някой друг член на фамилията, който може да е очистил стареца, за да грабне властта.

— О — произнесе Дъч, — значи такова нещо си имал предвид.

Продължих с останалите от списъка разбойници заселили се в Дуумстаун.

Джони Драганата, коравият и безмилостен Пит Мустакатия от старата школа, преподавател и свещеник за всички войници на Талиани, най-висшият авторитет по традициите и протокола; Рико Стизано, известен също така под прозвището Бръснаря, защото това е представлявал в Чикаго преди да се ожени за сестрата на Талиани. Сега специалността му беше хазартът. Един много издигнат мъж от фамилията. Както и всички останали.

Тони Логето, зетят на Талиани, истинска буца мускули, беше женен за най-голямата дъщеря на Талиани, Шийла, виртуоз лихваркождер, изнудвач, привърженик на дейности, изискващи повече хитрост, отколкото мисъл. Логето се счита за неотразим покорител на женските сърца. Това мнение изглежда се споделя от доста дами.

Ангъни Брониката е друг кадър от старото време — продължих аз. — Той е стар *soldato* с много нарези по пушката си. В средите на наркотрафикантите е известен с прозвището Пег, съкратена форма на

Ил Педжиоре, което означава Най-лошият, а това, в неговия бранш означава предупреждение за всички да не му се бъркат из краката. Той е крупен доставчик на дрога, истински извор, и досега нито веднъж не сме успели да го уличим в нищо — нито в притежание, нито в разпространителска мрежа, изобщо чист като светена вода. Фасадата на Брониката обикновено са ресторантите. Единственото хубаво нещо, което мога да кажа за него, е, че е майстор на фетучиното. Трябва ли ви? Успеем ли да го пипнем, ваш е.

За О'Брайън имах много смътни спомени. Представата ми за него се изчерпваше с образа на дребен и слаб ирландец със свирепо червено до пръсване лице и развалени зъби. Върху фотографията на Дъч изпъкваша ясно боксьорският му нос и нехайната усмивка, а лицето му беше единственото с дружелюбно и приятно изражение сред другите от глутницата, но това не можеше да ме заблуди дори и за миг. Като най-нов член на бандата той все още трябваше да се самодоказва, което го правеше по-непредсказуем от всички останали.

— Всички тия задници са били плътно около шефа си, но дори и това не го е спасило — забеляза Дъч.

— Никой не може да те спаси ако някой ти е вдигнал мерника до смърт — отвърнах аз.

Измъкнах още две нови фотографии от куфарчето си и им ги протегнах.

— Някой да познава тия двамата? — запитах аз.

Никой не се обади.

Вдигнах нагоре по-ясната от двете снимки, тази на мъж със заоблено лице, приближаващ шейсетте, с приятна усмивка и змийски очи, скрити зад слънчеви очила.

— Името му е Туна Чевос — произнесох аз. — Ще го изкараме на светло.

— Откъде си толкова сигурен? — запита Чарли Едноухия.

Стомахът ми се сгърчи само като си помислих за Чевос и Нанс, личният му екзекутор.

— Имам в главата си едно малко зумерче, което се включва всеки път, когато се озова на по-малко от петдесет мили до този кучи син.

— Нещо лично ли има между вас? — запита Чарли Едноухия, повдигайки леко вежди.

Забих мъртвешки поглед в очите му и след една минута той не издържа и отместа глава. После вдигнах и втората снимка, с малко мътно изображение на един напет, корав мъж с лице като на пор, към тридесет и пет годишен, с очи също скрити зад слънчеви очила.

— Това е Нанс, той винаги стои наблизко зад шефа си. Той е веселяк, какъвто рядко ще срещнете, един дребен приятел ваш съсед и смъртоносен убиец. Казва се Нанс Турчина и е най-смъртоносният от цялата пасмина, психопат готов да убива всеки миг без да му мигне окото. И двамата са по-опасни и от отровни змии. Чевос се ожени за момиче от фамилията, но въпреки това са външни хора. Играят само по собствени правила.

— Може би те са премахнали дъртото копеле — предположи Сапата.

— Може би, но не мисля така.

— Защо не? — обади се Дъч.

— Не казвам, че ги изключвам напълно — отвърнах, — казах само, че не мисля, че те са авторите. Това все пак е фамилия. Салваторе, нали разбираш какво имам предвид?

— Той е прав — подкрепи ме Салваторе. — Имам предвид думите ти, че Чевос е зет на стареца. Освен ако има някаква много потайна и дълбока вражда... — Той не довърши изречението.

— И как действат тия два задника? — запита Луис Каубоя.

— Чевос донася дрогата, а Брониката я предава на търговците на едро — обясних аз. — Нанс е личният *soldato* на Чевос. Ако Чевос каже на Нанс иди си пръсни черепа в тоалетната чиния, само след няколко секунди главата на Нанс ще лежи в клозета. Има обаче и едно друго нещо; не се оставяйте на Чевос да ви заблуди, само защото си е взел Нанс като охрана. Разказва се, че Чевос е убил собствения си брат, за да се хареса на Скийт. Не знам дали брат му е заслужавал да му пръснат черепа, но ако е бил същата стока като Чевос, едва ли има за какво да се съжالياва.

Нанс е започнал от улицата, после е изкарал курс за усъвършенстване във Виетнам, като вероятно е застрелял собственоръчно поне половината от нещастниците на Баниън. Много си пада по един деветмилиметров Люгер с дванайсетинчово дуло и кухи куршуми напоени с арсеник. Голям симпатяга. Луд е на тема мускули. Всеки път, когато има възможност да остави Чевос на

безопасно място за час-два, хуква към най-добрия фитнес-център в града. На всички от фамилията им се е дръпнало лайното от страх и от двамата.

Нанс Турчина. Запомнете това име. И ако някога се сблъскате с него, по-добре първо стреляйте, а после задавайте въпроси.

— Ти непрекъснато говориш какво не ти трябва — изрече Калахън с мъртвешка монотонност. — Кажи ни, по дяволите, какво искаш.

Помислих си върху въпроса му, защо бях дошъл в този град и какво се беше случило с Дюнтаун и какво още му предстоеше да се случи в него. През следващите няколко секунди порой мисли минаха през главата ми.

— Искам цялата банда изкарана на светло. Не ме интересува дали ще го направя аз или вие или всички ние заедно. Те са хлебарките на обществото ни.

Обърнах се към Чарли Едноухия.

— Питаш ме дали е нещо лично? Цели пет години от живота си бях ангажиран с тая пасмина. От цялата глутница плъхове само Костело и Коен са чисти. Останалите имат досиета и присъди дълги оттук чак до Малибу и насам.

Закрачих из стаята. За момент бях изгубил контрол над нервите си, не заради Чарли Едноухия или защото хулиганите на Дъч Моорхед ми нямаха вяра. Бях свикнал с това. А заради Синсинати. Спрях и изгледах подред всеки един от тях.

— Да, това е дяволски лично — казах аз. — Един от партньорите ми в работата върху бандата на Талиани беше човек на име Хари Ноум; наричахме го Хари Ангросиста. Най-добрият мъж за внедряване, който някога съм познавал. Той работеше под прикритие в наркотрафика на Чевос. Нанс обаче го надуши. Изкарали го на разходка и Нанс пъхнал дулото на пистолета в носа му, след което го отпрал с мушката — имам предвид в буквалния смисъл на думата отпрал. После го изхвърлил от колата, която се движела със скорост петдесет мили в час. Хари сега е параплегик.

Взехме друг човек, дадоха ни го назаем от Агенцията по борба с наркотиците. Опита се да се внедри в дейността около Ню Орлеан. Никога повече не го видяхме. Или чухме нещо за него. Просто изчезна. Оттогава има три години.

Имах една информаторка, курва на име Тами. Беше осемнадесетгодишна, вкарана в бизнеса от Стизано, който я изнасилил върху един кон когато била на петнадесет години. Непрекъснато я караха да работи, като я местеха от щат на щат, а тя искаше да се измъкне на всяка цена, така че се съгласи да даде показания пред главния прокурор за това по каква схема биват размествани курвите из страната, кой стои зад този бизнес и така нататък. Много силен материал. Нанс ни я отмъкна изпод носа. Отрязал ѝ ушите и носа, след което ѝ ги натъпкал в гърлото, като я удушил с тях. Костело, господин Чистникът ли? Той беше адвокатът на Нанс. Копелето не беше подведен дори под отговорност.

Замълчах за минута, като ги оставих да обмислят думите ми.

— Не — продължих аз, — това не е на лична основа. А и никога не е било, не е ли така? Искам да кажа, какво има да се сърдя? Аз извадих късмет в сравнение с останалите. Когато ме простреляха, куршумът мина през хълбока ми, ето точно тук, под ребрата, и изскочи откъм гърба ми, без да засегне някакъв жизнено важен орган. Раната от куршума боли, но тази болка е нищо в сравнение с онова, което прави арсеникът, в който е бил накиснат куршума.

Седнах.

Не беше лошо, помислих си аз. Даже никак. Винаги спестявах най-силните си козове за края.

Минута или две никой не се обади.

Тогава не знаех, но имаше още едно име, което трябваше да добавя към списъка.

Грейвз Дългоносия.

През следващите няколко дни щях да го опозная много добре, даже дяволски добре.

9. ЦАРСКА ИЗЛАГАЦИЯ

Дъч се изправи в средата на стаята, с тевтонско мрачно изражение врязано около устата му.

— Благодаря — беше всичко, което той произнесе.

— Моля ти се, няма защо.

— Не бих искал да засягам никого — изрече той, обръщайки се към бойците си, — но тези ... ash lochers от две седмици са под наше наблюдение. Цяла една фамилия, и ние да не разберем!

Групата беше като покрусена, а най-много от всички Чарли Едноухия.

— Не мога да повярвам — изрече той, разтърсвайки в недоверие глава. — И никой от информаторите ми да не обели и зъб за това. Все си мисля, че все някой, някой, трябва да чул нещичко.

Останалите забиха очи в пода и започнаха да местят въображаеми предмети с обувките си. Всички с изключение на Луис, който се втренчи в един ъгъл на стаята с присвити очи, и Калахън, който се обади пак.

— Защо се горещиш толкова, Дъч? — запита той. — Та ние едва миналата седмица научихме какво представляват тия юнаци. А до този момент им дишахме във вратовете защото Чарли Едноухия беше надушил нещо.

— Слагам и себе си в това число — изрече Дъч. — Скъсахме си задниците от работа през последните девет месеца. Гонехме педалите и курвите по улиците, прибирахме пласьори с торбички жълти стотинки в гащите им. Наистина се преуморихме от работа.

— Та ние научихме едва... — започна Салваторе.

— Той е прав — прекъсна го Чарли Едноухия. — Изобщо не догледахме нещата около тази пасмина. А аз бях най-големият левак.

— Ти, Китаец, нали ти беше дежурен при Талиани тази нощ? — запита Дъч.

— Кой?

— Франко Талиани — изсъска Дъч, приведен само на инч от лицето на мексиканеца. — Тоя, дето го очистиха, докато ти дежуреше в градината пред къщата му. Или си забравил вече?

— Все ги забравям тия пусти имена — оплака се Сапата.

— Е, тогава опитай се да не ги забравяш и може би ще успееш да се научиш да не ги забравяш. Оттук нататък не искам да чувам повече никой да споменава за Франк Търнър или Нат Шерман или което и да е фалшиво име, което използват тия задници. Отсега нататък ще използваме истинските им имена, ясно ли е?

Групата кимна като един човек.

— И така, какво се случи?

— В неделните дни, аа... Талиани и аа... аа... Ники Стинето отиват в... кръчмата на Брониката да вечерят, така че из отивам там и чакам. По дяволите, да се изтъпанчиш там като слепец на стриптийз, там на остров Тандърбърд. На улицата на Тър... на Талиани, има само още една къща. Два пъти ме разкарваха оттам градските копои, мамка му.

— Значи това ти е оправданието загдето проспа всичко, така ли? — запита язвително Дъч.

— Това беше просто обичайно наблюдение, Дъч. По дяволите, умирах от глад, не бях ял нищо от седем часа. И отскочих да взема нещо за хапване, така че да съм готов като тръгне. Кой да си помисли, че ще го гръмнат?

— Съжалявам много, че не са ти пратили писмена покана — изрече Дъч. — А Стинето? Кой беше закачен за него?

Чарли Едноухия се опита да стане незабележим на стола си.

— Боя се, че заслужавам наказание — проговори той. — Това беше работа за един човек, Дъч. Знаехме, че те отиват да вечерят заедно, така че казах...

— Така че каза на Китаеца да отиде в ресторанта, а ти да покриваш къщата — довърши вместо него Дъч.

— Точно така.

— Това е съвсем нормално за него, Шефе — обади се Калахън. — Всяка неделя Талиани отива да вечеря при Брониката. Там обикновено се среща с един или двама от своите капи. Драганата, Стизано, Логето. Всеки път е така. Брониката обикновено сядат при тях.

— Знаеш ли колко ме вълнува кой мие съдовете при тях? Това, което искам да знам, е кой беше на вечерята с тях?

— Логето и, аа, червенокосият образ... — запъна се Китаеца.

— О'Брайън — подсказах аз.

— Да. И, разбира се, Брониката.

— Предполагам, че ти също си зяпал Брониката, нали, след като така и така си бил там — изръмжа Дъч на Китаеца.

— Аз покривах Брониката — обади се спокойно Калахън. — Всички си тръгнаха заедно. Проследих Брониката до дома му преди да се върна тук.

— Кой беше с О'Брайън?

Луис вдигна ръка.

— И при мен беше същото — проговори той. — И той се прибра направо в къщи.

— Какво стана в ресторанта? — запита Дъч.

— Аз бях вътре и следях цялата група — каза Китаеца. — По едно време извикаха Брониката на телефона, и след малко се връща като насран, и преглъща като пуяк. Взеха да правят шу шу...

— Шу шу ли? какво по дяволите е това шу шу? — запита Дъч.

— Взеха да си шепнат.

— Аха.

— После Ирландецът и Логето двамата духнаха, сякаш в ресторанта беше избухнал пожар. След две минути сервитьорът ми донесе сметката и ми казва, че заведението приключва за вечерта. „Какво, по дяволите, става?“ питам го аз. И той ми казва, че шефът получил сърдечна атака. Сигурно са им телефонирали да им кажат, че дъртото копеле е ритнало бакърчето.

Дъч, който бясно сучеше мустаците си втренчен в тавана, се обади:

— Това просто няма смисъл, нали разбираш. Талиани следва една и съща процедура всяка неделя. Той е в колата само със Стинето и шофьора си, който не може да уцели врата на хамбар от два метра. Чисто фасулска работа, и въпреки това нашите хора решават да очистят две кучета пазачи и да гръмнат Търнър и Шерман в къщата.

— Казват се Талиани и Стинето — не можа да сдържи езика си Чарли Едноухия, с което си спечели един злобен поглед от Дъч.

— Салваторе — продължи Дъч — кой беше твоят човек?

— Стизано — отвърна той. — И той си е у дома. Тръгнах си от къщата му когато ме повикахте.

— А ти, Каубой?

— Аз бях с плейбоя... как му беше името?

— Логето? — предположих аз.

— Да, точно така. И той си е вкъщи.

— Тая вечер всички сме си у дома — изкикоти се Сапата.

— Имате ли писмени доклади за това, което сте правили от две седмици насам, когато сте започнали да следите тия юнаци? — запитах аз.

— Не пишем доклади — отвърна Дъч. — А си го написал, а някой го е прочел.

— Като кой например? — попитах го аз.

— Ами някой, всеки — изрече мъгляво той.

— Знаете ли какво ме мъчи отвътре? — запита Китаеца. — Това, което ме мъчи отвътре, е, че тия задници си имат железни алибита, а дори не го знаят.

— Голям майтап ще падне, ако не им го кажем — обади се Чарли Едноухия.

— Окей, Чарли, надай доброто си ухо към земята да видиш дали няма да изскочи нещо — каза Дъч. — А вие останалите, всички по местата си; дано да спрем тая синджир марка преди да е продължила. Ако някъде зърнете Хлапака Муфалата, Акулата Ланг или Стик, кажете им да ми се обадят. Имате ли някакви въпроси?

Никой нямаше въпроси.

Бандата се надигна да си ходи, а през това време Луис Каубоят стана и тръгна право към мен. Избута две бюра докато стигне до мен.

— Ти беше Джейк, нали така? — запита той.

— Да.

Той протегна ръката си.

— Казвам се Честър Луис. Викат ми Каубоя.

— Добре.

— Трябва ти тоя задник Нанс, нали?

— Да, трябва ми, Каубой.

— Тогава го имаш.

— Благодаря ти — казах аз, разтърсвайки ръката му.

— Твой е по право — изрече той, завъртя се на пети и тръгна право към вратата. На излизане се размина с един нов човек, който се появи на прага.

Познах го кой е без да питам.

10. СТИК

Новодошлият беше игнориран от останалите, които говореха прекалено оживено за записите от къщата на Талиани, за да го забележат. Той тръгна право към мен.

Притежаваше този тип красота, който някои жени наричаха първична. Индиански черти, високи скули, дълго и тясно лице, упорита челюст, кафяви очи, блестяща черна коса която се къдреше над челото и ушите му. Шест фута високи и строен, той беше с моя ръст и десет паунда по-лек. Летният му костюм му от фин памучен плат изглеждаше така, сякаш го беше смачкал на топка и го бе пъхнал под възглавницата си през нощта; вратовръзката му беше с постоянен възел и висеше на два инча под разкопчаната му яка. Краищата на яката му стърчаха накъдрени към тавана, а за обувките му изпитвах сериозни подозрения, дали изобщо някога са били лъскани. Явно не държеше особено на дрехите.

Изглеждаше преуморен, и то не само вследствие на безсънна нощ. Кръговете под очите му не бяха от предишния ден и ямичките им се превръщаха в бръчки. Гласът му беше дълбок и продран, глас, породен от твърде много пиянски вечери или прекалено много цигари или прекалено много безсънни нощи или и от трите заедно. Беше нахлупил стара разръфана кафява филцова шапка, а от ъгълчето на устата му висеше цигара.

Двайсет и девет годишен, а изглеждаше на четиридесет. Само един поглед беше достатъчен, за да разбере човек, че жените бяха луди по него.

Още не бил разглезен, а?

— Аз съм Парвър — представи се той. — Всички ми казват Стик.

Дръпнахме се настрани от бандата назад към автомата за кафе.

— Да не си любител на билиярда? — запитах го аз, за да издърпам почвата изпод краката му.

— Не съвсем, защо?

— Прякорът.

— Съкратено от Редстик е.^[1] Всеки си мисли, че съм някакъв шибан индианец — изрече с отвращение той. — Работата е там, че съм евреин и съм от Бостън.

— Казвам се Джейк Килмър — произнесох. — Това е всичко, което съм.

Стиснахме си ръцете.

— За оная работа с Талиани ли е цялата дандания? запитва той. Изрече го с небрежен тон, сякаш убийството в Дюнтаун беше нещо съвсем делнично и обикновено.

Кимнах.

— Изглежда ми дело на двама души — казах аз. — Премахнали са две кучета пазачи, двама души въоръжена охрана, и са убили и тримата.

— Тримата ли? — запитва Стик. — Когато ми се обади, Каубоя ми каза, че Талиани и Стинето опънали петалата.

— След като са премахнали Талиани и Стинето, са хвърлили бомба, за да приключат работата. В това време жената на Талиани влизала в стаята. Почина в болницата.

— Много лошо — произнесе той. — Макар че ми е трудно да излъжа, че ония двамата задници ми бяха много мили. — И с това съболезнованията приключиха. — Откъде съдиш, че са били двама души?

— Къщата се е подслушвала. Дъч има цялата сцена на запис, или поне най-важната част. Всичко е свършило само за тридесет секунди.

— Направо си роден без късмет. Още не си стъпал в града, и вече ти измъкват най-лакомите зальци от устата.

— Такъв е животът.

— Бомби и пистолети — изрече той развеселено. — Звучи съвсем като касапницата в графство Линкълн.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

— Момчетата поизмориха ли те? — запитва той.

— Откъде позна?

— И с мен разиграха същото театро когато се появих за пръв път тук. Нещо като въведение в нещата. Но те си мислят, че Дъч ме е наел, така че не бяха толкова подозрителни както в твоя случай. Ти си Феди, човече. А това означава, че с теб човек може да си има единствено

само главоболия и неприятности. Не падай духом; и теб ще те приемат помежду си.

— Значи щом стане въпрос за тях, ти си просто едно от момчетата, така ли?

— Правилно си го схванал.

— Каква ти е задачата? — запитах аз.

— Доскоро Дъч само ме размотаваше насам-натам, колкото само да се намирам на работа. Тоя ден ме лепва за едно момче, друг ден за друго. Обаче миналата седмица, откакто Мацола разпозна пасмината на Талиани, вече дишам във врата на Костело и оня дребен плъх, Коен.

— И...?

— По дяволите, та ти познаваш цялата банда по-добре от всеки един от нас — възкликна той.

После се ухили, добавяйки:

— Никога ли не пишеш доклади? Нямах си и представа даже за Талиани до момента, в който Сиско ме въведе в нещата. Искам да кажа, в компютъра има някакви дивотии за тях, но нищо съществено.

— Да, знам. Хич ме няма по докладите. В това отношение двамата с Дъч много си приличаме. Всеки може да ги прочете.

— В отговор на въпроса ти, Костело се държи настрана от останалите играчи.

— А Коен?

— Същото. Канцеларски плъх.

— Не го подценявай. Той има повече трикове в торбата си от цирков фокусник.

— Ще го запомня. Виждал ли си скоро Сиско?

— Говорих по телефона с него. Ще се срещнем на закуска. Може би няма да е лошо да дойдеш и ти.

— Мисля да пропусна. Ако някой от тия момчета ме мернат с теб толкова скоро, може да заподозрат нещо. А сега в момента ми имат доверие. Бих искал да не ги подвеждам.

— Разбира се — произнесох аз когато и Дъч се присъедини към нас.

— Представлението беше превъзходно — каза ми той. — Много си падам по такива прочувствени завършеци. — После се обърна към Стик. — В последно време с какво се занимаваш?

— Гоня Костело. Двамата с Коен прекараха деня на яхтата му и си говореха за бизнес.

— Чудесно. Още двама с железно алиби. — После се обърна към мен. — Разговаря ли със Сиско вече?

— Точно преди срещата. Предложи двамата със Стик да станем тандем. Ще има ли някакви проблеми?

— Предполагам, че не. Това е една доста свободна операция. Ще те поразкарам малко насам-натам, така че останалите момчета да не се чудят защо съм събрал новодошлите заедно. Така че какво мога да ти кажа, което ти все още не знаеш?

— Има ли някой от местните, за когото би трябвало да съм осведомен? — запитах аз, без да се надявам особено на отговор.

— Само Грейвз Дългоносия — отвърна Дъч.

— Грейвз Дългоносия ли? — изрекох аз, като се изхилих на прякора.

Дъч ме изгледа през прихлупените си клепачи.

— Няма нищо смешно — изрече едрият мъж.

— О, така ли? Че кой е той?

Дъч почеса ръба на челюстта си с палеца.

— Местният бандит — каза той. — Не един местен бандит, а местният бандит. — Той хвърли един кос поглед към Стик. — Надявам се оная работа довчера да не я оплескате като онзи случай с Чери Макджий.

— Чери Макджий ли? — запитах аз. — Това да не е онзи Макджий от Питсбърг?

— Тоя Макджий, за когото става дума, е заровен в местното гробище — каза Дъч. — Благодарение на Носа.

Стик си взе чаша кафе и наля една и за мен. Беше достатъчно силно, за да преплува човек след това Канала.

— Та каква е работата с тоя Грейвз? Как му викаха? Дългоносия ли?

— Не става въпрос за лицето му — каза Дъч. После разказа историята.

— На времето Грейвз имал клюн, който карал Дюран да изглежда, сякаш му е бил присаден нос. После в някаква свада му обръснали някъде инч или повече от него, но прякорът му останал. Той е чернокож, конте, но не от ония педалите, нали разбираш какво искам

да кажа? Спортни якета, риза и вратовръзка, обича спортните коли — това е стилът му. Далеч още преди да се появя тук, Грейвз е контролирал всичко, с което подземният свят на Дюнтаун разполагал в онези дни. Курвите, лихварството, залаганията на конните надбягвания. Не се занимава с наркотрафик на сериозна дрога, в действителност вероятно не ги е пускал в Дюнтаун.

— Брей, да не му се надява човек — произнесох аз.

— Морален стълб на обществото — обади се Стик.

— Разбира се — изхили се Дъч и продължи. — Преди около две години този пришелец, Чери МакДжий, се настанява в града с банда здравеняци и решава да раздвижи малко застоялите води. Първо се опитва да изтика Носа. След като не сполучва, опитва се да го купи. Пак неуспех. И тогава решава да подпали един от клубовете на Грейвз, за да покаже на Носа кой е господарят тук. Сериозна грешка.

Стик се намеси с една характеристика.

— Грейвз има страхотен талант да плаща винаги с една и съща монета — сподели той. — Да се изправиш срещу него е също толкова разумно, колкото и да изхвърчиш като Чери МакДжий от моста на залива с мисълта, че можеш да хвърчиш.

Дъч продължи.

— МакДжий направи нещо много необичайно. Опита се да натопи Грейвз. Изнудване. И успя. Грейвз си изкара чудесно в Литъл Ку.

— Литъл Ку ли? какво е това?

— Това е като Дисниуърлд за углавните престъпници — вмъкна Стик. — Един много здрав пандел в щата — или в който и друг да беше.

— Когато Носа се издъни, той го прави като брамански бик падащ без парашут — каза Дъч.

— А докато отсъстваше, поддържаше ли бизнеса? — запитах.

— Работата висеше на кантар. Всеки си плати за гяволъка. И накрая направиха размяна — трима от момчетата на Грейвз бяха гръмнати на улицата; двама от стрелците на МакДжий намериха края си в благодатта.

— Враждата още ли продължава?

— Откакто МакДжий и дясната му ръка си счупиха главите, всичко затихна — каза Дъч.

— Хей, Шефе, някой те търси по телефона — изрева Китаеца от другия край на стаята. — Това е Акулата, вдига шум като Ниагарския Водопад.

— Извинете ме — каза Дъч и хукна към телефона.

— Кой е тоя Хлапака Муфалата? — запитах аз Стик.

— Чернокожо ченге, от Ню Орлийнс. Много е добър. Много лесно навлиза в обстановката. Пипа страшно хладнокръвно, но вдигнеш ли му кръвното, ще имаш пред себе си една дузина бесни негри върху сто и петдесет паундов скелет.

Ругатнята „Schmerz!“ на Дъч можеше да се чуе на мили оттук. Стаята замря като при молитва. После го повтори, този път вече на английски, още по-гръмко.

— Боже Господи!

Той затръшна слушалката колкото сила имаше.

— Някой току-що е видял сметката на Джони Драганата в семейния плувен басейн докато Ланг е стърчал като някой лотос на половин квартал от къщата му — изрева Дъч.

Щабът мигновено се превърна в кудкудякащ пилчарник.

— А сега ме чуйте добре — изрева отново Дъч. — Искам да се налепите по задниците на Талиани като на ягодов сладолед, и то веднага. Аз тръгвам към къщата на Драганата. Китаец, ти идваш с мен. Останалите си знаете работата. Да тръгваме преди дяволският му град да е обезлюдял съвсем.

Той се завъртя към нас.

— Вие дамата искате ли да дойдете?

— Не бихме го пропуснали за нищо на света — казах аз.

— Тогава да тръгваме — изрева германецът и хукна по-бързо от всеки друг едър мъж, когото познавах.

[1] Редстик /Redstick/ — прозвище за индианец /Червената Тояга/

11. ПОГРЕБАЛЕН ДОМ НА ФЛОРАЛ СТРИЙТ

Беше като съботен следобед на някой селски панаир, а Стик беше Джой Чийтууд. Той плесна синия буркан върху покрива на черния си Файърбърд и потегли, като караше с една ръка, докато си палеше цигарата с друга, настройваше полицейското си радио, включи сирената с другата, цигарата подскачаше в ъгълчето на устата му докато говореше. Пешеходците и останалите участници в движението панически се разбягваха пред летящия понтиак. Сгърчих се на седалката си и се хванах здраво за дръжката.

— Нещо май си нервен, а? — заинтересува се той.

— О, ни най-малко — излъгах аз.

Сряза Булевард Азалея по диагонала и изправи волана без да намаля под седемдесет мили в час. Усетих как седалката под мен се размърда.

Стремителността на Стик ми допадаше, но кормуването му беше повече от опасно. Знаех добре, че беше добро ченге, защото ако не беше такъв, нямаше да работи в Хладилника. Федералният отряд по борба с рекета, или както всички го наричаха Хладилника, съществуваше от три години, вечно с непълен състав, лишен от гласност, без всякакво лоби, и непрекъснато по острието на бръснача. ФБР отдавна искаха да ни приберат под крилото си, но ние засега удържахме независимостта си, защото главната ни задача беше събирането на информация, а не директното прилагане на закона. Най-малкото, това беше официалната ни задача. Понякога нещата вземаха малко по-друг обрат. Сиско Мацола, който беше създателят на отдела, беше бивше ченге от уличните патрули, и наемаше на работа само такива минали през патрулите. А Стик пасваше идеално в схемата ни, доколкото можех да съдя.

Явно познаваше града. Прекара ме през няколко невзрачни улички и после покрай внушителна редица от старинни къщи, възстановени до помпозността от времето на Революцията, а

светлините им се сливаха в една непрекъсната ивица докато препускахме по улицата.

— Откога си тук?

— От два месеца — отвърна той с цигара провиснала между устните му.

— Значи си бил тук за представлението Грейвз-МакДжий?

— Това стана точно след пристигането ми.

— Познавам един наемен стрелец който действа в Питсбърг на име МакДжий — обадих се аз, колкото да поддържам разговора. — Но той използва името Ипсуич.

— Няма откъде да го знам — каза Стик. — Всъщност когато пристигнах тук, всичко вече беше приключило. Онова, дето го знам, всъщност представляват само слухове.

Нови завои. Още свистящи гуми. И подплашени тълпи пешеходци.

— Що за птица е този Грейвз? — запитах аз.

— Както каза Дъч, в продължение на дълги години е съсипвал града. Имам впечатлението, че местният закон не го е закачал дотогава, докато не е започнал да излиза от коловоза си.

— Очистването на МакДжий не е ли било отклоняване от коловоза? — запитах аз.

— Знаеш ли, не мисля, че някой тук му е домъчняло за МакДжий. В действителност местните органи на властта се зарадваха, че ги е отървал от МакДжий.

— Възможно ли е той да стои зад убийството на Талиани?

— Няма да се учудя. Муфалата го държи под око и ако някой може да знае със сигурност, това е само Хлапака.

Карахме през централната част на града и после по моста към остров Скидъей, който лежеше помежду града и брега. Дъждът беше спрял и луната сякаш препускаше през облаците. Старовремското очарование на Дюнтаун изчезна още докато прекосявахме моста, погълнато от червените жилищни комплекси и кооперации които наподобяваха сиви кутии под светлината на бягащата луна. Имаше нещо стерилно и антисептично в Скидъей. Преди двайсет години мястото представляваше един диви и неразработен остров, убежище за диви животни и птици. Сега обаче изглеждаше свръхнаселено.

Стик мина по Оушън Булевард сякаш беше Индианаполис. Форсираният двигател ръмжеше гневно под седалките ни, а стрелката на спидометъра подмина с цял инч числото сто и двайсет. Ландшафтът се размаза покрай стъклата на автомобила. След пет минути такова каране той намали скоростта и свърна в едно разклонение, чиито къщи бяха закрити откъм пътя зад внимателно посадени дървета и храсти. В мрака там можеха да съжителстват всякакви хора.

— Сиско ми каза, че на времето си живял тук — изрече Стик през ухапаната между зъбите си цигара.

— Всъщност прекарах само едно лято тук — отвърнах аз, опитвайки се да различа нещо в препускащия покая стъклата мрак.

— Кога беше това?

— Неприятно ми е да ти го кажа. Кенеди беше още президент.

— Толкова отдавна, а? — каза той с малко изненадан тон.

— По онова време още учех в колежа — отвърнах аз. Започнах да се чувствам като някакво изкопаемо.

Той направи остър завой само с една ръка.

— Сигурно си изненадан колко се е променил градът.

Изсмях се на думите му, само че това не беше смях, а по-скоро прозвуча като задавяне.

— О, да, имаш право. Имаш право, че съм изненадан, а аз още не съм видял града на дневна светлина.

— Не бих могъл да ти го предам с думи, защото няма никакви допирни точки с онова, което е било.

— На времето тук се криеха диви животни — казах аз. — Сега вече имаш ли някаква представа?

Той изплю угарката през прозореца и подсвирна през зъби.

— Съмнявам се дали ще зърнеш и едно врабче. Тук наемите са прекалено високи.

Зави в Хайланд Драйв без дори да настъпи спирачката, като в същия момента запали следващата цигара. Започнах да си мисля дали нямаше да е по-разумно да се прехвърля на такси, когато съзрях една дузина полицейски коли блокирали улицата насреща с въртящи се сини и червени сигнални светлини. Стик закова точно до тях, като остави цяла миля изгоряла гума по асфалта. Твърдата почва под краката ми никога не ми се беше струвала толкова благословена до този момент.

Усетих дъха на морето когато излязохме от колата.

— Заклучи вратата — обади се Стик. — Преди някое време един педал ми открадна шапката.

— Разказаха ми — отвърнах аз, запътвайки се към къщата кацнала на стотина ярда от пътя в подножието на високите дюни.

Започнах да изпитвам чувството, че цялата банда хулигани, и Стик в това число, бяха като Луис Каубоя. Те съвсем определено вярваха, че най-краткото разстояние между две точки е правата линия. Зачудих се също така как ли се вписваше всичко това в нещата, ако изобщо можеше да се вмести.

Стигнахме до оградата, показахме си значките на дежурния на входната врата, и тръгнахме пеша по дългата алея. Дъч беше точно зад нас. Виждах силуета на огромното му туловище очертан под светлините на патрулните коли. Тялото лежеше непокрито на брега на басейна. Откъм залива полъхна ветрец, който разлюля дивия овес по гребена на дюните над нас.

Старецът беше направо неузнаваем. Каквото и оръжие да беше използвано, било е стреляно в упор. Лицето му представляваше кървава каша. Едната му ръка бе отхвърчала на няколко ярда; взривът или го беше блъснал във водата или се е намирал в басейна когато бомбата е избухнала. Цветът на водата наподобяваше малинов сироп.

Тухлената стена на къщата беше цялата опръскана с кръв и парчета от тялото му.

Всички прозорци бяха избити.

Някъде вътре истерично пищеше жена.

— Какъв е тоя маниак — изрече Дъч с най-спокойния си глас, който го бях чувал да говориш откакто бях пристигнал в Дюнтаун.

— Точно под шибания ми нос — обади се Акулата Ланг.

Носът му действително беше нещо изключително. Изглеждаше така, сякаш е бил обработван с ютия, и той говореше носово като човек с много лоша хрема или любител на ледената кока кола. За съжаление обаче не беше и двете. Носът просто беше трошен толкова много пъти, че вероятно майка му се е разплаквала при всяка тяхна среща. Кокалчетата на юмруците му бяха с големината на едри глави кромидлук.

Най-вероятно бивш боксьор.

Беше облечен в чорлави дънки, избеляло разръфано дънково сако без риза отдолу, а на краката си носеше чифт каубойски ботуши които сигурно му бяха стрували най-малко петстотин долара. Лентата, с която се опитваше да събере косата си, беше чисто недоразумение, защото от безцветните му руси коси не беше останало почти нищо. Имаше златен зъб точно отпред. По-късно щях да науча, че е бивш шампион в средна категория от Златните Ръкавици, състезател по сърфинг от Западното крайбрежие, а в продължение на десет години ловец на глави за един поръчител от Сан Франсиско преди да стане човек на закона и да постъпи на работа в полицията.

Някакъв силует проряза ярките светлини и пред нас застана Салваторе, оглеждайки се наоколо.

— Мислех, че ще си при Стизано — каза Дъч. — Какъв дявол правиш тук?

— Отбих се да хвърля едно око, лошо ли е? Че къде ще си мъкне задника Стизано? Тоя стар пръдльо след десет часа не смее да си подаде и носа навън.

— Не мислиш ли, че цялата им пасмина се е свряла в дупките си и трепери от страх след като пречукаха шефа им?

— Не могат да пуснат телефоните — отбеляза авторитетно Салваторе. — Блъскат си главите и се мъчат да разберат какво ли ще стане в следващия момент. Точно сега едва ли им е до събиране заедно. Господи, виж на какво е заприличал!

Вече започвах да разбирам какво движеше хулиганите на Дъч, та бяха такъв сплотен колектив. Липсата на финес те компенсираха щедро с онова, което по милост можеше да се нарече индивидуалност. Една стара теория твърди, че ченгетата най-близо до парите са и най-склонни да се корумпират. Дъч бе търсил непокорни индивидуалисти, мъже, прекалено горди да се продадат и прекалено твърди, за да бъдат изплашени от нещо, каквото и да било то. Каквито и да бяха другите им достойнства, имаше едно нещо, което ги обединяваше всички — те бяха честни, защото просто не им идваше на ум, че можеха да бъдат други.

— Първо пречукаха жената на Талиани — каза Ланг. — А и внукът на стареца за малко да си отиде и той.

— Това тук нещо не ми прилича на екзекуция на Мафията — обади се Салваторе. — Убийствата на членове на семействата не е в

техния стил.

— Може би е станало погрешка — предположи Стик.

— Даа — произнесе Дъч. — Също като Пърл Харбър.

— На мен ми прилича повече като предупреждение — обадох се аз.

— Предупреждение ли? — запитаха в един глас Ланг и Дъч. Множество вежди се издигнаха въпросително.

— Да — потвърдих аз — предупреждение, означаващо, че той, тя, или то — който, която или каквото и да е — се кани да изтреби целия клан.

— Кажете ми още някоя добра новина — каза Дъч.

— Че защо ще ги предупреждава? — запита Ланг.

— Нали така се прави — обади се Салваторе. — Ужким така било в Сицилия.

— Вече си имаме четири трупа и още сме доникъде — каза Дъч. — Хей, док, да имаш някаква представа какво го е поразило така?

Медицинското лице, дебел като шамандура на двестагодишна възраст, се беше привел над онова, което беше останало от стареца. Ръкавите му бяха навити, и беше нахлузил гумени ръкавици вече зацапани с кръв. Той поклати глава.

— Още не. Може би ръчна граната.

— Ръчна граната? — запита Стик.

— Даа — провлачи медицинското лице. — Хей оттам. Експлозията го е блъснала от терасата. Виждате ли петната от кръвта?

— Бяха две — обади се Ланг.

— Две какво? — запита докторът.

— Експлозии. Аз седях хей там. Първата беше малко приглушена, сякаш нещо изскочи изпод водата. Втората вече гръмна като Хирошима.

— И те събуди — каза Дъч.

Докторът обаче още не искаше да се съгласи. Той поклати глава.

— Нека да изчакаме докато отида там и хвърля един поглед. Схемата от петната върху стената и състоянието на тялото посочват, че експлозията е била само една.

— Аз чух два гърмежа — упорстваше Ланг.

— Какъв интервал от време ги делеше? — запитах аз.

— Ами не много голям. Беше като... бум, бум! Ето така.

Една ужасяваща мисъл проблясна през главата ми, но предпочетох да я запазя за себе си за момента. И без това цялата сцена беше повече от ужасна.

Неистовият е несекващ писък на жената в къщата решително не ни подпомагаше при разследването.

— Отделът по убийствата да му бере гайлето — реши накрая Дъч. — Мен ме интересува само аутопсията. Може да изскочи нещо интересно, което да ни насочи към вида на използваното оръжие.

Шефът на отдела по убийствата представляваше месест лейтенант, прекрачил четиридесетте, облечен в тъмни панталони, модна риза, тъмнокафяво сако и една убийствена вратовръзка на цветя. Казваше се Лънди. Приблужи се клатейки глава.

— Хей, Дъч, как я мислиш тая работа? Май ни натресоха четири трупа, а, какво ще кажеш?

— Стига с това първо лице множествено лице, Лънди. Тук няма „ние“, защото това си „ти“. Убийствата не са мой проблем.

Лънди се озъби.

— Имам нужда от всичката помощ, която можете да ми осигурите.

Дъч бегло се ухили и кимна.

— Без съмнение, Лънди.

— Направо да не повярваш, Дъч — подхвана Лънди, — ама това хлапе се е отгървало по цяло чудо!

В този момент ми хрумна, че досега никой не беше изказал и най-малкото съжаление за дядото Драганата, чиято физиономия се беше разплескала по цялата стена на къщата. Споделих мислите си със Стик.

— Какво искаш, да гърмим топовен салют с двајсет и един гърмежа ли?

— Четири трупа за по-малко от три часа — изрече развеселено Дъч. — Ако продължава с това темпо, на сутринта ще се регистрирам в борсата за безработни.

— Даа, а пък мен ще ме откарат в нервното отделение — обади се Лънди.

Огледах още веднъж цялата сцена. Плувният басейни беше почти долепен до гърба на къщата, после следваше терасата с въртележката, една миниатюрна железница, и три туристически

масички. И след всичко това теренът стръмно се издигаше нагоре към дюните, може би на сто ярда над къщата.

— Ще взема Стик и ще отидем да хвърлим един поглед на терасата — казах аз на Дъч. После се обърнах към Стик. — Вземи някакво фенерче.

Един млад полицаи се спусна към нас и каза:

— Там са се изтъпанчили две от горилите на Драганата и се държат така, сякаш са собственици на мястото.

— Ще си поговорим с тях — каза Стик. — Дай ми за малко фенерчето си.

— Обзалагам се, че ще бъдат повече от неми за случилото се. Тоя техен кодекс за вярност до смърт — изруга Дъч. Лънди се върна обратно на мястото на произшествието.

— Искаш ли да дойдеш с нас? — обърнах се аз към Дъч.

Той само погледна към хълма и се изсмя.

— Следващият път. Обади ми се по телефона когато стигнете там.

Двамата със Стик тръгнахме по терасата и се заоглеждахме. Една от горилите на Драганата се приближи към нас. Беше висок не повече от шест фута и пет инча и тежеше не повече от двеста и петдесет паунда, с лице което можеше да накара портрета на Дориан Грей да умре от завист.

Пръст с големина на телеграфен стълб се опита да ме промуши в гърдите.

— Частна собственост — изръмжа той.

Изгледах го право в очите както само аз си знаех, като се вземеше пред вид, че те бяха разположени на четири инча над моите.

— Посегнеш ли ми още веднъж с този пръст, ще ти го откърша и ще ти навра в задника — проговорих аз с най-коравия си глас.

Горилата само ме изгледа развеселен.

— Сигурно.

— Аз съм федерален служител, а вие препятствате разследването на сцената на престъплението. Това е наказуема простъпка. А пък мушнеш ли ме още веднъж с лайнияния си пръст, ти извършваш физическо насилие върху федерален служител при изпълнение на служебния му дълг, което представлява много сериозно престъпление. Още ли си мераклия да ти отправя такова обвинение, синко?

Няколко секунди той запристъпва от крак на крак, опитвайки се да използва онова, което при останалите хора се наричаше мозък. През това време се приближи и другата горила.

— Не се хващай на лайнарските му приказки, Лари — обади се той. Беше точно толкова висок и толкова гаден колкото и първият.

— Вие двамата веднъж вече я осрахте царски тази вечер — казах аз. — Я ми споделете как се чувства човек, който е осрал всичко и в резултат на осирането ви поочукват малко главичката на шефа ви.

Лицето на Лари почервения като пурпур. Гърлото му издаде смешно бълбукане и направи крачка към мен. Но преди още да вдигне ръка, нечий юмрук профуча от лявата ми страна и се стовари в ръба на челюстта му. Горната част на лицето му не помръдна; долната обаче се запъти на запад. Челюстта му изпращя като изстрел. Беше толкова грозен, че не можеше да се разбере дали изразът на лицето му беше причинен от болката или от изненадата. Секунда по-късно очите му извъртяха белтъците си и той се строполи на колене.

Гърлото му изгъргори някакъв смешен звук, наподобяващ „Арфробъл“.

Стик стоеше до мен и тръскаше дясна си ръка.

Другата горила се втурна срещу Стик и аз измъкнах своя 38-служебен от кобура му и наврях дулото му колкото можех по-навътре в лявата му ноздра, доколкото позволяваше мерника.

— Проблеми със слуха ли имаш? — запитах го аз.

Той изгледа пистолета ми, после мен, после отново пистолета. В този момент Стик го изрита в топките със сила, с която до този момент не бях виждал да ритат някого в топките. Горилата се строполи на земята до партньора си; зъбите му изпращяха, сподавяйки вика на болка. Ревът изхърка в гърлото му. Сълзи изпълниха очите му. Той политна напред на ръцете си и повърна. Другият клатеше замаяно глава, а челюстта му се люлееше наляво и надясно като привързана на конец.

— Убаарабта — изгъргори той.

Спомних си думите на Сиско, за това, че Стик бил още млад и още не бил покварен, и за това, как съм можел да му давам полезни съвети. Сега обаче едва ли му беше времето. До този момент се справяше безупречно. Прибрах си оръжието и се ухилих.

— Знаеш ли — каза той, — мисля, че свършихме добра работа тук.

— Даа.

Двамата със Стик огледахме терасата, игнорирайки проснатите на земята горили.

— Възпрепятстване разследването на мястото на престъплението — подсмихна се той. — Откъде ги знаеш тия работи?

— На мен ми прозвуча добре — казах аз. — А на теб?

— Бях убеден — каза той. — Сиско ми обясни, че си бил адвокат, и реших, че така стоят нещата.

Той пристъпи в белведера и запали светлините. Латерната засвири, но въртележката остана неподвижна, килната на една страна като окървавена барета. Гледката беше зловеща, осакатените кончета бяха застинали в различни положения по височина, глави бяха отхвърчали, липсваха крака, докато през това време латерната свиреше щастливата си мелодия.

— Сиско обича да шашва хората с вестта, че съм адвокат — казах. — Всъщност никога не съм практикувал тая професия.

— И как така? — запита той.

В краката ми лежеше окървавена конска глава с разширени ноздри и гневни окървавени очи. Повдигнах я леко с върха на обувката си и се вгледах под нея, сякаш очаквах да открия някакво много важно доказателство отдолу.

— Тогава си мислех, че това все още е една почтена професия.

Той се изсмя с неговия налудничав смях, очите му танцуваха между клепачите, а ъгълчетата на устата му се бяха изкривили надолу, вместо нагоре, като му придаваха озъбено и хищно изражение.

— Осъзнах грешката си още първия път, когато бях инструктиран от един прокурор-обвинител. Той простичко ми обясни, че се налага да лъжесвидетелствам.

— А ти какво му каза?

— Аз му казах да се ебе в гъза. И просто не стана така, както той искаше, и това беше всичко. Доведе с пледоариите си случая до условна присъда, вместо да му го зачука с фактите, които бяха неопровержими.

И тъкмо когато получих правото на адвокатска практика, ме извикаха на интервю в онази голяма адвокатска фирма в Сан

Франсиско — продължих аз. — Това беше една от най-авторитетните адвокатски фирми в града. Старият съдружник, който проведе интервюто, цял час ми обясняваше как се делят хонорари. Адвокатите на двете враждуващи страни никога не разменят и дума; за сметка на това пък си разменят досиетата на двамата клиенти, като по този начин решават как да ги издоят максимално. И когато изворчето пресъхне, случаят вече е решен. На тръгване ми се повдигаше толкова много, че малко остана да повърна. Известно време обикалях къде ли не, докато накрая се примирих и постъпих в полицията.

— Но се почувства добре след това — изрече той пак с онази своя налудничава усмивка.

— Ако искаш да знаеш истината, чувствах се последната отрепка — признах му аз. — Три години да търкаш чиновете на юридическия факултет и накрая да хванеш волана на една синьо-бяла таратайка.

Стик се вслушва няколко минути в музиката и накрая завъртя ключа. Вдигнах поглед нагоре към дюните над нас.

— Трябва да отидем там — казах аз.

След дълго пухтене и пъшкане по пясъчните склонове накрая се озовахме най-отгоре, втренчени задъхани във фосфоресциращата повърхност на океана под нас.

— Какво ще търсим? — запита Стик.

— Нали си служил в армията — казах аз. — Кое е онова оръжие, което гърми при изстрелване и още веднъж при попадение?

— Минохвъргачка?

— Съвсем близо си.

Той щракна с пръсти.

— Гранатомет.

— Точно така — похвалих го аз.

Проверихме траекторията от хълма до басейна. Терасата можеше да се види само от самия край на дюната. Не след дълго открихме едно място, където тревата беше изгорена, а до нея земята беше измазана с оръжейна грес.

— Ето, тук е — казах аз. — Този, който е убил стария мафиот, е стрелял точно оттук, за да улучи терасата. Той дори не е виждал целта си: използвал е за корекция някаква точка от басейна и е изстрелял гранатата право в скута на стареца.

Включих прожектора и огледах дюната за следи.

— Ето — каза Стик, сочейки към няколко отпечатъка откъм страната на дюната снижаваща се към океана.

Вгледахме се отблизо.

— Трябва да е бил някой с доста едро копито — произнесе Стик. Отпечатъците бяха доста плитки и с големината на дребна диня. Не можех да ги оприлича с никакви обувки.

Насочих светлината към твърдия пясък в дъното на дюната. Приливът беше достигнал почти най-високата си точка. Ивиците от пяна лежаха съвсем близо в подножието на дюната.

— Добре го е замислил — казах аз. — Приливът поглъща всичките му отпечатъци.

— Знаел е какво прави — изрече Стик. — Един сляп изстрел като този изисква съвършено синхронизиране.

— Такава работа иска и малко предварително планиране. Трябва да познава и обстановката. Трябва да знае и кога настъпва приливът. И с един изстрел успява да размаже и двамата мръсници долу. Дяволски кучи син. По-добре да стоим настрана, да не заличим някой следа; експертите могат да открият още нещо.

— Едноухия — каза Стик.

— Точно. Да го извикаме тук.

Върнахме се обратно долу и казахме на Лънди какво сме открили; той изпрати двама души и фотограф.

— Ония двете горили там могат да се нуждаят от известна медицинска помощ — каза Стик. — Опитат ли се да ти въртят номера, арестувай ги за нападение върху служител на закона.

Веждите на Лънди описаха високи дъги.

— Да, благодаря ти — изрече той с известно страхопочитание.

— Отивам вътре — заяви Стик. — Ще видя дали мога да разбудя Чарли Едноухия.

Присъединих се към Дъч, който се беше облегал на ъгъла на входната козирка. Беше силно впечатлен.

— Нямаше ви доста време, момчета. Сигурно сте свършили много работа — изрече ухилен той.

Погледнах часовника. Беше десет и десет, а стомахът ми подсказваше, че не съм слагал нищичко в него от обяд.

— Трябва да въведа Мацола в нещата и после ще хапна нещо — казах аз. — След което мисля да приключвам за тази вечер.

— Няма да е зле и аз да хапна с вас — заяви приближилият се Стик. — Чарли вече е тръгнал насам; не беше много въодушевен обаче. Предадох на Лънди да не пуска хората на хълма.

Стик измъкна малка визитка.

— Ако някой път решиш да ми се обадиш — каза той, подавайки ми картичката, — номерът ми е записан на гърба. Сложил съм телефонен секретар. Ако прозвъни четири пъти преди да се включи, значи съм в къщи, кензам, или се къпя, или нещо от тоя род. Оставяш ми някакъв номер и ти се обаждам само след минута. Ако автоматът се включи още след първия сигнал, значи ме няма.

— Отиваме в закусвалнята на Мил — каза Дъч на Стик. — Ще взема Джейк при мен.

Изпитах дълбока благодарност към шерифа.

— Трябва да те въведа в нещата. Считаю, че със сигурност можем да приемем, че използваното оръжие е било гранатомет, което е забранено на територията на Щатите, и това автоматично прави случая от компетентността на федералните власти — казах му аз докато вървахме към колите.

— Брей, дявол да го вземе — изръмжа Дъч, — ама че процес ще падне.

12. РЕТРОСПЕКЦИЯ: ВИЕТНАМСКИ ДНЕВНИК. ПРИСТИГАНЕ

Първите десет дни: Изпратиха ме като попълнение. Изкарах в частта за попълнения в залива на Кам Ран близо десет дни преди да ме изстрелят в щаба на Трети корпус, и оттам във Фу Бин, където намерих частта си. Само преди пет седмици съм изкарал школата за специализирани пехотни части, абсолютно бос съм и ми треперят картинките от страх.

Да си призная, когато летях към Кам Ран, погледнах надолу и ми си видя страшно красиво, искам да кажа стори ми се много красиво място, само дето тази зелена джунгла е плъпнала навсякъде и навред зяпат оголени от минохвъргачки петна. Все едно раят се е превърнал в ад.

Докато чакам в Кам Ран да ме придадат към някоя бойна част, сближавам се с оня картофен фермер от Небраска, дето му викат Картофа, щото нали там копаят картофи и други такива. Това не му харесва особено, но си трае. Добре че бяхме двамата, защото, нали знаете, всички новодошли гледат да си намерят дружки, така че през цялото време си плямпахме колко хубаво било в Цивилизацията, имам предвид в Щатите. Само дето на тоя Картоф не ще да му минава шубето. Целият трепери и се тресе. После го изстреляха на бойната линия, и след това се запознавам с оня момък от Уискънсин, дето му остават само още два месеца служба, измъкнал се от предната линия за два дни, за да види ранения си брат в болницата. Срегнахме в оня жалък прихлупен навес дето му викат бар. Първо се мъчех да заговоря малко един сержант, но той само ме изгледа с ония мъртвешки очи, наистина ви казвам, същински парчета въглен, никакво чувство, съвсем празни. Същинско страшилище. Та казвам му аз „здравей“, а той само ме изгледа, стана и си излезе, и в тоя момент оня момък от Уискънсин, дето седеше срещу мен, издухва пушека от дробовете си и казва:

— Той е СРБЧ, те не са много общителни.

А аз го питам:

— Какво е това СРБЧ?

А той ми вика:

— Господи, от колко време си тука?

— По-малко от седмица — отвърщам аз, а той казва:

— По-дяволите, какво те чака — и само клати глава, но не казва нищо повече за СРБЧ; едва по-късно научавам какво означава това.

И така, той се измъкнал от предната линия да види брат си, само че се оказва, че е тук от три дни, но още не го бил посетил в болницата, и когато ги питам защо, той казва:

— Не ми стискаше.

Накрая след две бири успявам да го увеща и да го съпровежда до болницата и оставам да чакам отвън, а през цялото време някакво момче пици, та се къса. Целият настръхвам. Искам да хукна нанейде, само и само да не слушам повече, но няма да е хубаво, така че си кротувам, но след малко притискам с длани ушите си. И в тоя момент момчето от Уискънсин излиза разредан целият, направо в истерия, и ние се дърпаме малко встрани и сядаме до болницата, а момчето направо реве, та се къса. Но аз не го питам за нищо, защото вече се уча да не задавам въпроси.

Някъде пет минути след като сме седнали да изпусим по една цигара, един санитарен хеликоптер приближава и зависва на няколко сантиметра над земята, люкът се отваря и оттам изтърсват десетина човешки тела в найлонови чували, след което отново отлита. Не съм виждал мъртвец до този момент. Нещо ми прилошава, а момчето от Уискънсин само си седи така и зяпа найлоновите чували, докато накрая му казвам:

— Да се махаме оттук — след което се отправяме пак към оная съборетина, дето й викат бар, и правим по още две бири.

Момчето вече се надрънква здраво и накрая се разприказва. Ама толкова бързо, че думите не сварват да излизат от устата му.

— Господи, Боби ми казва Божичко, как ще съобщя на Арлийн / така се казва гаджето му, Арлийн/, как ще й кажа, че съм останал без топки, а аз само си седя край него и си блъскам лавата, Господи, Боби, та ти си останал без всякакви крака! По дяволите, няма за какво да се тревожи, Арлийн се омъжи за някакъв тъпанар от големите клечки във фабриката за хартия по Коледа и никога не му писа или го потърси. Да

не мислиш, че ще му го кажа? На тоя свят такива като Арлийн с лопата да ги ринеш, а той си има само две топки и два крака, а сега си няма ни едното, ни другото.

А аз си стоя така и го слушам, щото какво да му кажеш на това, не е ли така? А през това време стомахът ми се гърчи и се чудя кога ли ще избълвам. И тогава той се обажда:

— Какво ли е сега там, в цивилизацията? Дали наистина презират войниците?

А аз му казвам, че там никой не презира войниците, макар че веднъж видях една демонстрация както си бях в униформа, и една цяла тълпа ме наруга, сякаш съм отишъл по собствено желание във Виетнам.

Накрая успявам да отведа момчето от Уискънсин обратно в частта му на киснат до козирката и накрая той ми казва:

— Страх ме е да се върна у дома, тук пък умирам от шубе, а не ми стиска да се връщам у дома, по дяволите, те ще ме намразят до смърт заради Боби.

Повече не го видях, но сега вече знам какво искаше да ми каже, че ще го намразят за това, което се е случило на брат му. Човек направо може да развие параноя след време. И след време почваш да си мислиш, че всички в цивилизацията те мразят до смърт заради цялата история.

Или като онзи невъзможен образ от Мисисипи, с когото се запознах в Червения кръст. Той беше още по-лош случай. Пълно куку, нали разбирате, мъчи се да прави по сто работи наведнъж, сякаш не смогва да смъкне от гърба си бремето, и непрекъснато повтаря едно също, за деца и убийствата им.

— Какви деца? — питам го аз.

— Слушай — казва той и шепне, — никога не стреляй по воден бизон, чуваш ли? Убивай колкото си искаш жени и деца, но застреляш ли воден бизон, момчето ми, ще те пъкнат в дранголника да ти изгният кокалите там. — И се смее като побъркан. Смее се. После казва — Тука нищо няма смисъл. Понякога даже се чудя и се питам, ние добрите ли сме или лошите? Но само да запитах някой офицер и ще те напъкнат в психото. Вече не се моля. Много съм объркан, за да говоря на Господ. Прекалено много ми се е насъбрало да му казвам.

И така си бърбре повече от час, като клати глава през цялото време. И все шепне.

И когато най-сетне вече ме прикрепиха към водач, който щеше да ни отведе по бойните части, направо се почувствах щастлив. Това място беше по-лошо и от лудница. Тук в Кам Ран сигурно е така, защото тук ги разпределят всички новодошли и оттук си заминават оцелелите. Всички са малко или много побъркани. През цялото време все ти се иска да задаваш въпроси, но след време разбираш, че никой не може да ти отговори, така че какво да се тревожиш.

И така, ето ме и мене в това побъркано малко градче близо до реката, ако въобще може да се нарече градче, няма и пет минути откак съм пристигнал, и лейтенантът, който наглед няма и шестнайсет години, толкова е червенокос и луничав, казва се Кармоди, сяда и обръща две бири, след което казва:

— А сега ме слушай добре. Аз съм тук от осем месеца. Научил съм се какво да правя, така че когато ти кажа да правиш нещо, просто го прави както ти кажа, никога недей да спориш с мен, не ми казвай, че в цивилизацията не се правело така, просто само го прави и аз ще те върна здрав и читав у дома. Не ме ли слушаш, давам ти максимум две седмици, и после си мъртъв или ще си загубил нещо, дето после и да го намериш, няма да ти е от полза.

Мълча като риба и само слушам. Опитвам се да се овладеея, но целият треперя.

— Имам няколко правила — казва той. — Още отначало, каквото и да стане, само ме следвай. Ако жълтите почнат да стрелят, само ме следвай. Не говори, не викай на никого. Падна ли, падаш и ти. Намираш си камък или някой мръсна локва или някое оризище и се заравяш в него. Изчезваш от хоризонта му. Ударят ли те, не викай и не мърдай. Направиш ли го, мъртъв си на секундата. Лягаш и замираш, после все някой ще те прибере. А това е последното ми правило — не изоставяме никого. Мъртви или живи, подразделението се изнася комплект.

Толкова бях уплашен, че чак стомахът ме заболя.

— Тия от Виетконг си ги бива, и то много — казва той. — Не слушай никого, дето ти дрънка, че били кръгли нули. Забрави всички дивотии, с които са те тъпкали по време на обучението. Тук са се окопали в тунели, дълги цели мили. Под земята имат цели щабове, а не

някакви нещастни дупки, дето можеш с една граната да ги засипеш, те просто излизат на петдесет ярда зад гърба ти и задникът ти да му мисли. Тия мръсници са способни да се вмъкнат в селото и да се стопят като призраци. Ние, разбира се, не се правим на герои, викаме помощ от въздуха, и оставяме момчетата от хеликоптерите да го изгорят до основи. И тогава се придвижваме напред. Такава ни е работата, разучаваш и унищожаваш. Щото не го ли направиш, теб ще те проучат и ще те унищожат.

Спомням си каква мисъл ми се въртеше тогава из главата, няма вече майтап, почва се. Господи, само след пет минути вече ще се стреляме наистина.

— Да има някакви въпроси? — пита ме той.

Клатя глава.

— Добре дошъл на война — казва той.

13. КАМЕННИЯТ ТИТАН

Прекосихме целия град докато стигнем до една кръчма с изглед към реката в Дюнтаун. Дъждът беше спрял и реката димеше под топлия южен вятър, който бе довял дъжда. Старинни тухлени сгради, забулени в мъгла, построени един Бог знае преди колко години, заобикаляха отвсякъде кръчмата, също като стражи охраняващи района на пристанището от Фронт Стрийт и Стрип, а историята се вихреше около нас в мъглата докато завивахме по една тясна уличка покрита с калдъръм, която извеждаше от Бей Стрийт на брега на реката.

Усетих ледения дъх на призраците по врата си. Невидими знаци забулени в мъглата, поскърцваха под напора на вятъра. Неясните очертания на един товарен кораб плъзнаха покрай нас на не повече от двадесетина ярда, а сирената му прокара пътя към морето.

Това беше онзи Дюнтаун който пазех в спомените си.

Дуумстаун изглеждаше отдалечен от него на хиляда светлинни годишни.

Кръчмата на Мил представляваше една продълговата и тясна сграда на Ривър Стрийт, обърната към реката. Менюто беше изписано с тебешир върху една зелена дъска в единия край на залата, а между нея и входната врата имаше около двадесетина маси и сепарета. Седнахме близо до входа. Дъч вдигна менюто и примижа през очилата си.

— Печеното пиле е вълшебно; също и яхнията. Всички ястия със зеленчуци са превъзходни — заяви той докато изучаваше листа.

Той си поръча печено пиле, три задушени зеленчукови ястия, допълнително блюдо с картофено пюре и сос от печено месо, още една яхния, и два десерта пудинг от тапиока. Получих сърцебиене докато го слушах как дава поръчката си.

Двамата със Стик си поръчахме човешки обяд.

— Мисля, че мога да изключа Носа от списъка на заподозрените — заяви Дъч, нахвърляйки се върху гаргантюанския си обяд.

— Защо? — заинтересувах се аз.

— Просто не е в неговия стил. Когато Носа излезе от панделата след кратката си почивка там, веднага се залепи за Чери Макджий, и го гръмна посред бял ден; Макджий тъкмо си излизал от една банка на Бей Стрийт. Било пълно с хора наоколо, но не засегнал никого, освен Макджий и един от неговите горили. А тук имаме убита жена.

— Може да е станало грешка — възрази Стик.

— Защо не сте прибрали още Грейвз? — попитах аз.

— Нямаме доказателства. Бях поставил дващест души наоколо когато го е гръмнал, и въпреки това пак не можах да го разпознаят при очната ставка.

— Двадесет и двама — поправи го Стик.

— Бил е нахлузил чорап на главата, а колата, с която направил номера, била откраднал само половин час преди това от един паркинг. Не можахме да докажем абсолютно нищо. Когато си тръгваше, малко остана да се посере от смях.

— И въпреки това Носа ми се нрави — обади се Стик.

— Защо? — запитах.

— Защото не се бои от никого. Един негодник сам против всички останали.

— Направо му свалям шапка, че е още цял — изрече Дъч между два залъка.

— И така, докъде стигнахме? — заинтересувах се.

— До никъде — каза Стик.

— Да ви кажа право — добави Дъч, — като си мисля, ами че ние имаме поне стотина потенциални извършители, които можем спокойно да приберем по този повод.

— Доколкото знам, убийствата май не бяха в твоя ареал — забелязах.

— Е, никой не може да забрани на човек да размишлява. А и освен това, докато Лънди и нещастниците му се доберат до нещо, ние отдавна вече ще пътуваме в инвалидни колички. Това недоразумение ползва карта за пътя всеки път да намери задника си, когато го сърби.

— Моите заповеди са повече от ясни — произнесох аз. — Сиско обеща да ме обеси на Вашингтонския монумент ако само си позволя да се намеся в разследването на убийство.

— Е, никой не може да ни забрани да размишляваме.

— Като нищо можеш да изгориш някой транзистор докато пресяваш възможните извършители — казах аз. — Хайде да ги изброим: бандата на Талиани, или поне онова, което е останало от нея. Стизано, Логето, Брониката, Чевос...

— Ако е тук — вмъкна Дъч.

— Даа, ако е тук. После идва Лио Костело. Той е не само зет на Талиани, но той също така е и consigliere на цялата банда.

— Спокойно можеш да включиш и Коен — намеси се Стик.

— Та той трепери и от собствената си сянка — възразих аз и след като размислих, добавих: — От друга страна обаче, ако той осере счетоводните книги, цялата банда автоматично получава доживотна присъда комплект. Всички те имат мотив. От това се подразбира, че авторът е някой от фамилията.

— Дори и да не е така, тая вечер всички Талиани ще бъдат на тръни.

— След като вече ги няма Талиани, Стинето и Драганата, това означава, че старата гвардия практически е ликвидирана. Освен ако не броим Бръснаря.

— Като нищо могат да решат, че зад цялата работа се крие Носа — забеляза Стик. — И някое торпедо на Талиани с разгорещена кръв може да налети на някое от момчетата на Грейвз и току-виж пламнала триъгълна война.

— Ако дотогава не се изпотрепят едни други — възрази Дъч.

— По дяволите — изруга Стик. — Най-вероятно са двама наемни стрелци, които вече са на път за дома.

— Или пък двама китайски стрелци, които в момента са без работа — каза Дъч.

— Проклятие, може да бъде всеки, който ни хрумне — въздъхна Стик.

— Поради което и аз довършвам вечерята си и се прибирам в хотела — заявих аз. — Можем да дремем тук цяла нощ и да си блъскаме главите кой кого е застрелял. Нека да продължим сутринта на свежа глава.

Платихме сметката; Стик ни пожела лека нощ и си тръгна. Дъч ме откара до хотела. През целия път и двамата мълчахме.

Черната лимузина още беше паркирана под големия навес пред хотел Понс. На излизане от колата на шерифа обърнах внимание на

номера: ST-1. Казах на Дъч, че ще видя какви съобщения има оставени за мен и му предложих да се срещнем в бара за едно последно питие преди лягане.

Сиско ме беше търсил по телефона; предадох ми и един плик от хотела, запечатан, върху който името ми беше изписано особено грижливо.

Обадих се на Сиско, съобщих му данните за последните загуби в жива сила, като му казах, че подробностите ще ги научи сутринта на закуска.

Видях го по пътя към бара, първият от няколкото живи призрака от миналото. Бях като пребит и раздразнен, и изобщо не бях готов да се изправя лице в лице с него, но той беше застанал като канара там, в тъмносиния си костюм и сива мека шапка, подпрян върху ебонитовия си бастун с позлатена дръжка, със снежнобяла коса прилежно сресана зад ушите, и сапфирени очи със свиреп блясък под рунтави бели вежди.

Стоунуол Титан, шериф и крал на областта Огълторп, мистър Стоуни за всеки, който ходеше на два крака в града, стоеше под навеса размахвайки къс и дебел пръст под носа на един висок и смутен момък в туидово сако и сиви панталони. Титан беше създал или унищожил доста политически величия само с махването на пръста си. Мъжът в туидовия костюм се прибра обратно в бара.

Титан се обърна и закуцука към колата си подпирайки се на бастуна си, където един висок с отблъскваща външност полицаи му отвори вратата, като я придържа. Миг преди да се пъкне вътре ме зърна и за миг се поколеба. Ярките му сини очи блеснаха при внезапния спомен, после четвъртитата му челюст се стегна и той се вмъкна в лимузината, която след секунда потегли.

И тогава я видях.

Придвижих се зад една папрат, без да отделям очи от нея също като някой гимназист поглъщащ с очи първата си страст. Не знам какво ме беше накарало да си мисля, че бих могъл да избягна срещата ни. Рано или късно това трябваше да се случи. Щеше да е по-добре, ако беше станало по-късно.

Доу Финдли все така изглеждаше на осемнадесет години, още имаше онази дълга руса копринена коса, карамелов тен, и очи сиви както тогава. Мигновено няколко спомена се разгърнаха пред очите

ми: Доу кара водни ски, копринените ѝ коси се развяват на вятъра; препуска през крайбрежните дюни с пясъчно бъги; игриво се боричка на палубата на лодката с Теди и го блъска в залива така, както е облечен в най-хубавия си костюм и панталони, после ме преследва през широката ливада до дъгата на залива.

Доу гледа как залязва слънцето над Уиндсонг, спомен крехък и нежен като картина на Дега.

Времето беше изтрило повечето от спомените в паметта ми, но тези си бяха останали все така ярки и недокоснати, сякаш всичко се беше случило вчера.

Картините се мярнаха и изчезнаха по същия начин.

Тя разговаряше с една шикарна русокоса жена; после се разсмя, обърна се и се присъедини към висок мъж в свръхмодерен костюм, който придържаше отворена вратата на тъмносин мерцедес.

Значи това беше Хари Рейнс. Мигновено ми стана силно антипатичен, усещане, което не ми се нравеше, но над което няха власт. Огледах го за някакви недостатъци, надявах се за зърна някакви петна по блестящата фасада на това преуспяващо момче, което беше получило всичко на света. Русата му коса беше започнала да оредява както при сърфистите, беше заменил загара си за бледата кожа на работещ до късно в офиса си бизнесмен, но въпреки това беше красив, със стойката и излъчването на всемогъщите мъже. Хари Рейнс постигаше успехите си така, както една красива жена носи диаманти. Дори и да имаше недостатъци, не се забелязваха. Гледах го как ѝ помага да се качи в колата, като се опитвах да пренебрегна чувствата върхлитащи ме на вълни, подобно на вторичен шок след някое земетресение. Прекрасна двойка. Опитах се да натикам чувствата си обратно тъмния си килер, където се бяха крили през всичките тия дълги години, но не можах. И когато мерцедесът потегли в мрака, осъзнах, че ръцете ми треперят.

Полека, Килмър, казах си аз; онова беше тогава, а сега е друго. Дамата по всяка вероятност не ти помни дори и името. Опитах се да я изхвърля от съзнанието си и отидох при Дъч.

Някои неща никога не се променят. Барът на хотел Понс беше едно от тях. Представляваше тъмна зала с дъбови маси и столове, тухлен под, бар с поцинкован плот, и лампи тип Тифани по стойките и масите. Огледалото зад самия бар заемаше половината стена по

дължина и представляваше ецвано стъкло. Хотелът се беше разраснал около него. В тази зала се бяха създавали и съсипвали политици, бизнес сделки се бяха сключвали само с ръкостискане, бяха планирани и проваляни схеми на действие. Това беше съкровената територия на съзидателите и рушителите на Дюнтаун. В продължение на двеста години атмосферата в залата бе пращяла от електричеството излъчвано от брокерите на властта, борещи се за повече пространство и по-добри позиции.

Единствено само Финдли и Титан изглеждаха имунизирани срещу тия игри. Двамата заедно наставляваха големите бизнес- и политически клечки от цялата област, с могъщество неоспорвано от никой от другите управници на Дюнтаун. Именно в това помещение двамата с Теди бяхме получили първия си урок по бизнес.

— Точно в онзи ъгъл — беше ни казал той, — точно там двамата с Вик Ларкин се вкопчихме един в друг за последен път. Притежавахме заедно половината плаж покрай Оушън Булевард; бащите ни бяха работили заедно като съдружници. Но ние с него не се погаждахме. Ларкин искаше да да разработи крайбрежната плажна ивица, да я превърне в някакъв шибан курортистки ад. Просто му липсваше всякакъв финес. Аз предпочитах да го оставим както си е.

И една нощ ножът опря до кокала. Скарахме се много здраво тъкмо хей там в онзи ъгъл. „по дяволите, Виктор,“ казвам му аз, „двамата с теб никога няма да се спогодим и ти го знаеш дяволски добре. Предлагам ти една страшно изгодна сделка. Който спечели, изкупува за един долар дяла на другия.“

Виктор побледня целият, но не се уплаши. Не беше от бърливите, признавам го. Казах на бармана да ни донесе една колода карти и двамата теглихме по една. Той измъкна шестица, аз — девятка. И тая девятка ми донесе недвижимо имущество на стойност един милион долара само срещу един долар.

— И ти му казваш на това добър бизнес? — беше запитал Теди.

— На това му казвам комарджийство — беше му отвърнал Шефът. — Това представлява бизнесът, момчета. Комарджийска игра.

Ако съдех по външния вид на тълпата изпълнила бара, сред елита на Дюнтаун не бяха останали много комарджии. Липсваше и една много съществена черта — електричеството. Въздухът повече не жужеше; разнасяха се единствено дребни и безсмислени приказки.

Блондинката, която бе разговаряла отвън с Доу, се беше върнала в залата и сега разговаряше с една малка група хора. Роклята ѝ представляваше голямо парче бледоморава коприна обвита плътно по тялото ѝ, а на главата си носеше бледожълта сламена шапка с широка периферия; очите ѝ се стрелкаха по цялото помещение докато говореше, като не пропускаше нищо.

— Русата, дето я поглъщаш с очи, се казва Бабс Томас — отбеляза Дъч. — Не я поздравявай, освен ако не искаш всички в града да го научат само след пет минути.

— Да не е махленската клюкарка? — запитах аз.

— Доста точно определение. Списва една жълта колона в Леджър наречена „Шепоти“. Между другото, ако искаш да разбереш какво става из средите на Дуумстаунската аристокрация, попитай я. Няма човек в града, за когото да не знае в кой креват ляга и от кой става.

Отбелязах си тази полезна информация за бъдещо размишление и после казах:

— Току-що видях отвън Стоунуол Титан.

— Така ли? — каза Дъч.

— Изненадан съм, защото си мислех, че вече трябва да е изгнил в земята — отвърнах аз.

— Мистър Стоуни ще каже на Господ кога му е дошло времето да си ходи, и съм сигурен, че Господ ще спази разпоредения му срок. Колко добре го познаваш?

— Това беше твърде отдавна, за да има някакво значение сега — отвърнах аз, което не беше съвсем вярно. Не мисля, че Дъч ми повярва, макар и да беше достатъчно възпитан да не ми го покаже.

— И аз го видях когато излизаше от бара — произнесе Дъч. — Разменихме си по някоя мила дума. Спомена ми за някакви sheiss.

— Какво иска Титан от теб? — запитах го аз.

— Да приключи със случая.

— Просто така?

— Да, просто така? „Приключвай, преди Хари да е подушил какво става“ рече ми той.

— Да е подушил какво става! — повторих аз. — Как, по дяволите, може да се надява, че Хари няма да разбере нищо? И защо?

— Той се надява да приключим колкото е възможно по-бързо със случая, така че Комитетът да потули работата.

— Комитетът ли? Какъв комитет? — запитах удивен аз.

Дъч се поколеба преди да ми отговори, втренчен в чашата си. Разклати няколко пъти чашата и бучките лед звънко задрънкаха в стъклото, после повдигна рамене.

— Местна структура на властта — изрече той и затвори уста.

— Изплюй камъчето — казах аз.

— Разбираш ли, Рейнс го вълнува единствено хиподрумът, нищо друго — продължи Дъч, все едно не чул репликата ми. — Местната преса и телевизионните станции обикновено се стремят да раздухват до небесата всички случаи на насилие. Сега пък за капак вече си и имаме и мафия тук, което означава, че могат да се сбъднат и най-лошите страхове на Хари. От което следва, че веднага могат да ми подпишат молбата за напускане.

— Така казваш ти.

Сервитьорката ни донесе питиетата. Реших за момента повече да не го притискам за подробности относно кой беше в този комитет или какво представляваше.

— Разкажи ми за Титан — помолих го аз.

Той разклати леда в чашата си.

— Единственото неприятно нещо с Каменния Титан е, че е работил твърде дълго като шериф. Над четиридесет години; това е дяволски дълго.

— Мислиш, че се е променил ли?

— Не в този смисъл, за който си мислиш — отвърна Дъч. — В този град не може да се случи нищо, за което той да не знае. Нито игра на карти, нито игра с подправени карти, нито незаконна лотария. Познава всяка курва по първото и последното ѝ име, всеки незаконен търговец на алкохол, пласьор на наркотици, крадец на коли. Човек не може да изкара толкова дълго в такова обкръжение, без поне малко да се промени, нали разбираш какво искам да ти кажа? А от друга страна той е една рядко корава глава и да не дава Господ да се изпречваш на пътя му.

Аз обаче не си го спомнях такъв. В спомените ми от ония лениви летни следобеди пие бърбън с Шефа и разговаря на портата на Уиндсонг праметнал сакото върху коленете си. Спомням си как

оставяше пистолета си в багажника на колата преди да се качи в къщата и сваляше сакото си, защото носеше шерифската си значка забодена във вътрешния джоб и предполагам, че по този начин е искал да каже, че идва като приятел. Спомнях си го като по-слаб и не толкова посивял, един дребен и подвижен мъж с бърза крачка и бляскави очи. По дяволите, помислих си аз, та той вече гони осемдесетака. Колко е странно, че хората никога не остаряват в спомените ви.

— Чудя се дали не се е разписвал във ведомостта на Талиани — разсъдих на глас аз.

— Не е деформиран в това отношение. И няма как да стане — заяви Дъч. — Стоуни не се нуждае от власт или пари. А и вече е прекалено възрастен, за да се забърква в подобни игри. Титан можеше да стане щатски сенатор, дори губернатор. Господ знае, че той има тази власт. Но той е подобен на онзи човек, който не умее да плува и гледа дъното винаги да е под краката му.

— Тогава може би той е разпоредил да убият Талиани — предположих аз.

— Не е в неговия стил. Да му извие врата, може би. Но тази екзекуция във висок стил няма да донесе добро на Дюнтаун. А и не виждам никаква възможност да разчистим кашата веднага, не е ли тъй?

Признах, че вероятността да се справим за минимално време беше равна нула. Казах му също така, че по мое мнение тайната на гангстерската война едва ли можеше да се опази за дълго в град като този.

— Ден-два, може би, но не повече — добавих аз.

— Когато Чери Макджий и Грейвз Носа се бяха счепкали, пресата не посмя да гъкне — каза той. — Това, което повечето хора знаят, е че отрепките пречукани в това меле, са били крадци и разбойници, част от жертвите които влизат в ежедневните криминални сводки.

— Не можеш ли да им пробуташ малко информация? — запитах аз. — Понякога съдействието на пресата може да ти е полза.

Той се приведе над масата към мен и каза:

— Ти не разбираш, момчето ми. Те вече го знаят. Техен проблем оттук нататък е вече как да го поднесат по възможно най-сдържан начин. Така се правят нещата по тия краища от памтивека.

— Доколкото си спомням, да си шериф в тоя щат е голяма работа — казах аз.

— Не при хора като Стоуни. Щото думата голям за него не означава нищо. Доколкото знам, той е издигнал двама губернатора, половин дузина сенатори, а графството му е помогнало на Кенеди да вземе властта през 1960 година.

— Много хора са му длъжници — изрекох аз.

— Даа.

— Като нищо може да вкара Рейнс в Капитолия.

— Никакъв проблем да го изстреля дотам.

— И значи при тая ситуация, ако градът се разсмърди, това може да погребее репутацията му, нали така?

— Да, мисля, че можеш да се изразиш и по този начин. Но Рейнс не е никакво мекотело. Той може да се измъкне здрав и невредим от всякакъв скандал, стига само да не е замесен директно в него.

Приведох се над масата към него и изрекох с много спокоен глас:

— И двамата знаем отлично, че те не могат да си държат главата заровена в пясъка. Цялата история ще избухне до седмото небе.

— Стоуни беше пределно ясен — каза Дъч. — Колкото по-рано се справим с тая гнусотия, толкова по-добре.

— За Рейнс ли?

— За всички.

— Обичаш ли Титан? — запитах го брутално аз.

— Той е реликва — отвърна Дъч. — А аз обичам реликвите.

14. КОМИТЕТЪТ

Дъч вече го избиваше на сън, но във въздуха витаеше един въпрос, който той упорито бе избягвал през целия разговор. Това не ми харесваше. Реших да се върна на него, но не толкова кротко.

— Как мислиш, дали няма някаква вероятност Хари Рейнс да се крие зад цялата история? — запитах аз. Подходът подейства. Шерифът Дъч придоби вид на човек, халосан само преди секунда по главата с нещо тежко.

— Само се опитвам да обхвана всички възможни потенциални извършители — произнесох невинно аз.

— За какво му е на Хари да си създава такива проблеми? Казах ти вече, че за него това е по-лошо и от кошмар.

— Може би счита, че може да го държи под похлупак както при случая с Чери Макджий. Да се отърве от тия негодници и да представи цялата история като разчистване на вътрешни сметки.

— Сега вече съвсем я забатачи, синко — въздъхна шерифът. — В тая работа Хари Рейнс има да губи повече от всички останали заедно.

— А може би точно това се опитва да внуши на останалите.

— Не говориш сериозно, нали?

— Можеш да погледнеш на случая по два различни начина. Той ще загуби всичко, ако работата се разкрие, но пък ще спечели всичко, ако успее да се отърве от Триадата.

— Знаеш ли, ако те познавах по-добре, щях да си помисля, че точно това е начинът, по-който ти се иска да се развият нещата.

— Просто си задавах въпроси на глас. Както вече ти казах, опитвам се да обхвана всички възможности.

— Тоя път обаче я изкара в тъч — изсумтя той и ми се озъби над чашата си. Огледа стаята и разклати леда си още веднъж.

Сега беше моментът да форсирам ситуацията. Дъч Моорхед знаеше повече, отколкото искаше да ми каже. Сигурен бях в това.

— Виж, Дъч — продължих аз. — Нямам нищо против да стоя мирно пред хулиганите ти. Работата ми е ясна. Ще се оправя с тях

както си знам. Но мисля, че е крайно време да почнем да си вярваме с теб. В момента имам едно много гадно чувство, че не разполагам с всички карти, и че липсващите са точно у теб.

Той продължи да си играе с напитката.

— Добре — произнесе накрая той. — Какво те гложди още?

— Какво представлява този Комитет, който ти спомена? Каква му е целта, в края на краищата? Огледай се наоколо, Дъч. Тук е събран каймакът на Дюнтаун. Хайлайфът, политиците, парите. Това е тяхната бърлога. Те се държат така, сякаш нищо не се е случило. Пречукани са трима от най-глъстите гангстери на града и една жена, а тук дори и зъб не се обелва.

— Те още хабер си нямат за случилото се — каза той. — А и местната преса ще си държи езика зад зъбите, докато не им кажат да си го изкарат отпред.

— Кой да им каже?

Той въздъхна така, както само мъж с неговите габарити може да го направи. Масата се разтърси цялата.

— Първо имам няколко въпроса към теб.

— Моят старец имал една любима приказка: „Отвори ли си човек устата, ушите му се запушват“.

— Виж ти, не го знаех — каза той. — Е, моят пък обичаше да казва: „Не залееш ли помпата с вода, няма да изкараш нищо от кладенеца.“

Разсмях се.

— Ти си по-възрастен от мен, Дъч, и сигурно запасът ти от такива мъдрости е по-голям от моя. Какво искаш да знаеш?

— Ти се правиш на тарикат още от момента на пристигането ти, сякаш това ти е първото посещение в града — изрече той без да ме гледа. — Как да ти кажа, не мога да ти хвана вяра, защото не мисля, че си искрен, а тук не можем да си играем на криеница.

Явно бях подценявал грамадния мъж пред мен. Той беше или далеч по-проницателен, отколкото го бях мислил, или пък знаеше за мен повече, отколкото бях допускарал.

— Дай ми някакъв пример.

— Ами например, имам чувството, че ти знаеш всичко за Шефа и Титан и семейство Финдли.

Не бях сигурен, дали мога да се доверя на Дъч Моорхед, не бях изобщо сигурен дали мога да се доверя на когото и да било в този град. Но все трябваше да почна отнякъде. Реших да залея помпата му с малко вода.

— Само че без измишльотини — предупреди ме той.

— Без измишльотини — съгласих се аз. — Прекарах едно лято с Шефа Финдли и семейството му. Това беше 1963 година. Теди Финдли беше най-добрият ми приятел. Играхме заедно футбол. Заедно бяхме във Виетнам. Бях с него когато загина.

— Аха.

Това беше целият му коментар. Искаше още.

— Отраснах без баща — продължих аз. — Загинал е в Гуадалканал преди да се родя. Шефа сигурно ми е бил като баща. Всяка изречена от него дума се превръщаше в откровение. Човек просто... човек просто усещаше силата му когато влизаше в стаята. Караше въздуха в стаята да жужи. Сега си го спомням със смесени чувства.

— И аз съм го чувал. Само дето вече не е останало много от жуженето.

— Да, сега Рейнс кара въздуха да жужи.

— Добре, какво те засяга това?

— Засяга ме, защото ако Рейнс е човекът, когото търсим, тогава трябва да опере пешкира за случилото се. Рано или късно всичко ще се стовари върху него.

— Е, и?

— Е, и, защо си е заровил толкова дълбоко главата в пясъка?

— Хари Рейнс е местно момче — каза шерифът. — Изненада всички, защото беше от ония хлапета, от които градът пропищяваше, а взе, че се превърна в безпогрешен бизнесмен и железен политик. Старецът му беше от ония съдии, които бяха пълно отрицание на представата какво трябва да представлява човекът на закона — даваше душата си за жени, състезателни коне и комар. По дяволите, старчето ритна бакърчето в ложата си в Хайъли стиснал цяла шепа печеливши билети от надбягването.

— Значи оттам идва и интересът му към конните състезания — заключих аз.

— Доколкото знам, не е изтървал конно надбягване в страната от момента, в който е започнал да пикае сам. Мина през Джорджия, игра футбол, беше един от първите Стопроцентови американци на Винс Дуули, изкара в Харвард диплома за юрист, върна се в града, започна работа като адвокат в кантората на Шефа, ожени се за Доу Финдли, и наследи политическата власт в града, после си опита късмета за щатския сенат и го огря, разбира се, не без помощта на Каменния Титан. Ето ти я с две изречения историята на Хари Рейнс.

— Добро сливане на фирмите е направил — произнесох аз с може би малко повече язвителност, отколкото исках.

Дъч повдигна вежди.

— Да, сигурно имаш право да го кажеш — отвърна той.

— Значи Шефа го избра, така ли?

— Не знам, това е било преди аз да дойда. Двамата с Хари още не сме пили на брудершафт. Подробностите не са ми известни.

— Как така се захвана с тая работа по хиподрума?

— Отказа се от креслото в сената на щата и изброди цялата околия от край до край да убеждава хората колко хубава била тази идея. Главният му коз беше, че така ще се повишат парите от данъците, с които ще се финансира училищната система. Прехвърли управлението на Финдли Ентърпрайзис на най-добрия си приятел, Сам Дънлийви. Та никой не можеше и да гъкне за някакъв си конфликт на интереси. По дяволите, той не позволява дори на жена си язди своя чистокръвен кон. Този човек е чист, Джейк.

— Даа, тия дни ще става губернатор на щата, знам.

— Вероятно, само ако тая каша не му обърка работите.

— Да има някой да му завижда на успеха? Че се е оженил за богато момиче и е станал още по-богат?

— Няма начин.

— Значи все има някой, дето иска да му забие ножа?

Той ме изгледа твърдо.

— Чуй ме добре, какво ще ти кажа, Джейк. Много хора в тоя град забогатяха покрай икономическия бум и са готови да целуват ръцете на Хари за това. Ако си мислиш, че хората наоколо го мразят, забрави го на секундата. Той е галеното дете на Дюнтаун.

— И най-могъщото — вметнах аз.

— Не е лъжа.

— Защото е протеже на Шефа, ето защо — продължих аз.

— В началото може и да е бил. Но не и сега. Той вече си има къде да стъпи; няма повече нужда от износени старци.

— Той използва Титан.

Още в мига, в който произнесох думите, проумях, че съм изтърсил глупост. Позволявах на чувствата си да ръководят разговора ни. Дъч поклати глава и отново заби очи в чашата си.

— Само ще си загубиш времето, ако се мъчиш да размишляваш на тази тема — произнесе той. — Рейнс използва Титан точно толкова, колкото и Титан използва него. Хората, които управляват Дуумстаун, вече не пазаруват по Фронт Стрийт. Защото вече могат да си позволят това в Атланта.

— Значи огневата линия вече са я преместили на Фронт Стрийт — заключих аз. — Отстъпили са я на хулиганите.

— Горедолу.

— Какво представлява Комитетът? — запитах брутално аз.

Той се забави с отговора. Имах чувството, че иска да измъкне още от мен, преди да продължи, но търпението ми вече се бе изчерпало.

— Преди да се захване с големите си дела, Хари организира един комитет в сянка да се занимава с местните — проговори накрая той. — В него влизат петимата най-могъщи мъже на града. Само по себе си те не притежават законодателна власт. Те са анонимни, нямат офис, дори и нямат някакво специално място за срещи. Те са прости стари приятели, които чувстват за своя отговорност да се грижат за града, също както на времето е правел и старият ти приятел Финдли, и както все още прави Титан. Тук е така.

— Какво правят?

— Доколкото имам представа, идеята е да оглеждат под лупа всеки който идва да инвестира дори и един долар в града.

— За да не допуснат хора като Талиани да се окопаят тук ли?

— И това. И за да съдържат подземния свят да не си подава много главата отгоре.

— Значи това ти е задачата — да не даваш на юнаците от подземния свят да вирят много носове?

— И това.

— Шест за идеята и двойка за изпълнението.

— Благодаря ти. Трогнат съм.

— Нямах предвид теб. Не е било твоя работа да откриеш Талиани.

— Това са провинциални момчета, Джейк. Хал хабер си нямат какво представлява Мафията. Като деца загубени в гора са. Това беше задължението на Ледбетър — да държи под око всички новодошли с дебели джобове.

— Значи можем да приемем със сигурност, че кланът на Талиани е виновен за убийството на Ледбетър. Може би ги е надушил и те са побързали да го премахнат преди да е вдигнал шум.

— И аз си мислех същото. След като премахнаха Ледбетър, работата падна върху моите плещи. Мога само да ти кажа, че Талиани излезе сух от водата.

— По дяволите, не мога да ви обвиня. И аз не бях по-добър. Накараха ме цяла година да се въртя като муха без глава. Но как биха могли петима мъже, действащи ех-officio, да имат такава власт над града?

— Защото те са най-могъщите хора в града, синко — каза той. — За тях това е все още градчето от детството им. От деня, в който предците им са положили първия калдъръмен камък, винаги една шепа мъже е решавала съдбините на Дюнтаун. Те, съпругите и семействата им... по дяволите, те притежават или държат под контрол по-голямата част от недвижимото имущество върху островите. Те са политическата власт. Те задават социалните стандарти. Те решават кой може и кой не може да върти бизнес тук. Също така контролират, къде не толкова пряко, къде директно, повечето от най-големите банки в града. Те са като римските императори, Джейк. Вдигат палци, оставаш в града; палци долу, и излиташ като перушинка. Може и да не го одобрявам, може и на теб да не ти се нрави, но това е положението. Никой не може да се разпорежда тук освен тях.

— Значи те знаят кой притежава хотелите, крайбрежните комплекси, жилищните кооперации, луксозните апартаменти, и каквото още има?

— Предполагам, че е така, освен ако всичко това не е притежание на подставени корпорации. Хотелите са притежание на една местна комбина.

— Сигурен ли си в това?

— Абсолютно.

— Интересно. И кой е този комбинатор?

— Сам Дънлийви. Дясната ръка на Хари, вторият най-могъщ мъж в Дюнтаун. Ако Комитетът има председател, това може да е само той.

— Ами Рейнс?

— Председателският стол не го вълнува. Дънлийви е неговият говорител. Сега точно се е посветил изцяло на хиподрума. Мигът, в който успее да докаже, че идеята му струва, и ще се озове право в губернаторското имение.

— Кой още е в Комитета?

Той разклати глава като някаква стара мечка.

— По дяволите, авер, ти направо нямаш срам. Заля помпата с една кафяна чашка и измъкна цял галон от мен. Май ще вземеш да се окажеш истински кучи син.

— И в това са ме обвинявали.

Отпуснатото му лице се сгърчи в усмивка.

— Не ме учудва.

— Такава ми е работата — върнах му аз усмивката.

— Не си единственият с такава работа. Добре, първо да приключим с Дънлийви. Виждаш ли го она там, с туидовото сако?

Той кимна към мъжа, когото на влизане бях видял да разговаря с Титан. Беше едър мъжага с бичи врат и плещи заплашващи да пръснат всеки миг сакоето му по шевовете. Беше прекрачил тридесетте, косата му беше късо подстригана, а носът явно беше разбиван неведнъж в миналото. Бивш футболист. Забавляваше дамите на масата, които се късаха от смях, но бръчките покрай устата му бяха напрегнати, а смехът не докосваше очите му. Имаше вид на човек с големи неприятности, който се мъчи да се развесели, и аз не пропуснах да споделя наблюдението си с Дъч.

— Предполагам, че Каменният му е набил яко чемберите — каза Дъч. — Сам е в по-неблагоприятно положение от Хари, и ако нещо се издъни, не може да разчита на милионите на Финдли да го измъкнат от калта.

— От думите ти заключавам, че скоро ще нагреят и твоя задник.

— Нашия задник, партньоре.

— Да, нашия.

— Вече сме нагазили и с двата крака, така че гледай да не усложняваш излишно положението.

— Кой друг още е в тоя Комитет?

— Чарлз Сийборн. Той е президент на веригата от банки Сийкоуст Нашънъл Банк, най-голямата по тия краища. Не е някой от новозабогателите парвенюта. Баща му беше председател на съвета на директорите до миналата година, когато умря. После идва Артър Логан, който само след година-две ще стане президент на най-престижната и процъфтяваща адвокатска кантора в града, веднага щом баща му ритне бакърчето или подаде оставка. Следващият е Роджър Сътър, или Сътър Комюникейшънс. Това е вестникът и телевизионната станция. Владееят заедно по-голямата част от земите с насаждения в областта. Това е властта.

— Разказът ти не е пълен — казах аз. — Спомена, че хората в Комитета били пет на брой.

— Преди да ти отговоря на този въпрос, искам и аз да ти задам един.

— Давай.

— Това е личен въпрос, Джейк. Имаш пълното право да ме пратиш на майната ми.

Вече знаех какво ще ме запита.

— Беше ли влюбен в Доу Финдли преди двайсет години?

Бях готов с отговора. Закачих си най-широката усмивка, на която бях способен.

— По дяволите, Дъч, двамата с теб сме като две капки вода. И аз винаги целувам коня отзад. Кой е номер пет?

— Че кой друг мислиш, че може да бъде? — отвърна той. — Каменния Титан.

15. ДОУ

Допих си питието и му пожелах река нощ. Стаята ми беше на третия етаж с тавански прозорец на капандура, общит с кретон стол и масичка за кафе пред него, скъп телевизор, двойно легло, и таван толкова висок, че човек можеше да пусне хвърчило под него. Всичко — драпериите, стените, килимите, столовете, первазите на прозорците и дюшеметата — беше комбинация от зелено и бяло. Стаята изглеждаше така, сякаш беше проектирана от някой луд любител на зеленина. Извадих бутилка амарето и си налях два пръста.

Бях като пребит, костите ме боляха жестоко, но въпреки това образите на нощта бяха като живи пред очите ми. Талиани и Стинето в моргата. Мониторът на мисис Талиани прави бииниииниииниииниии пред мен. Кошмарният запис с последния удар на двамата убийци и оплисканата с кръв задна стена на къщата на Драганата. Бях виждал и по-страшни неща, но никога в цивилизовани места.

После погледнах бележката, която бях взел от рецепцията. Почеркът беше толкова красив, че спокойно можех да го нарека калиграфски. Познах чий е още на мига, в който зърнах буквите, и онова старо електрическо усещане се стрелна към гърлото ми.

„Знам, че си тук. Ще те чакам в къщичката за лодките в Уиндсонг, утре вечер, в 9 часа. Моля те, ела. Д.“

Трябва да я беше написала още преди да отиде в ресторанта, преди да я зърна долу във фойето.

Сигурно всеки човек си спомня най-хубавите дни от живота си като още по-хубави, отколкото са били в действителност. За мен Дюнтаун беше като филм със забавено действие прожектиран през замъглени лещи. Всички очертания бяха разлети и отраженията блестяха като звезди. Това беше краят на моето юношество, късче от прекрасния живот, в който се бях потопил за миг. Кратък, но много наситен, изпълнен с танци в областния клуб, препускане с открити коли, смях, и студени нощи на брега на морето.

Това беше Приказният град.

А Доу Финдли беше неговият единствен обитател.

Доу Финдли бе изплавала от миналото ми подобно на привидение. В продължение на повече от двадесет години тя беше единственият светъл лъч в мрака на моите кошмари, ефирна силфида, осветяваща мрачните ъгли на трескавите ми сънища подобно на отблясъка на звезди в края на дълъг и тъмен коридор.

Замислих се за онази къщичка за лодки и за Доу, която танцуваше плътно прилепнала до мен под такта от радиото, докато пръстите ни трескаво се бореха с копчета, закопчалки и ципове. Мелодията на песента отдавна бе изтляла в паметта ми, но бе стояла там докато не бе изтляла във Виетнам.

Мисълта за Доу прониза тялото ми като глътка отлежало бренди. Тя беше споменът ми за онова загубено лято, последното зелено лято в моите спомени. И всичко бе изчезнало в миг през онзи съботен следобед на стадиона в Санфорд.

Може и да изглежда странно, но двамата с Теди по-късно във Виетнам обичахме да се шегуваме за ония дни. Какво ли не давахме, само да се разсмеем малко до забрава. Никога няма да забравя думите му:

— Знаеш ли, Джейк, трябваше да се родим малко по-рано или малко по-късно. Само че така че сме били орисани. Само си помисли — играхме през трите най-лоши сезона, които някога са имали Булдозите. Спомняш ли си точките ни през ония три години? — Дали си спомнях? По дяволите, та аз изобщо не бях ги забравял.

— Десет, шестнайсет и четири — отвърнах с отвращение аз.

— Да — каза той, — а на следващата година точно след като завършихме, дойде Дуули и те изкараха седем, три и една. А сега сме тук. Виждаш ли какво искам да ти кажа? Винаги безнадеждно закъснели, това сме ние.

Беше прав, разбира се, колчем се вгледах назад. Сигурно ни е тръгнало на кутсуз още от старта. Онази събота промени хода на живота ми; тичах надясно, а Теди беше пред мен, и аз спрях рязко, така както го бяхме тренирали многократно. Само че кракът ми стъпа накриво. Чух как изпращя глезенът ми още преди болката да ме накара да изскърцам със зъби. Също когато строшиш суха съчка. Спомням си само надвесеното над мен лице на треньора и думите му:

— Жалко! Един халфбек по-малко.

Докато бях още бях в болницата пристигна писмо от Шефа Финдли.

— Няма страшно, синко — пишеше той. — Задръж колата. Доу ти изпраща поздрави.

Към писмото беше прикрепено и розовото пълномощно за автомобила. Значи това била работата. Така разбрах колко струва в Дюнтаун един бивш халфбек със счупен глезен. Финдли беше моят спонсор. Университетът не разполагаше със средства да ни плаща за футбола, но винаги се намираше някой богат бивш възпитаник на университета, който даваше по някой долар за спортни костюми, а понякога и кола и безплатно летуване. Понякога дори и дъщеря.

А тя не ми изпрати дори и картичка.

Двадесет години. Не я бях виждал оттогава, нито ми беше писала, дори и когато убиха Теди. Това го разбирах; знаех добре каква огромна мъка е да загубиш толкова близък човек. По дяволите, разбирах всичко. Когато обичаш някого, ти му прощаваш всичко.

Бях успял да забравя почти всичко, освен Доу. Не можех да я прогоня от фантазиите си, или по-точно от това, което беше останало от тях. Виетнам беше истинска чума за душата. Това, което виждаше и правеше човек там, беше ужасно, но още по-страшно беше онова, което мислеше. Човек може да преживее всичко, но от това върху душата остават ръбове, които нищо на света не е в състояние да изглади. Теди Финдли беше най-добрият ми приятел, който някога съм имал, от деня, в който пристигнах в Джорджия, до оня ден в Сайгон, в който той издъхна в ръцете ми, облян в кръв. Теди беше златно момче. Винаги беше безупречен. Той беше въплътената надежда на Шефа за безсмъртие. Планът беше съвършен: четири години футбол в Джорджия, да покаже хлапето на какво е способно, после юридически колеж някъде на север, за да изтрие имиджа му на спортист. И после обратно в Дюнтаун да хване здраво юздите на града, за да не изтърва фамилията Финдли лъжицата от кацата с меда.

Виетнам обаче сложи кръст на всичко. Вместо Харвардския Юридически Факултет, Теди завърши във Виетнам с мен, две млади Ленчета, които си скъсваха задниците да запазят живота и разсъдъка си.

И изведнъж Теди загина и моментът, в който вече осъзнах, че наистина го няма, аз си помислих: „Господи, Теди, как можа да ми

извъртиш такъв номер, как сега ще кажа на Доу и Шефа, че си мъртъв?“

Още си спомням вихъра в ума си. Бях успял да прогоня от паметта си почти всичко оттогава, но не мога да забравя, че когато Теди загина, аз не мислех за него, а се тревожех за себе си. Това имам предвид, когато споменавам Виетнам и душата си.

Разбира се, въпреки всичко написах писмо. Предадох нещата така, както знаех, че би искал да ги чуе Шефа.

Измислих една лъжа, вложих я в един пощенски плик, изпратих го, за да не получа никога отговор, нито дори потвърждение, че са го получили.

И аз започнах да забравям. Футболните герои ги има само през ярките есенни следобеди, а красивите момичета остават такива единствено сред рамките на портретите.

Само че, напук на всичко, Доу не се беше променила ни на йота. Все още изглеждаше така млада и изумителна както и през началото на шейсетте. Косата ѝ още беше руса и дълга. Копринена. Гъвкаво, стегнато тяло. Гърди от онези, заради които някои жени биха дали цели състояния, поне да ги имитират. Кожа като крем. И изведнъж бе изплавала от света на спомените, в плът и кръв, до мен; трябваше само да протегна ръка, за да я докосна. Вече не беше силфида или рожба на фантазията; беше истинска като трън забит под нокътя и само на едно телефонно обаждане.

И сега, само след двадесет години, тя очакваше от мен да дотърча до къщичката с лодките сякаш нищо преди това не се беше случило.

Да се срещна с нея в къщичката с лодките? Кого заблуждавах, себе си ли? Разбира се, че щях да отида при нея в онази къщичка. Бих тръгнал пеш и от Питсбърг, само за да се срещна с нея в онази къщичка.

Проклятие.

Вмъкнах се в леглото с книгата на Дънлийви „Запознай се с моя създател, лудата молекула“ и успях да се приспя. В два часа през нощта ме събуди телефона. Сложих книгата върху нощното шкафче и угасих светлината.

Телефонът звъня дванадесет пъти преди да замлъкне.

Да върви на майната си, сигурно бяха някакви лоши вести.

16. КОШМАРИ

Тази нощ сънувах пак онзи сън. За пръв път през последните четири или пет години. Беше минало толкова много време от последния път, че го бях забравил. Това започна още първата година след като се върнах от Виетнам. Разбирам, че е нещо нормално. Нарича се нощен шок със забавено действие или нещо от този род. Отначало беше само този упорстващ сън. Нито веднъж не успях да си го припомня целия, а само откъслечни епизоди. След известно време вече се превърна в толкова привичен кошмар, че вече знаех, че сънувам, и не се тревожех.

И в един момент той се промени.

Започва така. Плъзгам се с делтапланер над някакъв град. Възможно е да е Сайгон, но не мога да бъда сигурен. В един момент хората на земята стрелят по мен. Не мога да ги видя, но куршумите пронизват крилата на делтапланера. После започват да бият и по мен. Отскачат от мен сякаш кожата ми е бронирана. Не ги усещам. Не чувствам нищо. И нищо не чувам. Това е ням сън. В следващият момент, който си спомням, виждам Теди. Бяга по билото на някакъв покрив. Не знам от какво бяга. А може би бяга към нещо. Започва да ми маха с ръка. Опитвам се да се смъкна ниско, за да го сграбча, но делтапланерът не иска нито да се спуска, нито да се издига. Теди започва да ми крещи, един безмълвен крясък. Изпадам в отчаяние, че не мога да го достигна. Накрая успявам да се измъкна от седлото на делтапланера и увисвам отстрани, пускам се и падам в празното пространство.

И в този момент се събуждам.

След време сънят започна да се усложнява, след като вече бях привикнал към него и бе престанал да ме тревожи.

Появиха се и други делтапланери, които се опитваха да се сблъскат с мен. Бяха черни, а пилотите им бяха всички с маски. Беше също като препятствие по курса в небето. Преди да привикна и към тази версия, хората в другите делтапланери започнаха да смъкват

маските си. Един от пилотите се оказа майка ми. Друг пък беше един мой учител от училището ми от пети клас, когото не бях виждал или дори не си го бях припомнял от петнайсет години. Друг беше баща ми, едно лице от фотография. После дойде редът и на енорийския свещеник от градчето в Ню Джърси, където бях роден. Не можех да си припомня името му; спомнях си единствено за това, че той събираше „тихи пожертвования“ — това означаваше банкноти, а не монети. Това винаги ме ядосваше. Имаше също така и един капитан на име Грант, един тиранин, под чието ръководство двамата с Теди служехме в началото във Виетнам, когато бяхме още младши лейтенанти.

Всички ми крещяха с цяло гърло, но аз, разбира се, не чувах нищо. Беше като ням филм на ужасите без край.

Две години по-късно, когато патрулирах улиците на Сан Франсиско, се сприятелих с един патрулен полицай, който също беше служил във Виетнам. Казваше се Уинфийлд. Беше чернокож и караше колежански курсове по психология, като си мислеше, че това ще му помогне да стане детектив.

Една нощ след много бири се разприказвахме на тема сънища, разказах му кошмарите си и той ми изнесе една кратка лекция по психология:

— Моралните ти ценности са се скапали всичките, Джейк. Работата е там, че ти си мислиш, че си различен. Не се тревожи, ела в клуба. Предполагам, че ти разсъждаваш така: тук е така, а там е било иначе, нали така? И си слагаш страшен кахър на сърцето заради тази глупост. Не можеш да се измъкнеш, а те е страх да споделиш с някого, защото не искаш да разберат това. Човече, та всички сме така, дето сме били на онова проклето място и сме се върнали здрави и читави. Каквото и да правиш, каквото и да видиш, ти решаваш колко смисъл има в това. Опитай се да вникнеш в думите ми и му тегли майната на всичко останало.

След този случай разговаряхме много. Сънищата започнаха да се разреждат и накрая спряха напълно.

Последната нощ обаче в Дуумстаун сънят отново се появи, само че този път по билото на покрива не бягаше Теди.

А Франко Талиани.

17. ДА ИГРАЕШ ПО ПРАВИЛАТА

Зала Палм на хотел Понс беше просторно, топло помещение, светло като оранжерия и накичено с не по-малко растения, папрати и провиснали от саксии пълзящи цветя. Украсата му преливаше в нюанси на зеленото, жълтото и розовото, а прозорците бяха разположени върху вътрешната му стена с изглед към двора на хотела. На времето хайлайфът на Дюнтаун беше хващал тен и клюкарствал около плувния му басейн. Но това вече беше далечно минало. Сега басейнът представляваше един огромен рибарник поръсен обилно с водни лилии, и макар че наоколо имаше пръснати няколко стари плетени стола, мястото имаше унил и ухабен, необитаем вид. За сметка на това обаче ресторантът беше значително по-бодър и шумен; отвсякъде долитаха оживени оживени разговори рано сутринта.

Сутринта излязох няколко минути след осем с бучаща глава и вкус на стари обувки и амарето в устата. Сложих си слънчевите очила и се запътих към масата на моя шеф.

Франсиско Мацола, несравнимият лидер на Хладилника, беше седнал близо до един прозорец с изглед към двора. Беше наредил половин дузина хапчета с различни цветове и размери до чинията си и ги гълташе с портокалов сок. Стисна ми ръката, тупна ме по гърба и докато сядах, ми пъкна под носа сутрешния вестник.

— Поръчах ти закуска — заяви той. — Пресен портокалов сок, една дузина понички, сварено яйце, никакво месо. Сигурен съм, че организъмът ти се нуждае от почивка. Сервитьорката ти носи в момента кафето, а аз съм ти приготвил няколко страхотни витамина.

— Изям ли всичко това, после ще ме изнасяте с краката напред оттук — заявих.

— Ще ти възстанови старите сили.

— Събрал си витамини достатъчни за всички присъстващи тук.

Той пропусна покрай ушите си оплакването ми.

— Витамините правят чудеса с мозъка — изтъкна поучително той.

Мацола гълташе витамините така, както някой наркоман — амфетамините. Освен това водеше и една почти загубена битка за спасението на косата си. Всяка сутрин отделяше по един час на жалките останки от кичури по периферията на оголилата му се като яйце глава. За да компенсира липсата на растителност по черепа си, беше си пуснал брада, която караше мургавото му средиземноморско лице и напрегнати кафяви очи да изглеждат още по-заплашително от обичайно. Изсипа цяла шепа витамини пред мен.

— Това са твоите — осведоми ме той. — Китайски са. Истинско чудо са, казвам ти, съдържат почти всички...

— Сиско, не обичам витамини, не разбираш ли? Обичам кафе и малко спиртни напитки, да си дремна понякога, обожавам полусуровите пържоли, виното, картофено пюре и сос...

Видът му стана като на човек готов всеки миг да повърне.

— Не съм любител на витамини и билки.

— Само след два дни ще усетиш разликата.

— Ще усетя разликата веднага щом успея да се наспя като хората. Половин нощ съм бил на крак благодарение на неочакваното и окончателно отпътуване на половината клан Талиани.

— Ще стигнем и до това — обеща той, заемайки се със закуската си, едно здраво блюдо пълно с маса, която сякаш беше извлечена с драга от дъното на някое блато.

— А и освен това — продължих аз, — доколкото знам, свръхдозите от витамини причиняват обилен косопад.

Той вдигна поглед над чинията си и ме изгледа с отвращение.

— Къде си го чел?

— Във вестника. Нали има колони, където дават здравни съвети. Твърдят, че увреждали корените.

Опитах се да потисна клокочещия в гърлото ми смях, но не успях. Той се облегна на стола си и ме изгледа с присвити очи.

— Не искам повече майтапи с косата ми, ясно ли е? Аз правя ли си майтапи с коляното ти?

— Искаш да кажеш глезена ми.

— Ето, виждаш ли колко си чувствителен на тая тема.

— Изобщо не съм чувствителен. Просто се е случило така, че съм се родил с въшливи глезени. Здрави рамене и въшливи глезени; ако беше обратното, сега щях да съм бивша футболна звезда милионер

с къща в Таити. От друга страна, ти имаш останали всичко на всичко четири косъма коса, но не се притеснявай, брадата замаскира донякъде.

— Яж ми хуя — каза той. — Я по-добре ме въведи в обстановката.

Предадох му подробно събитията от неделната нощ.

— Нали си експерт по Триадите, я ми разкажи какво става тук.

— Ще ти кажа какво не мисля, че става — казах аз. — Не мисля, че това е работа на външен наемен убиец и не мисля, че е вътрешно разчистване на сметки.

— Интересно — коментира той. — Ти направо отписа почти всички възможни извършители. Кой тогава според теб го е направил, Снежната принцеса ли?

— Съвсем логично. Последното нещо, което Триадата би искала да прави, е да привлече вниманието върху себе си. Те си преместиха фамилиите тук. Ако това е било вражда в семейството, много по-логично би било да си разчистят сметките още преди да напуснат Синсинати. А и освен това тая касапница изобщо не ми напомня похватите на мафията. Салваторе мисли също като мен.

— Салваторе е експерт, нали? — запита ме той, надзъртайки над блюдото си и повдигайки вежди.

— Познава стила им. А и как няма да го знае, когато баща му е бил наемен убиец в южен Фили.

— Знам. — Той се върна на закуската си, замахвайки с вилица към чинията ми. — Говори и яж, иначе ще изстине.

— Единственото изключение могат да се окажат Чевос и Нанс.

Той изненадано вдигна глава.

— Не знаех, че са тук.

— Тук някъде са.

— О, ти пак почваш с предположенията си.

— Съвсем логично е.

— Ти с твоята логика можеш да направиш всеки довод да изглежда напълно убедителен. Само преди минута ми казваш, че според теб работата не е на вътрешни хора, и следващата се мъчиш да ме убедиш точно в обратното.

— Чевос и Нанс са по-различни.

— Защото ти се иска да бъде така — заяви той, забивайки пръст към мен. — Това е работа на ведомството, авер. Не съм те докарал тук, за да осъществяваш собствена вендета.

— Просто ти излагам всички възможни положения. Чевос е достатъчно луд да го опита, а Нанс е толкова психясал, че ще я свърши без да мисли. Така че, ако предположението се окаже вярно... — не се доизказах аз.

— Ако, ако...

— При тая ситуация нямаме право да пренебрегваме дори и теоретическите възможности.

— Добре, добре, я ми сервирай още от тия.

— Имаме сериозна причина да вярваме, че този, който го е извършил, е служил във Виетнам.

— Откъде съдиш?

— Оръжията, модус операнди, стила.

— Аха.

— Нанс е бил във Виетнам, и то на предната линия.

— Аха. Също и ти, Стик, и половината от бандата на Моорхед. По дяволите, дори и аз бях във Виетнам. Това не прави автоматично Нанс убиец. За някои хора той може даже да е герой.

— Войната свърши.

— Мисля, че имаш бръмбари в главата — произнесе той.

— Може — кимнах аз.

— Още нещо?

— Ами,...

Той се приведе над масата и снижи гласа си до шепот.

— Преди да продължиш — изрече той, — нека да ти напомня, че ти не си тук, за да разследваш убийства. Понеже сме си свои хора, ще ти призная, че не ми пука, дори и Янки Дудъл Денди да ги е очистил, освен ако не е съществено. Трябва ми цялата фамилия Талиани под микроскоп.

Дори и не ме изчака за някакъв коментар.

— Това беше едно чудесно, спокойно и исторически чисто туристическо градче — продължи той. — А сега се превръща в Гнилия град, САЩ. Искам да знам колко дълбоко са се окопали Талиани тук. Какво притежава? Кого е подкупил? Как се е прикривал? По дяволите,

защо ме караш да ти изнасям тая идиотска лекция, след като не по зле от мен знаеш с какво се занимава Хладилника.

— Ако ти наистина държиш на мнението ми — казах аз, — считам, че убийствата трябва да имат съществено значение.

Той замахна с вилицата към мен.

— Не се прави, че не разбираш, Джейк. И не отклонявай Стик от правия път.

— Да отклонявам Стик от правия път! Ти направо си биеш майтап с мен. Я ми кажи, какви бяха ония глупости, дето ми ги надрънка за него, да не съм го бил тормозел?

— Как го виждаш? — запита ме Сиско с усмивка.

— Изкукуригал като останалите хулигани на Дъч Моорхед.

— Той е същият, какъвто беше самият ти на времето. Неуморен, корав, самотен вълк. Дватамата бихте си паснали много. Работата ви с Дъч и момчетата му ще ви научи как да работите в екип.

— Забравяш, че знам всичко за работата в екип.

— От доста време сам си гониш задачите — продължи Сиско. — А сега имаш възможност да получиш помощ. Искам да пипна за врата синсинатската Триада. Мисля, че това тук е една гигантска перачница, Джейк, и искам да се добера до бърлогата им. Искам да знам как работи. Няма да забравиш, че затова си тук, нали? — Той замълча за момент и добави: — И искам да науча всичко, докато все още не са опукали цялата им банда. Видя ли сутрешния вестник?

Сиско беше в състояние да сменя темата на разговора по средата на изречението. След като изчерпаше темата, той просто я изоставяше и минаваше на следващата.

Той положи вестника до чинията ми. Беше отворен на страница 12, където на една колона беше разположен репортажът за убийството на Талиани, озаглавен

ТРИМА ДУШИ ЗАГИВАТ ПРИ ОБИР НА КЪЩА

Прочетох го. Беше смътен, неточен и кратък. Полицията не дала никакви изявления с изключение на краткото съобщение, че много скоро очаквали „арест“.

— Доколкото разбирам, очакват в скоро време да арестуват някого — коментирах аз.

— Давай, по-нататък става още по-зле — подкани ме Сиско.

Талиани беше идентифициран като Франк Търнър, бизнесмен от Синсинати, който се интересувал от конни надбягвания. Стинето — Нат Шерман според вестника — беше показан като „Колега по бизнес на мистър Търнър“. Предполагаемият мотив беше грабеж. Нямаше дори и намек за коктейла „Молотов“, който убиецът бе хвърлил на тръгване. Според репортажа полицията считала, че Търнър и Стинето изненадали грабителите и били убити в този момент. Беше приложена една много размазана фотография на Талиани и съпругата му как се качват в някаква кола, очевидно направена някъде в Ню Джърси, и увеличавана дотогава, докато зърната на фотоплаката се бяха превърнали във футболни топки.

— Няма и думица за Драганата.

— Той е на страница осемнадесет — отвърна Сиско без да вдига очи от закуската си.

Репортажът за Драганата, идентифициращ го като Джон Демпси, бизнесмен в пенсия, беше дори още по-комичен. Състоеше се само от три пасажа, които уведомяваха читателите на вестника, че въпросният господин починал в плувния си басейн. Полицията предполагала нещастен случай.

— Е, тук поне са предали правилно убийството на Драганата. Той наистина е умрял в басейна си — коментирах аз.

— Работата е там, че друго нещо не можеш да прочетеш в тукашните вестници. Никой няма да се зарови в случая; ще напишат точно това, което им наредят.

— Когато Дъч ми го каза, щях да пукна от смях.

— Да, нали знаеш поговорката за оня, дето се смеел последен. Не забравяй, момчето ми, че тук всички са се хванали като удавници за хиподрума. Той е галеното дете на пресата, на асоциацията на бизнесмените, на търговската камара и на местните политици. Дори и местната училищна управа се е подписала под него. Толкова ли не можеш да го разбереш? Не дават и прашинка да падне върху града им. Така че ще разиграят едно театро, ще изложат случая така, както им е наредено, като се надяват, че някой ще го разнищи, за да могат да го потулят по най-добрия начин. Накарай полицията да измисли някакво оправдание и ѝ запуши устата.

— Това са глупости — възкликнах аз.

— Такъв е животът — каза той. — Точно поради тази причина не искам да се бъркаш в случая с убийствата. Само разбери колко дълбоко е успял да се окопае кланът на Талиани и къде се намира сега, окей? Зарежи местните интриги. За последните двеста години тук нищо не се е променило, и едва ли една малка касапница като тази е способна да ги разтърси.

— Тия острови са ги изнасилили — казах горчиво аз.

— Може и така да е, но я се огледай наоколо. Това са хората, които дърпат конците на Дюнтаун. Когато говориш за изнасилването на рая, не забравяй че именно това са хората, които го изнасилват. Те правят големите пари. Не Талиани е човекът, съсипал града. Той просто се е забъркал в бизнеса с убийства. — Той внезапно промени темата. — Да имаш да добавиш още нещо?

— Чу ли записа на убийството на Талиани?

Той кимна.

— Долови ли онази реплика за нагласената гонка на хиподрума?

Той ми отпрати един от онези погледи „За какъв ме вземаш“.

— Е, та?

— Е, та, щом Талиани е знаел за номера, значи е възможно и целият хиподром да е мръсен номер.

Тъмнокъфявите очи на Сиско се забиха в моите.

— Това е запис на разговор, направен незаконно. Има вероятност някой собственик на кон да прави реклама на животното си. Макар че от друга страна... — Той замълча и се втренчи в пространството.

— Макар че от друга страна какво? — подсетих го аз.

— Макар че от друга страна, този комисионер, Хари Рейнс? Май си струва човек да го огледа по-отблизо. Той има съсредоточена власт в ръцете си повече от всеки друг в града.

Аха, ето каква била работата. Почувствах прилив на вдъхновение.

— Той контролира хазарта в целия щат — продължи Сиско. — Комисията за хиподрума е същата и за хазарта в щата. Така е по закон.

— Интересно — коментирах аз.

— Да. Имат ли нужда от нещо, Хари Рейнс е човекът, с когото трябва да работят — или да заобиколят.

— Може би са го купили — подметнах аз.

— Мисля, че вероятността за това е малка, макар и да не е изключена. Според моята логика, без значение дали е купен или не, последното нещо, което някой от тях иска сега, е гангстерска война. Ако Рейнс е под контрола им, значи е с вързани ръце и това означава краят му. Ако не са го купили, от това мелле ще пострадат всички, включително и Триадата. Окончателният извод от цялата история е, че Рейнс се нуждае толкова от тая каша, колкото и от рог на челото. Двамата с партньора си, Сам Дънлийви, в момента са тръгнали нагоре по лайнната река без гребла.

— Дънлийви снощи беше тук — казах аз. — Видях Титан да разговаря с него, а старецът не личеше да е загубил нито един от старите си навици.

— Старците нямат грешка — изрече Сиско, подбутвайки през масата сметката към мен. — Включи я в разходите си. Трябва да бързам да не изтърва самолета.

Той се изправи и захвърли смачканата си салфетка върху масата.

— Крайно време е някой да се изсере в купата на Дюнтаун. Като гледам, по-подходящ човек от теб за тая работа няма. Радвам се, че се случи тук. Довърши си закуската и се захващай за работа. Ще се видим след седмица.

И той си тръгна.

Не беше необходимо да излизам от ресторанта да се захвана за работа, защото работата сама ми дойде на крака. Бабс Томас влезе точно на мига, в който Сиско излезе от ресторанта. Реших, че е крайно време да разбера чии обувки под чии легла нощуват всяка вечер в Дюнтаун.

18. ПРАЗНИ ПРИКАЗКИ, БОГАТИ ХОРА

Бабс Томас беше височка блондинка, с коафюра и маникюр, облечена в тъкана коприна, с единична огърлица от черни бисери около шия, която сякаш беше създадена да ги носи. Елегантна дама, шикарна като розов пудел с диамантен нашийник.

Надрасках една бележка върху листа с менюто: „Един гангстер от Торонто би бил неизказано щастлив да ви поръча закуска.“ и я изпратих по сервитьора на масата ѝ. Тя я прочете, попита го нещо, а той посочи към мен; тя смъкна очилата си един инч и се втренчи над тях. Дарих я с широката си усмивка на торонтски гангстер. Сервитьорът се върна при мен.

— Мисис Томас предаде да ви съобщя, че ще бъде особено щастлива, ако седнете при нея — каза той.

Връчих му една петарка, разрових се из портфейла си и намерих една визитна картичка, според която бях репортьор на един фиктивен вестник от Западното крайбрежие, и отидох при нея.

Тя ме изгледа отдолу догоре. Бях с неизгладени джинси, синя памучна риза, широко разкопчана, и едно старо разръфано яке. Определено няхах култивирания вид на последното гангстерско поколение.

— Ако вие сте гангстер от Торонто, тогава аз съм Лейди Даяна — заяви тя със остър глас, — а аз съм по-дърта от нея поне с десет години.

Поне с петнадесет, уточних аз наум, но с много грим.

— Давам ви най-много двадесет и шест — изкривих си душата аз.

— О, аз мисля, че ще се сработим добре — отвърна тя, посочвайки ми да седна. — Заповядайте.

Седнах и плъзнах по масата към нея визитната картичка. Там пишеше, че се казвам Уилбър Расмусен от Лас Андреас Газет в Сан Франсиско. Тя ѝ хвърли един поглед, изсумтя, обърна я да види дали нещо няма отзад, и ми я плъзна обратно.

— Проклятие, гостуващ колега — каза тя. — Пък аз си мислех, че ще бъда похитена от някакъв страхотен мафиозо.

— Изглеждам ли ви на страхотен мафиозо?

— Изглеждате ми на преподавател по английски език със страхотен махмурлук.

— Познахте на петдесет процента.

— Опитайте един „изтрезвител“. Портокаловият сок поне ще свърши добрата работа на организма ви.

— Не мога да понасям водката.

— Сокът ще накара сърцето ви да забие отново. С какво мога да ви бъда полезна. Обзалагам се, че сте тук заради онази касапница снощи. — Тя се приведе над масата към мен. — Всички в града говорят само за това. — Махна с ръка на сервитьора и ми поръча от лекарството.

— Не се ли шегувате? — запитах аз, като се мъчех да изглеждам изненадан.

— Беше нещо ужасно. Звъняха ми по телефона още преди прислужницата да раздига завивките ми тази сутрин. Съвсем бегло се познавах с този Търнър, но ми изглеждаше очарователен възрастен джентълмен.

— Очарователен? — запитах аз. Чичо Франко в момента сигурно се хилеше в гроба си.

— Е, на какъв друг искате да прилича? Той оказа безвъзмездна помощ на балета и симфоничния оркестър. Беше член на съвета на детската болница. И беше съвсем скромен.

— Никакви снимки, никаква публичност, нали така?

— Ами, да... Защо питате?

— Просто се питах. Винаги съм подозирал, че нещо се крие зад скромността. Не е естествена.

— Вие сте циник.

— Напълно възможно.

— Винаги съм подозирала циниците — заяви тя.

— И защо така?

— Цинизмът осигурява защита — заяви тя. — Обикновено така човек прикрива самотата си.

— Да не сте градският философ? — запитах аз, макар че трябваше да се съглася с тезата ѝ.

— Ами — отвърна тя доста тъжно. — Всъщност аз съм градският циник, така че веднага познавам събрата си по съдба, още щом го зърна.

— И какво ви подшушнаха по поверителната линия за тая каша? — запитах аз, сменяйки темата на разговора.

Тя отново смъкна очилата си и се втренчи в мен.

— Че авторът ѝ е гангстер от Торонто — изрече тя и ми намигна.

— Не може да бъде, никога не съм чувал за него.

— И всъщност с какво се занимавате?

— Пиша репортажи за разни събития.

— Хайде де.

— Наистина.

— И послъгвате доста?

— И това също.

— В това число и авторки на клюкарски рубрики?

— В това отношение съм демократ.

— Благодаря.

— Дали пък да не си опитам късмета и да поработя в Леджър? — запитах аз, сменяйки темата.

— Но защо, за Бога?

— Не мога да кажа, че съм някакъв познавач на женско облекло, но винаги мога да позная копринена рокля от моделиер. Тази на вас трябва да ви е струвала цяло състояние.

Тя отметна назад глава и гръмко се разсмя.

— И това ако не е майтап! Да знаете някъде вестник, където плащат добре?

Сервитьорът ми донесе сока. Отпих няколко глътки и кръвта отново се втурна по вените ми.

— В действителност съпругът ми почина млад, бедният, ми остави значително наследство.

— Не ми звучите да скърбите особено за него.

— Беше чудесен човек, но прекаляваше до смърт с алкохола.

— И защо правеше така? — запитах я аз и отпих още от сока.

— Беше собственик на хотела — изрече небрежно тя, но с един особен блясък в очите си.

— Какъв хотел?

— Този хотел.

— Значи вие сте собственикът на Понс?

— Дори и на проядените от дървояди дъски. Всъщност наех един много кадърен човек от Калифорния да го ръководи малко преди Логан да почине. Щастлива съм, че го притежавам, но направо припадам при мисълта да го управлявам.

— Тук ли живеете?

Тя кимна и посочи към тавана.

— Шест етажа над нас. В надстройката. Не всичко е само цветя и рози. Имам и една крайбрежна ивица на Острова на Въздишките, но много-много не ходя натам. Малко е отдалечено.

— Аз пък живея на третия етаж и при мен всичко е цветя и рози — заявих.

— Всичко наред ли е с апартамента ви? Ако има някакви проблеми, само ми кажете. Имам здрави връзки в ръководството на хотела.

— Благодаря ви, стаята е чудесна.

Поръчах кафе да прогоня вкуса на водката от устата си.

— Кой номер е стаята ви? Ще им наредя да ви занесат една кошница плодове.

— Триста и шестнайсет. Обичам пресни ананаси.

— Няма да забравя. Прекъснахме, тъкмо когато ми казвахте какво правите тук.

— Така ли?

— Аха.

— Всъщност мен ме вълнува социалният порядък в Дюнтаун и възнамерявам да напиша статия на тая тема. Силните на деня, това интересува читателите.

— За Лос Агаст Газет или как беше там?

Бих си заложил и долните дрехи, че тя помни не само името на вестника, но и всяка дума казана от мен от началото на разговора ни.

— Да, нещо като обзорна статия.

Тя отново изхъмка. Запаля една розова Шерман, облегна се на стола си и издуха пушека към тавана.

— И така, градът е основан през 1733 година от...

— Не толкова отдалеч.

— А какво точно ви интересува, Уилбър-еди-кой-си, което пък изобщо не е вярно.

— Че кой ще седне да си измисля такова име, Уилбър Расмусен?
Тя втренчи в мен тъмните си очила, но не каза нищо.

— Доколкото знам, това е стар град, управляван от стари пари.

— В момента част от тях седят пред теб, скъпи.

— Наистина ли?

— Съвсем.

— Искаш да кажеш, че има хора, които правят пари извън хиподрума?

— Всички правят пари извън хиподрума, сладур. В този град и концесия за велосипеди да имаш, пак ще забогатееш. — Тя въздъхна.

— Сигурно ще ни се наложи да си говорим и на тая тема, а?

— Рано или късно.

Сервитьорката донесе кафето ми и докато разбърквах сметаната и захарта тя направи един почти незабележим знак с пръст към управителката на салона, едно приятно и стройно чернокожо момиче, което нямаше повече от деветнадесет години. Само след няколко секунди управителката застана до масата ни.

— Извинявам се, но ви търсят по телефона, мисис Бабс.

— Читателската ми аудитория не ме оставя и за секунда на мира — изрече тя с присмехулно раздражение. — Нали ще ме извиниш за миг, скъпи?

Проследих я във веригата от огледала до входа на ресторанта. Тя вдигна слушалката на бюрото на управителката и набра номер. Сигурно се обаждаше на рецепцията да разбере кой съм. Каза няколко думи, зачака, после затвори телефона и се върна на масата, все още усмихната, но вече с примес на студенина.

Върнах ѝ усмивката.

— Джейк Килмър — произнесе тя.

— Хубав трик беше тоя с управителката. Видях те в огледалата да се обаждаш до рецепцията.

— Толкова явно ли беше? Хм. Чудя се колко ли още хора са го виждали.

— Много. Само че са били прекалено възпитани, за да го споменат.

— Защо ли се интересувам от името ти?

— Наистина, защо? Толкова е обикновено.

— Хм. И си ченге при това.

— Нещо такова.

— Как можеш да бъдеш нещо такова като ченге?

— Е, нали знаеш, има различни проблеми: статистически проучвания, демографски изследвания, такива нещо.

— Прекалено умен си, за да се занимаваш с такива скучни неща.

— Благодаря ти. И ти си много интересна.

— О, ти си страхотен ухажъор.

— Така ли? Никой досега не се е оплаквал.

— Че кой се оплаква? — възкликна тя, отново наклони глава и ме изгледа с очи по-сиви и от дъждовен ден. Издържах огледа.

— Така че ми разкажи кой дърпа конците в Дюнтаун.

— Ама си и упорит — изрече тя и после повдигна рамене. — Добре, но ще ти струва една почерпка в края на деня.

— Дадено.

Тя знаеше всичко. Всяко родословие, всеки непрокопсаник, всяка челна овца от всяко семейство в града. Разказваше за прапрадедите и прапрадедите които дошли тук в началото на деветнадесети век и за късо време натрупали състояния с каперство, памук, земя и морски превози; за тези от тях, които станали царете на подземния свят и нещо по-лошо от това, Бабс използва думата „маскари“, която в устата ѝ звучеше доста безобидно, но с която в моя речник се наричаха коравите престъпници, унищожаваци се един друг в борбата за власт. Тя говореше за един престъпник от онова време, ирландец на име Ларкин, който се спасил от въжето, като като станал чирак при един едър собственик на тютюневи плантации във Вирджиния, и който после избягал и намерил убежище в Дюнтаун, където петнадесет години по-късно станал неговият пръв банкиер; за Тим Кларк, пристанищен хамалин от Дъблин, който се сврял в Дюнтаун и завършил живота си като собственик на корабостроителница; и за един ирландски въглекопач на име Финдли, който веднъж убил един мъж на дуел заради едно избягало прасе, и после се захванал здраво с памука, от който за късо време натрупал милиони, които по-късно вложил в земя тъкмо преди памукът катастрофално да се обезцени, и този мъж именно успял да разубеди Шерман да не изпепелява града, защото притежавал по-голямата част от него и не искал да изгори пред очите му като Атланта. Прапрадядото на Доу.

Банда хулигани, ето какво представляваха всички тези Финдли, Ларкин, Кларк, и втората генерация с имена като Колонел и Шефа, единствените, които са вземали решение при всеки въпрос касаещ града за последните двеста години. И накрая третата генерация, хора с имена като Буба, Чипс и Джуниър, същества, мачкани и потискани до такава степен от бащите си, че паднали до нивото на сводници, се интересували повече от голф, отколкото от империите.

Устата ѝ беше като магнитофон без стоп-бутон. Двадесет минути без спиране. Накрая вече знаех всичко за всяко монголоидно дете получено чрез кръвосмешение, за всяка цветнокожа жена, сключила брак с някой представител на фамилиите, за всички копелета и аборти, прелюбодейци и прелюбодейки, прикрити самоубийства, алкохолици, педераста, враждуващи фамилии, за дъщерята на онзи banker, която станала проститутка в Лос Анджелиз, и за двете съпрузи, членуващи в Младежката лига, които духнали заедно за срам и ужас на съпрузите си и петте им деца.

Нещо обикновено за всеки малък град с пари.

Три имена изпъкнаха най-силно: Финдли, Кларк и Ларкин.

Фамилиите Финдли и Ларкин били примерни партньори през годините.

Докато Кларк от край време са били техните съперници — в политиката, бизнеса, дори и в любовните афери.

— Джими Кларк беше готов да умре, само и само да може да се ожени за Доу Финдли — продължи Бабс, — но старият Шеф не искаше дори и да чуе за такова нещо. Избра ѝ един човек отвън. Не от старите богаташи, но все пак от уважавано семейство. Баща му беше адвокат, който по-късно стана съдия.

— Хари Рейнс ли? — запитах аз. Чудно, не можех да си припомня Джими Кларк, макар че името ми звучеше познато.

— Май околността ти е позната.

— А Рейнс?

— Какво Рейнс?

— Доколкото разбирам, той се е оженил богат и е забогатял още повече след тази стъпка.

— Хей, хей — възкликна тя язвително, — не сме ли малко зловнички?

— Не, просто се изнервих само да слушам, това е всичко.

— Казаха ли ти, че някой от тези дни Хари ще седне в губернаторското кресло?

— Непрекъснато ми го натриват. Номинираха ли го вече?

— Добре казано.

— Е?

— Ами да, скъпи.

— Защо?

— Защото той е златното момче на Дюнтаун. Той е красив, богат, и млад. Адвокат, женен за красива жена, и бивша футболна звезда. Провежда умерена политика. Семейството му се приема добре. И освен това е щатският комисионер по конните надбягвания. Това не е ли достатъчно?

— Звучи така, сякаш е бил роден за тази работа.

— А и освен това Дюнтаун отдавна плаче за губернатор, особено след като последните години се разрасна толкова много, а Хари е идеалната кандидатура.

— Не е ли малко рискована тази работа?

— На губернатора ли?

— На щатския комисионер по конните надбягвания.

— Всичко друго, само не и това, момчето ми. Хари напълни хазната на щата. И донесе огромна сума пари за училищата от данъците.

— Никога не съм вярвал на политик, роден със сребърна лъжица в устата — заявих аз.

— Да, но той не е.

— Значи се е оженил за пари, така ли?

— Познаваш ли Хари? — запита ме тя. Тонът ѝ изведнъж бе станал внимателен. Испитах чувството, че малко съм прехвърлил мярката.

— Не. Просто се опитвам да усетя нещата. Очевидно това е мъж със силен хъс и голяма амбиция.

— Има ли нещо лошо в това?

— Не е задължително. Зависи от това, колко е голяма амбицията и колко силен е хъсът. И от това, от какво си готов да се откажеш заради успеха.

— На него не му е необходимо да се отказва от нищо, скъпи. Той има всички награди. Най-богатата и най-красивата жена на града,

политическото влияние на баща ѝ. Но той не си седи на задника с отворена уста да чака да му падне от небето нещо. Той се издига със собствени сили.

— Какво представлява като човек?

Тя се облегна на стола си и ме загледа подозрително. Твърде много започвах да приличам на човек, който има зъб на Хари, а Бабс Томас съвсем не беше толкова глупава, че да не го забележи.

— Каква игра играеш, по дяволите, мистър Килмър?

— Нали ти казах, опитвам се да вкарам на фокус облика на града.

— Не, ти се опитваш да вкараш на фокус Хари Рейнс.

— Разбира се, та той е част от голямата игра — отвърнах аз, като се стараех да гласът ми звучи съвсем небрежно.

Тя се приведе напред.

— Не е необходимо да харесваш някой мъж, за да гласуваш за него — изрече насмешливо тя. — Лично аз го намирам за малко студен, но той винаги свършва онова, с което се захване. Останалата част от щата е в депресия, но пък Дюнтаун е в истински бум. Човек не бива да е максималист и да иска и невъзможното от Хари. Ако беше още по-добър, сигурно щеше да е в киното.

Изсмях се на обяснението ѝ. Сигурен бях, че повечето от гласоподавателите на гледаха на Хари Рейнс по същия начин. Бабс Томас имаше в себе си доста от типичното женско начало, макар че сигурно би убила всеки, осмелил се да я обвини в това.

— Така или иначе, шерифът е плътно зад гърба му. Това е достатъчно, за да бъде избран — допълни тя.

— Да нямаш предвид онзи момък Титан?

— Не, скъпи, нямам предвид „онзи момък Титан“. Мистър Стоуни. На него и Господ му е длъжник.

— Значи двамата с Рейнс са аверчета, така ли?

Примамката подейства.

— Когато убиха Теди във Виетнам, сина на Шефа, новината за смъртта му малко остана да убие и него. Не измина и година, и Доу се омъжи за Хари. Веднага след това Шефа прекрати активна дейност.

— Веднага щом се е уверил, че факелът е предаден в добри ръце — казах аз. Това не беше въпрос. — И сега Сам Дънлийви управлява магазина заради Рейнс, нали така?

— Да. Двамата са неразделни дружки.

Докато слушах думите ѝ, изпитах чувството, че това вече съм го преживял някога.

— Дънлийви да не е някой от новодошлите аристократи?

— Не, произхожда от съвсем обикновено семейство. От Ню Джойси е — произнесе игриво тя. — Новозабогатял. Ще ти хареса от пръв поглед.

Отправих ѝ една гримаса.

— Голямо благодаря.

— Само се шегувах. В действителност Сам е истински чаровник. Жена му напусна преди година. Забягна с треньора си по карате. В началото той го понесе много тежко, но после се посъвзе. И сега е най-перспективният ерген в града, и използва всяка свободна минутка за проби.

— Чист ли е Рейнс?

— Чист ли? Искаш да кажеш дали се къпе? — Тя не се шегуваше; беше повече от ясно, че не ме разбра.

— Не, имах предвид дали не мами жена си, неща от този род, разбираш ли?

— Хари, да изневерява? Та той не би и посмял дори и да си помисли за такова нещо. — Тя се втренчи през рамото ми при последните си думи и очите ѝ изведнъж се разшириха. — Тъкмо за вълка говорихме, и ето го в кошарата. Доу Финдли идва.

19. МАЛКИЯТ ТОНИ ЛУКАТИС

Трудно е човек да се държи естествено, когато всеки мускул от тялото му се е превърнал в стегнат възел. Опитах се да спечеля време, докато се окопиха.

— Кой? — запитах аз с глас, който дори и на мен ми прозвуча с октава над нормалното.

— Доу Финдли — отвърна нетърпеливо Бабс, сочейки през рамото ми. — Обърни се.

Завъртях се бавно на стола си, все още разигравайки ролята на отегчен. Доу излизаше от една малка зала за бизнессрещи, заобиколена от цяла дузина добре облечени жени. Носеше копринени панталони с телесен цвят и тъмнозелена копринена блуза, а златната ѝ коса беше опъната назад в конска опашка и завързана с червена панделка.

— Като някоя чистокръвна кобила е — отбеляза Бабс.

Но думите ѝ вече се плъзгаха покрай съзнанието ми. Спомнях си първия път, когато се запознах с Доу. Косата ѝ беше вързана на тила ѝ по същия начин, само дето тогава беше на петнайсет години. Теди я доведе в спалното, където с него деляхме стая. Беше облякла плътноприлепнали бели дънки и червен пуловер и изглеждаше толкова петнайсетгодишна, колкото аз приличах на Мохамед Али. Бях виждал нейни фотографии, разбира се, Теди беше луд на тема семейни портрети. Но тя изобщо не си приличаше с онова момиче от снимките. Абсолютно. Единственото нещо, което си спомнях много ясно, беше, че имаше изключително чувствен задник. Очите ми изтекоха по него. Бях много смутен, и въпреки това пак не можех да откъсна погледа си от него. Притегляше го като някакъв дяволски магнит. Положих всички усилия, но напразно. Чувствах се като някакъв подлизурко. И в този момент Теди ме сръга с лакът.

— Тя е само на петнайсет — изсъска ми той в ухото.

— Какво ти става? — изсъсках му в отговор аз.

— Нещо много ти играят оченцата, Младши — каза той. — Само се опитай да докоснеш с пръст онова ѝ нещо отзад и ще ти накълцам

шибания хуй на кайма. — И в този момент вече не издържа и избухна в смях.

Това беше есента на 1960 година, само две седмици след като се бях запознал с Теди Финдли, с когото се нанесохме в една стая, и завързахме приятелство, което щеше да продължи дълго и след колежа. Започна да ми казва Младши още от първия ден, не знам защо, а и той никога не ми обясни. Накрая проумях причината: той беше с два или три инча по-висок от мен. Това обръщение беше запазено единствено за мен. Дори и Доу не се ползваше с такава привилегия.

Така или иначе, изчаках я да навърши осемнадесет години. Две и половина години не са малко време. И през това време тя хубавееше с всеки изминат ден, превръщайки се от малката сестричка в пораснала сестра и после в жена, а аз бях свидетел на процеса през този период. Теди беше решил да ме инквизира докрай. Беше се превърнал в подвижен говорящ календар, отмятайки всяка седмица.

— Какво ще кажеш, а, Младок, — подкачаше ме той, — остават само четири месеца.

Измина много време преди да проумея, че през това време, докато съм я оглеждал от всички страни, същото са правили и с мен.

— Джейк! Джейк Килмър! Ти ли си?

Стоеше само на крачка разстояние от мен. Усетих как плъзва огънят по кръста ми и оттам по гърба към врата ми, също като пламъкът на бикфордов шнур.

Времето не я беше докоснало. Никакви бръчки, нито черти. Само едни бледосиви очи гледаха право в мен и топлата ѝ ръка стискаше моята.

Изправих се и избъбрах нещо абсолютно несвързано от рода „Здравей, Доу“.

И в следващия миг тя ме обгърна с две ръце и топлината на тялото ѝ изгори моето. Бях погълнат от пламъците му.

После се дръпна назад и огледа лицето ми, накланяйки леко на една страна глава.

— Почти нямаш сиви косми. И никакви бръчки.

— Това ли е твоят начин да ме уведомиш, че остарявам хармонично? — опитах се да се пошегувам аз.

— О, не — изрече тя меко, — нямам такива мисли. Просто изглеждаш чудесно.

Погледът ѝ се заби внезапно втвърден в мен, и след няколко секунди се обърна към Бабс.

— Виждам, че вече си го оплела в мрежите си — изрече тя закачливо, и после се извърна към мен. — Обади ми се... моля те. Имам пряк телефон. В телефонния справочник е под името Д. Ф. Рейнс. Шефът ще се зарадва много да те види.

Това вече не го повярвах. За Шефа аз щях да бъда само носителят на лошата вест, неясно лице от миналото, болезнено припомняне за отдавна погребания му син. Зад думите ѝ всъщност се криеше въпросът: „Ще дойдеш ли довечера в Уиндсонг?“

— Разбира се.

— Обещаваш?

— Обещавам.

Тя не просто си тръгна, тя се обърна и полетя.

Седнах обратно на масата и погледнах Бабс. Устата ѝ беше провиснала надолу. Тя бавно повдигна ръка и я затвори с пръст.

— Ти мръсен кучи сине.

— За какво говориш?

— Толкова добре ли познаваш Доу Финдли?

— Какво искаш да кажеш с това, толкова добре ли?

— Имам предвид точно това, което имам предвид.

— Бяхме познати от колежа. Отпреди двайсет години.

— Да-да, точно така, сладур. Погледът ѝ изобщо не беше онзи, с който казват: „Хей, колко се радвам да те видя след двайсет години!“ . Тя направо ти крещеше „Къде беше, по дяволите, последните двайсет години!“.

— Това трябва да е било заради шока от изненадата. Познавах брат ѝ.

— Пет пари не давам кого си познавал. Още не съм сложила очила. Значи двайсет години, а?

— За какво толкова си се разпалила?

— И къде се влюби в нея? Тя не учи в Джорджия, а в... чакай, как му казаха на колежа, от ония противните на север.

Сега тя измъкваше от мен информация.

— Васар — казах аз. — Трудно се запомня.

— Значи си поддържал връзка с нея, а?

— Чрез Теди.

— О, да, забравих. И ти през цялото време си седиш на масата и ми гледаш сеира, докато през това време на мен вълна ми излезе на езика да ти разказвам за фамилията Финдли и Хари Рейнс...

— Зарежи.

— Да го зарежа?

— Зарежи. Там няма нищо интересно.

Тя обаче нямаше намерение да отстъпва. Отпусна се на облегалката и ме изгледа през присвитите си очи.

— Джейк Килмър. Това име би трябвало да ми говори нещо произнесе тя.

Буквално дочувах как щрака мозъкът ѝ ровейки се из паметта в опит да ме измъкне от купищата имена и лица от миналото. И след малко проблясъкът бавно си проби път в очите ѝ.

— Но разбира се — изрече бавно тя. — Ти играеше футбол в Догс.

— Имаш много силна памет — отбелязах аз, чудейки се колко ли често още ще предизвиквам този спомен у хората. Последните десет години ми се беше случвало доста често, а сега изглежда го предизвиквах всеки път, когато поздравявах някой познат, или може би за всичко беше виновно единствено въображението ми.

— Дватамата с Теди играехте в един и същ отбор, нали?

— Известно време.

— Тя не е щастлива, Килмър.

— Но как би могла ти да знаеш това?

— Аз знам всичко, дарлинг. Не си забравил, че такава ми е работата, нали? Аз съм мерудията на всяко гърне в града.

— Струва ми се, че каза, че били чудесно семейство.

— Не съм казала, че са щастливо. Рейнс е отдаден изцяло на политиката, а Доу не обича много да свири втора цигулка.

— Хората май си мислят, че е сполучила с брака.

— Том Финдли не би могъл да намери друг мъж по-подходящ от Хари за тази работа.

— Господи, колко си язвителна.

— Обичам Доу — заяви тя, пренебрегвайки забележката ми. — Тя е много честна. Макар и да не блести кой знае с какво, как мислиш?

— Не си спомням. Когато бях в колежа си мислех, че аз съм най-тъпият.

— Трябва да знаеш, че тя си имаше една любовна афера.

Приведох се към нея.

— Да ти кажа, не сме се чували с нея откакто загина Теди, разбираш ли? Нямам никаква връзка с висшите кръгове на Дюнтаун.

— Ти наистина ли няма да ме запиташ с кого имаше любовна връзка?

— Не.

— Тони Лукатис.

— Не ме пързаяш, нали? Малкият стар Тони, така ли?

— Ти си прекален преситен от удоволствия, за да бъдеш наистина доволен. Това ми е пределно ясно. Знаем всички номера. Знаеш ли, в последно време крайбрежните ни хотели се превръщат в любимо място на знаменити хора от развлекателния бизнес. До ушите ми стигат действително страхотни клюки. Те всички се мъчат да се представят пред света като презадоволени, само че не им става играта, а се мъчат откакто свят светува. Тони Лукатис беше един от тях. Професионален играч на голф в кълтриклуба. Баща му беше управител на клуба.

Спомените ми се втурнаха обратно към онова лято като топка прелитаща над някое весело сборище.

— Ник?

— Аха, значи си спомнихме.

— Спомням си Ник. Но Тони нещо ми се губи.

Но точно в този миг и той изплува пред очите ми, малко момче с невероятно къдрава коса, което прекарваше по-голямата част от времето си намествайки чимовете с трева по игрището когато не носеше хилките за голф на гостите. Онова лято трябва да имаше не повече от шестнайсет или седемнайсет години.

— Аха, виждам проблясък в тия прекрасни зелени очи.

— Да, той беше по-малък от нея.

— Най-добрият тип, скъпи.

— Той имаше сестра.

— Диърдри... ДиДи? — продължи настъплението Бабс.

— Едно мършаво момиченце, което се навърташе около клуба?

— Мършаво момиченце? Настина ти вярвам, че кракът ти не е стъпвал в Дюнтаун от двайсет години насам.

— И с какво се занимава напоследък? — запитах, като се стараех да демонстрирам интерес.

— Тя е секретарка на Чарлз Сийборн — Сийкоуст Нашънъл Банк.

— Рейнс научи ли за историята й? — Опитах се да прозвуча равнодушно.

— Като го гледам отстрани, не мога да позная.

— Какво се случи?

— Бедният малък Тони. Разнесе се слух, че поискал да забогатее много бързо и се забъркал в някаква контрабанда на наркотик. Натикаха го за пет години в затвора. Оттогава съм му загубила следите. ДиДи малко остана да умре.

Разговорът вече навлизаше в опасни води. Реших, че е време да се измъквам.

— Голяма помощ ми оказа. Трябва да тръгвам. Дълга ти една почерпка.

— Гледай да не забравиш, скъпи. Знаеш как да ме откриеш. Ако забравиш, аз ще те откроя.

Измъкнах се от ресторанта с мисълта че съм се разминал на косъм с голяма опасност.

Къде ти такъв късмет у мен.

20. ХАЙДЕ ДА СИ ПОИГРАЕМ НА КРИЕНИЦА

Стик се криеше зад сутрешния вестник във фоайето на хотела когато излизах от ресторанта. Възнагради ме с налудничавата си усмивка.

— Бива, бива. Доу Финдли и Бабс Томас за закуска. А се боях да не останеш самотен.

— Служебни задължения — казах аз.

— Хей, никога не съм се съмнявал в това — възкликна той разпервайки широко ръце.

— Обзалагам се, че имаш в джоба си цялата ми програма за деня. Кое е следващото?

— Малко военно съвещание с бойците.

— Искаш да кажеш, че ще слязат от висините да разговарят с мен?

— Размишляват върху това — отвърна той, повеждайки ме към изхода. Неговата Черна Мария беше паркирана в зоната за зареждане на хотела, където си търсеше белята.

— Защо не вземем моята кола? — предложих аз. — Може да ни се наложи да се разделим.

— Не се тревожи — произнесе той, докато ми отваряше врата на колата си. — Днес съм твоят екскурзовод в града. Бях се обзаложил и загубих.

— Не вдигай над деветдесет, моля те.

— Но тогава дрънчи цялата — възрази ми той.

— Нищо, ще я послушахме малко.

Закара ме до едно просторно и светло заведение, което гледаше към реката. Нямаше много вид на ресторант; напомняше повече на кафене на крак. Мястото беше само на пет минути от хотела и Стик просто нямаше възможност да вдигне по-висока скорост, за което му бях дълбоко благодарен, макар и добре да съзнавах, че през останалата

част от деня нямаше да имам такъв късмет. На една маса в дъното на заведението седяха Сапата, Салваторе и Флауърс.

— Хей, Милдред — изрева Салваторе към другия край на заведението когато ни видя да влизаме, — още две бири.

Всички се втренчиха в мен докато приближавах масата им.

— Какво сте ме зяпнали, да не ми се е разкопчал копчалъкът? — попитах аз докато сядах.

— Извиняваме се, но не сме те виждали от сутринта — каза Чарли Едноухия.

— Пред вас, господа, седи една развалина — заявих аз. — Дайте ми два дни да глътна малко тен. Едно хубаво спане и малко загар и вече съм друг човек.

— Това е от флуоресцентното осветление в Склада — пошегува се Чарли Едноухия. — Кара ни да изглеждаме като призраци.

— Е, благодаря ви, че не ме посрещате по дрехите — ухилих се на всеки поотделно аз.

— Добре дошъл — обади се Салваторе.

— Знаеш ли какво, Килмър, ние решихме да работим с теб — обади се Сапата. — Временно, да видим какво ще се получи.

— Брей, страшно съм трогнат, оставихте ме без думи — отвърнах саркастично.

— О, няма защо — каза Чарли Едноухия.

— Нищо, още веднъж — голямо благодаря.

— Няма защо — повтори Чарли Едноухия. — А сега да минем на въпроса. Какво искаш да търсим?

— Трябват ми връзките им — заявих.

— Такива като? — запита Китаеца Сапата.

— Такива като може би една курва, която иначе търка токчетата си в Луисвил, а изведнъж се оказва тук. Има вероятност тя да е някаква брънка във веригата. Мафията си има навик да придвижва курвите си от едно на друго място.

— А сводниците? — заинтересува се Чарли Едноухия.

— Разбира се, и тях. Някой от тях може да се окаже връзка с банда в Синсинати или Чикаго. Следващият етап е да разберем за кого работи, как се е добрал дотук? Сводниците не се местят от град на град. Искам да кажа, че те не обичат много промените. Сменят

местожителството си единствено когато загреят задниците им. Обикновено работят за главния човек. Той им казва къде да ходят.

— Че какво толкова е различно с Дюнтаун? Това е доста разпространена практика, не е ли така? — попита Салваторе.

— Различното при Дюнтаун е това, че фамилията Талиани е тук — намеси се Стик.

— Точно така — казах аз. — Успея ли да направя връзка между ситуацията тук с тази на някое друго място, това означава, че имаме вече случай, в който са замесени два щата. Успея ли да установя, че случаят има връзка с пасмината на Талиани, това е етап две. Успея ли да го докажа, веднага отнасям случая в Министерството на правосъдието. Това е етап три, а оттам нататък вече си е техен проблем. Всичко останало оставям на вас, момчета. Не съм дошъл тук да ви се пречкам из краката, нали така?

— Ако те разбирам правилно, искаш да ни кажеш, че търсиш някой юнак, който не е с постоянно местожителство в Дюнтаун, нали така?

— Точно така. Също така искам имената на компаниите, собственост на Триадата. В кои банки държат парите си. С кого правят бизнес. Каква е фасадата им.

— Това е малко извън нашата работа — обади се Сапата.

— Ключовата персона тук е счетоводителят им, Коен — продължих аз. — Той държи чантата с парите. На ден прави по три-четири обиколки, и никога на едно и също място, освен ако не си е променил своя Модус Операнди. Носи една малка черна чанта, дето много прилича на онези старомодни лекарски сакове, която по всяка вероятност е пълна с пари. Това е „белото“, парите, които трябва да изпират.

— НПС (незаконно придобити средства) — предложи точния термин Чарли Едноухия.

— Точно.

— Това са парите от улицата, нали така — обади се Стик, подхващайки ролята си. — Хазарт, проституция, наркотици, такива работи.

Кимнах.

— Че какво ни пречи тогава да му вземем чантата на това дребно педалче и да надзорнем вътре? — предложи Сапата.

— Има само една дребна пречка; по всяка вероятност около него се въртят поне четири-пет буци с ютии — охладих ентусиазма им аз.

— Да — обади се с фалшива сериозност Чарли Едноухия. — Също така му казват нарушение на закона. Или грабеж. Ако ти е за пръв път, ще ти лепнат от една до пет години, но при твоя случай няма да е така.

Сапата го изгледа и избухна в смях.

— Нямам навика да внасят мангизите си в банката — обади се Салваторе.

— Вярно — съгласих се аз. — Но Коен е много хитър кучи син. Като нищо може да е измислил някоя гяволия в банката.

— Искаш да кажеш, че играят в комбина ли? — попита Сапата.

— Не е необходимо — отвърнах аз. — Той може да прави депозити в няколко различни сметки или да оставя парите в лична касетка в сейф. Не е задължително банката да има пръст в тая история.

Опитвах се да бъда честен пред себе си, но не можех да сдържа учудването си дали Чарлз Сийборн, президент на банката и член на комитета, познава Коен лично. А ако беше така, дали Сам Дънлийви знаеше, че Сийборн познава Коен. И дали Рейнс знаеше, че Дънлийви знае, че Сийборн познава Коен. Беше време да се подготвя за среща с фактите. Страшно ми се искаше Рейнс и Дънлийви да се окажат затънали до шията в лайната, защото ако на времето нещата бяха тръгнали по друг път и Теди беше останал жив, аз щях да бъда на мястото на Дънлийви. Не исках да се чувствам по такъв начин, но завръщането ми в Дюнтаун беше размърдало стари чувства, за които си мислех, че отдавна са мъртви, и лъжите, раната, възмущенията, боляха като пресни рани. Усещах вкуса на кръвта. Нека. Как би могъл да постъпи човек на мое място?

— Може би трябва да поговорим с Каубоя — обади се Салваторе, нарушавайки хода на мислите ми. — Няколко дни беше по следите на онова дребно педалче.

— Добре — казах аз. — Успеем ли да съберем достатъчно доказателства, можем да ги представим на някой съдия, който да ни позволи да хвърлим по някое око на банковите им сметки или пък да ги подслушваме.

— Ланг Акулата може да го уреди — каза Сапата.

— Човекът има предвид законно подслушване, глупако — намеси се Салваторе.

— Между другото, мога да ви зарадвам с нещичко — подхвърлих вьдицата аз.

— И с какво по-точно? — заинтересува се Сапата, разбърквайки кафето си.

Реших да пробвам с Чарли Едноухия, за да се уверя, дали наистина е толкова добър, колкото се говори за него.

— Докато идвах насам, мярнах Еди Фуереко Испанеца.

— На летището, без съмнение — изстреля незабавно Чарли Едноухия.

Сапата го изгледа с явно уважение.

— Правилно — казах аз.

— Откъде знаеш това, Чарли? — запита Сапата, изпаднал в искрено възхищение пред едноухия детектив.

— И в бара — добави Чарли.

— Пак позна — казах аз.

— Исусе — възкликна Сапата.

— Старият номер с монетата — допълни Чарли. — Играеше на герб и монета, нали?

— Точно така — отвърнах аз.

— Какво представлява този номер с монетата? — заинтересува се Сапата.

— Той белязва горната част на четвърт долар, да кажем върху страната на орела, но близо до ръба ѝ, така че да не можеш да я забележиш, освен ако не се вгледаш за нещо подобно — обясни Чарли Едноухия. — Оставя на ливадата да хвърля монетата. Еди Испанеца дори и не се докосва до нея. Ливадата, естествено, нищо не подозира, нали разбираш, защото той контролира хвърлянето, а Еди казва как ще падне — дали на герб или цифра. Винаги познава, естествено, защото следи белега върху монетата. Страшно сръчен е. Ако ливадата поиска смяна на монетата, той винаги има готова в резерва.

— Исусе — повтори възклицанието си Сапата, този път с още по-голямо уважение.

— Много е добър — каза Чарли Едноухия. — Някоя вечер, когато има достатъчно материал за обработване, може да изкара достатъчно за нова кола.

— Но откъде разбра, че е на летището?

— Когато ливадата започне вече да се изнервя — обясни Чарли Едноухия, — Фуереко сменя, незабелязано, разбира се, белязаната монета с чиста, оставя ливадата да си върне някой друг долар, и после хуква да „хваща“ самолета си. Затова и се е привързал толкова много към летищата. Дават му повод да прекъсне по всяко време играта.

— Брей, проклет да съм — възкликна Сапата. Огледа ме отгоре додолу. — Чарли познава всеки педал от бранша — допълни гордо той.

— Само каймака — вмъкна Чарли Едноухия. — А пък Еди Фуереко Испанеца познавам само по репутацията му. С удоволствие бих поиграл малко с него преди да го пипна за вълшкарника.

— Той ще те бие — възрази Сапата. — Нали познава монетата.

— И аз не съм лош в тия номера — обясни гордо Чарли Едноухия. — Ще бележа две монети и ще ги сменям непрекъснато, така че всеки път да бърка. Няма ли да е голям майтап, да биеш Фуереко с неговия номер!

— Твой е — казах аз.

— Много си падам по тия тарикатски игри — изрече Сапата. — Чудя се на кой ли му хрумват, как мислиш, а?

Чарли Едноухия се втренчи за няколко секунди в Сапата, и после произнесе:

— Знаеш ли, не съм се замислял досега.

— Зърнах и Дан Бройката — продължих аз.

— Аха, ето вече един наистина надарен юнак. Най-бързите ръце, които някога съм виждал. Никой не може да ти изиграе номера с рамото като него.

— Номера с рамото ли? — запита зашеметен Сапата, чието преклонение пред Чарли явно продължаваше да расте.

— Работи сред тълпата, избира си някоя ливада и се блъска в рамото ѝ. Разбира се, след това ливадата докосва портфейла си, за да се увери, че е на мястото си. Това е достатъчно за Дан. Първо, вижда къде държи ливадата портфейла си. Второ, следващият път, когато блъсне ливадата, юнакът е твърде смутен, за да се пипа по джобовете. И бум! Портфейлът отлита, а с него и Дан.

— За теб няма тайни, Чарли — поклати глава Сапата.

— Това, което отличава Дан от другите в занаята, е, че той винаги блъска ливади с дебели портмонета. В това се състои и

неговият талант. Само като погледне набелязаната си жертва и може да ти каже с точност до цент колко пари има в портфейла му.

— Изумително — възкликна Сапата, без да спира да клати глава.

— Утре ще е на работа на хиподрума — каза Чарли Едноухия. — Там ще го пипнем. А сега ни кажи проблема си. Може да се окаже, че сме в състояние да ти свършим работа.

Това не ме изненада.

— Има един сводник на име Мортимър Флинч, известен също така и под името Морт Танър — продължи той. — Същински охлюв е с два грама мозък. Работи само с дебела клиентела, обикновено предлага четири или пет момичета най-много. Поддържа връзка с един публичен дом в Сейнт Луис. Освен това дарява с утеха и дами с дебели портмонета.

— Искаш да кажеш богати гаджета — разясни Сапата.

— Да, Китаец, богати гаджета.

— Значи жиголо, а? — запита Стик.

— Не бих искал да използвам тая дума по отношение на неговата личност — възрази Чарли Едноухия.

— Къде го мярна? — заинтересува се Сапата.

— На Стрип, само преди седмица или две. Тогава и изведнъж изникна тая работа с Търнър и аз му изгубих дирите.

— Искаш да кажеш Талиани — поправи го Салваторе.

— Как изглежда? — запита Сапата.

— Висок, малко под шест фута. Гъвкав. Тежи някъде около сто и четиридесет фунта, може би сто четиридесет и два. Носи костюми с жилетка. От леки платове, според тукашния климат. Умира за шарени ризи и има ужасен вкус към вратовръзките. Нашарени с цветя или нещо от тоя род. Кестенява коса, от която не е останало много. Сресва я над челото, като я прехвърля от единия към другия край на главата си. Кафяви очи. Винаги ходи с черни патъци.

— Отличителни белези? — запита сапата.

— Гризе си ноктите.

— Трябва ли ти момъкът? — обърна се Сапата към мен.

— Разбира се, все трябва да се започне отнякъде — произнесох с ентузиазъм аз, макар че не бях много наясно каква работа може да ми свърши.

— Имаш го точно след половин час — обеща той. — Изчакай ме тук. Хайде, Салваторе. Имам нужда от другарче. — След миг и двамата изчезнаха.

— Сапата е изумителен — произнесе Чарли Едноухия загледан подир тях. — Има нос на хрътка.

— Изглежда ми повече на плоска ютия — изсмях се аз.

— Не е лъжа — призна Чарли. — Но това не му пречи да открива целта си. Безпогрешен е.

Имах чувството, че Сапата са го халосали няколко пъти по тила. По-късно разбрах, че е бил най-добрият патрулен полицай, някога съществувал. Може и да не знаеше кой е Шекспир, но пък познаваше и кътните зъби на всичките от бранша.

— Беше боксьор в средна категория, да ти кажа — продължи Чарли Едноухия. — Надъха се с патриотизъм, записа се доброволец в армията, и изкара една година във Виетнам. После се върна и се записа в Ангелите на Ада. Никога не можах да проумея защо го направи.

— Добър екип сте си заформили тук — казах аз. — Ти ги забелязваш, Сапата ги открива, а Салваторе им се лепва за опашката.

— Като същинска мухоловка е — каза той.

Стик се извини, че има работа при коронера и излезе да провери дали вече са готови докладите от аутопсиите. Изчаках го да се отдалечи и се приведох над масата към Чарли Едноухия.

— Искам да те питам нещо. Лично е.

— Да?

— Чух, че баща ти бил английски лорд, а майка ти била от племето Юта. Всеки път, когато се спомене името ти нейде, се говори за това.

— Само част от слуха е истина. Това са всъщност дядо и баба ми, която беше от племето Крийк. Наследих паметта от баща си, а инстинктите от майка си. Слава Богу, че не се е получило обратното. Направо съм поласкан, че си чувал за мен.

— Чарли Флауърс, човекът разгромил опиумната мрежа на Вонг Янг Фу в Сан Франсиско почти сам! Ти си жива легенда — произнесох ухилен аз.

— Това наистина ме ласкае, да ти призная — отвърна той, като ми върна усмивката. — Егото ми не познава граници.

— Вярно ли е, че на времето в Джорджия си пъхнал в панделата толкова много трафиканти и пласьори, че те се обединили и наели двама души професионални стрелци да те очистят?

— В действителност бяха четирима, включително Родни Шутц Шантонерката от Чикаго, който се беше прославил с отправянето на онзи свят на повече от шейсет души, по-голямата част впрочем от които не заслужаваха честта.

— И ти ги опука всичките?

— Да. Отървах се без дракотина. Направиха много груба грешка. Нахвърлиха ми се всички вкупом. Сигурно са си мислили, че така е най-сигурно. — Той прекъсна за момент и отново блясна с двайсет и четири каратовата си усмивка. — Чарли Шантонерката беше толкова изненадан, че сигурно и до днес още не е разбрал, че вече е на онзи свят.

Двамата бурно се разсмяхме.

— Така че с какво се занимаваш тук? — запитах аз.

Усмивката му не изчезна, но стана малко остра.

— Ами как да ти кажа. Не споделям отвращението на Дъч Моорхед към кооперациите. Двамата с жена ми се радваме много на нашата. Има чудна гледка. Близко до брега е. Климатът е чудесен... — Той прекъсна. Можеше да не продължава, но не го стори. — А и освен това никъде другаде не успях да си намеря работа.

— Какво?

Той измъкна една от онези дълги и тънки холандски пури, запали я и издуха кръгчета дим към тавана.

— Преди две години работех по една вътрешна работа за щатската полиция в Аризона. Нещо бяха започнали да падат много трупове и колегите подозираха, че имат връзка с наркотрафика. Главният заподозрян в случая беше един крупен наркотрафикант на име Мизеро. Изпратиха ме, под прикритие естествено, да проуча как стоят нещата. Действително зад цялата работа се криеше Мизеро, само че имаше един тънък нюанс на име Бърк. Та този нюанс Бърк беше една много високопоставена клечка от местната полиция. Занимаваха се трафик, ама много на едро. Всяка сделка представляваше най-малко сто фунта трева. И тогава на сцената изскачаше Бърк, арестуваеше купувача, конфискуваше парите и стоката, казваше им да го духат с обещанието да не го арестува. Ако купувачът се случеше някой по-

изнервен, Мизеро му теглеше ножа и после препродаваха стоката. В един момент обаче стъпах доста надълбоко и ме усетиха. И тогава Бърк реши да премахне Мизеро. За жалост на Бърк обаче работата се обърна точно обратно. Мизеро опука Бърк. Местните шефове на полицията сключиха сделка със щатските да потулят работата. До изборите оставаха само няколко месеца, а това обещавахе да бъде наистина дебела работа. Никой не искаше да свързва името си със скандал заради едно подкупно ченге. Бях ключов свидетел за обвинението. На тях им беше пределно ясно, че не могат да се доберат до Мизеро, така че се опитаха да ме убедят да представя нещата така, ужим Бърк бил работил под прикритие с мен. Казах им, естествено, че не мога да направя такова нещо. Не че не мога да си поизкривя понякога душата, ако се наложи, но нямам намерение да си я продавам, особено за такава отрепка подкупно ченге. Още на мига ме изстреляха от щата, така че защитата да не може да ме призове, и пуснаха слуха, че съм бил нечувано пиянде, и най-големият некадърник в полицията. Цяла година всички колеги бяха убедени, че съм най-големият пияница и мошеник. А като си помислиш, аз дори не близвам алкохол.

— А федералните? Какво направиха?

— Не поискаха да ме приберат обратно. Винаги съм бил прекалено независим и неудобен на шибаните бюрократи. Както и да е, работата се разнесе нашир и дълж и тогава стигнала и до ушите на Дъч. Работех в Трентън за една частна охранителна агенция и той цъфна един ден, не ми зададе никакви въпроси, а само ми предложи работа. След като приех, му казах: „Не пия и никога не съм лъгал под клетва в живота си“, а той ми каза само „Знам“ и това беше всичко.

Сега той се приведе над масата към мен и каза:

— Това е моята история, а твоята каква е?

— Знам, че останалата част от Синсинатската Триада е тук. Искам да ги смачкам, всичките. Пет пари не давам ще им хареса ли, искам само да им скоча на вратовете.

— Това е защото тогава си ги изтървал ли?

— И това.

— А останалото е лично?

Кимнах.

— Абсолютно.

Той ме дари с поредната си ослепителна усмивка.

— Чудесно — произнесе той. — Прекланям се пред хора, движени от такива мотиви. — Протегна ми ръка. — Мисля, че двамата със Сапата ще положим всичко, за да пипнем тоя момък Нанс.

— Ще ти бъда безкрайно задължен.

След няколко минути Стик се върна на масата.

— Току-що се обади Сапата — каза той. — Открили са Танър. Бил в хотел Брейкърс и си хапвал закуската.

— Виждаш ли какво имах предвид, когато ти разказвах за Китаеца? — запита ме ухилен Чарли Едноухия докато излизахме от ресторанта.

21. МЕМОРАНДУМ

Окей, Сиско, от край време само мрънкаш, че не пиша никакви отчети. Имам си причина за това. Не мога да печатам на машина и ми трябва цяла вечност да съчиня няколко шибани изречения. А и на формулярите никога няма достатъчно празно място и не мога да събера историята на дадените редове. А ако искаш да бъда откровен с теб, повдига ми се само от мисълта за това. Но ако ми се наложи да напиша меморандум, това сигурно би прозвучало по следния начин:

Още няма и двацет и четири часа, откакто съм в Дюнтаун. За това време станах свидетел на една смърт, видях съм три други трупа, ама съвсем пресни, Дъч Моорхед и бандата му от хулигани се отнесоха към мен като болен от проказа, и видях достатъчно от Дюнтаун, за да разбере защо го наричат Дуумстаун. От ясно по-ясно е.

Ръката на закона ли? Забрави я. Изчезнала е още по времето когато в Дюнтаун са полагали първите павета. За хулиганите на Дъч ръката на закона представлява напомнителната бележка, която получаваш когато забравиш да си платиш сметката за телефона. Повечето от тях съвсем сериозно считат, че Миранда е президентът на някоя бананова република в Централна Америка.

На Стик нещата са му горе-долу ясни, но положението му е доста сложно. Принуден е да лавира, за да не го усетят хулиганите, че е Феде. От друга страна обаче е достатъчно интелигентен да разбере, че каквито и доказателства да успеят да съберат тия момчета, те ще ги стъпчат по пътя към залата на съда.

Това което им липсва, Сиско, е общата култура. Стик си го бива, но останалите момчета на Дъч Моорхед са готови да прегазят всичко по пътя към целта си. Вчера се опитах да обсъдя статутите РИКО с тях и Китаеца Сапата си помисли, че става дума за някакъв гангстер от Бъфало, когото той познавал.

Единственото изключение е Чарли „Едноухия“ Флауърс, който знае как се играе играта, но не признава правилата ѝ. Иначе и той е като останалите; системата толкова пъти им е била шута, че те вървят с

кръстосани крака. Имай предвид, че не се ангажирам с никакви морални преценки. Може би някои от тях наистина да са си го заслужили.

Например вземи Салваторе. Въртял се е наказан в Ню Йорк като муха без глава когато го е открил Дъч. Според легендата, както са ми я изложили, Салваторе чакал в засада в един от онези семейни магазини в Бронкс. Толкова често го обирали, че собствениците му вадели парите от касата всеки път когато влизал някой клиент и ги оставяли върху щанда. Старецът вече бил и прострелван два пъти. Класически случай. Наближава Нова Година и Салваторе се крие зад едно полупрозрачно стъкло и тогава влиза онази отрепка и започва да размахва револвер във въздуха. Салваторе излиза иззад прикритието и поздравява „Честита Коледа, педал“ и го издухва на средата на улицата с една пушка 870 заредена с бренокета. Полицейският комисар направил забележка на Салваторе за начина, по който си вършел работата и сега е тук.

Едно нещо ми харесва у тях, че не хленчат. Да ти призная, радвам се, че са тук.

Можеш да прибавиш и това към останалото: всеки път, когато завия зад някой ъгъл, изпадам в шок. Както стана и днес, когато отидох на брега. Не бях подготвен за гледката. Може би причината се криеше в движението. Прилоша ми още на четвърт миля от мястото, където булевардът се влива в Дюн Роуд, който върви успоредно на брега. Знаеш ли, в спомените ми Дюн Роуд беше една безлюдна улица покрита с чакъл, която се сливаше с дюните. Стигаше до северния край на острова и свършваше току до водата; една от онези стари улици, които обикновено не водят доникъде.

Сега представлява платно с четири ленти за движение и платени паркинги навсякъде покрай него. Има три хотела, които ми напомнят много за Лас Вегас, и магазини и закусвални за бързо хранене една върху друга, и диги край морето да отделят гостите на хотелите от простосмъртните. Още два са в строеж, а отвъд тях купища кооперации развалят и останалата част от изгледа. А шумът! Истински ураган от звуци. Стереоуредби надути до дупка, клаксони, и стотици гърла ревящи в един глас.

Кошмарният Бряг, ето какво представлява сега.

Сега вече виждаш ли какво имам предвид, като ти разказвах за шоковете? Крайбрежният булевард, ето ти един шок в чист вид.

Както и да е, в момента пътувам натам със Стик, а Чарли Едноухия ни следва с колата си. Да пътуваш със Стик в колата му означава да повериш съдбата си в ръцете на боговете. Той не я кара, а я кара да лети. Може да направи всичко, каквото поиска с понтиака си, освен да го кара по-бавно, а аз нямам смелостта да настоявам за това. Нали сме на война.

И така, без да те обременявам с бремето на излишните подробности, Салваторе и Сапата докопаха този сводник от Сейнт Луис на име Мортимър Флитч и ние отидохме на сладка приказка с него.

Навъртал се по булеварда Стрип и преди да отминем, нека да ти поразкажа малко за тая улица. Първото нещо, което забелязах на пристигане, беше, че хотелите са почти триплети. Вземи например Брейкърс. Фоайето е с размерите на стадиона в Далас. Само пет минути са необходими, за да се превърне на казино. Почти долавям шума, който издават картите, дрънченето на топчетата в рулетките, и тракането на зъбните колела в игралните автомати. Когато Рейнс е прокарвал закона за тотализатора, той обещал, че в Дюнтаун никога няма да има игрално казино. Е, вече можеш да пиеш една студена вода, Сиско. Всичко и всички са готови. Въпрос е само на време. Година, най-много две. Пред нас се е проснал Атлантик Сити, младок. Четвърт час ми беше напълно достатъчен, да науча всичко за булевард Стрип.

Заварваме сводника Мортимър спотаен в едно сепаре в кафето с външен вид на човек, току-що глътнал много дебел и много дълъг бастун. Салваторе седи срещу него, леко приведен над масата, и ухилен до уши, сякаш е кандидат в изборите за кмет. Пропуснах да ти кажа едно нещо: в кобура под мишницата си носи една рязана щека за голф. Дълга е някъде към осемнайсет инча и винаги я закача за какво ли не, което обаче не го смущава особено. Сапата пък е застанал до вратата. Това явно е тяхната представа за подсигурен тил.

Още щом ни вижда, Сапата само ни махва с ръка и изчезва. Взел е присърце задачата да се докопа до Нанс и Чевос. Това ме радва особено много, защото е достатъчно Нанс и Чевос да се намират в радиус от сто мили около е нас и Сапата ще ги пипне за врата. Готов съм да се обзаложа на всичко.

Присъединяваме се към Салваторе и Мортимър на масата и тогава разбирам причината за вдървената физиономия върху мутрата на Мортимър Флитч. Салваторе е наврял рязаната си щека между краката на Мортимър и от време на време леко почуква с нея топките на Мортимър.

— Повтори сега на този човек всичко онова, което сподели с мен, Морт — казва Салваторе, чук!, и Мортимър запява арията си като дебелата певица в операта.

— Преди два месеца в Луисвил ме сполетя малка неприятност и...

Чук!

— Обясни на човека по-подробно за какво става дума — подсказва му Салваторе.

— Загдето наплясках онази курветина. Тъкмо й идваше...

Чук!

— Спести ни оправданията си — казва Салваторе.

— И тогава областният прокурор ме награби...

Чук!

— Обясни на хората тук защо — казва Салваторе.

— Аааа, такова, ааа...

Чук!

— Беше петото ми нарушение. И аз, такова, обаждам се на един приятел, той върти дребен бизнес на улицата в Синси, и той ми казва въобще да се откажа от всякакви мераци повече, работата е много напечена, и да се обадя на Джони О'Брайън тук. Обаждам му се и той ми изпраща билет за пътуване.

Мортимър спира да си поеме дъх и Салваторе използва паузата за поредното почукване.

— Разкажи им за хотела и всичко останало — подсеща го той.

— Виж, О'Брайън се отнесе много добре. Можеха да ми отрежат главата.

Чук!

— Кажи им за шибания хотел, педал.

— Нае ми стая тук в Брейкърс, даде ми два бона, и ми казва след до две седмици да докарам няколко дами. Сделката е шейсет-четиридесет. Той взема четирийсетте процента.

Салваторе ме погледна и се ухили.

— Какво още искаш да знаеш?

— Докара ли някакви момичета с теб? — питам го аз.

— Аз, такава...

Чук!

— Да, да. Две.

— Аха, нарушение на закона както при случая Ман — казвам аз.

— Вижте, не можем ли да отидем някъде другаде да продължим разговора си? — умолява Мортимър. — Нека да вземем някакъв микробус и ще си говорим докато пътуваме.

— С колко сводника разполага тук О'Брайън? — питам аз.

Мортимър впива обезумял поглед в Салваторе и изстенва:

— Кълна се в Господ, не зная. Дадох ми хотела, това е всичко, което знам.

— Това изключително твоя територия ли е? — пита Чарли Едноухия, и Мортимър закима енергично.

— Добре — казах. — Продължавай да закусваш. Трябваше ни само информация; няма да разкажем никому за нашата среща. Недей да разваляш всичко и си остани в града.

Той разтърси трескаво глава. Салваторе прибра рязаната си щека и се разделихме.

— Това ще ни свърши ли работа? — запита ме на излизане Чарли Едноухия.

— Не — отвърнах аз, — но е добре да знаем какво става.

— Заставяне лице да върши незаконни деяния по принуждение, а?

— Точно.

Сега вече знам защо Салваторе носи със себе си рязана щека за голф. Той я нарича своята „сладка лешникотрошачка“.

Сега вече става ли ти ясно какво означава „ръката на закона“, Сиско?

22. ПЛАЖ НА КОЛЕЛА

На връщане Стик караше съвсем разумно. И двамата нямахме какво да си кажем. По средата на пътя до града той свърна в един мотел и донесе по хамбургер и бира за двама ни. Зави зад сградата и паркира под едни палми в паркинга, след което отворихме вратите да пуснем вътре свежия бриз.

— Наред ли си? — запита той.

— Разбира се, защо?

— Защото ми се струва, че нещо ти тежи на душата.

— Откъде позна?

— Добре познавам това изражение.

— Всичко ми е наред.

— Само ми посочи някой, който и да е, и веднага ще ти кажа дали е в лошо настроение. — Той ме изгледа с онази своя кретенска усмивка. — Просто си мислех да ти кажа, че ме бива за слушател и че каквото влезе в едното ми ухо, веднага излиза от другото.

— Едва ли имам да ти казвам нещо, дето вече не си го чувал — отвърнах аз.

— Роден съм едва преди трийсет и една години и ще бъдеш ужасно изненадан, когато разбереш колко неща още има да чувам.

— Няма да го забравя.

На паркинга цареше оживено движение; гъмжеше от момичета с минималните бански костюми разрешени от закона и момчета с младежки пъпки и рязани дънки, които неумело се мъчеха да ги свалят. Бирата беше ледено студена и приятно пощипваше езика, а хамбургерът беше от истинско месо и приготвен точно както трябва. Смъкнах се в седалката, качих краката си върху арматурното табло и направих дълбока и продължителна глътка от бирата. Доста време беше минало от последния ми обяд, когато се хранех и наблюдавах млади момичета да се въртят наоколо.

— Виж, само погледни онова парче — подсвирна Стик.

— Гледам, гледам — подсвирнах му в отговор аз.

След малко две момичета в ТР-3 влязоха в паркинга паркираха до нас. Едното излезе и захвърли нещо в кошчето за боклук. Носеше тънки бели шорти, които едва скриваха задничето ѝ и мъжка бяла риза завързана на възел точно под гърдите ѝ, които просто напиреха всеки миг да изскочат. Тя остана за малко до вратата на колата си, разменяйки закачливи погледи със Стик, после се вмъкна вътре, наведе глава над ухото на приятелката си и ѝ прошепна нещо. Шортите ѝ се обтегнаха до скъсване, докато го правеше, и се впиха във всички възможни гънки и ямички. Човек съвсем ясно можеше да забележи миниатюрните ѝ бикини през памучната тъкан изпънати върху здравите ѝ полукълба.

— По дяволите — простена Стик, — това е почти наказуемо от закона.

— Тя още няма и петнайсет години, Стик.

— Не си спомням по мое време петнайсетгодишните да ходеха облечени така — изрече той с донякъде скръбен глас. — Ти спомняш ли си ги да изглеждаха така?

Спомних си Доу петнайсетгодишна, когато идваше до Атина с Шефа да ни видят, и как флиртуваше с мен всеки миг, когато Теди или баща ѝ не ни гледаха. Изглеждаше точно така.

— По мое време бяха плоски като дъски и само се кикотеха — продължи Стик в същия тон.

— Те и сега се кикотят — посочих му аз.

— Това кикотене не е като онова — възрази той.

— Едва сега започват да го осъзнават.

— Да осъзнават кое?

— Как да побъркат един мъж.

— Не е лъжа, на тая май само това ѝ е на акъла — изрече той, като барабанеше с пръсти по волана и отвърна на погледа на малолетната красавица, която смъкна слънчевите си очила и на свой ред го изгледа.

— О, Господи — простена Стик. — Човек просто не знае къде сложи възрастовата граница.

— Някъде на три години над тази — упътих го аз.

— Какъв срам.

Той отпи от бирата си, облиза устни и въздъхна.

— Пропуснах този период от живота си — заяви той. — Когато заминавах във Виетнам те бяха още малки момиченца, а на връщане ги заварих пораснали и отракани. Какъв шибан късмет.

Момичето в ТР-3 отметна глава назад и раздруса косите си, после се протегна напред и ги приглади с ръце. Възелът на ризата беше на косъм да се развърже.

— Тя го прави нарочно — проплака Стик, без да отделя поглед и от най-малкото ѝ движение. Обърна се към мен. — Петнайсетгодишна казваш, а?

— Най-много.

— По дяволите. Какво нещо съм изпуснал.

Момичето на кормилото включи на скорост и потегли, като направи малка дъга около нас.

— Имаш вълшебна шапка — измърка приятелката ѝ в белите шорти докато преминаваха покрай нас. Стик смъкна шапката си и я запокити като фрисби подир колата им. Шапката излетя във въздуха, удари се в оградата на паркинга и падна, а през това време спортната кола се скри зад сградата на мотела. Стик скочи и вдигна мекицата си.

— До гуша ми дойде от блъфове — оплака се той и сетне добави — Може да се наложи да взема отпуск тази вечер.

— Не бих имал нищо против да изляза в отпуск до края на живота си — казах аз. — Прекалено дълго се занимавам с тоя случай. Вече има шест години. До гуша ми е дошло от цялата им фамилия. Способни са да отвратят и последния изрод.

— Успокой се. Както са тръгнали нещата, скоро и за цяр от тях няма да остане — изрече почти весело той, втренчен в поредното момиче в бански костюм, седнала на багажника на откритата си кола с лице обърнато към слънцето. Беше протегнала дългите си стройни крака, а гърдите ѝ напиреха да изскочат над оскъдната горна част на банския ѝ костюм. Шофьорът на колата, мършаво момче в плажни бански гащета и изрязана фланелка с къси ръкави, я зяпаше замаяно в огледалото за обратно виждане.

— Погледни хлапака на предната седалка — обади се Стик. — Той просто не знае какво да прави.

— И той ще поумнее един ден — казах аз.

— Плъзнали са навсякъде — изплака сладострастно Стик. — Знаеш ли как се казва всичко това? Това е чумата на младата плът.

Нямаш ли това чувство, че навред е плъзнала чумата на младата плът?

— Да. Господ ни е подготвил достоен финал. Пробва ни ангелите.

— Ангели, мангели — изпъшка Стик. — Ако онова малко сладурче отзад си поеме малко по-дълбоко въздух, горната част на банския ѝ костюм ще отхвъркне напред и ще пребие оня хлапак. — След няколко секунди добави: — Каква смърт.

Той допи бирата си и пусна празната кутия на пода между краката си.

— Това ли значи била работата? Писнало ти е от Талиани, така ли?

Замислих се какво ли крои и защо. После обаче магнах с ръка. Нека да си крои, кой дава пет пари. Изведнъж ми хрумна идиотската мисъл, че тъй като Стик е по-млад и е по-отскоро в играта, значи ми служи като щит. Това беше чувство, познато ми още от младини, и това ме изплаши до смърт, защото ме накара да спомня за Теди.

— Преследвам фамилията Талиани повече години, отколкото съм отделял за каквото и да било през живота си — казах аз. — Повече от времето, прекарано в колежа, повече от годините в юридическия факултет, повече от службата ми в армията. Знам абсолютно всичко, което може да се знае за шибаната им фамилия.

— Ето значи защо се радваш на слънцето и малките красавици — коментира Стик. — Само се опитай да си представиш, че си още в Синсинати. Това е достатъчно, за да прогони меланхолията ти.

— Надявам се да не излезеш някой от ония идиоти с вечно ведрото настроение — обадох се язвително.

За миг изпитах някакво налудничаво чувство на родство с фамилията Талиани, сякаш бях черната овца на семейството. Почти шест години от живота си бях като прикован с вериги за фамилията. Знаех за членовете ѝ повече, отколкото за фамилията Финдли или за когото и да било от хулиганите. Знаех какво представляват съпругите и любовниците им, какви бяха любимите им ястия, как се обличаха, какво обичаха да гледат по телевизията, къде ходеха на почивка, за какво воюваха, колко често любеха. Знаех дори и кога бяха родени децата на всички семейни.

— Искаш ли да чуеш нещо наистина кукуруигалнишко? Веднъж малко остана да изпратя на едно от децата им картичка за рождения му

ден.

— Познавах един детектив в окръг Кълъмбия, който обичаше да изпраща цветя на погребенията на юнаците, които беше изпратил на оня свят. Бяха придружавани с надписа „От скърбящ приятел“.

— Това е вече истинско куку — заключих аз.

— Знаеш ли какво трябва да направим, авер? Когато целият този кукуруигалник приключи, вземаме си месечен отпуск, двамата с теб се грабваме и духваме към Кий Уест. Там имам двама много гъсти приятели, по цял ден ще се печем на слънцето и ще плюскаме стриди. Това е животът. Или пък да се изнесем от страната, да отидем на островите, Аруба, чуден е. Ще се въргаляме по пясъка, ще се скъсваме от чукане, и ще забравим, че изобщо е имало такова нещо като Склад, Дуумстаун и Талиани.

— Направо ще бъде чудесно.

— Ще го направим — заяви решително той и шибна кормилото с пестник, и после изведнъж добави: — Хей, ти не си ли женен?

— Не, а ти?

— По дяволите, разбира се, че не. Коя жена с нормален разум би прекарала повече от седмица в оня шибан „Холидей“.

— Там ли си отседнал?

— Да. Вече ми е станал нещо като роден дом, нали знаеш. Всички са един дол дренки, без значение къде са построени. А ако случиш на стая с вътрешен изглед към басейна на двора, изгледът ти е постоянен до смърт.

— В Синси бях на твоя хал — казах аз. — Ангажирах стаята месец за месец, защото дори и не предполагах, че работата ще се проточи толкова дълго. Нямах дори и картини по стените. Накрая не издържах, излязох един ден и купих няколко разръфани книги и две евтини репродукции и накичих мястото, само че номерът не стана. Всеки път, когато се прибирах, имах чувството, че отивам някъде на гости.

— Да, знам. От Виетнам насам е все така. Сякаш сме изключени.

Това беше най-точната дума. Изключени. От много години работех съвместно с колеги, но винаги на дистанция едно рамо, все едно двама души блъснали се случайно в тълпата. Не знаех дали бяха женени или разведени; дали имаха деца или хобита. Знаех единствено

само дали си вършеха съвестно работата или не, и че всички изпитвахме един и същи гняв, фрустрация, скука, и самота.

— Никога ли не си си задавал въпроса защо си избрал тая скапана работа? — обърнах се аз към него.

— Това ти е лошото, Джейк, че мислиш прекалено много. А почнеш да си блъскаш прекалено куфалницата, не е на хубаво.

— Не ме ли бъзикаш?

— Не те бъзикам. Главоблъсканиците могат да те доведат единствено до гроба. Ти не си оцелял във Виетнам, защото си мислил за него. И никой не е оцелял. Мислителите са си все още там, в гробището под хълма.

Думите му съдържаха голям процент истина. Аз наистина си блъсках прекалено много главата. За нещастие обаче имаше една заповед на Сиско, с която той ми нареждаше да зарежа убийствата, освен ако не били съществени. Това ме тревожеше. По дяволите, аз съм ченге, а убийството си е убийство, а част от работата ни, без значение дали ни харесва или не, е да пазим живота на хората, а това означава да открием убиеца, без значение какво се опитва да ми втълпи Сиско. Такива бяха правилата на играта. А и освен това си носех кръста на лъжата за Теди, за която вече от години не бях си спомнял, защото я бях натъпкал на дъното на скрина, в най-дълбоките си спомени. Миналото бе останало далеч зад мен, или поне така си бях мислил. Дори и сънищата ми бяха секнали, макар че съновиденията са професионално заболяване за всеки видял веднъж в живота си какво означава война. А сега отново бяха нахлули в съня ми. Човек не може да се отърве от тях. Те се промъкват крадешком в покоя на нощта, безплътни видения, напомнящи за онова, което всеки би предпочел да забрави завинаги. Човек не сънува самата война, а неща, по-страшни дори и от нея. Защото най-страшният ужас е този, който още не се е сбъднал.

— Много е сложно, Стик — изрекох накрая аз. — Не мисля, че и самият аз съм си го изяснил до такава степен, че да говоря за него. Понякога имам чувството, че подхвърлям повече топки, отколкото мога да жонглирам.

— Тогава захвърли няколко от тях.

— Не знам точно от кои да се отърва.

— Точно в това се състои и животът — изрече философски той.
— Един процес на непрестанно елиминиране.

— Мислех си, че съм разбрал всичко преди да дойда тук — казах аз. — Толкова просто изглеждаше. Толкова просто.

— Точно там е капанът — отвърна той. — На нищо ли не те научи Виетнам, Джейк? Животът ни дебне отвред. За миг се отпусках, и в следващия миг си мъртъв.

— Така ли била работата, Алф?

— Разбира се. Това е и отговорът на въпроса ти. Ние сме ченгета, защото винаги сме нащрек. Затова и сме живи.

— Да, явно това трябва да направим — проговорих аз след дълго мълчание. — Дигаме си чукалата на островите, просваме се на пясъка и му бием шута на всичко.

— Значи в крайна сметка това те е тормозило, защото ти е дошло до гуша, така ли?

— Точно.

Той отново ме дари с налудничавата си усмивка.

— Малко ми е трудно да ти повярвам — изрече той докато подкарваше черната си катафалка.

23. АЛО, КАСИЕРА

Когато се завърнахме в Склада, заварихме Луис Каубоя да ни чака. Грамадният мъж седеше на едно бюро и усърдно попълваше доклада си върху формуляр, издаван от министерството. Малките редове или броят им не го вълнуваше особено. Печаташе върху тях, под тях, през тях, и покрай тях. Неговата крайна цел беше да изложи доклада си. Гъмжеше от зачеркнати думи, а на две или три места беше забравил да остави интервали, но в моите очи той заслужаваше отличен за усърдието си. Поне се стараше и го правеше. Лицето му просветна като северното сияние когато ме видя.

— Хей, тъкмо ти пишех сводка — изрече той и съдра листа от пишещата машина, без да довърши изречението. — Нищо, сега ще ти го обясня.

Погледнах частично запълнения формуляр и му казах, че ще му бъде страшно благодарен. Хрумна ми, че с чиста съвест можех да се подпиша под творението му и да го изпратя на Сиско. Това щеше да е достатъчно, за да секнат завинаги жлъчните му словоизлияния относно докладите ми, или по-скоро относно липсата им.

— Салваторе ми каза, че си проявявал интерес към онзи дребен плъх, аа... — Той запъна за момент, забравил името.

— Да не е Коен? — обадох се услужливо аз.

— Да. Онова дребно четириоко педалче, дето главата му сякаш е закачена като въртележка? — изрече той, и заклати бясно глава наляво и надясно, за да поясни мисълта си.

— Точно той е — потвърдих аз. — Той е касиерът на фамилията, освен ако нещата не са се променили.

— Да — провлачи той, което явно беше неговият начин за изразяване на съгласие. — Носи чанта от ония, старомодните, дето докторите са ги носели на времето, черна. Стиска я така, сякаш носи в нея семейните бижута.

— Точно това носи — обади се Стик. — Семейните бижута.

— Три дни му дишах неотлъчно във врата — миналата седмица вторник, сряда и четвъртък — и му хванах спатиите. — Луис измъкна едно малко черно бележниче. — Сутрин дъх не може да си поеме. Много е деен. Всеки ден ходи в банката, точно в два, тъкмо преди да затворят.

— Всеки ден ли? — запитах аз.

— И трите дни ходи в банката до реката — кимна той.

— А сутрин, винаги ли посещава едни и същи места? — попита Стик.

Луис поклати глава.

— Щура се по целия град. Но по обяд винаги гледа да е някъде на Стрип. Поне така беше през тия три дни.

— Къде внася парите?

— В Сийкоуст Нашънъл, дето е реката, както ти казах. Макар че понякога прави депозити и във филиалите.

Червейчето на добрите новини се размърда в стомаха ми. Това беше седалището на Чарлз Сийборн.

— Депозити от налични пари ли? — запитах аз.

— Не успях да се доближа толкова близо — повдигна рамене Луис. — Не исках да се разкривам, нали знаете. Пътува само първа класа. Голям черен кадилак с шофьор, дето може да носи боклука в прегръдките си. На предната седалка има още една горила. Следва ги един Додж Чарджър, обикновено с двама или трима педала.

— Значи нещо като малък парад, а? — обади се Стик.

— Да — ухили се Луис. — Малък парад. Да ви кажа правичката, ако направят конкурс за грозотии, първите места не им мърдат. Чарджърът обикновено ги следва много плътно, най-много на дваайсет-трийсет ярда.

— Значи, казваш, все едно, че има червейчета в задника, а? — вмъкнах аз.

— Аха. Но всеки път приключва в банката до реката, точно преди да затвори.

Той ми протегна бележника си, изпълнен с неясни драскулки. Напречно на страниците, надлъжно, по диагонал, с главата надолу. Това беше още по-лошо дори от напечатания му доклад.

— Какво означава всичко това? — запитах.

Той придоби леко оскърбен вид.

— Това са адресите и всичко останало. Ето, виж, улица Фрейзър номер 102, това е един от адресите, на който се отби. Ето тук Зал. Ф. Това е филиалът на банката от Залива. А, тука има нещо, дето не мога да го разбера, ама се сецам за какво става дума.

— Някой от тези адреси да ти говори нещо?

— Е, някой от тях ми говорят. Виждаш ли, тук съм написал „Дупк.“? Това е ресторантът от пристанището, точно на края на Стрип. Два пъти се отбива там, вторник и петък. „Брон.“ пък означава кръчмата на Брониката. Там беше в сряда.

— Май обича да си хапва доста, а?

— Ами. Никога не седи достатъчно дълго, за да го прави. Пет минути, най-много десет. Веднъж се вмъкнах след него в ресторанта на пристанището. Изпи една чаша кафе в ъгъла на бара, отби се до кенефа и тръгна. Двама юнаци от Доджа сядат на съседната маса, а друг заема стол до вратата. Последните двама остават до колата. Определено не се чувства самотен.

Това наистина беше превъзходно извършено проследяване, но за жалост не бях в състояние да разчета драсканиците му.

— Свършил си чудесна работа — казах му аз. — Но имам още една голяма молба към теб. Можеш ли да ми запишеш подред местата, където се е отбивал, с датите и точните часове? Нищо друго не искам, само ми ги напиши на един отделен лист едно под друго.

— Не можеш да ми разчетеш почерка ли? — запита той с отново наранен вид.

Опитах се да смекча болката му.

— Това ми е един от проблемите, знаеш — успокоих го. — Мога да разсъждавам само праволинейно.

Неговото „О“ ми каза, че не е схванал напълно обяснението ми, но че няма намерение да рови повече.

— Дъч наредил ли ти е да следиш още Коен?

— Да. Утре — отвърна той. — Карам двойна смяна. Тая нощ съм при Логето, а Коен — сутринта. После вземам компенсация.

— Може би трябва да наблюдаваме колата вместо Коен — предположи Стик. — Някои от хората му вероятно имат ключове за багажника. Той паркира в някой паркинг, отива на някое място, и докато го няма, помагачът пъхва мангизите в багажника.

— Чудесна идея — възкликнах аз. — Освен това могат и да сменят колите с някой от другите юнаци. Тия момчета са доста нервозни. Държат всичко под око; това им е работата.

— И освен нея имат грижата да порязват всеки, който се приближи без покана до семейните бижута — добави Стик.

— Ясно — изрече Каубоя. — Ей сега ще напиша списъка. — И той се върна на бюрото си.

Дръпнах Стик настрана, където никой не можеше да ни чуе.

— След като го напише, ще направим матрица по данните му, за да видим къде съвпадат тия срещи. Правим същото и за всички останали от бандата. Тоя Коен е един много специален случай. Сигурен съм, че е достатъчно хитър, за да избегне всякакви видими повтарящи се схеми, но в крайна сметка все ще трябва да демонстрира някаква постоянно поведение, без значение дали му се иска или не.

— Според теб ресторантите влизат ли в схемата? — запита ме Стик.

— Трябва да си поразмърдам малко мозъка.

— Ами че размърдай го.

— Най-вероятно, освен кръчмата, Брониката притежава и ресторанта на пристанището. Твърде е възможно да е собственик и на някои други ресторанти в града. По всяка вероятност от парите от наркотрафика. Хотелът явно е само върхът на айсберга. Сигурен съм, че навсякъде ползват двойно счетоводство, за да оставят хората на Прокажените с пръст в устата.

— Можем да помолим Салваторе да погостува още веднъж на Мортимър, за да разбере на кого се издължава и кога. Това ще ни подсказе как действат и професионалистите.

Добре си беше научил уроците този Стик. Беше първокласен детектив, който знаеше и кътните зъби на мафията, и аз не пропуснах да му го кажа.

— Благодаря ти, учителю — изрече той с онази своя кретенска усмивка. — Нещо друго?

— Да. Няма да е зле да разберем кой притежава банките, които посещават най-често. Трябва да съставим схема на действията на Триадата в града.

— Чарли Едноухия е най-подходящият за тази работа. Знае всички трикове, а в главата си има компютър, дето няма равен на себе

си. А в търчането мога да помогна и аз.

— Чудесно.

— Какво ще кажеш да вечеряме довечера заедно? — предложи

Стик. — А после ще наобиколим някое по-весело местенце.

— Довечера съм зает. Какво ще кажеш за утре вечер?

Той се ухили.

— Трябва да проверя графика си.

Чарли Едноухия се показа в дъното на сградата с изражение, вещаещо неприятности.

— Трябва да поприказваш с Дъч, старче — обърна се той към мен.

— Някакви проблеми ли има?

— Мисля, че гордостта му е уязвена.

— О, това е чудесно — отвърнах аз.

— Аз ще обясня на Чарли как стоят нещата — обади се Стик след мен.

Дъч обитаваше стая с размерите на килер. Бюро, два стола, единия от които заемаше той, и прозорец. Бюрото спокойно можеха да го изпратят като помощ в някоя зона на природно бедствие. Беше толкова затрупано с хартия, че държеше телефона, който използваше в момента, на перваза на прозореца.

— Ще ти се обадя по-късно — изрева той в слушалката и я затръшна. Реших да затворя вратата.

— Не биваше да го правиш — изръмжа той. — Тук нямаме тайни един от друг. — Посочи ми другия стол. — Сядай.

Седнах. Той си прочисти гърлото и някъде близо минута размества безцелно книжката по масата, после свали очилата си и се отпусна на стола, втренчен в тавана.

— Не бих искал да звуча неблагодарен — започна той, — но аз си имам свой начин на действие, ясно ли е? Той може да не е присъщ на отдела за специални полицейски операции, и може да не харесва на Федитата, но така стоят нещата. Имам чувството, че като че ли в някакъв момент ти си започнал да ръководиш тази операция, разкарваш си както ти скимне момчетата ми по целия град, правиш жалки напъни да впечатлиш дребните риби сводници, а аз обичам нещата да бъдат ясни, и да се казват право в очите.

— Това ли е всичко, което те притеснява? — запитах аз. Усещах, че зад гнева му се крие и още нещо, но не бях сигурен точно какво.

— Засега.

— Добре. След като това е твоя игра, може би ще благоволиш да ме въведеш в правилата ѝ.

Той издърпа едно чекмедже и извади лист хартия.

— Това е програмата ми за работа. Троша сума ти време, докато я съставя, имам грижата да държа под око всички нехранимайковци, и хората ми да могат да отдъхват по някой час, когато вече стане нетърпимо. И изведнъж се пръкваш ти и ми обръщаш всичко с краката нагоре.

Не обичам да ме притискат до стената, нито обичам да се извинявам и оправдавам.

— Оценявам прямотата ти. Можем ли да се доберем до компромис?

— Какъв по-точно?

— Ами да кажем, да седнем двамата с теб и да направим списък на най-неотложните задачи.

— Аз си имам списък с неотложните задачи.

— Знаеш ли, ще ми окажеш голяма помощ, ако ми ги обясниш.

— Ще го направя. Когато му дойде времето.

— Виж, Дъч, не съм дошъл тук да ти се пречкам из краката. Събрал си отличен екип. Малко е грубоват, наистина, но в крайна сметка това може да се окаже от полза. Опитвам се само да им помогна с малко напътствия.

— За тая работа си има канали — отвърна грубо той.

— Какви канали? Ти ли? Ти си каналът, Дъч. Съжалявам, ако съм те настъпал по пръстите...

— Не е там работата — прекъсна ме той.

— Тогава къде е? Виж, ако искаш да продължаваш да разкарваш дребни мошеници и да гониш уличните пласьори и курвите, това си е твой периметър. Не съм дошъл тук да прегазвам всичко и всички, дошъл съм да си свърша работата, да вкарам зад решетките хората на Талиани. Мислех, че това вече сме си го изяснили.

— Не ми съсипвай графика! — изрева той и изблъска с юмрука бюрото си.

Скочих.

— Да ти еба графика — казах спокойно аз. — Може би ще е по-добре, ако повикам тук подкрепления и да си продължа сам. И не ми повишавай глас. Това не е гимназия.

Това беше блъф, разбира се, но реших да го предизвикам, за да реагира, преди да е станало прекалено късно. Понякога най-добрият начин да укротиш една ситуация е да я нагрееш докрай. Това изобщо не му хареса. Сварих го съвсем неподготвен. Очите му излъчваха опасен блясък, а по мустаците му бяха избили ситни капчици пот. Тръгнах към вратата.

— Трябваше да ми кажеш за оная твоя история с Доу Рейнс — изрече най-накрая той миг преди да хвана дръжката.

Ето каква била работата значи. Титан се беше раздрънкал.

— Откъде накъде? Това си е моя лична работа. На Титан това му е известно пределно добре.

— Титан не ми е казал нищо.

— Никой друг не може да ти каже. Това беше преди цели двацет години, по дяволите.

Той се облегна на стола и повдигна вежди.

— Бабс Томас — изрече само той.

Почувствах се като истински глупак. Последното нещо, което желях в момента, беше да се изложа толкова левашки пред Дъч. Гледахме се втренчено, загубили представа за времето. Накрая раменете му се отпуснаха и той избърса мустаците си с опъкото на дланта.

— Sheiss — изръмжа той полугласно, после махна към стола. — Сядай. Да почваме отначало.

Седнах. Нямах смисъл повече да му вдигам кръвното. И двамата бяхме защитили достойнството си.

— Ще се радвам, ако споделиш с мен гледището си как искаш да ръководиш шоуто — казах аз.

Бурята беше приключила.

— Не е там работата — изрече горчиво той. — Току-що ми стана много криво. Не обичам да чувам разни неща за човек, с когото работя рамо до рамо, от местната клюкарка.

— Тя само предполага.

— А дали предположението ѝ е вярно? Имал ли си връзка с Доу Рейнс?

— По дяволите, Дъч, имах колежен романс с Доу Финдли. Това е безвъзвратно отминало и приключено преди страшно много време. А и плюс това, какво общо може да има тая работа с нашата работа?

— Точно в този момент един скандал може наистина да обърне всичко с краката нагоре.

Почувствах как в мен се надига справедлив гняв, макар че беше абсолютно прав. Не бях сигурен как да се справя със ситуацията, без да го излъжа право в очите.

— Няма да има никакъв скандал — заявих най-накрая.

— Да ти повярвам ли? — запита ме той съвсем сериозно.

— Повярвай ми.

Той бавно кимна.

— Добре — произнесе накрая. — Съжалявам, че заченах тая тема, но се радвам, че всичко се изясни. Трябва да ти кажа, че тая сутрин минах през месомелачката. Ръчката я въртяха Титан и Дънлийви.

— Дънлийви знае ли за мен и Доу?

— Съмнявам се. Не стана дума.

— И каква беше историята им?

— Нищо повече от онова, за което можеш да се сетиш — простена той. — Моята работа била да се грижа хора като Талиани изобщо да не им стъпвал кракът в този прекрасен град. И сега настояват тая каша да бъде изчистена. Титан излезе с гениалната идея просто да ги изритаме от града.

— Тия мурафети си отидоха още с времето на Бъфало Бил.

— Иди им го кажи. Засега Рейнс още няма пълна представа за нещата. Името на играта е „Да го пъхнем под сукното“.

— Вече е твърде късно.

— Знаем го само двамата с теб.

— А те — не, така ли?

— Живеят някъде из достойното минало — развесели се изведнъж той. — Дънлийви хал хабер си няма за това що е рекет, яде ли се, пие ли се. Нагледал се е на филми с Джеймс Кагни.

— Дънлийви има не пръст, а цяла ръка в тая работа тук, освен ако не бъркам нещо — казах аз. — Едно от неговите основни задължения беше да пресява тия хора.

— Според мен работата е така: появи ли се парата, трябва да спре дотук — каза той, сочейки към себе си. — Това е последната преграда.

— Как можа да се забъркаш в тая каша? Ти не си тоя тип хора, дето обичат да целуват задници като този на Дънлийви.

Мислех си за това, което ми беше казал Чарли Едноухия, как Дъч ги наел двамата със Салваторе. Бях сигурен, че и при избора на останалите хулигани е подходил със същия критерий.

— Правилата се промениха точно при мен — изрече тъжно той. — Ледбетър трябваше да бъде посредникът между мен и тях. И когато загина, всичко се стовари върху ми. До този момент не съм имал никакви провали.

— Това, което е било досега, няма значение — казах аз.

Той не отдели погледа си от мен дълго време. Стягах здраво въжето около ръцете му и той го съзнаваше. Единственото, което искаше от мен, беше да го оставя на мира, но не можех да го направя. Дъч ми беше нужен точно там, където се намираше в момента, застанал между мен и шибания им Комитет. А това означаваше, че той трябваше да им се опъва, без някой да се интересува дали тази работа му харесваше или не.

— Не си от особено състрадателните, нали, синко?

— Дъч, не ме разбирай криво, не искам да ти казвам как да си вършиш работата. Бих те помолил да ми се довериш, но ти не ме познаваш още толкова добре, че да го направиш. Искам да ти кажа само това, че тая работа ще гръмне много скоро. Фитилът под бурето с барута вече догаря.

— И какво ще ме посъветваш да направя? — запита ме той, протегнал ръце върху масата като боксьор опитващ се да се изправи след трети нокдаун.

— Опитай се да изпревариш експлозията — казах аз. — Трябва да открия ключа, с който да изправа Триадата до стената.

— Какъв ключ?

— Трябва да изградя обвинение по РИКО срещу тези копелета.

— Но това може да се проточи с години! — изплака той.

— Не и в нашия случай. Вече познавам играчите и правилата, по които играят. Тук не започваме от нулата. Трябва ми местната им опора.

— Подозираш ли някого?

— По дяволите, в тая каша гъмжи от толкова много червеи, че е трудно да ти посоча конкретен такъв. Само ми дай карт бланш с хулиганите ти за няколко дни. Можем да работим заедно. Но ако нещо изгърми, не искам да те слагам на топа на устата и да си измивам ръцете с теб. Имай ми доверие. Може да взема здравето на момчетата ти, но в крайна сметка ще си струва усилията.

— Да ти кажа, Чарли Едноухия, Салваторе и Луис Каубоя вече ти имат доверие. Сапата още се колебае, но всеки момент ще се присъедини към тях. Остава да убедиш още само Акулата Ланг, Хлапака Муфалата и Панчо Калахън. Не знам как си го постигнал, но явно пипаш бързо.

— Просто излъчвам чар, на който не може да се устои — ухилих се аз, опитвайки се смекча напрежението.

— Значи нямаш никаква представа кой може да бъде? — не отстъпваше той.

— Може да е Рейнс. И може би поради това се прави на толкова луд. Бяга като опарен от всякакво ангажиране със случая. А Дънлийви като нищо може да бъде първият му помощник.

— Това е повече от абсурдно, Джейк. Те имат да губят много повече от всеки друг в този случай, особено Хари.

— Хари Рейнс не е стигнал до мястото, на което се намира, спазвайки десетте Божии заповеди. Той е амбициозен и не е обзет от прекалена гордост. Мафията може да му е направила оферта по-голяма даже от губернаторското кресло на щата. Лобито им в Уошингтън не си знае силата.

Той поклати глава.

— Правиш дяволски умозаклучения.

Не казах нищо. Не можех да му споделя, че ми се иска Рейнс да е затънал до ушите. Или Дънлийви. Или че причините ми бяха чисто егоистични, защото обичах съпругата на Рейнс. Проклятие, и аз съм човек като всички останали.

24. РЪКАТА НА ЗАКОНА

Чарли Едноухия убиваше времето си до фонтанчето когато излязох от офиса на Дъч. Изражението му излъчваше въпрос. Свих в кръг показалеца и палеца и се ухилих.

— Поредният случай на дребно недоразумение, изгладено без особени усилия.

— Добре — произнесе той. — Дъч е вълшебен мъж. В екипа сме готови да го последваме даже и в ада.

— Заслужава го — заявих. — Работата му е дяволски мръсна и точно сега местните големи клечки са го притиснали до стената.

— Искях само да ти обясня как стоят нещата — каза той. — Ти си чудесно момче и всичко останало, но ние сме готови да работим с теб само защото за него това явно е единственият шанс.

Очевидно Чарли беше официалният говорител на Отдела за специално предназначение, или може би думата „Председател“ беше по-близка по значение.

— Благодарен съм ти за прямотата, Чарли. И за да няма никакви неясноти и от двете страни, искам да ти кажа, че възнамерявам да се възползвам максимално от гостоприемството ви.

Той се ухили и протегна ръка.

— Ти си човек, който е наясно със себе си какво иска. Надявам се един ден да добавя още една страница към легендата, която расте около личността ми. Как съм опаткал Триадата съвместно с Джейк Килмър.

— Да се надяваме, че ще имаш възможността да го опишеш. Защото времето не е с нас.

— И аз стигнах до същото заключение — произнесе той докато крачехме към вратата. — По всичко личи, че в Дюнтаун има скрит опит да се потули убийството на Талиани.

— Забелязал си го значи, а?

— Да. Очевидно се мъчат да го проточат максимално, преди да предприемат каквото и да било — продължи той. — Сигурен съм, че

на настоящите величия им е пределно ясно, че отделът по убийствата не може да открие колективните им задници даже и да пърдят в хармония химна.

— Стик каза ли от каква информация имаме нужда?

— Да. Започвам още днес следобед. Исках само да се уверя, че с Дъч всичко е наред.

— Искат от мен единствено да не му бъркам графика — изсмях се аз.

— Той е изостанал с цели дни от всички графици, които сме правили досега от първия ден, когато започнахме — ухили се Чарли Едноухия.

— Струва ми се, че просто искаше да си го изкара на някого — отвърнах аз.

— Между другото, искам да ти кажа, че Каубоя може понякога да създава проблеми, но всъщност мозъкът му сече като бръснар. Само дето реотанът му загрява обикновено с десет секундно закъснение.

— Няма проблеми. Винаги ли си е бил такъв?

Чарли поклати глава.

— Във Виетнам му пръснали тила. Сложили са му стоманена пластина. Затова и винаги носи оная смешна бейзболна шапка. Скрива плешивината.

Не знаех как да отговоря на това. А и как можеше да го коментира човек? Да каже: „Брей, лоша работа“? На всеки му е ясно, че не е много приятно да ти пръснат черепа.

— Споменах ти го, защото Каубоя е бил шериф в Уейко, Тексас, преди да отиде на война. След като се върнал, никой не искал да го наеме на работа. Дъч го намерил да бачка на доковете в Ню Орлийнс.

— Благодаря ти, Чарли, хубаво е, че ми каза.

— Сигурен съм, че до утре ще ни състави списъка, дори и да му се наложи да работи върху него цяла нощ.

— Кажи му, че съм му много благодарен.

— Кажи му го ти — отвърна Чарли. — Аз отивам в залата с досиетата.

Луис Каубоя си беше останал на същото място, където го бях оставил, и се блъскаше с бележника си със сведенията.

— Каубой, не се преуморявай с това, окей?

— Утре — изрече той, плъзгайки бейзболната си шапка на тила.
— Тая вечер съм по следите на Логето, но утре списъка ще го имаш.

— Благодаря ти.

— Между другото, Сапата поръча да ти предам, че излиза да търси оня задник, дето те е прострелял.

— Казва се Нанс Турчина.

— Нанс Турчина, добре. — Той се усмихна. — Сапата ще го открие, можеш спокойно да заложиш милион на това.

— Ще му благодаря когато го видя — казах аз.

— Май ще трябва да вземам уроци по краснопис — изрече той с озадачен вид. — Не мога да си разчета собствените драсканици.

Тъкмо се запътих към вратата когато една нова фигура се изпречи на пътя ми. Това беше ченгето с изгладената като с ютия физиономия.

— Снощи нямахме възможност да се запознаем — изрече той. — Аз съм Акулата Ланг.

— Джейк Килмър.

— Бива ме по инсталирането на подслушвателна апаратура. Само ми кажи ако искаш някъде да пхна микрофонче, окей? Мога да закича и муха във въздуха пред очите ти без да ме видиш.

— Страхотно.

— Не се фукам — изрече той и разбитото му лице разцъфна в усмивка. — Това е талант, даден ми от Бога.

— Сигурен съм, че не злоупотребяваш с него.

— Само когато някой ме помоли — каза той и след миг добави:
— Чувам, че си бил във Виетнам?

— Да.

— Кога беше това?

— 67 и 68.

— В каква част?

— Военно разузнаване. А ти?

— Бях пилот на медицински евакуационен хеликоптер.

— Колко полета имаш?

— Ще ти се доповръща, ако ти кажа.

Поколебах се за момент, преди да му задам следващия въпрос, но после махнах с ръка. Нали вече ставах един от тях.

— Имаш ли нещо против ако ти задам един личен въпрос? — казах.

— Давай.

— Как стана така, че си я оплескал и дойде в екипа на Дъч?

Разбитите черти на Ланг се свиха на букет и той зарева от смях.

— Хей, идваме си точно на въпроса. И така, въртях полети по контрола на пътищата за полицейското управление в Денвър. Трина юнаци ограбили една банка и аз ги следвах на около петстотин фута. Една служебна кола се беше залепила за тях, но шофьорът ѝ загуби управление и излетя от пътя. И аз се спуснах над юнаците, на два фута над покрива на колата, знаеш. Зависнах си над тях, обадих се по радиото да им кажа къде се беше обърнала колата на момчетата, и тъкмо се опитвах да изтикам юнаците от пътя, когато приближихме един железопътен мост. В последния момент дръпнах нагоре, за да не се ударя.

— Да.

— И да не видя, че в същото време един товарен влак пресича моста. Врхлетях точно върху един открит вагон. А то да се случи да взема любимия хеликоптер на кмета. Бил си написал името отстрани и всичко останало. Не може да не си го виждал, хеликоптера де. — Той спря за миг и се изкикоти. — Изглеждаше така, сякаш малките на Кинг Конг го бяха използвали за играчка.

— И за награда, че си разбил любимата играчка на кмета, те изритаха, а?

— Аха, плюс това градската управа трябваше да купи нов вагон за влака. Не ми направиха дори и прощално тържество.

— Страшен късметлия си, щом си оцелял — казах аз.

— А това по лицето ми от какво си мислиш, че е? — каза той, все още давейки се от смях.

— С какво се занимаваше, когато те откри Дъч? — запитах го аз, като очаквах да ми сервира дежурния лаф за препродажба на стари коли или нещо от този род.

— Карах една пътнотранспортна катафалка в Роаноук, Върджиния, с една журналистка — отвърна той. — Разбира се, след работата ми в полицията това беше падане няколко нива по-долу, но си имаше и своя чар. Обикновено на връщане след всеки по-натоварен следобед тя ми даваше пълна свобода на действие.

Този път беше мой ред да се разсмея.

— Наистина си бил голяма работа като пилот.

— След Виетнам всичката работа си беше чист майтап.

Изведнъж ми хрумна нещо. Още не мога да повярвам какво направих тогава. Старият мистър Ръката На Закона, бившият адвокат, винаги-съблюдаващият-правилниците Джейк Килмър. Изглежда вече бях започнал да се заразявам от хулиганите.

— Имам една идея — казах аз.

— Давай.

— Нали знаеш главният филиал на Сийкоуст Банк долу край реката?

— Ще го намеря.

— Бих искал да знам с кого върти бизнес президентът на банката. С кого разговаря целия ден, изобщо кои са партньорите му. Казва се Чарлз Сийборн.

— Какво ще кажеш за телефона? — запита Ланг. — Искаш да закачим и него, нали? Имам едно много специално устройство за такива случаи, казвам му „двама в един кабел“.

— Не, оня юнак не е толкова глупав.

Ланг събра в още една усмивка разбитото си лице.

— Готово.

25. ХОРА-МЪЛНИИ

През целия път до хотела си мислех, че тя вероятно се е обадила и е оставила бележка, че срещата се отлага. Тая мисъл така се вряза в ума ми, че накрая чак се изпотих, както става, когато човек страшно иска да получи нещо, но няма да го огрее. Започвах да се самонавивам и докато стигна хотела вече си бях представил как ще се развие диалога между двама ни. Сега вече беше моментът да се изясним веднъж завинаги.

След минута бях в стаята си, където не ме очакваха никакви телефонни обаждания или съобщения. Изведнъж се почувствах в безтегловност.

Целият бях плувнал в пот; смъкнах ризата и панталоните и седнах право пред климатичната инсталация по слипове. Останах така, докато накрая започнах да зъзна. Това ми отне не повече от четвърт час, така че ми оставаха още четири.

Продължавах да чакам да ми се обади по телефона да ми каже, че цялата работа се отлага. Напрежението ставаше непоносимо. Свалих слушалката от вилката, но той започна да стърже като ръждясали спирачки и отново оставих слушалката на мястото ѝ. Седнах на леглото и отново вдигнах слушалката, като зачаках; след време нервите ми пак не издържаха и отново я върнах върху телефона; после вече само натисках с пръст вилката; прекарах така още четвърт час докато накрая пръстът ми се схвана.

Към шест си поръчах пържола, картофи, салатата и кафе. Бях забравил какъв ужасен вкус има храната от стайното обслужване, но още първият залък ми го припомни. Нищо, и без това не бях особено гладен. Кафето го сервираха в онези отвратителни лилави термоси, които винаги изглеждаха мръсни, и беше изстинало до блудкавост, но въпреки това го изпих само за да си имам някакво занимание.

Убивах си времето. Кого заблуждавах, по дяволите. Не откъсвах очи от стрелките на часовника. Стигнах до такова отчаяние, че започнах да чета доклада на Сиско за Дюнтаун. Страничен човек с

чиста съвест би се хванал на бас, че е написан от специалист в Търговската камара. Захвърлих го в кошчето за отпадъци и следващият половин час зяпах безсмислено телевизора.

В седем реших да се изкъпя, да отпусна вдървените си мускули и да убия още половин час. Пуснах крановете и радиото. Водата беше толкова вряла, че поне десет минути се подскачах и се потапах за миг, преди вече да се излегна във ваната. Банята е чудесна терапия, особено когато е вряла на границата на издръжливостта. Разтоварва мозъка, прочиства нервите, помага при сортирането на действителните проблеми от глупостите. Нещо като курс на лечение.

Десетина минути след като се пъхнах във ваната музите вече започваха да нашепват в ушите ми. Дрънкаха ми неща, които най-малко исках да слушам. Музите не винаги ти дават онова, което искаш от тях.

Събуди се, Килмър, шепнеха ми гласовете им, ти даде обещание на Дъч. Каза му, че няма да има никакви скандали, и той ти повярва, не ти зададе никакви въпроси.

Събуди се, Килмър, не можеш да изтриеш двамадесет години с целувка, усмивка и едно изчукване в хамбара. 1963 принадлежи на историята. Тогавя пред теб имаше сияеха бляскави перспективи. А сега какво сияе? Стик ти го каза с няколко думи. Надписът Хотел Холидей, това ти сияе сега. Доу сигурно би се посмяла на това — поне първите пет минути.

Събуди се, Килмър. Ти вече не си в състояние да различиш реалността от фантазията.

Започваше да ми писва от музите, а и радиото не ми помагаше изобщо. Бях го настроил на една от онези денонощни станции с музика и Ейди Горме пееше „Кой съжالياва сега?“ Подхождаше идеално на настроението ми с всичките си хълцания и стенания.

Завъртях с пръстите на крака си крана за горещата вода и изчаках дотогава, докато вече зъбите ми започнаха да скърцат. Спрях я малко преди да достигне точката на кипене. Това уби още петнайсет минути.

Исках да огледам добре нещата, да преценя и отделя реалността от представите ми за нея. Трябваше да бъда обективен.

Но не бях. Защото от ума ми не излизаше представата за трапчинката под шията й, нежния участък на кожата й, където биеше

рязко пулсът ѝ. Имах навик да не отделям поглед от него и да броя ударите. Винаги познавах когато пулсът ѝ че учестяваше.

Спомнях си за начина, по който притваряше очи и разтваряше устни около четвърт инч миг преди да я целуна. Притежаваше най-пухкавите устни. Човек направо можеше да се зарови в тях. Никога не усетих зъбите ѝ. Не знам как го правеше. Устните ѝ бяха по-меки от всичко възможно, което можеше да си представи човек.

Три години, ето колко бях чакал, наблюдавайки я да се превръща от петнайсетгодишно дяволче в осемнайсетгодишна жена, която разиграваше представлението „брат-сестра“ всеки път когато идваше в Атина за футболните уикенди. Това се правеше с цел да замаже положението пред Боса. С приближаването обаче на шестнайсетия ѝ рожден ден целувките ѝ на раздяла започваха да стават по-чувствени. И по продължителни.

Давай, давай, вади още от торбата.

Хайде, стига, Килмър. Мисли си за нещо друго. Подробности, концентрирай се върху подробностите. И събитията. Действителността, нали заради нея си тук.

Концентрирах се върху осемнайсетия ѝ рожден ден. Споменът ме връхлетя на прекъслещи, също като накъсан филм, когато всеки път се губят по няколко кадъра.

Не ми позволи да я доближа целия този ден. Начинът, по който се държеше, караше човек да си мисли, че това е сватбеният ѝ ден. Към десет часа сутринта Шефа, Теди и аз отидохме в офиса на Финдли на булевард Фактор. Ходенето в офиса събота сутрин беше част от ритуала. Трябваше да си вържем вратовръзките и да облечем саката, за да не си въобразяват служителите че могат да се отпуснат, само защото е дошъл уикендът. Шефа го биваше много да дава пример. Офисът беше отворен само половин ден, така че служителите си мислеха, че получават почивка.

— Понеделник сутринта ще имаме преднина от четири часа пред конкуренцията — намигна Шефа. Той намигаше много, като по този начин усилваше ефекта от думите си, навик, който беше придобил и Теди.

Винаги уреждаше някаква сделка, обикновено по телефона, само да ни покаже как се прави. Всеки път, когато правеше сделки без задръжки, лявото му око се притваряше наполовина. Теди му казваше

Окото на злото. Когато Окото започва да се притваря, внимавай много, собственикът му е замислил нещо, връхлита да убива. Това беше едно от нещата, което богатите наследяваха с кръвта си, хищническото чувство. Предполагам, че това е обяснението за тяхното богатство — те се раждат с вроден инстинкт към вратната вена.

Никога не успях да навляза както трябва в бизнеса. Фамилията беше навсякъде. Търговията с памук, корабите, недвижимото имущество, промишлеността, фермерството, във всичко, каквото можеше да му дойде на ум на един човек. Това беше прекалено сложно за мен. Не мисля, че допадаше особено и на Теди. Пакостите го привличаха повече. И пяната. Точно така казваше, пяната.

— Хайде да отидем на плажа, Младок, да видим как е пяната.

Още един спомен. Онова същото утро офисът беше затворен в чест на осемнайсетия рожден ден на Доу. Портиерът на входа ни пусна и ние се качихме на третия етаж. Сградата открай време ме привличаше. Цялата беше в бронз и дъб и всичко беше лъснато така, че искреше.

Шефа си стоеше в офиса, който, ако не ме лъжеше паметта, заемаше половината етаж.

— Възнамерявам да разделя тая стая на три, момчета — обхвана с жест помещението той. — Аз ще заема този ъгъл. Единият от вас може да вземе частта с изгледа към реката; а другият тази дето гледа към парка.

После подхвърли монета.

— Казвай, Джейк — извика той. Не си спомням какво точно избрах. Той закри монетата с другата ръка и надзърна под нея, после много бавно вдигна глава и ми се усмихна. — Печелиш, Джейк. Избирай, реката или парка?

Разсъдих, че Теди би си харесал реката и то с пълно право, и избрах парка.

Спомням си как ме изгледа Шефа; лявото му око за миг се притвори наполовина.

— Това е много щедро от твоя страна, Джейк — изрече той.

Окото на злото. Сега като си спомням, мисля, че за Шефа изборът ми беше признак на слабост. Според него победителят получаваше всичко.

Колкото повече задълбавах из паметта си, толкова по-бързо прииждаха спомените. Как изглеждаше мястото, със стотиците маргарити по целия Уиндсонг. А свещите — Боже мой, сигурно имаше най-малко десет хиляди запалени свещи. Истинско предизвикателство към противопожарната охрана.

И хора. Може би триста души, каймакът на местното общество. Черни вратовръзки, оркестър на живо, шампанско, пълна гарнитура. Шефа се беше погрижил. Обикновено го наричат вкус, още едно нещо, с което богатите са надарени по рождение.

— Направо ти свалям шапка, Младши — изрече Теди докато му пристягах черната вратовръзка. — Това са три години, човече, ти издържа цели три години тук.

Дали наистина беше онова, което си мислех? Дали беше изпитание?

Малко преди да започнат да прииждат гостите, Шефа ни отведе двамата до входната врата, отвори бутилка шампанско и останахме така, втренчени в залязващото слънце. Вдигнахме тост за Доу и запокитихме чашите в ствола на грамадния дъб в ъгъла на двора.

— Още само една година, момчета — произнесе Шефа. — И отивате в юридическия факултет. Времето лети. И няма да усетите как бизнесът тук ще ви сграбчи.

Това беше поредната част от капана; планът на Шефа, с който решаваше как да протече животът ни. Само че тогава усещането беше съвсем друго. Когато си приет като равен във висшето общество, винаги се чувстваш на седмото небе. Все едно, че ме прониза електрически заряд когато положи ръка на рамото ми. Такъв беше Шефа. Такива бяха и тримата. Хора-мълнии. Аурата им пронизваше простосмъртните около тях.

— Това е страхотна нощ, момчета — каза той, без да съзнава, че думите му бяха слаби.

Мракът вече бе паднал и всички свещи бяха запалени, а гостите всички събрани, когато тя влезе при нас. Всеки път, когато тази картина изплава пред очите ми, направо дъхът ми секва. Устата ми пресъхва и ръцете ми се разтреперват, като я виждам как навлиза в ефирния блясък на свещите, облечена цялата в бяло, с ален шарф пристегнат около талията ѝ, очертаващ всяка възхитителна извивка по тялото ѝ. Мълния е слаба дума. Всички заръкопляскаха. Тя отиде право

при Шефа и го целуна. Шефа беше винаги пръв. После дойде при нас и онази ямичка в основата на шията ѝ туптеше бясно; и досега не мога да проумея откъде намерих толкова воля да не я смачкам в прегръдките си. Цялата нощ беше така. Не можех да се доближа достатъчно близо до нея. И сигурно никога няма да мога.

Празненството приключи някъде към три сутринта и всички бяхме леко опиянени от шампанското. Теди беше сграбчил едно здравата натаралянкано гадже и четиримата скочихме в едно плажно бъги и отпрашихме към брега. Той ми хвърли ключовете да карам и се настани отзад да изкара малко пяна. В паметта ми има провал как стигнахме до колата с Доу. В следващия миг вече бяхме вътре и ръцете ни зашариха като бесни. Тя се притисна в мен и плъзна ръка по вътрешната страна на бедрото ми, като ме стисна с всички сила; прониза ме с поредната порция електричество.

Когато се добрахме до мястото, направихме няколко дивашки подскока по дюните и се завъртяхме като луди под лунната светлина. Теди отвори бутилка шампанско, раздруса я и ни опръска целите. Всички бяхме прогизнали от шампанското, а щурата дружка на Теди изведнъж изключи съвсем и се юрна надолу към прибоя, като се хвърли сред вълните както си беше с всички дрехи. Теди я последва. Подкарахме и ги оставихме да се боричкат сред вълните.

— Спри зад онази дюна, Джейк! Моля те!

До този момент не я бях чувал да говори с такъв глас. Дрезгав и задъхан, на пресекулки. Подминах пясъчния хълм, забих спирачките и двамата се изтъркулихме навън още преди бъгито да спре. То се свлече в подножието на хълма и замря.

Бяхме като животни изтървани от клетка. Галехме се и се докосвахме навсякъде. Намерих онова място под шията ѝ и когато го целунах усетих сърцето ѝ да бие в устата ми и тя извика, смъкна роклята си до кръста и гърдите ѝ щръкнаха под луната; плъзнах устни върху тях и отворих колкото можех повече устата си, като засмуках гърдата ѝ, усещайки зърното ѝ да се надига и втвърдява под езика ми. После ръцете ѝ се плъзнаха по тялото ми и ме намериха, тя ме извъртя на страни и започна да ме гали ритмично. Накрая успях да разкопчея ципа на роклята ѝ и да я издърпам по бедрата ѝ, а тя пъкна палци под бикините си и ги смъкна. После ми помогна да се съблека и останахме да лежим така някъде минути или две, като не откъсвахме очи един от

друг. После отново продължихме с ласките и милувките докато накрая усетих да се отваря под връхчетата на пръстите ми, да ме придърпва върху себе си и да ме въвежда в недрата си, обгръщайки ме отвсякъде с меките си вътрешности...

Добър завършек, Килмър. Перспективата е напълно подходяща. И обективна, нали?

Разбира се.

26. ДАМАТА СЪС СРЕБЪРНИТЕ ДОЛАРИ

О, Господи, само не го вади, моля те!
Хайде, хайде, разкрачи се още, скъпа.
О, Господи, не спирай, моля те!
И ти си като всички останали, никога не ти стига, нали, скъпа?
Никога!
Хайде...
Още... о, да, ОЩЕ!
Хайде...
Какво правиш?
Хайде...
Хайде, копеле мръсно, еби ме!
Ето идва, ето идва...
ООХ... ох, ох, давай, ох, ох, давай, давай...
Ето идва шибаният влак...
Сега... да, сега...
ЕДИН картоф, ДВА картофа, ТРИ картофа, ЧЕТИРИ...
Ах, ти... ебачна... машина... такава...
ПррроКЛЯТИЕ!
Не спирай, страшно те моля, само не спирай, о, Господи, само не
спирай!
Ще... ти... скъсам... гъза... от... ебане... леееейдиинии....
Ох... Господи... ДАВАЙ!
Ще ти обърна пътката с хастара навън...
Даа.
ДАВАЙ!
ДА!
ДАВАЙ...
След известно време...
Най-малко една седмица ще съм охлузена, ти дяволски
проклет...
Хей, нали ти беше човекът, дето искаше още.

Да. Още.

Всеки път съвсем мъничко не ти достига, нали така?

Не е това.

Нямам предвид само кура, имам предвид ВСИЧКО.

След тази нощ всичко ще бъде наше.

Такова нещо като ВСИЧКО не съществува, лейди. Както няма и
такова нещо като достатъчно.

Натегли ми го още веднъж.

Трябва да посъбера още малко семе, скъпа. Тая нощ се очертава
като доста продължителна.

Когато свърши...

Ще празнуваме. Ще ти пръсна халката...

Честна дума?

Честна дума.

Истинска лудост е, че го правим тази нощ.

Кога ще пристигне?

След петнайсет минути.

Ще ни пипне в кревата.

Така ми е най-гот. Целуни ме.

Разбира се. Сбогом, скъпа.

Той я галеше по шията с палци, плъзгаше ги един до друг от
ключицата по каротидната ѝ артерия до брадичката ѝ и после пак
обратно, после пак, докато накрая ги притисна по-силно и лицето ѝ
изведнъж се изкриви.

Прекалено силно...

И прекалено късно. Палците му изведнъж се стърчиха като от
спазъм, забивайки се дълбоко от двете страни на адамовата ѝ ябълка.

Очните ѝ ябълки внезапно изпъкнаха, езикът ѝ изскочи навън и
безсрамно се замята.

Той натисна още по-силно. Нещо изпраця под пръстите му. Тя се
задави, бясно се замята и се опита да издере очите му.

Той спря за миг, изпъна се над нея и чукна рязко с два пръста в
слепоочието ѝ; тя в миг замря и погледът ѝ изстина.

Той я претърколи в леглото, като я намести така, все едно че е
заспала, угаси лампата и тръгна към прозореца.

Десет минути по-късно. Две черни лимузини спряха пред
сградата. От първата изскочиха четирима мъже и се пръснаха по

улицата. Двама влязоха в жилищния блок, докато другите двама останаха да ги чакат до входа.

Откъм стълбите се разнесоха стъпки и приглушена реч. Той безшумно прекоси стаята и влезе в килерчето.

Един от мъжете отвори входната врата на блока, кимна на онези отвън, след което един от външните притича до втората лимузина и отвори задната ѝ врата. Висок и месест мъж, чието лице ясно издаваше, че на времето е бил по-слаб, излезе от колата и хлътна в блока. Един от горилите му огледа втория етаж и му махна да влиза. Мъжът беше контешки облечен в тъмносин блейзър, габардинови панталони, бледосиня риза и тъмна вратовръзка на райета. Изкачи стъпалата, кимна на мъжа до вратата на апартамента, и той слезе долу. Месестият мъж извади ключ от джоба си, отключи и влезе.

Четиримата телохранители се събраха във фоайето на сградата и започнаха да подхвърлят сребърни долари в стената на покрития с килим коридор.

Едрият мъж застана на прага на вратата, загледан в жената върху леглото, заспала на една страна сред разхвърляните завивки. Панталоните му започнаха да се издуват само при мисълта за това. Каква страхотна кучка беше. Той се ухили и се приближи до края на леглото, като започна лекичко да го раздрусва.

Вратата на килера се отвори без всякакъв звук. Едрият мъж не долови нищо до мига, в който нежният шумол на хвърленото въже достигна до слуха му, а примката се стегна около гръкляна му; в следващия миг едно ужасно менгеме се сви около врата му. Той реагира почти мигновено.

Почти.

Нечий крак обви двата му крака и той загуби равновесие, политайки върху леглото. Размахваше бясно крака и ръце, но примката безмилостно се стягаше.

Започна да се гърчи...

Да се гърчи...

Да се гърчи...

Долу във фоайето момчетата подхвърлят долари и слушат скърцането на пружините на леглото.

Пустият му Тони, не си губи времето с увертюри.

Ще ѝ скъса задника. Давай, Рики, пръсни ѝ халката.

Сребърният долар проблясва в полумрака докато се удря в стената и изтъркулва по килима на пода.

И победителят запява:

„Хвърляй долар от сребро, там, по стената, той ще се търкулне, що-о-то е кръгъл, жената не ще я огрей, горката, докато мъжа тя не надърви.“

27. ОБИКНОВЕН БИЗНЕС

Излязох от банята и се подсуших, след което легнах гол върху леглото да се охладя. Дълго време не откъснах поглед от тавана. Обективността в най-добрия случай е едно болезнено изживяване, и аз бях успявал да я избягвам цели двайсет години. С падането на нощта тъмни сенки се проточиха през стаята като размахани обвинителни пръсти. В самотата на мрака романтиката отлетя и реалността зае мястото ѝ. Миналото отново започна да се материализира, освободено от светлината на свещите и пъстрите фенери. Едно лице изплува от мрачните сенки и започна да ми се надсмива. Стоунуол Титан.

Припомних си онзи Титан от нощта на партито, дребния мъж, малко под пет фута и пет инча, вместо фрак предпочел обичайния си тъмен зимен костюм, пристигнал само минути преди да се появи Доу.

Вечерта много пъти го улавях да ме гледа втренчено от другата страна на масата с тъмните си очи блестящи под светлината на свещите. Тогава едва ли отдавах някакво значение на това; струваше ми се нещо съвсем незначително. Мистър Каменчо не беше от хората с прикачени усмивки на лицата; беше спокоен мъж, постоянно вгълбен или замислен или и двете, нещо доста обичайно за ниските хора. Сега обаче като си спомнях за онази вечер, виждах колко твърд е бил погледът му, почти гневен, сякаш го бях оскърбил по някакъв начин.

След като Доу дойде и официално поздрави Теди и мен с добре дошли на празника ѝ, след като бе взела ръката ми и почти бе изскубнала пръстите ми и после се бе отдалечила да поздрави и останалите гости, аз се отправих в другия край на стаята да поздравя наперения дребен мъж. Той вдигна поглед към мен и каза:

— Ти наистина изтрая до тая вечер, нали, момче? Голямо търпение си имал.

— Какво искаш да кажеш? — запитах с усмивка аз.

— Само не бързай да слагаш още тигана — изрече той и се отдалечи.

И това беше всичко. Една язвителна забележка, която той никога повече не повтори онова лято, което прекарах тогава със семейство Финдли. Беше изчезнала от паметта ми. Сега като се връщам на онази вечер, ми хрумна мисълта, че дребният мъж вероятно ме считаше недостоен за зестрата на фамилията Финдли. И след като онази нощ се бе оказала край на изпитателния ми период, той очевидно бе превъзмогнал себе си. След това повече от всякога бях считан за част от семейството. Но Каменния Титан никога не прояви топлота към мен, предполагам, защото го бях оскърбил с дързостта си.

Дали наистина всички онези години са ме наблюдавали под микроскоп или е било чисто и просто проява на параноята ми, едно извинение да се измъкна от поредното емоционално обвързване, да остана изключен, както го бе нарекъл Стик? Когато е на деветнайсет или двацет години и нещата се развиват така, както желае, човек не се измъчва много с подобни мисли.

Сега обаче мракът в стаята бе върнал към живота онези подозрения.

Дали наистина е било така? Дали всичко не е било част от изпитание, на което са ме подложили фамилията Финдли? Бяха ли Доу и Теди част от този тригодишен изпитателен период, през който са ме оглеждали от всички страни и са ме претегляли за дълготрайност, якост, здравина, устойчивост, лоялност, всички онези важни неща? А може би изобщо не бях издържал теста. А може би бяха видели в мен някакъв фатален недостатък незабележим за самия мен, нещо далеч по-лошо от счупен глезен, нещо което не беше спряло Теди да ме приеме като най-добрия си приятел, но което се бе оказало съдбоносната пречка да стана един от наследниците на Финдли. А може би кръвта ми не е била достатъчно синя.

Събуди се, Килмър.

Както си лежах в мрака, започнах да се чувствам като метална частичка, оказала се между два магнита. Единият ме дърпаше към Доу и Шефа и сладкия живот, който може би все още беше само на една ръка разстояние от мен. А другият ме теглеше към света на всички такива като Талиани, който, колкото и иронично да звучеше, беше далеч по-безопасен от другия. Вярвах в света на Талиани, именно защото съзнавах, че не съм в състояние в никакъв случай да им се доверя, и това съзнание ме караше да се чувствам сигурен.

Оголваха се много рани, за които си бях мислил, че са отдавна зараснали. Това ме плашеше, защото ми пречеше да виждам ясно обстановката такава, каквата е в действителност. Дюнтаун беше опасно място за мен. Разкриваше всичките ми ахилесови пети.

Магнитите се стремяха да ме изтръгнат от безопасните ми леговища.

Лежах скован в мрака, втречен в ленивия вентилатор на тавана, докато мракът не погълна изцяло стаята. В девет и пет телефонът иззвъня. Звъня продължително време. В девет и двацет отново. Не се помръднах. Лежах като бездиханен труп. Не бях в състояние да разговарям с нея, не и в този момент. В девет и трийсет прозвъня дванадесет пъти; изброих ги. След това започна да звъни на всеки пет минути. В десет и пет долових някакво драскане откъм вратата. Беше като шум издаван от хлебарка тичаща по кухненски шкаф. Повдигнах се на лакът и погледнах. До прага се белееше лист хартия.

Вдигнах го и седнах на ръба на леглото. Минаха няколко минути преди да включи лампата. Беше телефонно съобщение от Дъч Моорхед.

Тони Логето беше попълнил поредното място в списъка на убитите.

28. ПЕЕЩОТО ВЪЖЕ

Облякох се за по-малко от пет минути. Докато бързах през фойето на хотела дочух рева на двигателя на Черната Мария, която след миг закова на място с жестоко скърцащи спирачки. Предната врата се отвори и аз се вмъкнах вътре. Стик включи направо на втора и остави най-малко един инч гума по асфалта.

— Давам всичко, само мястото да не е много далеч — простенах аз.

— Десет минути — каза той, докато залепваше червения буркан върху покрива на колата и включваше сирената. Това бяха най-дългите десет минути в моя живот. Стрелнахме се в южна посока покрай реката, където закъснелите шхуни на ловците на стриди се бяха превърнали ивици от светлини.

Сградата се намираше близо до Бак ОТаун, груба постройка, преобразена в приятен жилищен блок, обърнати към малката река с името Хамптън Ран. Плосък покрив, изящна входна врата; екстериорът просто излъчваше клас. Улицата гъмжеше от полицейски коли паркирани в безпорядък пред сградата.

Пред вратата стоеше Луис Каубоя с много нещастен вид.

— Осрах се — изрече той сбито. — Промъкнаха се покрай мен.

— Кой се промъкна покрай теб, Каубой? — запитах го аз.

— Тоя, дето ги е опаткал — изрече той с поглед забит в пода.

— Ги? — обади се Стик.

— Двама са — каза той, посочвайки с палец зад рамото си към зданието. — Вторият етаж предният апартамент.

— Кой е другият? — заинтересувах се аз докато крачехме към вратата.

— Дела Норман — отвърна той.

Ново име!

— Трябва ли да я познавам?

— Беше любимката на Грейвз Дългоносско — обади се Стик.

— Да, ама е била в кревата с Логето когато са го опаткали —
добави Луис.

Подсвирнах през зъби.

Хаосът царуваше в спалнята на втория етаж.

— Пеещото въже — произнесох, взирайки се във врата на мъжа.

Недоумяващото „Ъ?“ на Дъч ми каза, че той никога не е чувал за
трика.

— Така му казват виетнамците, пеещото въже. Убийство чрез
възела на Тъги.

Сред англичаните беше известно като бомбайският Бърк —
Бомбай, защото удушвачите с Тъги действаха в Индия, а Бърк беше
английския жаргон за удушване, наречено така на името на един
англичанин, опитал се да удуши кралица Виктория, не успял, и за
наказание неговият врат изтърпял изпитанието, което предвиждал за
кралицата.

Бяха минали повече от дванайсет години откакто бях видял за
последен път това специфично охлузване. Представляваше
кървавочервено петно с размер на монета от половин долар, в меката
част на основата на черепа на Логето, на врата. Дълбоката и алена
ивица обикаляща шията му допълваше картината.

— Има ли още някой тук? — запита Стик.

— Салваторе — отвърна Дъч. — Отвън е, проверява околността.

— Не съм виждал подобна рана от Виетнам — казах аз.

— Каква красота. И после? — запита умореният лейтенант.

Луис Каубоя запълни рамката на вратата; дръжката на кобрата му
357 калибър стърчеше от колана му точно над ципа.

— Ако само някъде плъзне дори и думица за случая, моментално
си сменяш името — изрече Дъч. Луис не каза нищо. — Добре —
продължи Дъч, — кажи сега какво стана.

— Всеки понеделник вечерта Логето идва на това място, без
значение дали вали град или е ясно, около шест. Обикновено остава
час, час и половина. Има две лимузини и четири горили. Влиза вътре, а
четирите задника започват да хвърлят монети в коридора. Два часа по-
късно главният задник е все още вътре. Към осем и половина вече
започвам да се изнервям. Накрая решавам да хвърля един поглед, да
разбера какво става.

— Сам, с четири горили между теб и Логето, и без никакви подкрепления? Не ти ли се струва, че в образованието ти има доста бели петна? — изръмжа язвително Дъч.

Каубоя само повдигна рамене.

— Бях заредил пушката с едри сачми. Влизам, тръгвам нагоре по стълбите, размахвам ютията и им се дръпва лайното от страх. „Ако искате да ви завият в найлоново одеяло, нямам нищо против“, само това им казах. Допрях ухо до вратата, извиках един или два пъти. Нищо. И накрая изритах вратата.

Той придружи думите си с широк жест, обхващащ цялата стая.

Стаята изглеждаше като разорано поле. Завивки и чаршафи бяха разхвърляни по пода, възглавници. Жената лежеше възнак гола, с коса сплъстена върху лицето ѝ. Логето лежеше по очи, напълно облечен, сграбчил чаршафа с юмруци, и крака висящи от леглото без да стигат до пода.

— Значи това е Дела Норман — произнесох аз. Дори и в смъртта си бе запазила красотата си.

— Сега вече работата се заплита съвсем — каза Стик.

— Иска да каже, че Дългоноско няма да понесе много леко този случай — изрече Дъч и заклати яростно глава. — Нова загадка — простена той. — Какво, по дяволите, е правил Тони Логето, да чука любимото парче на Дългоноско.

Пристигането на Чес, медицинския експерт, прекъсна хода на мислите му. Чес беше нисък и пълничък, в стари панталони и пижама, натъпкана до половината в тях. Не беше особено щастлив.

— Я да видим какво имаме тук — каза той.

— Зетят на Талиани и гаджето на Грейвз Дългоносия.

Чес се загледа с особено похотлива усмивка.

— Уха, умирам за пикантерии — простена той. — Това му най-хубавото на нашата работа, да ви кажа. Човек изведнъж става съпричастен и на най-интимните семейни истории. Чудя се как ли ще го понесе Дългоноско.

— Много зле — подсказа Стик.

Чес пусна на пода черната си кожена чанта.

— Първо дамните. Я да направим няколко снимки преди да разбъркам работите.

Появи се и фотографът, засне стаята от всички възможни ракурси и изчезна само след десет минути. После се включи и докторът и започна, бързейки безспир докато си вършеше работата.

— Жената е удушена по класическия начин. Отпред, бих казал. Вижте само следите тук върху ларинкса. Смъртта е било почти мигновена. Предполагам, че каротидната ѝ артерия, и всичко около нея е смачкано. Тук са действали сръчни, бързи и здрави ръце.

Той продължи да опипва, без да спира и работата с уста.

— Крайно време е да позадржите малко топката, Дъч. Хладилникът в центъра вече пращи по шевовете, а в патологията я имаме петима души, я нямаме, пък и аз от три месеца все си вземам годишната отпуска. Ще се радвам много, ако накрая успея малко да си вдигна задника оттук.

— Ха-ха-ха — обади се Дъч с последните останки от чувството си за хумор, което впрочем важеше и за всички ни.

Огледах апартамента докато Чес продължаваше работата си. Жилището заемаше предната част на сградата. Всекидневната, спалнята и кухнята — всички гледаха към улицата. Апартаментът беше обзаведен абсолютно без вкус. Скъпи мебели, които изобщо не си подхождаха. Гардеробът ѝ съдържаше дрехи достатъчни за откриването на моден салон.

Банята и няколкото малки помещения бяха прилежащи към една уличка, минаваща покрай сградата. Апартаментът имаше само една входна врата, тази, през която бяхме влезли.

Разгледах банята. Беше просторна, с двойна мивка, шкаф, вана и душ.

Прозорецът над шкафа беше отворен и завесите леко се полюшваха от бриза. Подадох си главата.

Огледах нагоре и надолу.

Върнах се на мястото на престъплението.

През време на отсъствието ми в стаята се беше появило ново лице. Казваше се Браун, от отдела за разследване на убийствата, възнисък и набит мъж с ястребова физиономия, старчески петна по ръцете и силно прошарена коса.

— Чувам, че утре щели да те пенсионираат, Дъч — проговори с гъгнивия си глас той. — Както върви, скоро няма да имаш никаква работа.

— Не ме карай да се смея, че ще получа уртикария.

— Колко станаха вече от миналата нощ досега? — запита Браун, продължавайки да бодне с остена си едрият мъж. — Май вече ще можеш да сформираш цял футболен отбор, а?

— Виж какво, Браун, върши си работата, а кривенето и палячовщините ги остави за Боб Хоуп.

Ченгето от отдела по убийства прехвърли вниманието си върху Дела Норман.

— Скивай само каква нянка има тая пачавра, брей. Тоя идиот е очистил такова страхотно пъте, направо да го убиеш!

— Ако искаш да те оставим насаме с нея няколко минути, да я опиташ, какво ще кажеш? — изкикоти се Дъч.

— Яж ми хуя.

Пред нас се демонстрираше размяната на реплики от най-висш клас.

Чес привърши огледа на жената и се захвана с Логето.

— Я да видим какво имаме тук? — промърмори Чес. — Тук май вече е имало бесене.

— Джейк твърди, че тая работа изгледала като някакъв стар виетнамски номер, дето му казвали „пеещата струна“ или нещо такова.

— Да не са го научили от шоуто на Лорънс Уелк? — запита подигравателно Браун.

— Казват му „пеещото въже“ — поправих го аз. — Взема се въже, завързва се възел по средата му, а в края му се завързва малка пръчка. Удушвачът пристъпва зад жертвата си, нахлузва примката около шията ѝ, хваща пръчката и я усуква. Възелът притиска главния нерв върху задната част на врата и по този начин жертвата е парализирана. След това стигат и шейсет секунди, за да се завърши работата.

— Май ти допада Федитата да си блъскат главата вместо теб, а? — подхвърли Браун.

Луис Каубоя издаде гърлено ръмжене и огромните му пестници се свиха застрашително. Дъч нежно положи ръка върху рамото на гиганта.

— Някой да е пипал нещо тук? — обади се Чес.

Каубоя пристъпи от един крак на друг.

— Използвах тоалетна хартия, когато телефонирах. Не съм пипал никъде с голи ръце — изрече той.

— Отлично, момчето ми. Виждам, че имаш добри учители — обърна се Чес към Дъч.

— Да, и сега остава само да ги научи как да говорят — намеси се пак Браун.

— Каубой, иди долу и виж какво можеш да измъкнеш от ония даго любители на ези-тура — обърна се Дъч към Луис, спестявайки на Браун един продължителен престой в интензивното отделение. Дъч изчака Луис да се отдалечи и запита:

— Какъв ти е проблемът, putz?

— Ти с твоите лайна със специално предназначение до тоя момент не си направил нищо, освен една огромна купчина лайна — изрече Браун.

— Вдигаш доста шум за човек с шест неразкрити убийства на гърба си — каза Дъч.

— За една нощ ни се събраха достатъчно трупове в центъра — отвърна Браун.

— Ще си изплачеш очите, Браун, и няма да виждаш дори и пишката си, когато плакаеш — каза Дъч.

— Яж ми хуя — произнесе Браун.

В стаята зацари напрегнато мълчание. Чес наруши състезанието по размяна на духовитости.

— Вижте, момчета, нямам нищо против да си представяте, че сте пред камерата, но аз трябва да си върша работата. Мога ли вече да смъкна тия двамата долу и да ги поразгледам отвътре?

— Отгук нататък вече ми е през оная работа за тях — отвърна Дъч. — Занимавам се с тях, докато още дишат, а оттам нататък вече са грижа на тоя putz тук.

— По кое време приблизително са загинали, Док? — намесих се аз, като се надявах да облекча малко положението.

— Предполагам, държа на тая формулировка, не искам да се ангажирам с точен час, предполагам, че са били убити в много близък интервал от време, първо е било момичето. Някъде преди три, четири часа.

Сега беше десет и тридесет и пет.

Медицинският експерт преобърна тялото на Логето и мъртвият гангстер се озова на гръб, втрещен безжизнено в тавана с език изхвъркнал от устата му. Нямаше и едно разкопчано копче. Дори и вратовръзката му не беше разхлабена.

Няколко идеи започнаха да ми се мяркат из главата.

Излязох в коридора, намерих стълбището към покрива, и се изкачих горе. Вратата за покрива не беше заключена. Отворих я и надзърнах надолу към отворения прозорец на банята, като огледах отблизо тухлената стена. Над корнизата имаше три пресни драскотини.

Слязох долу и видях Стик да разговаря с един от четиримата любители на ези-тура, дребен гангстер с лице като невестулка, застанал малко встрани втрещен към улицата докато говореше, сякаш Стик не беше до него.

След малко Стик кимна и се дръпна от информатора си, влезе в сградата и дойде при мен на втория етаж.

— Засега нищо — каза той. — Тоя дребен педал, с който говорих, има брат в предварителния арест, който ще влиза на топло за пласъорство. Надява се, че ще отида в съда да му издействам на копелето по-кратка присъда. Готов е на всичко, само че не знае и бъкел какво се е случило тук, нито пък някой от останалите трима. Казва, че Логето дошъл към шест и петнайсет. Видели го да влиза в апартамента на момичето, както си му бил редът всеки понеделник вечерта. След две-три минути дочули пружините да скърцат усилено, като разсъдили, че Логето толкова е бил надървен, че я сграбчил от вратата за краката. Пуснали няколко майтапа, после започнали да подхвърлят монети докато накрая се появил и Луис Каубоя и нахлул вътре.

— Ела да огледаме отвътре.

Двамата се върнахме в апартамента. Тялото на Дела Норман вече беше опаковано в найлонов чувал и положено на носилка. Момчетата от линейката нахлузиха чувала и върху Логето и изкараха и двете тела навън. Браун ги последва в коридора; в стаята останахме Дъч, Стик и аз.

— Какъв беше тоя мухабет за Бърк? — запита Дъч. — Какъв е тук номерът?

— И аз съм го виждал веднъж — обади се Стик. — СРБЧ го използваха. Безшумно и мигновено.

— Какво е това СРБЧ?

— Специални Разузнавателни Бойни Части. Бяха нещо като армейските зелени барети. Само че не притежаваха тяхното обучение. Наемаха всичко, което можеше да се наеме. Рецидивисти, изхвърлени от армията, стари френски легионери, наемници, хора, които не желаеха да се връщат в Щатите, след като им изтечеше службата. Основната им задача беше да убиват. Изпращаха ги да очистят някой селски вожд или бирник, или пък някой въстанически ръководител, започнал да събира повече мощ, отколкото му се полага. Ей такива.

Моорхед поклатиш глава.

— Не прилича много на армия.

— Служил ли си, Дъч? — запита Стик.

— Корея. В кашимерията. Шестнайсет месеца — изрече тежко едрият германец. — Спомняте ли си Корея, момчета? В сегашно време повечето хора си мислят, че Корея е името на верига от денонощни магазини за хранителни продукти.

— Бедната стара Дела — обади се Стик. — Защо ли им е притрябвало да пречукват и нея?

— Защо се тюхкаш толкова за нея? — обърнах се аз към него.

— Познавахме се — повдигна рамене той. — Веднъж ми се наложи да я арестувам. Намерих цигари с марихуана в нея. Бях тръгнал на лов за информация, надявах се да изкопча нещо за Носа. Тя разсъди как стояха нещата и се позабавлявахме малко.

— Чудя се какво ли работа е имал с нея Логето.

— Може просто да го е сърбяла оная работа — предположи Стик. — Нали той беше местният ебач от фамилията Галиани?

— Прекалено е просто, за да изчерпва нещата — възрази Дъч.

Престанах да ги чувам. Блъсках си главата как е било възможно да убият Логето и Дела Норман без четиримата телохранители да чуят или видят нещо в подножието на стълбите.

— Идва ми наум само една причина, поради която може да я убили — казах аз.

— Всички сме затаили дъх — произнесе Дъч.

— Логето идва тук всяка вечер в понеделник. Убиецът му го е знаел, както и точното време на пристигането му, като също така е имал и добра представа за охраната му. Едва ли може да се промъкне толкова лесно през телохранителите му. Така че как постъпва той или тя? Идва пръв или първа и убива момичето. Убиецът знае, че Логето

влиза сам в апартамента; той е мачо до мозъка на костите си, за да кара юнаците си да прочесват преди него апартамента. Така че той или тя убива момичето и зачаква. И когато Логето влиза, убиецът го удушва с виетнамския номер. Логето не успява да произнесе дори и звук.

— И след това той или тя се измъква през прозореца на банята с въже — завърши Стик.

— Само че в нашия случай убиецът се е измъкнал нагоре, а не надолу — възразих аз. — И е използвал вратата на съседния покрив, за да не го забележат от земята.

— По всяка вероятност е използвал същия път и на влизане — каза Стик. — Слиза, очиства и двамата, и после по обратния път се измъква.

— Превъзходен план — обобщих аз.

Дъч обмисля чутото в продължение на няколко секунди.

— Даа, съгласен съм с вас. Наистина се иска голям кураж да пречукаш гангстер, докато телохранителите му подхвърлят монети в коридора под тях.

— Даа. Или някоя отчаяна глава — обадох се аз.

— Отчаяна?

— Да. Или е бил някой с кураж по-голям от този на Давид, или някой, който не е можел да си позволи да не го направи.

— Значи в този случай, ако това е бил Нанс, който е изпълнявал поръчка на Чевос, то тогава остават само Костело, Брониката, Стизано, О'Брайън и Коен.

— Брей, че те останали само петима — обади се Стик.

Дъч се облегна на стената с ръце в джобовете.

— Сега е пълнолуние, нали разбирате — произнесе той печално. — Бременни жени помятат, на мъжете им избива чивията.

— Хубава идея — одобри Стик. — Точно това и ще кажем на пресата, че виновно за всичко е пълнолунието.

29. ДИСЪУЕЙ

Прибрах се в хотела и си легнах.

През нощта телефонът звъня няколко пъти, колко пъти, не разбрах. Накрая го поставих на пода, захлупих го с една възглавница, и потънах в мрака. В следващия миг някой се мъчеше да изкърти вратата. Запалих лампата, навлякох с мъка панталоните си, и на прага на вратата открих Панчо Калахън.

— Промяна в плановете — беше всичко, което произнесе.

— А?

— Опитах се да звъня — каза той.

— Благодаря ти — избъбрах аз, докато се довлека до леглото.

— Отиваме на хиподрума — заяви той пестеливо.

— Какво, сега?

— Аха.

— Колко е часът?

— Пет.

— Сутринта!?

— Аха.

— Вторник сутринта?

— Вторник сутринта.

Загледах го с празен поглед. Изглеждаше като току-що изскочил от страниците на модно списание. Сиви памучни панталони, жокейска риза под син памучен блейзър, бледосиня риза, виненочервена вратовръзка с деликатни сиви коне препускащи безцелно по дължината ѝ и шапка на карета, нахлупена наперено над едното му око.

Напомняше точно толкова ченге, колкото и Джон Дилинджър на Уелския принц.

— За нищо на света — простенах аз.

— Денят ще бъде чудесен.

Бях прекалено уморен, за да споря.

— Зашеметяващо.

Точно в пет и петнайсет вече бяхме в една червена спортна кола с индикатори повече от тези в кабината на Ф104 и препускахме във влажната и мрачна сутрин. Прекосихме високия висящ мост, който свързваше острова с континента, и попаднахме в такава гъста мъгла, че не можехме да видим края на платното. Калахън представляваше висок и мускулист мъжага, с високи скули и челюст, която сигурно беше дялана с прав ъгъл. За него обаче денят все едно че беше леко заоблачен, и караше така, сякаш се намираше на междуцатска магистрала. Почвах да си мисля, че цялата банда хулигани беше обзета от суисидален комплекс.

— Мъгляво — беше единствената дума, която успях да изтръгна от него през двайсет и петте минути препускане. Дори не спомена за събитията от предната нощ.

Намали едва когато стигнахме до разклона за Палмето Гардънс, отдаде присмехулно салют на пазача, който трябваше да се взре два пъти, за да го види през мъглата, и паркира близо до конюшните.

— Дръж, сложи си това върху сакото — каза той, връчвайки ми една зелена значка, удостоверяваща, че съм служител от хиподрума. Направих, както ми каза, и го последвах до преградата, която така внезапно изскочи от мъглата, че се блъснах в нея. До този момент единственото, което можех да кажа за хиподрума, беше, че се намира в Джорджия на двадесетина минути път от града, при условие, разбира се, че шофьорът ви беше някой като Марио Андрети.

— Почакай тук — поръча ми Калахън и изчезна за пет минути.

В мъглата е се виждаше нищо, но се чуваха много ясно конско пръхтене, кашляне на мъже, смях и чаткането на копита в земята. Калахън донесе кафе в пластмасови чашки и топли, пресно изпечени понички. Малко остана да го разцелувам.

— Какво, по дяволите, правим тук? — запитах аз с пълна уста.

— Разгриваме тригодишните коне — отвърна той.

— Това ли било? Значи това правим тук посред нощ? Слушаме ги да разгриват тригодишните коне?

— Засега.

— Толкова ли е специална тая работа? Колко често вършат това с тях?

— Всяка сутрин.

— Ти ме бъзикаш.

Той ме изгледа през мъглата и поклати глава.

— Значи не ме бързикаш. Чудесно. Значи ме измъкна от леглото, за да... а... да стоим тук и... да слушаме... просто да слушаме, ей така... едно хергеле жребци да разгрива сутринта.

Калахън се извърна към мен и за пръв път откакто се бе пръкнал на прага ми, се усмихна.

— Отпусни се на течението, авер. Ти вече си тук, дай воля на душата си. Нека сърцето ти се изпълни с поезия.

— Ти какво, да не си някакъв гуру, Калахън?

— В конския смисъл на думата. А и другата причина е, че Дъч иска да научиш нещо за конните състезания.

— Аз не мога дори да го зърна той дяволски хиподром. И не ме наричай авер. Не съм куче, казвам се Килмър.

— Няма проблеми.

Той тръгна покрай преградата и аз го последвах. В мъглата започнаха да се открояват неясни силуети. Съпровождащите ездаци извеждаха конете през прохода в оградата към пистата.

— Това е сутрешната разходка — обясни Калахън. Животните се разкършват. — Той посочи към един великолепен канелен скопен кон, който се дърпаше и подскачаше в края на въжето си. — Дръж под око онова конче там — напъти ме той.

— Защо?

— Това е чудесен кон.

— О.

— Ако нямаш нищо напротив, мога ли да ти задам един въпрос?

— Давай — казах аз.

— Имаш ли някаква представа за конните надбягвания?

В живота си имах само две посещения на хиподром, и двата пъти в Калифорния със Сиско Мацола, който беше безумно влюбен в три неща: семейството си, витамините и залаганията на коне, като не бях много сигурен дали това беше действителното им подреждане. И двата пъти загубих по двеста долара, които не можех да си позволя да губя, като направих най-глупашките залагания. След втория случай Сиско повече не ме покани.

— Мога да различа главата от опашката и горе-долу това е всичко.

— И това не е малко — изрече Калахън, макар че не успя да скрие изненадата си. — А сега си отвори хубавичко ушите. Ще те откряна на тема коне.

Преди да изтече денят вече знаех доста за Панчо Калахън и далеч повече за конните надбягвания, защото устата му не спираше; беше все едно да слушаш поет да описва достойнствата на прелестна жена.

— Първо ще ти разкажа за чистокръвните породи — започна той. — Те не са като другите. Чистокръвните коне са красиви, силни, буйни, темпераментни. Те са независими и горди. Също са и страшно надути, защото съзнават цената си. Всеки жокей, който си разбра от работата, си извежда коня и му говори, обучава го докато го развежда по пистата. Треньорът може да каже на жокея как иска от него да води надбягването, може да отведе коня до бакстреча^[1] или да го пусне до стълба на петте осмини миля или до завоя до сградата на клуба, но веднъж след като вратата се отвори, оттам нататък вече остават само жокеят и конят, и това е.

Слънцето бавно започваше да се издига сред мъглата над близките водни дъбове; чувахме конете, но не ги виждахме, докато изведнъж не ни връхлетяха. Тригодишният скопец беше бурен и игрив, и съпровождащият го ездач си имаше големи главоболия с него. Пръхтеше и замяташе високо глава, като се опитваше да го захване за ръката, докато галопираха в мъглата, обогрени в призрачния пурпур на първите слънчеви лъчи.

Беше повече от прекрасно. Калахън беше прав, около нас бликаше поезия.

Ролята на този тригодишен кон щеше да се окаже далеч по-съдбоносна, отколкото можехме да предполагахме аз или Калахън. Животното носеше името Дисъуей. И специално тази сутрин умираше да препуска.

— Целият направо пращи от страст да хвърчи — отбеляза Калахън. — Всеки чистокръвен кон ври и кипи. Нали си го бива?

Съгласих се, че го бива.

— Конете от чистите породи са тренирани да тръгват с рязък старт още от вратата и да бягат бързо и с равномерно темпо по цялата дистанция, а накрая правят много силен финален щурм, също като плувец, който взема стоте метра под две минути и дваайсет секунди —

каза Калахън. — Животното иска направо да литне, така че се налага да го поуокротяват малко. В противен случай направо ще пощръкле когато усети жокея на гърба си.

Сега вече не тичаха толкова упорито, а подтичваха в тръс сред кълбестата се мъгла, и се разкършваха след нощния отдих. След като го върнаха, той направи още един вял опит да ухапе ездача си, после подскочи настриани и хвърли два къча, след което вече се успокои. След това треньорът му го поведе към стойката за връзване да го оседлаят.

Дисъуей беше прекрасно животно с много мощни предни крака и лъскава гръд, корава като стомана. Мускулите играеха и преливаха под копринената кожа. Калахън се приближи и масажира първо единия, после другия преден крак, след което се върна до преградата.

Нямаше нужда от коментар.

Собственикът беше един къс и набит мъж с поло и хронометър в дебелата си шепа; около шията си беше увесил бинокъл. Казваше се Тибидо. Стоеше с гръб към жокея и хапеше долната си устна. Гласът му беше груб и звучеше така, сякаш извираше дълбоко от гърлото му.

— Окей — изрече той, без да се обръща или погледне към ездача, — хайде да видим на какво е способен. Тръгваш с него от стълба на трите четвъртини.

Ездачът за миг се удиви, но после каза:

— От стълба на трите четвъртини, да, сър.

Хвърлиха седлото върху гърба на коня, като през цялото време му говореха и го успокояваха, и го подготвяха за старта.

— В този момент си струва да ги наблюдаваш всичките тия юнаци — обади се Калахън. — Тия, дето определят хандикапа при състезание, собствениците, треньорите, зяпачите; всички чакат да видят в каква форма е конят днес.

Ездачът поведе животното към пистата, строи го до старта, после се изправи на стремената и се приведе над шията му, смушка го в хълбоците, конят препусна и двамата се стопиха в мъглата. Половин дузина хронометри изщракаха около нас.

Чух го да се приближава далеч преди да профучи покрай нас, пухтящ като локомотив, с громолящи копита. Хронометрите отново изщракаха. Калахън погледна ръчния си хронограф.

И този път нямаше нужда от коментар.

— Хайде да закусим — каза той. — Жокееите вече почват да се пъчат.

Проследих коня с поглед докато го отвеждаха. Ноздрите му бяха широко отворени, ушите щръкнали леко напред, а очите му излъчваха безумен блясък. Започвах да разбирам защо Панчо си имаше едно наум за чистокръвните породи.

— Е, какво мислиш? — запитах го докато крачехме покрай редицата от навеси.

— За какво?

— За цялата тая работа, след което опипа предните му крака, за хронометрите, за кухнята им?

— Бива си го — отвърна Калахън. — Силен е, от добро потекло, краката му са добри, но е куку. Справя се добре само на първата обиколка. Ако залагам, бих заложил на него само за заблуда. Никога няма да стане шампион.

— И ти научи всичко това само като опипа предните му крака?

— Научих всичко това от състезателния му картон.

Върволицата от навеси още не беше свършила, когато се запътихме по един кален път към кафето на жокееите, и в този момент зърнах един тъмносин мерцедес паркиран близо до конюшните. Вътре нямаше никой. Огледах се наоколо, без да го афиширам, но мъглата все още беше доста гъста, за да видя по-далеч от двайсетина фута.

— Старият Дракула и той е тук — отбеляза Калахън.

— Дракула?

— Рейнс. Комисионерът.

— Не ти ли допада? — Изненадаха се от себе си колко ми се искаше Панчо да каже „не“.

— Пипа много здраво. Щях да го харесвам доста повече, ако във вените му течеше кръв. Студенокръвно животно. Ей там онази жена е съпругата му.

Това ме свари съвсем неподготвен. Мигновено се завъртях и зърнах силуета на Доу в мъглата, допряла лице до муцуната на един кон в конюшните. И в този момент мъглата се сгъсти и я скри от погледа ми.

— Хайде да ходим в кафето — обади се Калахън. — Ще вземем нещо за хапване и ще послушаме жокееите и тренъорите.

Почти не го познавах, но той се държеше като човек, който си има нещо на ума.

Мъглата вече бе започнала да се вдига и контурите на кафето изпъкваха в сумрака, продълговатото и ниско здание облицовано с дъски. Закусвалнята представляваше една много приятна и ярко осветена зала, дъхаща на прясно кафе и закуски. Половината места вече бяха запълнени от персонала на хиподрума: жокеи, треньори, собственици на коне, мерители на хандикапа, придружаващи ездачи, стюарди. Единствената тема на всички разговори бяха конете. Ако някой споменеше името на Талиани, щяха да го попитат в кое надбягване е взел участие и кой е бил жокеят му.

Останах близо до Калахън, поръчах закуска, от която би преял и пристанищен хамалин, и се заслушах. Калахън се чувстваше сред тия хора като риба във водата. Разговаряше едновременно с мен и още цяла дузина посетители.

— Оня дребният момък с ястребовия нос и празните очи, това е Джони Гейвилан. Многообещаващ жокей беше, ама преди две години се изтърси много лошо в Делрей. Стана треньор.

Или пък:

— Оная буца с палтото и шапката е Уили Часовника, хандикапърът на хиподрума. Работи тук и задава началните условия за всяка гонка. Знае за конете повече от създателя им и е по-честен даже и от него...

Или:

— Онзи юнак с червения пуловер, дето няма и косъм по каската, това е Чарли Ентуисъл. Страхотен коневъд е. Започна като треньор, после спечели на покер един кон на име Джастабаут. Отначало всички го взеха за най-големия майтап, защото стария Джастабаут беше най-грозното животно, някога създавано от Бог. Нямаше и един зъб останал в устата си. Въртеше се около заградената ливада и скубеше трева с беззъбата си уста, а отпред изглеждаше кривокрак. Хората идваха до него, плезеха му се, замеряха го, присмиваха му се. Бяха го кръстили Беззъбия Ужас, и изглеждаше така, сякаш и най-големият дебелак ще го надбяга на пистата.

— Всички взеха на подбив Чарли Ентуисъл. Оказа се обаче, че единственото нещо, за което Джастабаут наистина си го биваше, е бягането. Братко, това същество не бягаше, а хвърчеше. Вече се беше

прибрал в бокса, а останалите животинки още не бяха пресекли финала. Би всички рекорди, накара повечето жокеи да се преквалифицират в неделни учители, и напълни джобовете на стария Чарли Ентуисъл.

Калахън ме изгледа и се усмихна.

— Това са конните надбягвания.

Вече привършвахме закуската и си допивахме кафето.

— А сега да се залавяме на работа — каза той и се преместихме в другия край на залата с чашите си в ръка.

[1] Backstretch — далечният прав участък, противоположен на хоумстреча при една овална писта за конни надбягвания — Б. пр. ↑

30. ВЪЛШЕБНИТЕ РЪЦЕ

— Само слушай — инструктира ме той, макар че за последния половин час не бях успял дори да се прокашлям.

— Всеки ден от сезона Уили Часовника оценява трите най-добре представили се коня във всяка гонка и задава началните условия. Решението му е задължително за програмата и никой не смее и да продума. Разбира се, стопроцентови гаранции няма, но това няма никакво значение. Жокеите открай време всички му имат зъб. Той може би е най-добрият хандикапър в бизнеса, но това е една дяволска и неблагодарна работа.

— Защо?

— Защото фаворитите повече губят, отколкото печелят. Или имат проблеми докато ги измъкнат от боксовете, или пък попадат в задръствания в бакстреча и не могат да се измъкнат. И в тоя момент се появява някой тарикат, който залага тридесет към едно и комарджиите реват в един глас, че „гонката била нагласена“. И всеки е готов да линчува стария Уили.

Седнахме до дребния мъж с квадратното телосложение, приближаващ шейсетте, с лице от пергамент, който носеше едно и също палто зиме и лете, с черна шапка, нахлупена ниско над очите му. Бинокълът му беше голям колкото него. Не беше от словоохотливите и беше много грижовен към бележника си, в който драскаше всичките си забележки.

Изгледа ни подозрително изпод козирката на шапката си, разпозна Калахън и го дари с нещо, което по неговите стандарти сигурно минаваше за усмивка, а на мен показва зъбите си.

— Това е Джейк, Уили — каза Калахън. — Наше момче.

Уили изгрухтя нещо и се върна на закуската си.

— Кой се представиха добре? — запита го Калахън.

Дребният мъж повдигна рамене и продължи да яде. Отпихме си от кафето докато Калахън поглъщаше залата с очи. По едно време ме сръга и кимна към един дребен и мършав момък, явно жокей, който

влезе в ресторанта и седна в един усамотен ъгъл. Новодошлият наглед нямаше повече от петнадесет години и сигурно нямаше да има повече от петдесет килограма с мокри дрехи.

— Джинис Гърл изглежда добре в петата обиколка — произнесе накрая Уили, и замлъкна за още пет минути. Калахън търпя, но накрая се обади: — А за Дисъуей какво ще кажеш?

Уили го изгледа с крайчеца на окоото си.

— Имаш нещо наум ли?

— Просто ми беше интересно — повдигна рамене Калахън. — Нали си спомняш как проспа среща в неделя.

— Изглежда добре.

Още няколко минути минаха в мълчание.

— Тая сутрин си го биваше: хлопна на 3 минути и 22 секунди. Не е лошо, защото го пуснаха на три четвъртини, а той обикновено бяга най-здраво на среща...

Уили преглътна едно препечено парче хляб и го заля с глътка кафе, потърси нещо в ъгълчето на устата си с показалец и добави:

— По-късно през деня обикновено на пистата става по-напечено, може да се поразкърши малко. Сега в момента бих казал, че макар и да не е много сигурно, но може да финишира след Полка Дитс, който беше малко изнервен на разгриването.

— После ще си поговорим пак — обеща Калахън и се дръпнахме настрани.

— Хвана ли всичко? — запита ме той когато вече се отдалечихме на значително разстояние от Уили.

— Мисля, че да — отвърнах. — Ако конкуренцията е силна, Дисъуей по всяка вероятност отново ще се провали на среща. Ако обаче няма силни съперници, може да заеме второ място.

— Много добре. Обучението ми има ефект.

— Я ми кажи за онзи момък, заради който ме сръга. Какво представлява?

— Това е Скуут Импастейтоу. От Луизиана. Започнал да се състезава на дистанция четвърт миля когато бил на тринадесет години. Прехвърлил се на чистопородните коне когато станал на шестнайсет, ако повярваш на акта му за раждане. Кален жокей е, има страхотни крака, вълшебни ръце, и е най-малко на дваайсет години.

— Много впечатляващо — проговорих аз. — Само не разбрах защо ме сръга.

— Той яздеше Дисъуей в неделя — отвърна Калахън и се запъти към дребното момче.

Скуут Импастейтоу беше жокей в детско тяло, с глас, който сякаш още не беше решил дали да мутира или не. В момента можеше да държи ниските партии в някой детски църковен хор. Но ръцете му бяха като от стомана.

— Здравейте, мистър Калахън — каза то когато седнахме до него.

— Как вървят, Скуут? — запита Калахън.

— Горедолу — отвърна младокът. — Нали знаете как е — някои дни дори и не си струва човек да се разкарва дотук.

— Още ли те е яд заради гонката в неделя? — запита го Калахън. Опитваше се да измъкне информация. Не знаех чак толкова много за конните надбягвания, но можех да усетя винаги когато хвърляха въдицата.

Момчето се изкикоти.

— Коя по-точно? — отвърна то с въпрос. — Четири пъти яздих и четири пъти останах с пръст в устата.

Изглежда познаваше добре правилата на играта.

— Може да е била някоя дреболия, нали знаеш, може да си ги управлявал малко по-различно от обикновено и те са се ядосали. Нали ги познаваш чистокръвните каква стока са.

Малчуганът гръмко се изхили.

— Е, би трябвало.

Той изля половината си чаша кафе в една празна водна чаша и наля сметана в кафената чашка докато накрая кафето му започна да изглежда като течен шоколад, така както само жителите на Ню Орлийнс обичат да го пият.

Добави още захар и продължи да говори докато го разбъркваше.

— Веднъж в Белмонт яздих Фанси Дан, който от два сезона имаше петдесет победи, просто не можеше да загуби. Залаганията за него бяха като за фаворит, три към две. Камбанката звънна, вратата се отваря, а той си стои на мястото! Шибам го с камшика, ритам го с всичка сила, псувам го като хамалин, накрая взех да го увещавам. Не

ще и не ще, стои си като препариран и души тревата. И доколкото знам, още си стои на същото място.

— И какво стана с Дисъуей?

Въдицата беше заметната отново.

— Реши да си зареже работата — повдигна безцелно рамене той.

— Изскочи от преградата номер три като някой боен кораб и води цялото хергеле по целия бакстреч; после приближихме клубната сграда и изведнъж го усещам как се отпуска под мен. Миднайт Стар ни задмина така, сякаш бяхме спрели да зареждаме на някоя бензиностанция, после ни задминаха и половината останали коне. Предполагам, че изведнъж му е домъчняло за вкъщи. През цялото време му ревах на ушите да не заспи.

— Как изглеждаше на сутрешното разгриване?

— Отлично. Не беше много нервен. Тича добре. Две десети над обичайната му скорост.

— Е, тоя път поне е излязъл от преградата — отбеляза Калахън.

— В неделя просто беше някакъв кошмар. Изглежда всеки кон, който яздя, изведнъж го сграбчва носталгията. Е, нали казвате, че такива били чистопородните.

В този момент пристигна закуската му. Пържола, три яйца и овесена каша, и той омете всичко. Чудех се как е останал толкова дребен. Калахън продължи да замята въдицата.

— Днес на него ли си?

— Не. Вече не съм. Хванах се с друг кон. Чигър Байт.

— И защо така?

— Сдърпахме се със Смоуки. След гонката се нахвърли върху мен и зарева, че съм бил отпуснал Дисъуей твърде рано. Накрая му казах: „Хей, не бях аз, а мистър Тибидо.“ и той ме изгледа така, сякаш си помисли, че го премятам или нещо такова. На кой ли пък ще му е притрябвал тоя боклук? Собственикът му казва да го пуснем на пет-осми миля, и аз го пуснах на петте-осми. — И той пак се изсмя. — Сигурно си е помислил, че прътът на седемте-осми миля е финишът. — Продължаваше да говори и яде едновременно. — Не е кой знае каква голяма изненада. По дяволите, бяхме го обсъждали и преди. Мистър Тибидо искаше да опита смяна, като го пусне на петте-осмини миля вместо на стреча, и да увеличи бързината му с две десети.

Нямаше абсолютно нищо друго останало за среща. Пък и ми е принцип да не споря със собствениците.

— Значи не си бил съгласен с Тибидо, така ли?

— Не чак дотолкова, че да вдигам шум. По дяволите, идва точно преди да стартираме, казва ми да го пусна на бакстреча и това и направих. Аз така разсъждавам, след като искаш да направиш промяна, защо да я правиш, когато си фаворит? По-скоро бих изчакал докато слезем от списъка — така няма да загубим нищо.

— Е, може да е имал някакви съображения.

— След това идва, казва, че много съжелявал, и ми дава два стотака, да компенсирам загубите. „Направих грешка“, само това ми казва.

— Тая сутрин накара съпровождащия ездач да го пусне отново на трите-четвърти миля — изрече небрежно Калахън докато бъркаше кафето си.

— Дисъуей е маргинал. Пусни го с цяла група суперпарчета и той като нищо ще излезе трети, ако е в настроение, разбира се, а това означава да е валяло и пистата да е мека. Само му дай малко кал и гледай каква вихрушка е, ще доприпка пръв на финиша.

— Тибидо би трябвало да го хандикапира малко по-добре.

— Мистър Тибидо се старае колкото може, да ти кажа, като се надява конят да покаже малко по-голям хъс. Да ти кажа правичката, това животно бяга най-добре на среща, така си мисля аз. Хич и не помисля да мори на последните три осмини от милята. Освен това набляга повече на левия преден търнак.

— Кога наблягаше повече на крака?

— Веднага след гонката. Сигурно е попаднало някакво камъче в подковата му. Казах за това на Смоуки.

— Е, желая ти късмет днес — каза Калахън и се измъкнахме навън.

Мъглата се беше разнесла, откривайки един чудесен ден с прохладен ветрец под едно безоблачно небе.

— Това сигурно ти прозвуча като китайски.

— Схванах повечето. Само не разбрах накъде клонеше целият ви разговор.

В момента, в който заобиколихме кафето, пред нас се разкри в цялото си великолепие хиподрумът и аз подсвирих.

— Впечатляващо, а? — обади се Калахън.

Впечатляващо беше слаба дума.

Комплексът се беше разпрострял пред нас под сутрешното слънце, бяла сграда обрамчена от зелена гора. Беше съставен от три тераси с куполи във всеки край, и едно стъклено клубно здание, простиращо се от единия край на връхния етаж до другия. Архитектът беше построил сградата по подобие на Саратога и другите вековни хиподруми. Изглеждаше така, сякаш се намираще на мястото си най-малко от петдесет години. Имаше градини с насадени азалея, които му придаваха цвят, и гигантски дъбове, застанали като стражи по ъглите. Явно голямо внимание е било положено при отстраняването само на онези дървета, които не са се вписвали в общия ансамбъл. На паркинга дори имаше дървета, които пробиваха покрива му. Гледката беше наистина зашеметяваща и трябваше да призная, че тя наистина беше като почит към делото на Хари Рейнс. Прозорците на клуба блестяха на сутрешното слънце, а във вътрешния двор тревата беше изумруденозелена.

— Страхотно!

— Доста работа са свършили — съгласи се Калахън.

Мерцедесът бе изчезнал.

Реших да кова желязото докато е горещо.

— Защо се интересуваш толкова от Дисъуей?

— В неделя на третата гонка финишира втори.

— Това само късмет ли е или има и нещо друго?

— Спомняш ли си записа от неделя вечерта?

— Може ли някой да го забрави?

— Забравил си нещо от него — отвърна Калахън. — Талиани и Стинето бяха заложили на четвъртия кон от третата гонка.

— Още не мога да схвана накъде биеш.

— Четвъртият кон беше Миднайт Стар. Стартира като фаворит номер две, осем към едно, спечели, изплатиха се големи пари. Фаворитът беше Дисъуей. Не беше нагласено да спечели Миднайт Стар, а да загуби Дисъуей. Няма логика за други варианти. В неделя всичко му беше наред, пистата беше размекната, а полето меко, стартира като фаворит пет към две. Финишира осми.

— Осми!

— Случва се и в най-добрите семейства.

— Значи цялата работа е била да се забави Дисъуей, така ли?

Калахън кимна.

— Миднайт Стар финишира пръв, изплати 46,80 долара. Значи ако си заложил на Миднайт Стар, получаваш по 46,80 за всеки два долара, които си заложил. Само си помисли — залагаш едно бонче, и гушваш 23 400 гуцера; добра надница за един ден, а? Като се замисля, Дисъуей в неделя не е имал само лош ден.

— Ами ако Миднайт Стар беше имал лош ден?

— Това е конно надбягване — каза той ухилен.

— Как са го направили? Искам да кажа, как са го накарали да загуби?

— Има много начини. И легални също.

— Мислиш ли, че и жокеят има пръст в това?

— Възможно е, макар и малко вероятно. Скуут не долюбва много Тибидо или собственика. Той е прямо момче; ще ми се да не е той.

— А треньорът?

— Смоуки ли? Може и той да е, макар че пак не ми се вярва; много беше ядосан, защото си мислеше, че момчето го е пришпорило коня твърде рано. Не е знаел, че Тибидо му е наредил така.

— Значи остава собственикът?

— Така изглежда. Работата е там, че Талиани е знаел. И го опукаха само след два часа. Може и да няма връзка, но си мисля за възможностите.

— И сега какво ще правим, да ходим при Рейнс?

— Не можем. Подслушването е нелегално. Дъч не може да си позволи някой да го научи. Няма никакъв запис, всичко това са наши предположения.

— Значи да му сипем пепел?

— Аз никога не сипвам пепел — изрече той със зловец глас. — След като веднъж се е случило, значи може и да се повтори всеки момент.

31. ПОКАНА

Беше ми дошло до гушата от хиподрума и жадувах да се прибера час по-скоро в града. Имаше много следи които, се нуждаеха от обстоен оглед, а аз изведнъж се почувствах в някаква яма. Наближаваше обед, така че казах на Калахън, че трябва да направя няколко телефона и после да взема такси до града.

— Стик е тръгнал насам — каза той. — Ще бъде на задната врата след петнайсет минути.

— Откъде знаеш това? — запитах изненадан, като се зачудих дали и не беше телепат наред с многобройните си останали дарби.

— Уредих го снощи — отвърна той и добави с обичайния си кодиран стил: — Чакай ме в клуба. Бай.

— Благодаря ти за обучението.

Калахън ме оглежда преценяващо известно време и после кимна.

— В четвъртък следобед Дисъуей пак ще бяга. Би трябвало да сме тук.

— Значи се уговорихме.

Той понечи да тръгне, после се извърна и ми подаде ръка.

— Ти си стабилен — изрече той. — Обичам хората, които умеят да слушат. Мислех да не се окажеш от всезнайковците.

— Това, дето не го знам, може да запълни програмата на цял университет.

— Ти знаеш много — каза той, обърна се и тръгна през вътрешното поле към сградата на клуба.

Тръгнах да търся телефон да проверя дали няма съобщения за мен в хотела. Вече под ярката слънчева светлина взех да размислям за изминалата нощ. Ставаше ясно, че някои от позвъняванията са били от Дъч. Чудех се кои ли може да са били на Доу.

Чух гласа ѝ тъкмо когато минавах покрай конюшните.

— Джейк?

Гласът ѝ се разнесе от един от боксовете. Втрених се, но не можах да видя нищо. Предпазливо пристъпих навътре. Чух един кон да

пръхти и да бие копито в пода, в ноздрите ме блъсна силен мирис на сено и конски тор. Очите ми бавно привикваха към сумрака на конюшната след яркото слънце.

— Да не ти отслабва зрението с годините?

Гласът ѝ прозвуча точно зад гърба ми. Извърнах се. Беше застанала на прага, със слънчев ореол около тялото си, също като призрак. Очите ми постепенно открояваха подробностите. Цялата беше натъкмена в бричове за езда, викторианска блуза с черна панделка около шията ѝ, и малко черно бомбе. Двайсетте години се стопиха за миг, сякаш никога не бяха изминавали. Тя отново беше на осемнайсет, облечена в същия костюм, почесваща се по бедрото с камшика за езда. Коленете ми започнаха да се подгъват и в двете посоки. Като на ученик преди първия му танц.

— Можеше да се обадиш — укори ме тя, сякаш скастрияше някое дете загдето е откъмнало няколко сладки без разрешение.

— Завъртя ме шайбата.

Тя пристъпи до мен и много нежно прокара върха на камшика по очертанията на брадичката ми и после по шията, като спря точно там, където в ямичката биеше пулсът ми.

— Виждам как бие сърцето ти — каза тя.

— Нито за миг не съм се съмнявал в това.

— Можеш ли да ми простиш?

— Да ти простя какво?

— За онова преди дваайсет години?

— Няма нищо за прощаване — излъгах аз. — Такива неща се случват и в най-добрите семейства.

Тя бавно поклати глава и пристъпи още по-близко до мен.

— Не — изрече тя, — има толкова много неща за прощаване. Много за забравяне, ако можеш да забравиш такова нещо.

— Какво нещо?

— Знаеш за какво говоря — изрече мъгляво тя.

— Виж, Доу, аз...

Тя допря върха на камшика до устните ми и не ми даде да довърша.

— Моля те, не казвай нищо. Страхувам се, че ще кажеш нещо, което не искам да чуя.

Не знаех как да отговоря на това и си останах така, като някакъв глупак, хилех се неловко и се чудех дали не може някой да ни зърне отвън. Но дори да можеше, това явно не я притесняваше особено. Тя пристъпи още по-близо, протегна ръка и притисна врата ми отзад с камшика си за езда, след това го хвана с двете си ръце и ме придърпа към себе си. Устните ѝ леко се приотвориха, а очите ѝ се превърнаха в тесни цепки.

— О, Господи, толкова съжалявам — прошепна тя. — Никога не съм и помисляла дори да ти причинявам болка. Не знаех, че Шефа ти е написал онова писмо докато Теди не ми каза. Ти просто престана да пишеш и да се обаждаш, сякаш умря.

— Телефонът работи и в двете посоки — чух с изненада да произнася устата ми и си помислих „Затваряй си плювалника, идиот такъв, изиграй го докрая. Остави я да говори. Цели двацет години си бълнувал за този миг, не разваляй всичко именно сега“.

— Гордост — произнесе тя. — Ние всички си имаме своите грехове. Това е един от най-лошите ми. Искях да ти пиша, и тогава Теди ми каза да те оставя на мира. Каза, че си преживял достатъчно. Моля те да ми простиш, загдето съм била толкова глупава.

Дивях се дали наистина си вярваше, че човек може с толкова лека ръка да зачеркне двацет години от живота си. Казваш „Прости ми“ и толкова. Дали беше толкова уверена в уязвимостта ми? Бронята започна да се изхлузва по тялото ми, но тя пристъпи още по-близо, само на шест инча, и нежно поклати глава с пресекнат дъх.

— В живота ми никога няма да има друг като теб. Никога. Разбрах го още в мига, в който те загубих, също както проумях, че снощи няма да дойдеш.

— Откъде разбра това? — запитах я с дрезгав и несигурен глас.

— Защото не го заслужавам — изрече тя и устните ѝ затрепераха. — Защото толкова много ми се искаше да дойдеш и...

— Хей, по-полека — произнесох аз, поставяйки пръст на пълните ѝ устни.

Какво ставаше тук? Къде бяха изчезнали всички онези решения, които бях взел предната нощ? Нима бяха достатъчни само някакви си две или три минути старият Килмър да се просне на гръб и да размаха крачетата?

Да, бяха предостатъчни.

И тогава тя притвори очи, а устните ѝ се разтвориха широко, тя се притисна в мен и всичко си беше пак както в ония дни. Изгубих се в устата ѝ, усетих пробивния ѝ език да опипва почвата, и отвърнах със същото. И тогава я сграбчих в прегръдките си, като се с мъка се съдържах да не я строша. Усещах коляното ѝ да се търка о моето, дочух шума от изронения на пода камшик за езда, усетих ръцете ѝ да се плъзгат по гърба ми и да ме притискат още по-плътно в нея.

И всичко онова, което бях подготвял да ѝ кажа през всичките тия двайсет години излетя в миг от главата ми. Обвиненията, въпросите, които щяха да прочистят тъмните ъгълчета на съзнанието ми. И всичкият ми гняв в миг се стопи. Плъзнах на свой ред ръце по гърба ѝ я притиснах към себе си.

— О, Джейк — изрече дрезгаво тя, — ако знаеш само как ми се иска да можеше да се върне онова лято. Така ми се иска да можехме да се върнем двайсет години назад.

Не го ли искаме всички; сигурно би било прекрасно. Но не го изрекох на глас.

— Забрави всичко — избъбрах аз, без да отделям устните си от нейните. — Няма нищо за прощаване.

— О, Джейк, искам всичко да бъда както тогава — изрече тя с устни долепени до моите. — Ела довечера. Моля те, ела. Не ме оставяй пак сама.

И без да мисля за нищо повече, аз прошепнах:

— Да.

И знаех какво правя. Знаех, че ще отида, а Дъч, всичките му там проклети Талиани, мерки за безопасност, уязвимост и още какво ли не можеха да вървят по дяволите. Щях да отида, защото исках да отида, и защото това беше моето възнаграждение за всичките тия двайсет години. Повторих го. И още веднъж. И пак И пак.

— Да... да... да...

32. ДЯВОЛЪТ ОТНОВО ИЗЛИЗА НА СЦЕНАТА

Първият човек, когото видях на излизане от конюшните, беше Стик. Беше се облегал небрежно на страховития си черен понтиак и гледаше право в мен. Тя беше само на две крачки зад мен, застанала вътре в бокса, но въпреки това се виждаше ясно. Изражението на лицето му не помръдна; той просто отмести поглед, извади цигара и я запали.

— После — изрекох спокойно, аз без да се обръщам и закрачих право към колата. Стик беше сменил оваления си костюм с чифт оръфани джинси, мръсни маратонки и черна фланелка с къси ръкави; кафявата федора пак си стърчеше върху главата му.

— Прости ми, ако съм закъснял — произнесох аз, гледайки право през предното стъкло.

— Има и по-важни неща — отвърна той, докато направи завой и насочи към входа на хиподрума.

Няколко минути минаха в тишина докато накрая не издържах:

— Не беше каквото си мислиш, че си видял.

— Не видях нищо.

— Виж, с нея се познаваме от много отдавна. Не е кой знае какво.

— Не било кой знае какво. Направо ме убиваш.

— Не е кой знае какво!

— Джейк, това мен изобщо не ме засяга — каза той. — Не знам, не чух, не видях, това съм аз.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Това е поговорка. Хей, не е необходимо да бъдеш толкова чувствителен, човече. — Той направи малка пауза и после продължи. — Свалям ти шапка за начина, по който събираш информация. — И се заля от смях. Започнах да се стягам, но той се извърна към мен и ми намигна. Напомняше ми за Теди. Вече бях готов да чуя и „Младок“ на края на изречението. Избухнах в смях.

— По дяволите — изрекох.

— Толкова ли е важно това за теб?

— Не знам — произнесох с отвращение. — Това е просто една от топките, с които жонглирам.

Останах изненадан колко лесно излязоха думите от устата ми.

— Е, ако искаш да чуеш мнението на един аматьор, не захвърляй тази топка.

— Съпругът ѝ е шибаният комисионер за хиподрума.

— Знам кой е шибаният ѝ съпруг — изкикоти се той. — Всеки, застоял се в града за повече от петнайсет години, знае кой е съпругът ѝ.

Последва нова пауза, след която той отново се разкикоти.

— Трябва да ти призная, Джейк, че наистина се прекланям пред стила ти.

— Няма нищо общо с работата — заявих му аз. — Това е една стара лична история. Нещо, не завършило както трябва.

— О-кей — каза той, проточвайки поне пет минути „о“-то. — Е, радвам се, че този път я завърши както трябва.

— Не се прави на тъпанар — изръмжах.

— Защо не поговориш за това?

— Не искам да говоря за това.

— Същото като меланхолията е. Знам го.

— По дяволите, Стик, стига.

— Готово — отзова се той и спря. Аз обаче не спрях. Той беше прав; трябваше да се разтоваря.

— На времето, когато бях... много млад... ми се мярна една мисъл да се ожения за нея. Мислех си, че си е в реда на нещата, една от моите по-специални грешки.

— Да се ожениш за нея, а. По дяволите, човече, ти наистина си имаш проблеми.

— Това не е проблем.

— Хей, този пред теб е Стик, приятелче. Можеш да ми хвърляш колкото си искаш прах в очите за разните му там неща, дето не си завършил както трябвало, но не ме убеждавай, че това не било проблем.

— Не е проблем — натъртих аз. Прозвуча ми повече сякаш се мъчех да убедя себе си, а не него.

— Джейк, никога не е проблем да се навреш между шамарите, проблемът е как да се измъкнеш от тях.

— Отдавна съм се измъкнал. Сега се мъча да не се навра отново.

— О, това ли било?

— Да!

— Ти имаш наистина уникален подход — изрече той и след няколко секунди запита: — Още ли я обичаш?

— Върви по дяволите.

— Няма да вървя по дяволите.

Въздъгнах.

— Не знам. Може би съм влюбен в представата си за нея. Може би досега не съм успял да се отърва от любовта си към нея. Още не съм го проумял.

— Кога ще се срещнеш пак с нея?

За миг изпаднах в паника да не съм се раздрънкарал повече, отколкото трябва. Пристъп на старата параноя.

— По кое време довечера ще се срещнеш с нея? — повтори въпроса си той.

— Кой казва, че имам довечера среща с нея?

Той ме стрелна с откачената си усмивка.

— В девет — изломотих аз.

— Имаш ли нужда от прикритие?

— Не ставай смешен.

— Нямах предвид това, Джейк — изрече той сериозно. — Искам да кажа, искаш ли да те прикривам? ДА държа под око мястото на срещата ви, за да се уверя, че никой не иска да ти пръсне черепа? Това, което искам да ти кажа, е че съм с теб. Каквото и да означава това за теб. Надявам се всичко да мине нормално.

Бях трогнат от неговата загриженост. В Стик имаше много от Теди. Но аз бях нащрек към него. Бях нащрек към всички. Бях отстъпил две крачки назад. Първо се бях открил на Доу, а сега на Стик. Отдалечавах се от укритията си. Тази мисъл ме хвърли в истинска паника.

— Не трябваше да се връщам в тоя шибан град — изсумтях накрая.

— О, стига — изрече той. — Тогава нямаше да се запознаеш с мен. Аз съм вълшебникът, приятелю. Само като махна с ръка и

невъзможното става възможно.

— Къде сме се запътили? — запитах аз решен да променя темата.

— Градските докове.

— Какво има там?

— Подготвили сме ти една изненада.

— Кое сте тия „Вие“?

— Аз и Сапата.

— Е, тогава опитай се да не вдигаш над деветдесет, моля те.

— Моята приятелка тук се чувства доста зле под деветдесет — захили се той, потупвайки волана.

— Много лошо за нея — казах аз. — Защото пък аз се чувствам доста зле над деветдесет. Какво става на градските докове?

— Ловците на стриди разтоварват там улова си — отвърна той, сякаш това обясняваше всичко. Реших, че е по-добре да се оставя да ме изненадат и потънах в мълчание.

Той зави надясно по Фронт Стрийт и подкара бавно към крайбрежието. Още в първите два квартала видях шест курви, работещи по двойки. Две си бърбеха с един много приятелски разположен полицаи, чиито ръце опипваха подред задниците им докато през време на разговора им друга двойка се пазареше с двама мъже на средна възраст в кола с айовска регистрация; а третата двойка изскочи внезапно пред колата ни, за да привлече вниманието ни. След това вече загубих всякакъв интерес.

— Реших да направя една обиколка. Това е сценичен маршрут — обади се Стик, докато покрай нас се точеха заведения със стриптийз, магазини със секс-артикули и порнокина. — Мислех, че ще ти е интересно да го зърнеш на светло.

— Значи това представлява в крайна сметка Америка — произнесох аз. — Петдесетгодишни момчета, кръшнари от жените си, в кола на старо заместват Бънкър Хил. Какво ли се е случило с Бийвър Клийвър и всемогъщия татко, и дните когато у дома царуваше паника дали Рики ще остане без бензин с шевролета на Нелсънови?

— К'ъв е тоя Бийвър Клийвър? — заинтересува се той със саркастичен глас.

След като се нагледах, той свърна от Фронт Стрийт, изви два квартала на север и пое на изток по Оушън Булевард. Движението

беше много слабо и палмите и азалеите покрай платното почти не помръдваха. На дневна светлина беше далеч по-красиво, отколкото нощем под уличното осветление.

Температурата беше скочила, а влагата във въздуха беше повече от досадна. Карахме със спуснати стъкла към моста за Тандърхед Айланд. От океана ни делеше още цял остров, но аз вече усещах хладния му дъх.

Спомнях си Огълторп Каунти отпреди двацет години, и как карах по двулентовото шосе с битумна настилка през топлите летни нощи. Областта се простираше върху десет или единайсет острова и хората излъчваха онази бясна гордост, която изглежда всички островитяни притежават, независимост, която, предполагам, идва от живота им извън материка. Островитяните, които познавах, не даваха пет пари какво си мислеха или правеха останалите. Караха я, както си знаеха.

— Знаеш ли, години преди да разрешат алкохола в този щат, напитките се сервираха свободно на баровете в това графство — казах му аз. — Наричаха го свободния щат Огълторп.

— В ония дни да нарушиш закона е било наистина вълнуващо изживяване — забеляза той. — Вероятно оттам е тръгнала и властта на Титан.

До този момент никога не бях се замислял върху това, но Стик вероятно имаше право. Ето откъде беше започнал патронажът. И един Господ само знаеше докъде може да стигне.

— Какво мислиш за Титан? — запитах аз.

— Най-коравото седемдесет и пет годишно копеле, което някога съм познавал — изрече той недвусмислено.

Двацетте години бяха преобразили Тандърбърд Айланд, превръщайки го от една пустиня изпълнена с блата и мочурища, в кошмара на жилищните комплекси; голи и бели триетажни монолитни сгради се редяха покрай реката на север, докато в южна посока блатата и мочурищата бяха пресушени, земята почистена и залята с бетон. Взорът почти никъде не можеше да открие и дръвче за цял, само стомана и бетон, и мачтите на дузини риболовни кораби, разхвърляни по водната шир.

Чудех се кой ли си е натъпкал джоба до пръсване когато са погубвали това късче от рая.

Стик прекъсна горчивите ми размишления.

— Направих разпечатка от компютъра на военните досието на всички от Триадата, които са били във Виетнам — каза той. — Костело е прекарал почти шест седмици в Сайгон по някаква юридическа работа. Останалото време е излагал на опасност задника си в Уошингтън. Адютант на генерал. Голяма клечка. И двама от горилите им са служили там. Но Харви Нанс — това е истинското му име, Харви — е съвсем друг случай. Изкарал е две години във Виетнам. Бил е в СРБЧ, базата им е била в Дау Тянг. Знаеш ли какво представлява СРБЧ?

— Ловци на глави — кимнах аз.

— Знам, че ще ти прозвучи доста странно, но аз още изпитвам онова странно чувство към всеки, който е воювал във Виетнам. Нали знаеш, онова взаимно чувство. След време така свикваш с човека до рамото ти, че е достатъчно само да почне да казва нещо, и ти можеш да му довършиш изречението. А когато изпитва болка, тя се предава и на теб. Също както и ти сега.

Знаех какво имаше предвид. Веднъж, малко след като се бях върнал от Виетнам, бях в Сан Франсиско и отидох на кино, и на излизане видях един момък седнал на стъпалата. Имаше „закачалки“ чак до чак до рамото си и не мисля, че някога бях виждал толкова много ордени, а той си седеше там и ревеше толкова силно, че подсмърчаше. Хората го подминаваха и само го изглеждаха, като си мислеха, че може би е превъртял. Е, може и да беше, той имаше това право. И аз седнах до него и го прегърнах през рамото, а той ме изгледа и само каза „О, Господи“ и така проседяхме дълго време и накрая той се изправи и ми благодари и излязохме от киното. Всеки си тръгна по пътя, така че знаех отлично какво има предвид Стик.

Беше прав, болеше ме.

— Човек много бързо губи връзка с действителността — казах аз. — Първият път, когато влязох в битка, хеликоптерите ни откараха в Ю Мин Форест. Това беше зона без бойни действия. Същия ден следобед Б-52 бяха изравнили областта със земята, и по едно време видях един старец, подпрял гръб на една оцеляла по чудо стена да притиска крака си към гърдите така, сякаш се боеше, че някой може да му го открадне. Беше целият в кръв, и си стискаше крака. Беше може би някъде към шейсет, шейсет и пет годишен, прекалено стар, за да

причини зло на когото и да било. И тогава в главата ми настъпи пълна бъркотия, Господи, тук сигурно гъмжи от откачалки. Тия, дето управляват войната, трябва да отидат да им пренавият мозъците.

Стик кимаше на всяка моя дума.

— Това беше последното изпитание, проклетият му Виетнам — съгласи се той. — Голямото състезание. Проклятие, от деня, в който сме се родили, непрекъснато ни пробутват тая басня за войната и мъжеството. През целия живот ни я набиват в главите. Най-шибаната басня за войната. Да бъдем герои, чудесно, само дето във Виетнам няма такива. Беше само едно гигантско осирене с безброй загуби на личен състав.

— Това ли ти се искаше, Стик? Да бъдеш герой и да те посрещнат с парад?

Той се изсмя.

— Щеше да е чудно някой да направи такава оферта.

— Никога не разбрах за какво беше цялата тая мръсотия — казах. — Това му е най-лошото.

— Цялата тая мръсотия им беше необходима, за да ни внушат чувството за вина.

Знаех какво искаше да каже. Отпървом си страшно развълнуван, че си все още жив, докато всички оставали около теб са мъртви. Не искаш да си го признаеш, но е така. Чувството за вина се настанява по-късно. Така беше и с Теди.

— Така или иначе, но ти се отърваваш от чувството си за принадлежност към съсловието още в мига, в който някой от тях стреля по теб. Това е част от играта.

— Не исках да сменям темата на разговора — отвърна Стик. — Цялата работа е там, че съставът на СРБЧ беше изцяло само от негодници, а Нанс е един от тях.

— Защо се интересуваш толкова от Нанс?

— След малко ще ти покажа.

Той пресече Оушън Булевард точно преди да стигнем моста за Оушънбай Айланд и плажовете. Доковете бяха чисти, добре поддържани, бетонни кейове, простиращи се на няколкостотин фута покрай реката. Беше още рано за ловците на стриди. Имаше само една лодка, която разтоварваше. Беше погребално черна, с мрежи нагънати около товарните стрели подобно крилата на прилеп. Работниците

загребваха стридите и ги хвърляха върху конвейера, който ги отнасяше в едно облицовано с метални листове здание, малко по-голямо от обикновен промишлен хладилник.

Стик вмъкна колата в един голям паркинг натъпкан с разбити рибарски коли и спря близо да очукания форд, който ми изглеждаше смътно познат. Сапата подаде глава през прозореца и се ухили.

— Хей, амиго, как върви работата на хиподрума?

— Изкарах един курс на обучение — отвърнах.

— Сега ще изкараш още един.

— И как така?

Той се протегна между колите и ми подаде бинокъл.

— Огледай конвейера.

Огледах конвейера който влизаше в сградата. Изглеждаше безлюден.

— Няма никой — казах аз.

— Погледай една минутка — каза Сапата.

Стик поднесе запалка към цигарата си и се намести удобно зад кормилото.

От цеха за преработка на стридите излезе мъж с бележник. Беше нисък с бяла брада и доста благо изражение и стомах привикнал бирата да се лее като река. Главата му беше покрита с яркозелена рибарска шапка; започна да брои дървените каси подредени до задната стена на сградата. Изтече цяла минута преди да проумея, че гледам Чевос Рибата. И една нова брада и тъмни очила бяха достатъчни, за да ме заблудят! Добре познавах това лице.

— Кучи син. Ето го, това е липсващото звено. Знаех си го! Знаех си, че това старо копеле трябва да е някъде наблизо. А това означава, че и Нанс няма да е много надалеч. Как попаднахте на тях?

— О, фасулска работа — каза Сапата. — Нали ми беше споменал, че Чевос карал баржи по Охайо. Съвсем логично разсъдих, че ще повтори и тук номера си, особено след като лодките за стриди прекарват много дрога. И вземам телефонния указател значи, и обръщам на страницата с компаниите, дето ловят стриди. Извадих късмет. Това беше третото място, което проверих.

— Как се казва фирмата? запитах аз.

— Компания за лов на стриди Халиско — отвърна Стик.

— Хайде да разберем кой е собственикът.

— Вече проверих.

Още един мъж се показа и отиде при Чевос. Беше висок, гъвкав, и стъпваше на пръсти. Погледът му непрестанно шареше наоколо, сякаш търсеше да издебне някоя нищо неподозираща плячка. Усетих смъртоносния мирис, който излъчваше дори и през тези триста ярда.

— Това е той — произнесох аз, без вече да сдържам концентрираната си ненавист към Нанс Турчина. — Това е Нанс.

— Да, така и предполагам — каза Сапата, ухилен до уши.

— Добре се справи, Китаец — изрекох аз.

— Благодаря ти. Беше фасулска работа.

— Много си му надървен на Нанс, нали? — обади се Стик.

— Задължен му съм на кучия син.

— Е, може да го уредим. Ще останеш доволен — изрече почти възторжено Сапата.

— Би било чудесно — отвърнах аз. — Поне вече знаем, че цялата им пасмина е събрана тук.

Гледах ги как правеха опис на касите със стриди.

— Значи тия били най-опасните, а? — запита Сапата.

Не отделях поглед от Нанс; змийските му очи шареха непрекъснато наоколо. Беше убил поне една дузина хора, за които се сещах в момента.

— Най-върлите — потвърдих аз. — Ако има някой от бандата на Талиани способен да очисти цялата фамилия, това може да бъде само Чевос, посредством Нанс.

— Искам двайсет и четири часово наблюдение на тия двамата, става ли? — обърнах се аз към Сапата.

— Лично ще се погрижа — обеща той, очевидно горд с постижението си.

— Това може ни помогне да установим къде са били тия двамата снощи. Особено Нанс. Но не им позволявай да те забележат.

— Малко ще се поозоря, но ще видя какво мога да направя. Трябва ти Нанс, имаш го.

Върнах бинокъла на Сапата.

— Трябва да знаеш какво съм му подготвил на Нанс. Ще му издействам доживотна присъда в най-строгия затвор, който съществува на територията на Съединените Щати. Искам да се скапе без да види жива душа до края на живота си.

Стик ме загледан изненадан и после лицето му цъфна в усмивка.
— Значи се разбрахме — каза той.

33. ОСТРОВЪТ НА ВЪЗДИШКИТЕ

В осем и половина потеглих за Острова на въздишките и здрачът ме погълна докато оставам зад гърба си Фронт Стрийт и Дюнтаун. Ловците на крабове се притискаха към перилата на моста, който свързваше главния остров с остров Сий Оут. Под него една възрастна жена, обсипана с лунички и разръфана бяла рибарска шапка, чиято периферия бе прегъната така, че скриваше ушите ѝ, ловуваше с една малка лодка, полюшваща се вяло по вълните. Хиените още не се бяха добрали до това място.

Сий Оут представляваше буферът, един невзрачен и пустинен остров, който служеше като водоразделна линия между развратния град и изпълнения с копнежи Остров на въздишките. Коли почти не мяркаха, пътят беше населен предимно с обветрени местни жители на велосипеди. Тук островитяните явно преобладаваха, като упорито отказваха да се подчинят на хода на времето или прогреса. Подминах нещо, което изглежда беше площадът на един запустял град, с плевели превзели развалините на една сграда в центъра му, след който на половин миля изникна едно малко селище с възстановени бетонни здания, гъмжащи от смеещи се деца и лаещи кучета. Улиците се стесняваха все повече и повече, стридени черупки пукаха под гумите на колата, а престарелите дъбове превръщаха пътищата в живи арки, с провиснали бради от испански мъх които нежно шумоляха по покрива на автомобила ми.

Надбягнах се със слънцето с надеждата да се добера до Уиндсонг преди да падне мракът, но както приближавах стария дървен мост свързващ Острова на въздишките със Сий Оут, съвсем неочаквано крайпътните дървета изчезнаха в миг и пред мен се разстла необозрима пустиня, гладка като африканска равнина. Сякаш изведнъж се бях озовал на края на света.

Спрях, излязох от колата и се облегнах на бронята. Гигантското огненочервено кълбо на слънцето беше зависнало на няколко инча над хилавата трева, всякакви птици и жужащи създания сновяха из въздуха

за един последен полет преди залез. Гледах как слънцето потъваше зад хоризонта, как се сливаше със спечената земя и обагреше със заревото си всичко, до което се докоснеха лъчите му. Небето се превръщаше в брилянтов пурпур и багрите плъзваха по пустинята като степен пожар. В продължение на няколко минути целият свят беше облян в кръв и след това слънцето се скри безшумно зад морските дъбове и тревата на пустинята.

Мракът плъзна само след миг.

На влизане в колата за миг изпитах чувство на вина. Бях обещал на Дъч да няма никакви скандали. Размишлявах няколко минути над това докато карах под арката на дъбовете и после през моста към Острова на въздишките. Тук нищо не се беше променило. Сякаш управлявах машина на времето и се връщах в миналото. Навсякъде покрай утъпканите улички бяха пръснати пътепоказатели издялани от дърво с имената на къщите скрити зад живите огради от дъбове и палми. На времето това беше бастионът на Дюнтаун, крепостта на брокерите на властта, които владееха всички лостове на хазарта, решаваха спорните случаи и управляваха града с неоспорим авторитет. Всеки дом беше шедьовър на изкуството, изваян от ръката на истински майстор.

Уиндсонг беше крепостта.

Стоеше на края на гората, на миля от главния път, от който се отделяше тясно занемарено шосе, заобиколено от измъчени палми и дръвчета-джуджета, което напомняше повече на черен път, отколкото на първокласно шосе; представителна двуетажна къща с призрачен ореол под лунната светлина, обградена от преливащи се веранди, с шапка от алени шинди и тъмни четириъгълни щори похлупили прозорците. Пред къщата на стотици ярда се простираше една подстригана ливада чак до брега на океана. А отвъд нея, зад най-южния край на остров Скидъуей, на повече от миля, плискаше вълните си Атлантическият океан. Белведерът, където някога на залез слънце бяха свирили оркестри, стоеше близо до водата като самотна пешка на шахматна дъска.

В паметта ми трескаво взеха да нахлуват образи.

В една ъглова стая на втория етаж светеше приглушено лампа; друга пръскаше лъчите си от главната стая. Това бяха единствените светлини в цялата къща.

Спрях до един тъмносин мерцедес паркиран небрежно върху тревата близо до края на алеята, излязох и останах няколко минути до колата, докато очите ми привикнат с мрака. Луната беше заляла всичко наоколо със сенки. Откъм океана полъхна ветрец и раздвижи клоните на дърветата. Някъде зад къщата нощна птица запя скръбна любовна песен и зачака отговор, който никога не дойде. Сега вече ми беше ясно защо Шефа беше нарекъл мястото Уиндсонг (Песента на вятъра); това беше най-точното име.

Пред погледа ми изплуваха Шефа и Каменния Титан как си пиеха уискито в края на всеки ден на тази веранда. Отворих багажника и пъхнах пистолета си под резервната гума и после затворих капака с възможно най-голямо внимание. Тази тишина не биваше да се осквернява.

Къщичката за лодките представляваше един тъмен квадрат, стъпил в океана откъм източната страна на къщата. Закрачих натам. Нощната птица отново огласи простора със скръбната си песен и в един момент отлетя; листата нежно прошумоляха подире ѝ. И после остана само вятърът.

Знаех какво ще ѝ кажа; бях го репетира наум през цялото време откакто я бях видял.

Стегни се, Джейк, не се оставяй на призраците от миналото да те сграбчат. Кажи си мъката и се измъквай.

Бях готов.

Тя стоеше в къщичката за лодките, обляна от халото на луната, полюшваща се в седалката увиснала на двајсет и пет футовото въже, закачено на покрива над главата ѝ. Не ме видя. Беше се разтворила със затворени очи в лунната светлина, потънала в собствените си спомени.

Малък лентов Сони тихичко напяваше до краката ѝ на кея. И онова лято отново се върна с трясък, помел всичките ми сценарии. Разпознах китарата на Фил Спектър от старата версия на Дрифтърс „На Бродуей“. Преди двајсет години можех да изсвирия всяка нота и тон заедно с него. Без да мисля, мелодията заизвира от устните ми, и аз останах удивен от себе си.

Тя стреснато се извъртя; очите ѝ на фея разтревожено се опитаха да привикнат с мрака. Океанът се плискаше в опорните колони под краката ни, а люлката леко се удряше в гумените перила на кея.

Беше останал само вятърът.

— Джейк? — произнесе тя с глас децибел над нощните звуци.

— Да.

Тя се дръпна от люлката.

— Пак си безшумен както тогава — каза тя и се засмя.

— Костите ми нещо започнаха да скърцат.

— Не, нищо не скърца.

Последва неловка пауза, която човек иска да запълни с нещо, каквато и да е то. Този път тя го направи вместо мен.

— Толкова се радвам, че дойде. Така ми се искаше да дойдеш, че чак ме заболя.

— Не си се променила изобщо — изрекох аз с надебелял глас. — Времето не те е докоснало.

— Винаги си бил майстор какво да кажеш в най-подходящия момент. — Последва още една пауза. — Дори и не те чух. Бях се изгубила.

— Не мога да си представя по-хубаво място да се загубиш.

Тя пристъпи към мен, ефирно видение, движещо се с музиката.

— Спомняш ли си онова нощно парти? Дюи Симпсън се напи така здраво, че се опита да доплува до шамандурата на канала както си беше със смокинга...

Спомнях си го.

— ... и ти непрекъснато му пускаше фитили...

Лунната очерта силуета ѝ, стройните ѝ крака изпъкнаха под бялата памучна рокля.

— ... и ние не непрекъснато въртяхме тази песен, докато Теди плуваше да го догони и върне...

Лунните лъчи открийа ефирния триъгълник на бикините ѝ, аромата излъчван от гърдите ѝ.

— И моят осемнадесети рожден ден, когато се метнахме на пясъчното бъги, и оставихме Теди с онова момиче на плажа...

Русите ѝ коси се развяваха във вятъра.

— Бяхме само на брега, помниш ли? На самия край... Вълните тогава тогава бяха толкова високи.

Тя прокара връхчетата на пръстите си по шията си.

— Такава жега беше онази нощ. Спомняш ли си колко горещо беше?

Аз също започвах да усещам топлината надигаща се около врата ми. Биваше си я, беше безупречна.

— Нощта беше също като тази... и луната беше пълна...

Беше толкова близо до мен, че усещах дъха ѝ.

— ... това беше първият път, когато те видях гол...

А сега тя вече беше достатъчно близо, за да усети топлината ми.

— Лежахме там сред дюните и ти остави бъгито да се търколи по хълма...

— О, да, спомням си...

— Ти беше страхотен...

— Ти пак си толкова страхотна — чух се да произнасям. Гласът ми беше разтреперан като блян на стара мома.

— И сега се чувствам по същия начин, Джейк. Сякаш вътре в мен гори огън...

Тя се притисна в мен, гърдите ѝ нежно изследваха гръдния ми кош като пеперуда изучаваща цъфнал цвят.

Но това не беше 1963 година и ние не бяхме на брега; бяхме тук и сега и тя отстъпи назад с разкопчана вече рокля, и гърди напирасци иззад белия корсаж, повдигна толкова грациозно рамене, че тялото ѝ едва се раздвижи, и роклята се плъзна настрани като отвяна от вятъра, а тя пристъпи напред и ръцете ѝ се плъзнаха бързо по бедрата ѝ; след миг застана пред мен гола.

Ако времето въобще я беше докоснало, то е било само за да я направи още по-красива.

Влезе в прегръдката ми и ръцете ми я притиснаха отзад. Тя се залюля напред-назад, принуждавайки ме да я уловя. Дланта ми се плъзна по бедрото ѝ нагоре и надолу, и тя се притисна още по-плътно в мен. Беше топла и влажна и стисна с всичка сила бедрата си, залавяйки като в капан ръката ми, и още по-силно се залюля. Пръстите ѝ се плъзнаха по колана ми, разкопчаха го, и после ръката ѝ се озова вътре и тя започна да ме гали; след миг и двамата се залюляхме в синхрон.

— О, Господи, Джейк — промълви тя. — Къде беше през всичкото това време?

Бавно я положих върху възглавниците в лодката и тя се разтвори под мен, с ръце протегнати над главата ѝ докато я галех; ръката ми едва докосваше меката ѝ сърцевина когато тя изведнъж рязко се надигна срещу дланта ми. Цялата се разтърси под ласката ми, пое

ръката ми и я натисна още по-силно, като я задвижи заедно с моята, показвайки ми къде да я погаля, какво да изследвам, дирижирайки собственото си удоволствие. Ръцете ѝ трескаво затърсиха нещо, за което да се вкопчат, откриха ръба на седалката и се впиха в него. Всеки мускул в тялото ѝ беше струна отзоваваща се на докосванията ми. Триеше се напред-назад докато пръстите ми проникваха и в най-съкровените кътчета на тялото ѝ.

Започна да скимти, след малко скимтенето премина в гърлено ръмжене, извиращо от дълбините на гърлото и, и тя изведнъж замря, обви ме с ръце, зарови глава в рамото ми и плътта ми заглуши писъците ѝ. Протегна се надолу с разтреперана ръка, напипа ме и ме въведе в себе си. И след това остана само усещането за тялото ѝ, меките ѝ мускули ме обгръщат отвред, принуждават ме да достигна кулминацията заедно с нея, и дъхът ѝ се кръстоса с моя.

Светът около нас изчезна.

Нямаше нито Сиско, нито Талиани, нито хулиганите, нито рани или писъци на обезумяла скръб. Бяхме като потопени в единствените крясъци; нашите писъци на наслада и облекчение, поглъщани жадно от морския вятър.

34. КЪСНО ОБАЖДАНЕ

Магнитофонът отдавна се бе извъртял и се изключил; бях придърпал якето си върху нас, макар и да изпитвах особена нужда. Топлото ѝ тяло лежеше до моето като одеяло. Не говорехме много, само си лежахме така в мрака плътно притиснати един в друг. Мина половин час и изведнъж повикващото ми устройство развали магията, подобно на телефон останал откачен прекалено дълго време.

Размърдах се и внимателно я раздвижих, за да се протегна до кея, и да преровя джобовете ни дрехите си докато накрая го напипах и го изключих. Часовникът ми показваше единайсет и петнайсет.

Тя се изви и се притисна отново в мен, като въздъхна.

— Какво беше това?

Чудех се кой ли може да ме търси по това време на нощта.

— Повиквателят — прошепнах в отговор аз. — Трябва да се обадя до офиса.

Тя се надигна някъде около инч, разрошена главица, и ме изгледа с полуотворено око през надвисналите кичури коса.

— Кое време е?

— Единайсет и половина.

— И по това време трябва да им се обаждаш?

— Работното ми време е същински ад.

— Смешно. А и освен това е още много рано да си тръгваме.

— Имаш съпруг, нали не си забравила?

— Имам съпруг в Атланта за през нощта — отвърна тя. Погледна ме и се усмихна. По лицето ѝ не личеше и следа от разкаяние. Беше по-невинна и от петгодишно дете.

— Може да се обади.

Тя отново се сгуши в мен.

— Няма. Далече от очите, далече от сърцето. А и освен това той ми има вяра.

Това изобщо не ми хареса. Вината ме сграбчи за стомаха като жестока язва, но това нямаше нищо общо с Хари Рейнс. Непрекъснато

се залъгвах, че това е било неизбежно. Размърдах се повторно и се пресегнах за дрехите си. Тя се изправи и приседна, облегна се преградата както си беше без дрехи, а дивните ѝ форми се очертаха от отиващата си луна.

— Още — прошепна тя. — Искам още. — Но гласът ѝ повече настояваше, отколкото молеше.

Нов пламък лумна в слабините ми, но старите дяволчета отново пълзяха упорито назад; вина, безсилие, ревност, недоверие.

Покрих я пак с якето си.

— Дай ми малко да си поема въздух — казах с принудена усмивка.

— Преди никога не си ме молил за почивка — отвърна тя, полагайки ръка върху гърдите ми.

— Тогава тренирах всеки ден.

— Моля те, върни се — изрече тя докато се обличах.

— Никога не знам какво ще стане дори и след половин час. Може вече да летя към Аляска.

— Не.

Изсмях се.

— Не ли? Какво искаш да кажеш с това не?

— Толкова години те чаках да се върнеш. Не можеш просто така да станеш и си заминеш, точно както тогава.

Тя притвори очи и положи глава върху ребрата на лодката.

— Когато те видях онзи ден в ресторанта вътре в мен нещо пламна. А тази сутрин на хиподрума... Всичко се връща... като на приливни вълни. — Тя отвори очи и ме изгледа. — Това се случи, а то не беше от онези неща, за които човек задава въпроси. Разбираш ли какво имам предвид?

Мигновено пред очите ми изплава спомен; еротичен. Месеци наред след като Шефа ми беше изпратил онова негово прощално писмо фантазиите ми не ме оставяха дори и за секунда свободен. Неуправляеми, те бяха като стъклени стени, отделящи ме от действителността. Фантазиите ми представляваха невъзможни мечти, като например че тя ще застане на прага ми посред нощ, за да ми каже, че не може да преживее и миг без мен; че ще я открия сгушена в ъгъла на някой ресторант. Търсех я навсякъде, където ми стъпеше кракът, в супермаркетите, зад прозорците на колите, с които се разминавах по

магистралите. Бях си купил даже и евтин бинокъл, за да мога да гледам ложата на Шефа на стадион Санфорд през футболните уикенди. Мислех си, че ако успея да я зърна дори и за миг, това ще ми помогне. Накрая проумях опасността от фантазиите. Те се намъкват в кошмарите и после изчезват, но раните по душата остават завинаги. Тази нощ не можеше да отмени този факт, макар че фантазията се беше превърнала в действителност.

Усетих как бронята ми подобно на стоманена кожа се изхлузва от тялото ми.

— Не си отивай пак — изрече тя. — Поне известно време остани. Нека да опитаме.

Усетих как в мен се размърдаха първите пристъпи на гняв, не много силен, но достатъчен, за да разрежи малко напрежението ми.

— Не се случи точно така, както го обясняваш — казах грубо аз.

— Шефа беше виновен. Той никога не разбра какво точно изпитвахме един към друг.

— Напротив, той разбираше отлично какво става между нас.

Тя отведе поглед, подхвърляйки безцелно ъгълчето на памучната си рокля.

— Хей, Джейк, ти познаваш Шефа. Той винаги успяваше да убеди човек в правотата на думите си. Никой никога не можеше да спори с него.

— А може би някой е трябвало да го направи.

Тя се втренчи няколко секунди в очите ми.

— Защо не го направи?

Не знаех как да отговоря на този въпрос.

— Може би от гордост — беше единственото което можах да измисля.

— Всички страдаме от нея, нали — кимна тя.

— Знаеш ли, доста е трудно да свикнеш с действителността, че си неудачник на двайсет и една години само защото си се родил със слаби глезени. Това ме накара да преоценя някои от моите ценности.

— Джейк — изрече изведнъж тя, променяйки в миг настроението си. — Искам да ми разкажеш за Теди.

— Написах ти всичко, което беше известно.

— Искам да го чуя от теб.

— Защо, за Бога?

— Защото само тогава мога да разбера дали е вярно и ще го забравя, веднъж и завинаги.

— Вярно е, повярвай ми. Не мога да го повторя, Доу. Не принадлежи към най-приятните ми спомени.

Беше толкова отдалечено в миналото, че почти бях забравил лъжата си. Пред очите ми беше само героичното, една истинска древногръцка трагедия.

— Време е да оставиш Теди в покой — изрекох меко аз. — Забрави войната. Това не беше действителност, а лудница. Спомняй си го такъв, какъвто беше, когато го бутна в залива. Точно това би искал и той.

И тогава тя заплака, много тихо, сякаш да не ме раздразни.

— Той би бил щастлив, че ние сме заедно тук. Той беше за нас с цялата си душа, Джейк.

— Знам.

Тя продължи, без да обръща внимание на сълзите.

— Като си мисля за онова време, спомням си всички нас накуп. Такива блестящи перспективи имахме, и нищо не стана. Всичко отиде по дяволите и така си остана. Непрекъснато само ми отнемат неща от мен. Първо теб, после Теди, после... о, всичко ми отнеха.

— И после какво? Ти започна да казваш нещо, довърши го.

— Има много после. Имам си един кон, чудесен жребец, кавказка порода. Беше истински огън. Шефа ми го подари на тридесетия ми рожден ден. Каза, че Файърфуут^[1] — това беше смешно има, но той имаше едно бяло петно на единия си крак, така че го нарекох Файърфуут — та той каза, че двамата с Файърфуут ще останем млади заедно. Искях да го яздя, о, как исках да го яздя. Но тогава Хари се захвана с тоя хиподрум. Като че ли Дюнтаун му беше недостатъчен. Нямало да бъде в реда на нещата, каза той, съпругата на комиссионера по конните надбягвания да язди. Така че сега Файърфуут го използват за оплождане. И когато отивам при него, той тича по ливадата към мен с високо вдигната глава, толкова е горд... толкова искаше да препуска, за това са родени всички чистокръвни коне, Джейк, това им е съдбата, да доказват себе си. Той наистина заслужаваше този шанс. Дори и едно животно си има своите права.

Тя спря и откъсна със зъби още един конец от роклята си, поигра си малко с него, и после се обърна към мен.

— С всичко е така откакто си отпреди. С всичко.

— Вярвам ти — произнесох горчиво аз.

— Сякаш никой човек не е това, което изглежда — продължи ядосано тя. — Отпървом Хари ми напомняше за теб. Беше страшно забавен, и се смееше като луд и ме караше и мен да се размивам до сълзи. И точно тогава Шефа реши да излиза в пенсия и Хари само за една нощ стана друг човек. Само бизнес, бизнес, бизнес!

— Така е. Хванеш ли се на хорото, играеш до края.

— Не знаех, че е толкова амбициозен. Изведнъж Финдли Ентърпрайзиз му отесняха. После дойде ред на политиката, а след нея и хиподрумът. Всеки път изскача нещо ново. Той е като някой мъж на крайбрежен кораб; никога не спира. А аз не исках да бъде така. Нямахме никаква причина за това. Разполагаме с далеч повече, отколкото имаме нужда.

В продължение на няколко секунди изпитах искрено съжаление към Рейнс, защото го разбирах много добре. Хари Рейнс изпитваше нужда да се самодоказва. Той не можеше да се задоволи с ролята на примерен съпруг на Доу Финдли, и поради тази причина аз го уважавах. Чудех се дали и аз нямахме да постъпвам така, ако бях на негово място. Не произнесох нищо, само слушах. Не изпитвах особено уважение към политическите му пристрастия. За мен политиките обикновено бяха едно стъпало над банковите обирджии и развратителите на деца. Това си беше чисто мой проблем, разбира се, но досега не бях срещал и един от тях, когото да харесам или да му имам вяра.

— Обичам Хари — продължи тя. — Само че вече не съм влюбена в него. Той вече не е Хари, той е губернаторът Рейнс.

— Може би и той си има неприятности — подхвърлих аз докато си закопчавах ризата.

— Хванал съм тигъра за опашката, само това повтаря всеки ден.

— По-скоро е слон увиснал на тънко въже.

— Толкова ли е страшно? Да не е в опасност? — запита тя.

— Не знам. Честен ли е?

— Шефа вярваше... вярва в него.

— О, значи Шефа го е избрал — произнесох аз. Коментарът ми беше повече от жесток. Съжалих за репликата си още в мига, в която думите се откъснаха от устата ми.

Тя се изправи с гръбнак изпънат като струна и приглади роклята си.

— Аз го избрах — изсъска тя.

— Извинявай — казах аз. — Така или иначе, не ме вълнува особено какво мисли Шефа, Доу. А ти какво мислиш?

Тя придърпа роклята си, но не я закопча, и ми върна якето.

— Не мисля, че е способен да бъде непочтен.

— Чудесна форма на изразяване на доверие.

— Аз самата се мъча да бъда почтена. Да не си дошъл заради нещо, свързано с хиподрума?

— По дяволите, не съм сигурен в нищо — отвърнах аз. — Нов съм в тоя град. Мога ли да използвам телефона в къщата?

Тя отвори един метален шкаф на стената в къщичката, протегна ръка вътре и измъкна един стенен телефон, подаде ми слушалката и се облегна на стената, без да отделя погледа си от мен.

Набрах номера на бойния щаб и Дъч се обади.

— Къде си? — изрева той.

— При приятели — отвърнах аз. — Какво има?

— Преди около час се обади някакъв кукуригалник. Акулата говори с него. Каза, че тоя момък страшно много настоявал да говори с теб, но затворил когато Акулата го притиснал за повече информация. Работата била там, че според Акулата гласът на момъка съвсем не звучал благо. Това е причината, заради която ти звъня, защото Акулата докато се усети, се изтървал и му казал, че може да те потърси в хотела. Така че да си държиш очите отворени на четири.

— Благодаря ти. Може да се наложи да се срещнем на закуска и да си побъбрим.

— Ще дойда в девет — обеща ми той. Казах му, че това е много цивилизовано от негова страна и затворих.

— Още неприятности ли? — запита разтревожено Доу.

— Не мисля.

— Моля те, върни се.

— Разбира се — направих се на мъжага аз, приведох се и я целунах. Направих крачка към вратата и усетих ръката ѝ върху ръкава си.

— Джейк?

— Да?

— Какво направиха с нас?

— Хиените ни докопаха — отвърнах аз. — Проклетите копелета никога не се отказват.

Лампата в спалнята на втория етаж продължаваше да свети когато стигнах до колата. И тогава си спомних, че това беше старата стая на Теди. Зачудих се дали светлината там никога не угасваше, също като вечният огън на гробището в Арлингтън.

На връщане карах така, сякаш ме гонеше дяволът.

[1] Огнен крак — англ. — Б. пр. ↑

35. УЕСТЪРН ЮНИОН

Един стар олдсмобил се лепна за мен два квартала преди хотела ми на прилична дистанция. Шофьорът наистина си го биваше. Направих две осморки, опитвайки се да се откача от него, но той не се паникьоса и си остана благоразумно на същата дистанция.

Паркирах отпред и оставих на портиера да поеме колата ми. Олдсмобилът паркира на половин квартал и остана така с изгасени светлини. Проверих дали няма нещо за мен на рецепцията. После прекосих фойето и се шмугнах зад едни храсталак от папрати и фикуси близо до асансьорите.

Мъж на среден ръст излезе от олдсмобила и прекоси Палм Драйв; държеше се нехайно като човек, който не бърза за никъде. В светлината на фойето успях да го огледам по-добре. Не беше нито висок, нито нисък, нито дебел, нито слаб, стар или млад. Беше облечен в сив костюм, който не се хвърляше в очи, без шапка, а издяланите му сякаш с длето черти можеха да се нарекат красиви, ако ги нямаше дълбоките следи от акне по лицето му. Веднъж озовал се вече вътре, той рязко ускори крачка; дълбоко хлътналите му очи се стрелкаха във всички посоки, прочесвайки фойето. Насочи се право към асансьорите и забодеше показалец в бутона за повикване.

Пристъпих зад него, сграбчих сакото и яката му и забих лицето му в стената, извих лявата му ръка зад гърба, пяхнах ръка под мишницата му и измъкнах един Смит и Уесън 38 калибър.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Приведох се над ухото му и вкарах стържещ метал в гласа си.

— Взе ми думите от устата — изсъсках му аз в отговор. — Следиш ме вече от десет минути. Не мисля, че си привлечен от прекрасните ми очи.

— Пусни ме — продължи да скимти той.

Заврях дулото на пистолета му между лопатките му.

— Да имаш случайно някакво име?

Той премълча и аз натиснах още по-силно. Той извърна лице настрани, изгледа ме злобно с напръсканите си в жълто змийски очи и изръмжа:

— Хари Несбит.

— И защо си толкова очарован от мен, Хари?

— Дойдох да разговаряме. Пусни ме.

— С оръжие в ръка ли провеждаш разговорите си?

— Нали ми взе пистолета, нервяк такъв.

— Да, и особено в последните дни вече загубих и съня си след толкова много трупове в града. Хайде, говори.

— Виж, аз върша работата си като Уестърн Юнион. Ако искаш слушай, ако не — недей.

— Цял съм слух, Хари.

— Джони О'Брайън иска среща.

— Виж ти. И какво общо имаш ти с тая работа?

— Аз работя за него.

— Така ли? И какво правиш, подаваш му пистолета в нужния момент?

— Много смешно — изсумтя той; куражът му бе започнал да се възвръща. Пуснах го, пъгнах пистолета му в колана си, и се дръпнах настрани от растенията в гигантски саксии.

— Имаш ли нещо против да не се показваме твърде много пред хорските очи — изрече той, а очите му отново зашариха по фоайето. — О'Брайън няма желание да ни види и чуе целият шибан град.

— Аха — казах аз.

Той се дръпна навътре сред миниатюрната гора.

— Това място гъмжи от хора — произнесе той, макар целият народ във фоайето да се състоеше от пиколото на входа и един дежурен на рецепцията, потънал в подреждането на хотелските сметки.

— Казвай си репликата и дим да те няма — произнесох аз.

— О'Брайън казва, че ще се срещне с теб където поискаш, по всяко време. Само двамата. Никой няма да знае освен вас.

— Ами ти? Пристъп на амнезия ли ще получиш?

— Хитро. — Той се изкикоти. — Само дето вече си я имам.

— И как ще се свържа с О'Брайън?

— Никак. Аз съм връзката между вас, ясно ли е? Казваш ми и аз го предавам на шефа.

— Защо трябва да ти имам доверие? Защото имаш вкус при избора си на вратовръзките ли?

— Виж — започна Несбит. — Той иска да сключи сделка с теб, разбираш ли? Той няма нищо общо с тия погребални церемонии, дето започнаха из града.

— Че откъде да знам, че не ме лъже?

— Виж, О'Брайън е проумял, че ти доста добре си ги загреял в Синси. Става му ясно, че си пречукал Скийт Талиани, на чичо Франко и останалите си им бил хубав шут отзад. Разбрал е, че си сериозен мъж, който си държи на дадената дума. Исква да прави бизнес с теб. Какво има, да не би да си против свободната инициатива?

— Трябва ли да се чувствам поласкан от пледоарията ти?

— Какво искаш от мен, да разговаряме или да се правим на палячовци? Не разбираш ли, че О'Брайън не иска никакви неприятности. Не съм ли ясен?

— Значи му се е дръпнало лайното от страх, а?

— О'Брайън не се страхува — отвърна той прозаично.

— Да, и прасетата не обичат да се търкалят в калта.

— Виж, шефът ми не отива на парти с празни ръце, разбираш ли какво искам да ти кажа? След като се пишеш толкова голям умник, не ме слушай, зарежи си късмета.

Няколко секунди трескаво си блъсках главата — не за срещата с О'Брайън, защото разигравах театър — а за това къде и кога да се срещнем. Можеше и да е засада, макар че нямаше никакви причина да ми правят засада. Дали представляваше фамилията? Или действаше сам? Какво толкова можеше да има в ръкава си, че да ме заинтригува? Не бях много сигурен дали О'Брайън наистина е уплашен, и се опитах да изкопча още информация.

— Знае ли шефът ти кой е очистил Талиани и останалите?

Несбит пристъпи от крак на крак и въздъхна.

— Защо не го питаш сам? Казах ти вече, че си върша работата както Уестърн Юнион си вършат тяхната. Не знам абсолютно нищо и заповедите ми са съвсем ясни, да забравям всичко веднага след като го изпълня!

— Кога? — запитах накрая аз.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Какво ще кажеш за утре сутринта?

— По-зле отколкото веднага, по-добре отколкото никога — отвърна той повдигайки рамене.

— Вече е прекалено късно за каквото и да било — казах аз. — Ще го направим утре, някъде преди обяд.

По това време на нощта обикновено не мога да вземам правилни решения.

— Чудесно. Ще избереш ли и мястото?

Не познавах още новия град както трябва. Реших да пробвам почвата.

— О'Брайън има ли нещо наум?

— Да, но той не иска да се нервираш, затова не предлага, нали разбираш?

— Нищо, опитай, може и да остана спокоен.

— В Скидъеуей има едно малка рибарска къщичка. Откъм страната на залива, точно на брега. Много малко хора го знаят; дори и жена му не ходи там. Има добра видимост; на двайсет ярда от къщата му няма даже и тревичка.

Помислих още малко. Щеше да е най-добре да го пусна да си ходи и да го проследя до мястото на срещата, но исках и още някой да знае за нея.

— Къде се намира точно?

— Свиваш вдясно три квартала след моста от Тандърхед към Оушънбай. На около миля по пътя е, в залива, както вече ти казах. Не можеш да го пропуснеш, защото пътят свършва точно там.

Не отделих погледа си от него в продължения на цяла минута, подръпнах си ухото и накрая кимнах.

— Как се казва улицата?

— Бейвю.

— Имам уговорена среща за закуска — казах аз. — Значи в десет и половин съм там.

— Няма проблеми, той нощува там. Значи в десет и половина. — Той се ухили и протегна ръка с отворена длан. — Какво ще кажеш да ми върнеш ютията?

Извадих револвера, разхлабих фиксиращия щифт и улових цилиндъра с патроните в дланта си, след което му протегнах

останалото.

— Другата част ще дам на О'Брайън когато се видим.

Белезите му от акне поаленяха и ситни капчици пот започнаха да избиват по челото му. Изглежда объркано.

— Необходимо ли е да се тежкарееш толкова? — запита той. — Не трябва да ми доказваш колко си печен. Казах ти вече, знаем как си справил в Синси.

— Аз съм предпазлив човек. Твърде много хора в последно време гушнаха букета в града.

— Да съм те заплашвал, Килмър? Не. Просто дойдох и ти донесох съобщение, както ми беше заповядано. Да ти кажа, ако тая каша се задълбочи, като нищо мога да свърша на дъното на залива с чифт бетонни ботуши.

— Това си е твой проблем.

— Как тогава да се върна с половин револвер? Това означава всичко да тръгне на карък, нали знаеш какво имам предвид?

Подхвърлих му цилиндъра с патроните и той го улови без да отделя жълтите си очи от моите.

— Длъжник си ми — казах му аз.

— След като говориш с О'Брайън, ще ти платят с бали — отвърна той и се стрелна като фурия през фойето навън.

36. РАЗГОВОР НА ЗАКУСКА

Намерих в бележка в кутията си когато слязох да се срещна с Дъч на следващата сутрин. Беше написана на ръка с почерка и подписа на Бабс Томас: „Утре в мезонета в 6 часа вечерта ще се състои коктейл. Ще се радвам да дойдеш. Любов и целувки. Б. Т.“

Нямаше я в залата за закуски, но пък Дъч и Чарли Едноухия бяха там. Плъзнах по масата бележката към Дъч докато сядах. Той я прочете и се изхили.

— Най-разумно ще е да отидеш — каза той. — В Дуумстаун се счита за углавно престъпление да откажеш покана от нашата графиня.

— Само това ми липсваше, шибаното им парти с коктейли.

— Тъкмо ще имаш шанса да видиш как живее другата половина — обади се Чарли без вдига глава от своя плодов коктейл.

— Не ми допадат гъчканиците — казах аз.

Той вдигна очи и се усмихна.

— Може пък партито да е само за двама ви — предположи той, с което си заслужи един мръсен поглед от моя страна, а Дъч го изгледа в размисъл.

— Е, можеше да извадиш и по-лош късмет — отбеляза шефът му.

— Да забравим за малко коктейлите — казах аз, слагайки край на словесната им гавра. — Нещичко изскочи. Може да се окаже първият ни реален шанс да се доберем до нещо реално.

— О? — възкликна учтиво Дъч.

— Джони О'Брайън изпрати снощи един от стрелците си при мен. Исква да разговаряме. Явно мартинките му вече треперят.

— Възнамеряваш ли да се срещаш с него? — запита Дъч.

— Да. В десет и половина. Имаш ли някой закачен за О'Брайън?

— Салваторе е натоварен с честта днес — кимна той.

— Докладвал ли е как вървят работите?

— Докладва ли някой изобщо? — отвърна Дъч. — Мога да позвъня до Склада и да проверя, но мога още отсега да ти кажа да не

се надяваш много.

— Трябва да го махнем оттам — казах аз. — Условието е да отида сам. Ако О'Брайън само усети, че Салваторе се навърта наоколо, това може да провали цялата сделка.

— Ще видя какво мога да направя — изрече Дъч запътвайки се към телефона.

— Дали наистина е умно от твоя страна? — обади се Чарли Едноухия.

— Искаш да кажеш ходенето ми сам ли?

Той кимна. Лицето му се изопна. Знаех какво му беше на ума.

— Не се тревожи. Ако това е някакъв капан, едва ли ще ме предупреждават първо. Няма как да бъдат толкова сигурни, че няма да взема подкрепления със себе си.

— Ти познаваш пасмината им по-добре от мен — отвърна той, връщайки се към закуската си. — Но за всеки случай не се отдалечавай много от мястото.

— Оценявам загрижеността ти, Чарли — казах аз. — Но работата е там, че ако О'Брайън иска да се договорим за нещо, не можем да си позволим лукса да го пропуснем. От доста време крача по този път. Ще внимавам.

— Вече си голямо момче — повдигна рамене той. — Предполагам, че знаеш какво правиш.

Поръчах си лека закуска и опитах кафето. След пет минути Дъч се върна със загрижен вид.

— Значи така — започна той. — Сапата беше в Склада и повика Салваторе. Сапата ще ми се обади ако успее да го отзове.

— Мислех, че Сапата следи Нанс — казах аз.

Дъч се озъби. Запали цигара и издуха пушека към тавана.

— Загубил го е — отвърна той. — Проследил го е до доковете на разсъмване. Нанс се качил на една риболовна лодка за стриди и оставил Сапата с пръст в устата.

Внезапен студ ме скова, сякаш изведнъж ме бе пронизал леден вятър. Не бях такова развитие на нещата.

— Странно много хора знаят за тая среща — произнесох замислено аз.

— От Салваторе и Сапата ли се боиш? — запита вдървено Дъч.

— Не. Но не искам някой да ми провали цялата работа.

— Не се тревожи за това — отвърна Дъч. — Ще се свържем със Салваторе и ще го отзовем, ако си сигурен, че така е най-правилно.

— Това е моя сделка — казах аз, изчаквайки сервитьорката да остави закуската ми на масата.

— Ще ни кажеш ли къде отиваш? — запита Чарли Едноухия.

— Не съвсем — отвърнах аз. — Нали ги познаваш що за стока са тия, Чарли. Много лесно пълнят гащите.

Реших, че сме говорили достатъчно за О'Брайън и смених темата.

— Да има нещо ново по убийството на Логето?

Дъч поклати глава.

— Прочесяхме цялата околност. Никой не е видял никого на покрива или да слиза по стената. Засега всичко е пълна мъгла. Но аз имам нещичко за теб. — Той измъкна един плик от джоба си и ми го подаде. — Тук е списъкът на спирките на Коен. Каубоя най-послед ти го направи.

Отворих плика и огледах списъка. По-голямата част от адресите не ми говореха нищо. Най-съществената бележка беше, че в два от последните три дни Коен е посетил и една банка-филиал на Сийкоуст Нашънъл и е направил обичайната си визита на банката в два часа.

— Проверихте ли това? — обърнах се аз към Дъч.

Той кимна.

— Мога да ти дам и подробностите на отбиванията, ако искаш — каза той.

— Нямам време — отвърнах аз. — Тук има само едно нещо, което се хвърля в очи. Чудя се защо му е притрябвало на Коен да се отбива два пъти в банката. В сряда и петък той е посетил един филиал и самата банка. Защо го е направил?

— Може би не обича да носи голямо количество пари в брой със себе си продължително време — предположи Чарли Едноухия.

— Може би — казах аз, без да откъсвам поглед от списъка. — Но не мисля така. Той има навик да разнося пълни чанти с пари, освен ако нещата не са се променили.

— Имаш ли някаква друга идея? — запита Дъч.

— Да. Може би си заделя настрани малко и за себе си.

— Ако го прави, значи е далеч по-куражлия, отколкото го мислех — каза Дъч.

— Или пък с Костело играят комбина — предположих аз.

— Голям майтап ще е да ги пипнем по бели гащи с тая работа — изрече на глас мечтите си Чарли. — Ако случаят е такъв, гарантирам ви цял оркестър от канарчета.

— Това е в случай, че той върти игри — възразих аз.

— Днес Каубоя е по петите му — каза Дъч. — Може да ни съобщи нещо ново. — Изведнъж веждите му се надигнаха. — Проклет да съм — изрече той. — Тъкмо говорехме за вълка, а той влиза в кошарата. Виждаш ли двамата юнаци дето току-що влязоха? Оня, дето прилича на футболист и мърдата до него?

Двамата седнаха на една маса в ъгъла и веднага задърдориха като две стари клюкарки. Единият беше Дънлийви. Другият беше също толкова висок, но слаб, и по-възрастен, някъде към тридесет и петте; посивяващата му коса обрамчваше слабо и безволево лице. Маникюрираните му ръце жестикулираха нервно докато говореше; пръстите му си играеха с парчетата препечен хляб така, както паякът обвива мухата в паяжината си.

— Онзи отляво е Дънлийви — каза Дъч. — А птичката с морскосиния костюм е банкерът, Чарлз Сийборн, както изглежда, водят оживен любовен разговор.

— Мисля да пъкна една пръчка в мравуняка — произнесох аз.

— Какво мислиш да правиш? — запита ме малко нервно Дъч.

— Просто ще им се представя — казах аз, потупвайки го по рамото. — Няма да ухапя никого.

Закрачих към масата им. Двамата продължава да да се препират над закуската си. Дънлийви ме зърна с крайчеца на окото си. Продължи да говори, но беше очевидно, че си даваше сметка за присъствието ми, а явно не искаше да го безпокоят. Доближих се до масата им и той ядосано повдигна глава със спотаен гняв в очите.

— Казвам се Джейк Килмър — представих се аз миг точно преди той да избухне. — Мисля, че е крайно време да се запознаем.

Това го обърка. Не знаеше как да постъпи. Гневът в кафявите му очи внезапно беше заменен от широка усмивка, така както само един търговец на коли на старо умее да се усмихва, и след която бързаш да преброиш пръстите си дали всички са на мястото си.

— О, да, да, да — забъбри в скоропоговорка той и скочи от стола си. — Разбира се. — Сграбчи ми ръката и ме представи на Сийборн,

който сякаш беше глътнал езика си. Сийборн ми протегна ръка, колкото отпусната, толкова и неискрена.

Беше ясно, че и двамата не ми се радваха особено.

— Бих искал да поразговоряме — обърнах се към Дънлийви аз. — Разбира се, в удобно за вас време.

— Толкова ли е наложително? запитва той. — Няма ли да се видим утре вечер на празненството?

— Утре вечер?

— На коктейл-партито на Бабс — изрече той с дървена усмивка. — Не е хубаво да забравяте, за нея сте почетен гост. Много лесно се ядосва и много трудно забравя.

— Там съм — казах аз. — Но искам да си поговорим двамата само. Няма нищо тревожно. Просто ми трябва информация.

Той измъкна един малък бележник от вътрешния си джоб и го запрелиства.

— Какво ще кажете за петък по обяд? — предложи той. — Ще оставя телефона отворен и ще изпратя да донесат сандвичи.

— Звучи ми съблазнително — отвърнах аз. — Аз черпя.

— Не, в моя град черпя аз — отвърна той. Усмивката вече бе изпълнена с облекчение и искреност. — Помещаваме се в Склада. Прозорците ни гледат към Четириъгълника. Държим целия горен етаж.

— Страхувам се, че утре вечер няма да можем да се видим — обади се Сийборн. — Имам банкови проверяващи. Нали знаете как сме на тръни тогава.

— Между другото — обърнах се аз към Сийборн, — мисля, че имате един клиент, с когото сме стари познати от Синсинати. Казва се Коен.

— Коен? — отвърна като ехо той, повдигайки вежди прекалено високо. Имаше вид на човек, глътнал залък прекалено голям за гърлото му, което се раздвижи усилено нагоре-надолу като поплавък на въдица.

— Да. Лу Коен.

— О, да, сега се сещам. Мисля, че съм го виждал в банката един или два пъти.

— Предайте му моите искрени поздравии следващия път, когато го видите отново — казах аз.

Физически усетих облекчението, което изпитаха при тръгването ми от масата им. А и познавах достатъчно добре човешката натура, за

да знам, че познанството на Чарлз Сийборн с Коен надхвърля далеч случайните една или две срещи.

Може би Луис Каубоя беше в състояние да потвърди съмненията ми. А през това време не можех да сдържа удивлението си от ситните капчици пот избили по горната устна на Сийборн. Обикновено нямам навика да изнервям чак толкова хората.

Дъч още беше нервен когато се върнах на масата.

— Какво толкова им каза, че Сийборн сега има вид сякаш е глътнал цял лимон с кората? — запита той.

— Просто го попитах дали случайно не се познава със стария ми приятел Лу Коен — отвърнах с усмивка аз.

— *Verdammt* — изруга Дъч клатейки глава. — Ти наистина си падаш по силните въздействия.

— Да ми кажеш някакъв друг начин? — запитах го аз.

На излизане от ресторанта пейджърът на Дъч се обади. Той хлътна в телефонната кабина на фойето и поговори десетина секунди.

— Това беше Сапата — съобщи ми той. — Салваторе вдигал шум до Бога, но склонил да се дръпне от О'Брайън. Считал, че си изкукуригал.

— И преди са ме обвинявали в това.

— И още нещо — продължи Дъч. — Салваторе знае къде е леговището на О'Брайън. Ако до два часа не си се върнал, идваме с морската пехота, макар че изобщо не знам защо трябва да се тревожим.

— Нали трябва да привикваме на стила му — коментира Чарли Едноухия.

Толкова приятно беше да разбере, че изпитват загриженост.

37. СТРЪВ

Дебелият стар пеликан клюмаше върху една ъглова мачта на палубата обграждаща риболовната кабина. Той отегчено гледаше широкия залив който се вливаше в Атлантическия океан на миля източно от Тандър Поинт. Топъл ветрец полъхна оттам и полузаспалата стара птица се загледа във водната повърхност, търсейки признаци за храна. Изведнъж мярна един пасаж кефали, размаха широките си крила и се отдели от мачтата, зависна на двайсетина над повърхността на водата, после стремително се насочи право надолу, вряза се във вълните и след миг изплува с безпомощно мятаща се риба в широкия клон.

Ирландецът гледаше как пеликана ловува. Майстореше си риболовна стръв. Беше захванал едно менгеме за ръба на масата и внимателно сплиташе и преплиташе найлон, кукичка и пера, превръщайки ги в блестяща примамка. Спря да погледа малко пеликана, като държеше кордата изпъната, да не се сплете.

Беше едър мъж с едно от онези гладки ирландски лица, който щяха да изглеждат петнайсетгодишни дори и да стигнеше деветдесет години. Вярно, прорязваха го няколко бръчки, които обаче не бях достатъчни да развалят младежкото му безгрижие.

В залива имаше много слабо движение. Няколкото риболовни лодки за стриди се бяха отправили навътре срещу течението, а на двеста ярда от брега един пишман моряк безрезултатно се мъчеше да вдъхне малко живот в спаружените платна на платноходката си. Беше толкова тихо, че той долавяше дори и слабия ветрец, който нежно разрошваше рехавата трева.

Това беше любовта на един ирландец, неговото убежище от бизнеса, който той нито обичаше, нито разбираше. Чувстваше са като някакво чуждо тяло, като дисциплиниран боец принуден да се прави на бизнесмен. О'Брайън обичаше да приключва разприте по свой собствен начин. Пазарлъците не му бяха по душата. Но тук се чувстваше като цар; беше сам и свободен, господар на себе си и

дребното си владение, защото О'Брайън си беше измайсторил свои тайни за риболова. Това бяха едно от малкото неща, които умееше наистина добре, и умираше по това занимание.

Изръмжа приглушено, дочул гласа на телефона, и окачи с една скоба тежест на долния край на кордата преди да влезе в кабината да вдигне слушалката.

— Шефе, аз съм, Хари — обади се сипкавия глас от другия край на връзката. — Току-що привършва закуската си. Наистина ли не искаш да го проследя, за да видя дали не води и други хора със себе си?

— Казах, сам.

— Може да доведе някой.

— Не, няма да го направи.

— Никога не можеш да бъдеш сигурен с тия Федита.

— Никога не сме имали вражда с него — каза ирландецът.

— Да внимаваш, много е бърз.

— Просто спри при Бени долу на пътя. Потрябваш ли ми, ще закрепя.

— Искаш ли да ти звънна веднъж след като тръгне и да затворя?

— Добра идея.

— Там всичко спокойно ли е?

— Няма проблеми. Минаха няколко лодки с ловци на стриди. Никой не се е мяркал по пътя. Има някакъв кукуригалник, дето се мъчи да върне платноходката си обратно на градското пристанище, голям майтап.

— Какъв е тоя майтап?

— Ами няма вятър и за цял.

— Слушай, не поемай никакви рискове.

— Не се тревожи. Отбий се при Бени, обърни две-три бири, и ела щом го видиш, че си тръгва.

— Разбрано.

Разговорът им приключи. Ирландецът включи радиото и излезе на палубата да се протегне. Платноходката я беше отнесло на около четиристотин фута западно от кея, към града, и морякът напразно се мъчеше да постави един извънбордов мотор, един типичен пишман моряк с прихлупена бяла шапка. Педалът явно беше привършил горивото, заключи ирландецът. Но той бе научил един урок още от

първия път, когато беше излязъл в морето — всички моряци си помагат при нужда.

Събра дланите си на фуния и извика:

— Хей, ела насам, може да ти помогна.

Морякът му помахаше в отговор. Той пъкна картеницата под якето си до краката, взе едно гребло от кокпита на платноходката и започна да гребе към ирландеца...

38. СПОМЕН: ВИЕТНАМСКИ ДНЕВНИК, ПЪРВИТЕ ШЕСТ МЕСЕЦА

Дванайсети ден: Днес за пръв път убих човек. Трудно ми е да говоря за това. Стана така, движехме се към онова селище, което всъщност представляваше една дузина колиби в едно оризово поле на седем-осем километра надолу по реката. Намираше в подножието някакви хълмове. От двете страни се ширеха оризови насаждения, а между тях минаваше широк път с калифорнийски пиперови дървета насадени покрай него и някаква бамбукова горичка в края му.

Миг преди да се спуснем надолу нашият доктор Док Зиглър ми подава две хапчета. „За какво ми са?“ питам го аз. „Декседрин“ отвърща ми той. „Карат те да виждаш по-добре, да чуваш по-добре и да се движиш по-добре. Само ги вземи.“ И аз ги глътнах. Само след двайсет секунди вече бяха готов. Никога до този момент не бях пробвал наркотик. Чувствах се така, сякаш можех да превзема цялото село сам! Нека само посмее да ми се изпречи някой!

Тръгваме надолу, по взвод във всяка оризова нива от двете страни на пътя, защото те предлагат добро укритие, а трети взвод отзад служи за прикритие. Ние минаваме отляво, а първи взвод отдясно. Те поемат първия удар. Виетконгците откриват огън с минохвъргачки и картечници и започват да ги косят безмилостно. На едно момче му отнесоха цялото теме. Шумът беше оглушителен; направо се побъркахме.

Лейтенантът тича право към селото с глава приведена точно зад ръба на изкопа, а аз съм точно зад него. Радистът ни се вижда в чудо докато извика резервния взвод, защото сме се смъкнали в някаква много ниска долчинка и приемът е страшно гаден; лейтенантът изпраща обратно едно момче да притича до тях и после казва: „Тия шибани дръпниочковци ще опукат целия първи взвод, трябва да ги поочукаме“ и изскача иззад дигата и тича към оная бамбукова горичка, която е на може би двайсетина ярда от жълтурковците, а аз тичам по петите му.

Ония педали обаче загряват каква е работата и започват да ни обсипват с куршуми. Просто изсичат бамбука навсякъде около нас, като ни оголват от всички страни. И в този миг съзирам моя виетконговец в черните си дрешки, тъкмо си е извадил главата на показ да огледа как е хавата, прицелвам се и бум! педалът подскача във въздуха, размята ръце и се стоварва възник на земята. После изскача още един, тича и стреля, само че се цели някъде на десетина метра вляво от мен и аз го повалям с един откос. После зървам и картечницата, наместили са я в калта тъкмо пред една колиба, а зад нея са залегнали двама и косят здраво първи взвод, така че аз притичвам през бамбука, заемам позиция и ги правя на парцали и двамата, ей-така, хърр, хърр, хърр!

В следващия миг лейтенантът и останалите от взвода тичат покрай мен, първи взвод се изтръгва от засадата и сетне всичко свършва. Само за пет минути. Мисля си, Господи, за последните пет минути свърших повече, отколкото през целия си скапан живот досега. Беше такова преживяване. И съм цял целеничък!

Не оставихме никого жив. Всичко мина под огъня. Жени, деца, старци, Виетконг. Изравнихме цялото село със земята. Никой дори и не обърна внимание на това, просто обичайната процедура. После донесоха огнехвъргачка и изпепелиха цялото селище. Не мислех за мирните граждани, просто погледнах на цялата работа от съвсем друг ъгъл. Искам да кажа, че просто не може по друг начин, но това не променя начина, по който го възприемам.

Иначе всички се чувствахме отлично, защото никой от нас не беше дори и ранен.

— Наред ли си? — пита ме лейтенанта след като прави проверка на личния състав, и аз му отвърщам — Да, всичко е окей — и съм искрен.

— Там изглеждаше съвсем наред — казва той.

Вече не съм девственик и съм още жив. Господи, толкова ми е хубаво.

Доста време мина докато свикна с мисълта, че съм убил онези хора, но всичко беше наред, защото така трябваше да постъпя. Известно време имах нощем имах кошмари; сънувах, че идват да ме арестуват посред нощ.

Тридесет и осмият ден: Док Зиглър изобщо не се измъчва от подобни мисли. Той е лекар и не носи никакви оръжия. Казва, че щял да духне в Канада, но старецът му имал болно сърце и Док разсъдил, че това щяло да го умори. Така че си казал: „Е, какво пък!“ когато получил повиквателната. „Една година и на хуй да ме въртят, пак ще изкарам“ твърди той. Наред с другите си задължения Док ни снабдява и с наркотици. Не ги взема, казва, че нямам нужда от тях, защото не носи оръжие. Но пък за сметка на това много пуши марихуана. Сутрин, обед, вечер, нонстоп. По дяволите, не си спомням даже и минута да не е бил дрогиран. Стане ли обаче напечено, не изостава даже и от най-опитните. Какво пък, по дяволите, щом това му помага. Стажът му на предната линия е с един месец по-дълъг от моя и действа така, сякаш е бил роден тук.

Кармоди пък е най-добрият офицер, когото някога съм виждал. В главата му е само войната тук. Никога не отваря дума за къщата, децата, жена си, абсолютно за нищо от цивилизацията. Само за работата и хората си. Преди десет месеца, когато дошъл в Виетнам, бил младши лейтенант. Има много странно чувство за хумор. Всеки път, когато го запитам за нещо, каквото и да е то, винаги си има някакъв готов отговор. Питам го веднъж откъде е.

— Старецът ми притежаваше най-бедната ферма в Оклахома — отвръща той. — Шопарът ни беше толкова мършав, че ако сложиш десет цента на зурлата му, задните му крака щръкваха във въздуха.

Други интересни личности са Джак Хатч, който в цивилизацията е карал камион по цяла Америка, от ония, големите; Дони Флаглър, който е като мен, направо от колежа озовал се в 'Нам. И двамата са чернокожи. Има и един на име Джим Джордън, който се е учил за адвокат; старецът му бил сенатор и въпреки това не могъл да го отложи. Джордън е пълно куку. Остават му още два месеца докато се прибере у дома, и е направо нетърпимо лайно. Хатч е нашият картечар; стреля като бог. Флаглър пък ни е радистът. Никой от нас не е професионалист, но само след месец тук вече започвам да се чувствам такъв.

Четиридесет и вторият ден: Получаваме заповед да завземем едно късче земя за площадка за кацане. Мястото гъмжи от ония с дръпнатите очи. Не искат да ни го отстъпват. Заели за височините наоколо; окопали са се там и от обяд насам ни обстрелват с мини.

Кармоди взема микрофона и вика хеликоптерите. Иска да изравнят мястото със земята, за да можем да атакуваме, само че вали и е малко мъгливо, и те почват да серат разни лайна, че метеорологичната обстановка не била подходяща и така нататък и на него му пада пелената и започва да реве в микрофона:

— Искам веднага въздушна подкрепа! И не ми яжте тия лайна за мъглата, че ще ви го начукам отзад, педали с педалите му! Никой не ни е казал да си ходим у дома, защото била паднала мъгла! Искам веднага въздушна подкрепа или после ще ви еба майката в гъза!

И малко остава да строши слушалката в апарата.

— Слушай, момчето ми, ако не можеш да извикаш хеликоптер тогава, когато огънят приближава задника ти, спукана ти е работата. Направо отиваш на кино. Нямах ли подкрепа от въздуха, отписвай се. Не можем да им надвием на тия педерастии само с техните оръжия, защото се бият вече от петнайсет години, мамицата им; трябва ли ти помощ от въздуха, не се колебай и за миг.

Така ми я изнася лекцията той; използва всеки повод да ни научи на нещо.

И десет минути по-късно се появяват два хеликоптера и наистина изравняват мястото със земята. Кармоди няма търпение и ние хукваме към хълма още преди нашите отгоре да са си свършили работата до края. Шест или осем 50-милиметрови оръдия бълват огън. Господи, навсякъде около нас хвърчат парчета от виетконговци. Един ботуш с парче крак в него му удря в рамото и ме облива в кръв. Започва да ми се повдига. И в този момент на жълтите не им издържат нервите и хукват назад и ние завземаме височината и започваме да ги гърмим както бягат надолу. Трябва да сме застреляли поне една дузина в гръб. След малко спирам да броя. Не ми се струва хубаво. Сигурно съм гледал прекалено много уестърни, защото ми се струва, че застрелването в гръба вече надхвърля всичко. Но в края на краищата тук съм едва от два месеца, и още се уча.

Петдесет и шестият ден: Снощи някакви жълтурковци са атакували наша авиобаза на осем или девет километра северно от нас и са разрушили два товарни самолета. Отмъкнали са няколко от нашите Танцуващи Бети. Това представлява шейсетмилиметрова мина с пружинен механизъм, който при настъпване освобождава пружината, мината подскача на височината на ташаците ти и те разкъсва на две.

Непрекъснато сме нащрек за мини, защото тия мръсници са разхвърляли нашите Бети навсякъде около нас. На няколко места са опънали фалшиви телове, така, че да ги забележиш и да се отместиш настрана, където вече те чака замаскирания истински тел.

Чувам я как избухва. Никой не надава рев или нещо такова, просто мината си избухва, и разтърсва околните дървета където лежа. Затичвам се обратно. Това е станало някъде на стотина метра от мен. Флаглър лежи проснат на земята. На две части. Направо не мога да повярвам на очите си. Започвам да треперя. Сядам и целият се разтърсвам. И в тоя миг изниква Док и ми подава един успокоител.

Кармоди направо е извън себе си от гняв. Псува бога, дявола и всички светци. По-късно пипваме двама от Виетконг. Не знаем дали те са поставили Танцуващите Бети, но ги връзваме и двамата за двете дървета, един до друг, и поставяме една от тия мини между дърветата, нагласяме я и после се изтегляме някъде на стотина фута и започваме да целим тела, а ония двамата реват до небесата. Накрая Джес успява да улучи проводника. Оставихме ги да висят на дърветата.

Това е война на нерви, поне така ѝ казваме ние.

39. КОРАБЪТ НА МЪРТЪВЦИТЕ

Пътят до остров Скидъуей ми отне дваисет минути. Три квартала след моста открих Бейвю, една запустяла уличка посипана с чакъл, по която две коли с мъка биха се разминали, гънеща се през живата арка на дъбовете обрасли с испански мъх. Тук-там се мяркаха пътеки водещи към вилички скрити сред дървета, палми и храсталаци. Подминах една крайпътна кръчма, която би изглеждала затворена ако не беше един стар сив понтиак паркиран до сградата, който подозрително напомняше на колата, с която Хари Несбит ме беше следил предната нощ. След нея вече нямаше нищо друго, освен растителност, чак до леговището на О'Брайън.

Не изглеждаше на нещо повече, макар че беше построено на доста прилично място. Постройката стърчеше на колони потънали в морето на двадесетина ярда от брега, свързана със сушата от едно дървено мостче, широко не повече от три фута. Приливът беше достигнал най-високата си точка и къщичката, която не изглеждаше да има повече от две стаи, беше опасана от палуба със засенчена веранда в единия си край; вълните почти облизваха долната ѝ част. Малка лодка, привързана към платформата, леко се полюшваше във водата.

Несбит имаше право — на дваисет ярда около къщичката нямаше тревичка дори и за цяр.

Мястото беше спокойно като църква на разсъмване.

Един сив континентал беше паркиран под дърветата близо до самия бряг. Явно беше тук от доста време, защото капакът на двигателя му беше студен като останалата част от колата. Излязох на откритото пространство и свих длани до устата си.

— О'Брайън? Аз съм, Килмър.

Някакъв присмехулик ми изкряска в отговор и се стрелна в клоните на палмите. Някъде близо до къщичката риба изскочи над повърхността на водата и след миг се гмурна обратно. Това бяха единствените звуци.

Изчаках няколко секунди.

— Аз съм, Джейк Килмър — изреваха аз. — Идвам.

Пак нищо.

Бавно разперих пешовете на самото си да му покажа, че не нося оръжие, и тръгнах към платформата, като се държах с двете ръце за перилата, за да вижда през цялото време ръцете ми.

— О'Брайън!

Някаква риба изскочи изпод краката ми и ме стресна. Сега вече разбирах защо беше построил колибата си на това място. Можеше да хвърля въдицата от прозореца на спалнята си и да лови риба без да става от леглото.

— О'Брайън, аз съм, Килмър! Къде си?

Тишина.

Стигнах до къщичката. Предната врата беше заключена, така че заобиколих верандата, доближих лице до стъклото, затулих очи от светлината и се втренчих вътре. Беше празно.

— О'Брайън?

Тишината беше пълна; чуваше се само шума от въжетото на лодката, триещо се в дървеното кейче.

Неспокойни червейчета взеха да надигат глава в стомаха ми.

— Хей, О'Брайън, тук ли си? — изкрещях аз.

Подплаших един стар пеликан сгушен в единия ъгъл на палубата и той тежко отлетя, като нададе недоволен крясък. Никой не се обади.

Опитах вратата със стъклото и тя се отвори. Помещенията бяха пусти; под кревата нямаше никого, нито пък в банята. Но радиото работеше, включено на минимална мощност, а от едно менгеме захванато върху една маса висяха краищата на въдичарски примамки.

Червейчетата приключиха с мърдането на главичките и се забиха във вътрешностите ми.

Върнах се отзад и заобиколих палубата. Лодката беше празна.

Можех да пропусна двете ситни дупчици от куршуми, но не и кръвта. Задната стена на кабината беше опръскана с две малки алени петна с неправилна форма; беше вече потъмняла под ярките лъчи на слънцето, но все още лепнеше под пръстите ми.

Червейчетата в стомаха ми се превърнаха в гърмящи змии.

— О, по дяволите! — чух се да произнасям аз.

Прилекнах на палубата и предпазливо надзърнах под къщичката. Първото нещо, което видях, беше крак в червени хавлиени

чорапи, заклещен в мястото, където се съединяваха две опорни греди. Кракът принадлежеше на Джигс О'Брайън. Останалата част от него се люшкеше във водата с лице надолу и ръце разперени така, сякаш се мъчи да прегърне целия залив.

Риби се щураха из тънките алени ивици кръв стичащи се от главата му, наподобяващи пипалата на медуза.

Нямах нужда от лекарска консултация да заключа, че беше мъртъв.

40. КРЪЧМАТА НА СКИЙЛЪР

Дъч малко остана да глътне телефона когато му се обадох. Вече бе хукнал насам още преди да окача слушалката. Коронерът реагира по почти същия начин.

След петнайсет минути Дъч се появи със Салваторе зад кормилото, следвани от една линейка с коронера и съдебно-медицинския му екип зад него.

Едрият германец се доближи до къщичката с ръце в джобовете на панталоните си, незапален Камъл увиснал от ъгъла на устните му, и ме изгледа печално през дебелиите си лещи. Салваторе пристъпваше зад него с вида на човек готов да се сбие с първия срещнат.

— Аз поемам цялата отговорност по случая — произнесох. — Ако не бяхме отзовали Салваторе от задачата му, О'Брайън можеше още да е жив.

— Не трябваше да викам Салваторе — изрече Дъч. — Това си беше моя грешка.

— Ти просто направи онова, което те помолих. Казах на О'Брайън, че ще бъда сам. Къде са приятелчетата ти от отдела за убийства?

— Тръгнали са насам — отвърна той и извъртя очи. — С какво са действали тук, да не е било огнехвъргачка?

— Дребен калибър, много прилича на автоматична пушка.

— И как разбра?

— Някой е прокарал шев от куршуми 22 калибър точно от челото до брадичката с толкова права линия, сякаш е използвал линеал. Предполагам, че първите изстрели са блъснали главата му назад. Оръжието е толкова скорострелно, че просто е разрязало черепа по средата, хей така.

Прекарах невидима линия от средата на челото ми до брадичката.

— Бива си го — произнесе той.

— Да. Има само едно такова, за което се сещам.

— Хайде, не ни оставях в тръпнещо очакване — каза Дъч. Салваторе започна да проявява признаци на интерес. Той откъсна поглед от въображаемия си обект в пространството и ме стрелна с гневно око.

— Това е американският автомат 180. Изстрелва трийсет куршума в секунда. Звучи като зъболекарска машина.

— Също като онази от лентата със записа от убийството на Талиани — подсказа Дъч.

— Да, точно така. Считам, че този, който го е очистил, е дошъл с лодка и е опушкарал О'Брайън когато той е излязъл от къщичката. Два от куршумите са пронизали черепа му; забили са се в задната стена.

— И какво значение има това за всички нас? — запита Дъч.

Докато коронерът изследваше петната от кръв върху задната стена на къщичката, хората му снимаха тялото на О'Брайън от всички възможни ракурси с изключение може би само на подводния.

— Чевос притежава няколко плавателни съда — казах аз. — Това е само негова работа. Чувал съм, че живее в комплекса Тандър Поинт. Къде се намира това?

Дъч посочи на изток. Тандър Поинт беше само на миля от нас, мъглява и ниска бяла структура обградена от миниатюрни лодки.

— Наистина ли искаш да прикачиш това на Нанс? — запита Дъч.

— Може би.

— Виж, нямам нищо против преследването до дупка; понякога дава чудесни резултати. Щом си решил да разчистваш сметки с тия scheiss korf, нямаш никакви проблеми.

Коронерът изчовърка двата куршума от стената и се върна обратно на брега.

— Може би се е сврял на някой кораб — казах аз.

— Ако е така, значи той знае, че го следим.

— Допускам страшно много грешки — казах аз.

Дъч положи лапа върху рамото ми.

— Всички правим грешки — каза той, с което приключи дискусиата. Заразхожда се нагоре-надолу по палубата като оратор подготвящ речта си.

Салваторе стоеше на едно място, втренчен пак някъде в пространството, юмрукът му удряше дланта на другата ръка, също като бомба търсеща подходящо място да експлодира.

— Ще ги съберем накуп, цялата им мръсна пасмина — обади се изведнъж Дъч, — стига вече игри от дистанция. Досега стоях настрани от тая история, защото това беше работа на ония от Убийствата. Е, от този момент нататък това вече е и наша работа. Червено Море ще се превърне в изумрудено преди тези rftuzlukers да посмеят да си подадат повече главите от дупките си. Ще бъде нещо действително вълшебно! — Той се взря към Тъндър Поинт. — Ще пипна за гушата тия ash lochers и няма да ги пусна, докато не ми изпеят поне една песничка. Поне ще им объркаме малко работите на тия убийци, ако не постигнем нищо друго.

Тирадата му беше прекъсната от едно изгрухтяване на Салваторе, който отново се бе втренчил враждебно в пространството.

— Добре, да видим колко останаха — въздъхна Дъч.

Той започна да отброява на пръстите си.

— Значи имаме Бобси Туинс, Костело и Коен. После е Стизано и царят на лютеницата, Брониката, и твоите момчета, Чевос и Нанс. Да съм изгървал някой?

Нямаше повече. Теренът за игра опустяваше със застрашителна бързина, също като Десетте малки негърчета на Агата Кристи.

— Трябва да имаме едно нещо предвид — казах аз. — Започнеш ли да прибираш тия юнаци, трябва да имаш сериозна помощ. Те си вървят комплект с охраната. Освен това ще си имаш работа и с Лио Костело. Умът му сече като бръснач, което никак не ми се нрави. Тоя кучи син спи с учебника по наказателно право под възглавницата си.

— Ще го имам предвид — обеща Дъч.

Салваторе най-после наруши мълчанието си. Изгледа ме и произнесе:

— Знаеш ли, трябва да ти кажа, че можех да проследя тоя шибан педал чак до спалнята му и да го държа за ташаците докато чука жена си без изобщо да ме усети. Бива ме за тая работа. Двамата със Сапата сме като Невидимия.

— Обещах му, че ще бъда сам — запротестирах аз. — Рискувахме, какво друго мога да ти кажа? Следващия път ще внимавам повече.

Той ме гледа втренчено в продължение на няколко секунди, после махна с ръка.

— Карай.

— Какво мислиш, че е искал О'Брайън? — запита ме Дъч.

— Нямам представа, но ако има някой, който да има макар и малка, това е само Несбит — казах аз. — Хайде да го потърсим по радиото и да чуем какво ще ни разкаже.

— Готово — каза Дъч. — Ще го добавя към списъка.

Слязохме на брега, откъдето енергично ни махаше коронерът.

— Стоуни Титан е тръгнал насам — каза той и после се обърна към мен. — Каза, че искал да размени няколко думи с теб.

— Старецът май се раздвижи най-после — коментира Дъч.

Само разговор с Титан ми липсваше сега; имах си нещо наум.

— Имам да уредя няколко неотложни неща — казах на Дъч. — Знаеш за тоя хаос, точно толкова, колкото и аз; ти просвети стареца по въпроса.

— Това никак няма да му се понрави — изръмжа едрият мъж.

— Коров мъжага е той — казах аз и потеглих към кръчмата на Бени. Изгарях от нетърпения да видя дали старият Олдсмобил си беше още на мястото. Нямах го, но тъкмо когато завивах към кръчмата покрай мен профуча черната лимузина на Каменния Титан; бързаше така, сякаш се боеше да не закъснее за годишния полицейски бал.

Паркирах на гърба на сградата; стридени черупки захрущяха под гумите ми. Един висок мъж с много силен тен и станала вече безцветна руса коса прехвърляше кашони с газирани напитки през задната врата. Беше облечен в черни къси панталони, с мръсни маратонки, гол до кръста; можеха да му се дадат и трийсет, и петдесет години.

— Отваряме в пет — каза ми той докато слизах от колата.

— Търся един приятел — казах аз, като го последвах вътре. Помещението беше тъмно; въздухът още беше студен от климатичната инсталация от предната нощ; носеше се мирис на вкисната бира и стриди. Той ме изгледа през рамо.

— Не познавам никого — изрече той с равен глас. — Понякога дори се улавям, че не знам имената и на децата си.

— Преди малко видях колата му, паркирана тук.

— Не ме ли бързикаш нещо? Може да има квартира наблизо.

— Не живее в околността.

— Значи тогава сигурно е свършил бензина. Може би е отскочил до булеварда да напълни някоя туба.

— Възможно е. Усещам, че е бил тук.

— Хм — произнесе той, подреждайки кашоните с безалкохолните напитки в ъгъла. — Знаеш ли откога съм тук?

— Не, но се обзалагам, че ще ми кажеш.

Той измъкна две бири от хладилника зад бара и ми плъзна едната по плота. Беше по-студена и от Коледа в Юкон.

— От тридесет и три. През септември стават тридесет и четири. Отпих от бирата и го загледах.

— И знаеш ли защо не съм се махнал оттук? — продължи той.

— Защото този бизнес си е лично твой.

— Точно така.

— Тоя момък се казва Несбит. Един дребен келеш със стрелкащи се очи.

— Ти не ме слушаш — произнесе той.

— Разбира се, че те слушам — отвърнах аз, отпивайки от бирата си. — Ако някой, дете отговаря на описанието ми, се мярне наоколо, кажи му, че Килмър много иска да разговаря с него. Ама страшно много.

— Значи ти си тоя Килмър, така ли?

— Аха.

— Един момък, когото на времето познавах, му имаше голям зъб и си мислеше, че е в безопасност в центъра на Питсбърг. И в този момент една ръчна количка пълна с цимент се стовари върху главата му от шестетажна сграда.

Метафората му ми остана малко неясна, но реших да се възползвам от нея.

— Кажете му, че аз няма да пускам никакъв цимент върху главата му.

Барманът се изкикоти и протегна ръка.

— Бен Скийлър, приятно ми е — каза той. — Кръчмата ми се казваше „При Скийлър“, но всички непрекъснато повтаряха „Хайде да отскочим при Бени“, така че накрая смених фирмата.

И той разпери ръце в потвърждение.

— Хайде преди да станем авери, да ми покажеш някакъв кетап — изрече предпазливият мъж.

— Разбира се, така трябва — отвърнах аз и му показах значката. Той я погледна и кимна.

— Надявам се да си честен. Както разбирам, ти си такъв, но тоя град е способен да разврати и даже и евангелист още преди да каже „Амин“.

Зачаках за още откровения.

— Чух, че си бил много печен.

— Ами говорят хората.

— В наше време човек никога не е сигурен, нали знаеш.

— Аха.

— Една линейка мина преди малко, ама вдигаше шум до Бога — каза той. — Нещо да кажеш за това?

— Преди малко в залива са убили един мъж на име О'Брайън.

Очите му за миг придобиха разтревожено изражение и после той сведе поглед към чашата си с бира.

— Това значи било.

Той подръпна ухото си, после измъкна една сгъната салфетка от джоба си и ми я подаде.

— Попий си устните — каза той. — Имам още работа.

Той излезе отвън и аз разгънах салфетката. Съобщението беше надраскано набързо с химикал, разкъсал хартията на две места. „Бензиностанцията на чичо Джоли, шосе 14 на юг около 18 мили. Довечера, 9 часа. Ела сам“.

Подпис нямаше. Скийлър се появи с още един кашон безалкохолни напитки.

— Да знаеш някакво място като бензиностанцията на Джоли, по шосе 14 на юг от града?

— Май беше някаква бензиностанция, струва ми се.

— Май се сещаш, а?

— Ще я познаеш веднага, щом стигнеш мястото — каза той и отново излезе. Допих си бирата и го последвах.

— Благодаря ти. Бирата беше чудесна. Надявам се някой ден да дойда да ти опитам и стридите — казах докато се качвах в колата.

— Няма да забравиш, нали? И да ми се представиш пак, че нещо не помня имена. — И той се вмъкна вътре.

41. РЕЛИКВИ

Потеглих обратно към Дюнтаун, но когато стигнах до булеварда поех на изток, вместо към града. Нямах никаква работа след като се сбогувах със Скийлър, и имах нужда да се отдалеча от Дюнтаун. Исках да остана малко сам, далеч от Стик, Дъч и хулиганите. Далеч от Доу. Далеч от всички тях. Повдигаше ми се от непрестанните усилия да свържа в нещо смислено тия десетки разпръснати къчета главоблъсканица, такива като Хари Рейнс, Шефа, и Каменния Титан. Такива като Дънлийви и и неговия потящ се банков приятел, Сийборн. Като Чевос и Нанс, злощастния кон на име Дисъуей, и един чернокож гангстер, когото дори не знаех защо всичко наричаха Носа, защото прозвището му нямаше нищо общо с лицето му. Внезапно изпитах чувството, че професионалното ми задължение да използвам хората ми беше станало неотменна част от живота и усещането за това никак не ми се понрави; трябваше ми време и малко отдих, за да се справя с тая мисъл. Трябваше пак да се върна в леговищата си, поне за малко.

Паркирах колата в един празен обществен паркинг. Плевелите бяха избуяли сред чакълената настилка, а по ъглите вятърът бе навял миниатюрни дюни от пясък. Седнах и се загледах в Атлантическия океан. Морето тук беше спокойно, водната повърхност беше само леко накъдрена под блестящото слънце, а плажът беше широк и чист. Отдавна погребани спомени навириха глава, прекрасното време на младостта, когато възрастта често се спохожда от меланхолията.

Умът ми беше далеч от Дюнтаун. В момента се намирах на едно място наречено Бийч Хейвън, селище по крайбрежието на Джърси, където бях прекарал няколко лета в една голяма лодка, използвана като вила, със семейството на най-добрия ми приятел от прогимназията. Не си спомнях името му, но си спомнях добре, че баща му беше норвежец, който говореше с превъзходен акцент, и носеше очила с много голям диоптър, и че семейството изобщо не спазваше никакво благоприличие, и че имаше сестра, за която не представляваше нищо да се изкъпе пред мен. Както си седях в загорялото като фурна купе и

потта ми се стичаше по брадата, спомних си, че през цялото време на онова лято упорито се мъчех да прикрия непрестанната си ерекция.

След малко излязох от колата и свалих обувките си, чорапите, самото и вратовръзката, и ги напъхах в багажника. Затръшнах го, и пак го отворих, пузнах пейджъра при другите вещи, и отидох на брега.

Навих си крачолите до коленете и закрачих бос по мокрия пясък, който шляпаше под ходилата ми. Трябва да бях изминал поне миля когато се появи едно малко селище от летни вили, защитено от гранитна стена, имаща за задача да спира океана. Доблестта ѝ обаче бе останала напразна. Къщите бяха запустели. Няколко вече се бяха порутили съвсем и развалините им лежах в безпорядък, размесени с всевъзможни боклуци донесени от приливите.

Една от тях, с две спални, от кипарис и дъб, още стърчеше предизвикателно над скалата, с веранда поддържана от греди забити в гранита. Избяляла табела люшкаща се на един гвоздей от парапета на верандата, ми каза, че къщата се продава, а под този надпис нечия ръка бе добавила думите „или се дава под наем“. Имаше и телефонен номер.

Изкачих едрите сиви скални образувания, преодолях перилата на верандата и огледах къщата, запусната и самотна сграда. Подът скърцаше под стъпалата ми и се огъваше опасно при всяка моя стъпка, а въздишките на вятъра през отворените прозорци звучаха като призрака на смях от детско лято.

Захвърлих останалите по мен дрехи, като останах само по слипове, отидох на пустия бряг и скочих във водата, като заплувах с всичка сила срещу прилива докато накрая вече едва чувствах ръцете и краката си, след което обърнах към брега. Последните няколко ярда ги изплувах с върховни усилия и когато стъпах на пясъка дъхът ми излизаше на резки прекъследи, а дробовете си ги чувствах все едно огън гореше в тях, но пък за това се чувствах пречистен и кожата ми боцкаше от солената вода. Върнах се при къщата и се проснах на слънце върху площадката пред нея.

Бях задрямал когато жената се появи иззад ъгъла на къщата. Стреснахме се и двамата и аз задрасках панически да се вмъкна в панталоните си, но тя се засмя и каза:

— Не се притеснявайте. Почти всички жиголо навъртащи се около хотелските басейни носят далеч по-малко от вас.

Тя беше островитянка, личеше ѝ отдалеч; прекрасна жена, с деликатна структура, и черти изваяни от вятъра и слънцето, със ситни бели бръчици около очите, и огненочервена коса фризирана от вятъра. Не можех да преценя възрастта ѝ; но това нямаше значение. Носеше риболовна мрежа; два петфутови пръта, между които беше окачена мрежата с коркови поплавъци.

— Тъкмо чаках приятеля си. Понякога ме изчаква тук — каза тя, взирайки се навътре, без да го покаже. — Да не си подремвате тук? — добави тя.

— Не, но си струва човек да си помисли за това.

Тя се огледа.

— На времето беше много скъпа къща — каза тя. Произнесе го съвсем открито и без да скрива тъгата в гласа си.

— Познавате ли собствениците? — запитах я аз.

— На времето принадлежеше на семейство Джакович, но сега е притежание на банката.

Тъжният ѝ коментар ми беше повече от достатъчен.

— Как не ги е срам. Тук още има живот.

— Да, но няма сърце.

— Всички банки са така. Имат гърла на акула, но нямат и грам душа. Те са роботите на нашето общество.

— Е, виждам, че приятелят ми е долу на брега. Радвам се, че къщата ви хареса.

Мършав млад мъж в рязани дънки с дълга руса коса, развяваща се по раменете му, вървеше по крайбрежната ивица с кошница в ръка. Тя заслиза по скалите към брега.

— Хей! — повиках я аз.

Тя се извърна и повдигна вежди.

— Случайно да не се казвате Джакович?

— Беше много отдавна — отвърна тя и продължи към приятеля си.

Облякох се и се върнах на паркинга. Като по някакво чудо открих един изправен телефон и набрах номера който бях видял на табелата. Оказа се, че е на кредитно-спестовната банка Айланд. Проявих досадна упоритост и успях да се добера до един неприятен дребен галфон на име Ратчер, който според думите му бил от „крайбрежното недвижимо имущество“.

— Интересува ме една къща на източния бряг — казах аз. — Доколкото знам, принадлежала е на едно семейство на име Джакович.

Дочух шум от прелистване на папки.

— О, да — изрече той след като вероятно прехвърли обявените за просрочени ипотеките. — Знам тази къща. — Бях повече от сигурен, че той знаеше точно толкова за къщата, колкото аз за нефтените концесии на Саудитска Арабия.

— Да не сте в бизнеса с недвижимо имущество? — запита ме той.

— Не, но си помислих, че няма да е зле да я взема под наем до края на лятото.

— Къщата е конфискувана — изрече той с противен глас. — А градската управа тук санкционира нарушителите.

И той хлопна телефона. Останах минути или две със слушалката в ръка, после похарчих още четвърт долар и набрах още веднъж номера на Ратчер.

— Ратчер?

— Да!

— Ти си един мръсен гаден плъх! — казах му аз и окачих.

Подкарах обратно колата към брега и по метода на пробите и грешките успях да открия някакъв запуснат път който ме изведе до къщата, и останах там, като наблюдавах жената, чието име на времето е било Джакович, и младия мъж с дългата коса, бавно да влачат мрежата в крайбрежните води и да вадят стриди и миди, след което да ги прехвърлят във ведрото. Някъде след час заваля и те спряха. Помахах им с ръка докато се отдалечаваха по брега. Не съм сигурен дали ме видяха, но ми беше приятно да си мисля, че са ме зърнали, и че знаят, че къщата все още означава нещо за някого. Накрая и аз потеглих в дъжда към града, уморен, но зареден с нова енергия.

През следващите дни много често си мислех за къщата, но никога повече не се върнах. Не можех. Както карах обратно към Дюнтаун изведнъж проумях, че завинаги бях оставил зад себе си всички свои убежища.

42. БОЙНА НОЩ В СКЛАДА

В Склада заварих самия ад.

Цяла дузина мъже, включително и двама едри клечки, се бяха струпали на вратата. Блъскаха се, удряха се, сипеха се псувни и заплахи. Стик стоеше отвън, малко настрани от тълпата, и наблюдаваше захилен меллето.

— Проклет да съм — заяви той при появата ми. — Дъч сложи ръка на Костело и всичките му юнаци.

Изскочих от колата и двамата затичахме към сградата.

Един полицай ни спря още отдалеч, за да съобщи на Стик, че са арестували Костело, главния му телохранител и стрелец, Драк Морено, който на външен вид и по приказка си беше чист идиот, но с IQ на гений, двама от главните му съратници, Сайлоу Мърфи, известен също така под прозвището Невестулката, защото в тъмното човек наистина можеше да го сбърка, и Артър Правано, по прякор Сладура, което вече наистина беше необяснимо, защото външният му вид нямаше нищо общо с прозвището му, и още две горили. Освен тях в мрежата се бяха озовали Чевос и Брониката с няколко стрелеца. Нямаше ги само Нанс и Стизано.

Бяха само дванайсет души, но вдигаха шум поне за сто и двацет, с изключение на Костело.

Запътихме се към стаята на бойните действия, която наистина оправдаваше името си в момента.

Хулиганите бяха представени повече от достатъчно: Панчо Калахън, Салваторе, Сапата Китаеца, Чарли Едноухия, Луис Каубоя и Дъч Моорхед. Нямаше ги само Акулата и Муфалата, който сякаш бе потънал вдън земя. Като се прибавеха Стик и мен, съотношението на силите се изравняваше — осем на осем.

Крясъците, псувните и заплахите не бяха спрели през целия Склад чак до залата за ръководство на бойните операции, в която царуваше хаос като в борсов салон преди звънеца за приключване на работния ден.

Дъч беше отделил едрите клечки и ги беше натъпкал в индивидуалните кабинни. Останалите се бяха побрали в залата. Дъч беше застанал пред тях и ревеше като ранен кашалот.

— Млъквайте всички, инак ще хвърчат глави!

Стаята бавно започна да утихва.

Горилите на Костело и хулиганите на Дъч образуваха най-голямото сборище на отчаяни главорези които някога бях виждал събрани на едно място.

Стоях до вратата и не отделях очи от Костело и Чевос. През всичките години, когато бях прикрепен към тази банда, не бях имал случай като този да ги видя толкова отблизо. А сега бях само на петнайсет фута от мен. Не направих никакъв опит да скрия презрението си към тях.

Единствен Костело бе запазил видимо спокойствие. Той беше висок мъж и представителен повече, отколкото би ми се искало, с остри и изрязани черти и квадратна челюст покрити с бронзов загар, и дълга черна коса; беше облечен в син блейзър, бледосиня риза, отворена около шията, бели панталони и бели обувки. Беше от онези мъже, при които възрастта не личеше. Имах много причини да ми е противен. Само кафявите му очи издаваха гнева му. Моят гняв обаче беше открит, ненавистта ми беше очевидна за всички наоколо, но засега си държах устата затворена.

Чевос стоически стърчеше в един ъгъл на кабината, самотен и втрещен в стената, а Брониката бърбеше като маймуна с треска.

Останалите от бандата на Талиани бяха облечени небрежно за плажа, и напомняха на затворници от Синг-Синг дегизирани като екипаж гребци от Харвард.

Хулиганите допълваха сцената. Някой страничен човек би се видял в чудо, ако му се наложеше да отделя лошите от добрите.

— Затвори онази врата, Панчо — каза Дъч и Калахън я затръшна.

Всеки зае позиция; гангстерите на Костело се подредиха до противоположната стена, а хулиганите на Дъч се събраха до вратата.

Луис Каубоя носеше голям сак за пазаруване. Беше облечен в избелели дънки, захабено дънково яке, каубойска шапка, покрит със силен загар.

— Спипахме ги тъкмо когато слизаха от лодката на Костело — изрече той с глас, който спокойно можеше да бъде използван вместо шкурка. По-късно щях да разбера, че това, което Каубоя бе нарекъл лодка, всъщност представляваше яхта с дължина шейсет фута и широка десет.

Той отнесе чувала до бюрото на Дъч и го изсипа отгоре.

Осем пистолета с всевъзможни калибри и размери, ножове с пружини, боксове, две ролки меден тел, и други артикули от бизнеса им.

— Само дето се пишеха големи тежкари — произнесе той.

Веждите на Дъч се повдигнаха заедно с ъгълчетата на устните му.

— Браво. Случайно да сте чули, че руснаците са дебаркирали в Галвстън или някъде другаде? — запита той без да се обръща конкретно към никого. Никой не отговори, но мърморенето се засили.

— Укриване на незаконно придобито оръжие — заяви авторитетно Луис, като галеше цепнатата си устна.

— Кой ти нацепи устната? — запита Дъч.

— Оня дребен задник с мишка над устата си ме удари когато не го гледах — отвърна той посочвайки с палец към един тъпанарите, който имаше синина около едното си око с размерите на палачинка. — Трябваше да използвам сила, за да го вразумя.

Дребният педал с мишката над горната устна изведнъж много се стегна.

— Окей, нека да започнем списъка с нарушенията — каза Дъч. — Първо, незаконно притежание на оръжие...

— Всичко е регистрирано — прекъсна го един от плъховете на Костело.

— Затваряй си устата — изрече властно Правано Сладура. — Шефа каза да не си отваряме устата пред тия копелета, и точка.

Очите на Салваторе се присвиха в цепки, а юмруците му започнаха да се свиват и разпускат. Луис Каубоя се вгледа с отегчен вид в един ъгъл на тавана. Калахън само се изкикоти, а Сапата Китаеца измъкна златния зъб от предния си мост и го пъкна в малкото джобче на дънките си. Чарли Едноухия измърмори нещо под носа си, което ми заприлича на „лайнян плъх“, макар и да не бях съвсем сигурен.

Двамата със Стик се дръпнахме в един неутрален ъгъл в противоположния край на стаята срещу Дъч и се облегнахме на стената в очакване нещо да се случи.

Калахън даде началото.

— Вземи ги и ги опиши — нареди му Дъч. Спретнатият полицаи взе хартия и молив и отиде на бюрото да изпълни задачата си. Вдигна едно миниатюрно 25 калиброво пистолетче със седефена дръжка, дребосък, точен може би на три фута в тихо време.

— Момиченца, на кого е това пистолетченце? — изхили се Панчо, като го вдигна между палеца и показалеца, все едно умряла рибка.

Правано Сладура, висок над шест фута и с телосложение на руски тежкоатлет, пристъпи напред и бръсна карамфила от ревера на Калахън.

— Защо не си натикаш в гърлото тая маргаритка, шибан педал? — запита той.

Репликата му беше коментирана с дясно кроше, от което изтръпна и моята челюст, а горилата политна през стаята, стоварвайки се с глава върху една маса.

И изведнъж настана истински пандемониум.

Дъч беше като онемял и следеше развитието на нещата със зяпнала уста.

Каубоя в миг събра артилерията обратно в пергаментовия чувал и го натика в едно чекмедже на бюрото.

Аз останах в ъгъла си.

Стик се включи в полесражението.

Ръчно направени оръжия заваляха изпод сака, якета, мишници, панталони.

Салваторе измъкна рязаната си щека за голф и халоса по тила Мърфи Невестулката сякаш даваше демонстрация на играта голф. Кичур коса се отхвъркна от главата на Невестулката, а самият той полетя върху една маса, помитайки всичките канцеларски принадлежности с тялото си на пода.

Калахън си избра главореза с най-отвратителния външен вид, застана в бойна позиция и когато горилата има неблагоприятното да се приближи към него го изрита в челюстта. Петата на маратонката му съдържаше сачмени лагери и цъфна като презрял домат. Стоманени

сачми се разлетяха навсякъде по пода. Мишената на Калахън унищожи една пишеща машина и се приземи в един ъгъл с изронени предни зъби.

Подът беше посипан със стоманени сачми. Обстановката напомняше на аматьорска ноц в дерби с летни кьнки, всички клатушкаци се върху металните сфери подобно на тригодишни деца в балетно училище. Чарли Едноухият, който ми изглеждаше малко с наднормено тегло, и прекалено елегантен, за да се смесва с тая паплач, се измъкна от туидовото си сако, завъртя се на пета, изрита една горила в диафрагмата с перфектно насочен удар с пета, шибна го в слепоочието с ръба на дланта, и се приземи на двата си крака още преди чучелото да се свлече на пода. Изпълнението му беше съвършено.

Сапата разчиташе единствено на двата си юмрука, удряше всичко и всеки, до когото се докопаше клатушкайки се по посипания със стоманени сачми под.

Стик си падна по Драк Морено и двамата закръжиха един около друг. Морено го надвишаваше с най-малко двайсетина фунта, а ръцете му бяха поне с три инча по-дълги от тези на Стик, предимство, което Стик бързо неутрализира, като първо изрита Морено в колянната капачка, после измъкна едно носна кърпичка вързана на торбичка и пълна със сребърни долари, и я завъртя над главата си като диск. Импровизираният спортен уред халоса Морено повече от един път в главата. Маймунската му мутра се сгърчи от болка. И в този миг Стик го шибна в гушата. Езикът на Морено малко остана да оближе отсрещната стена. Очите му се кръстосаха. Задъха се като риба на суха. В този момент се намеси и Сапата. Той пристъпи и халоса целта си с любимото си ляво кроше, последвано от страшен десен ъперкът в челюстта му.

Спестяванията в сребро на Стик и рязаната щека на Салваторе довършиха Мърфи Невестулката, който бе имал неблагоприятното да направи опит за отлепяне от пода.

Чарли Едноухия демонстрира за втори път уменията си по карате и обезвреди още една маймуна.

Салваторе сграбчи последния телохранител на Костело за яката на ризата му на разстояние една ръка пред себе си и небрежно заобработва физиономията му с рязаната си щека.

С два изстрела в тавана Дъч сложи край на представлението.
Всичко застина като на скъсана филмова лента.

— Verdammt, Салваторе, пусни тая мърша!

Салваторе разтвори ръка и я пусна; мършата се приземи с физиономията си право върху една пишеща машина.

Мърфи Невестулката изстена и се свлече по стената.

Педалът с мишката сега разполагаше вече с две такива, но пък за сметка на това се беше простил с предните си зъби.

Лицето на Драк Морено изглеждаше като крайбрежието на Омаха на седми юни.

Никой от хулиганите не беше пострадал, ако не се броеше сцепената устна на Луис Каубоя.

Цялото представление бе продължило не повече от минута.

Дъч бе застанал в средата на стаята с пистолет в ръка, а от пробития таван върху раменете му се сипеше бял прах.

— Какво ви става на всички? Да не са ви изгорели намотките? Веднага регистрирайте тия отрепки за оказване на съпротива при арестуване!

Вратата на стаята се отвори много внимателно и три униформени глави надзърнаха нервно преди да прекрачат прага. След малко задрънчаха белезници и стаята се огласи от стенания. Докато извеждаха горилите на фамилията Талиани, Луис и станалите помогнаха на Калахън да събере сачмите.

— Чисто нови маркови маратонки — оплака се той оглеждайки цъфналата им пета.

В един миг всички саморъчни оръжия бяха изчезнали като по магичен начин по потайните си скривалища.

Стик се върна при мен в ъгъла захилен до уши.

— Чувствам се като пречистен — заяви ми той.

— Помислих, че някой от тях е откраднал шапката ти — казах аз.

43. КУЧЕ С ЖЕСТОКА ХРЕМА

Нещата вече бяха под контрол и излязохме от Стаята на бойните действия, като се върнахме в предната част на Склада.

Костело си стоеше в ъгъла, все още напрегнат, също като някоя голяма котка миг преди скок. Върна ми погледа и няколко секунди очите му останаха приковани в мен, сякаш не можеше да си припомни откъде ме познава, и в този миг лицето му трепна. Усетих омразата му да пронизва цялата стая. Усмехнах му се в отговор. Идваше и моят ред.

Групата ни се беше свила до Стик, Дъч и мен. Почти всичкото стаено напрежение се беше преселило с нас в тази стая.

— Моля да ме извините — изрече Костело с равен и груб глас, изпълнен с отрова повече от тази на пепелянка. — Имате ли нещо против да ни прочетете нашите права и да ни уведомите в какво ни обвинявате?

— Останалата част ще ги обвиня, я да видим, да кажем, в нападение върху служител на закона, оказване на съпротива при арестуване, подронване на обществения ред, създаване на безредици, разрушаване на градска собственост...

— Добре, нека да я караме по-простичко — прекъсна Костело тирадата на Дъч. — За какъв дявол сте ни събрали тук?

— В последно време нещо в града не е наред, от сутринта досега имаме само един труп — изрече Дъч. — Така че си викам, абе, защо да не си направим един хубавичък пикник, че да се опознаем по-отблизо.

— Вижте — обърна се към него Костело. — Доколкото знам, вие сте един уважаван полицейски служител, Моорхауз, но тук вече надхвърлихте всякаква...

Сега беше ред на Дъч да прекъсне чуждата тирада.

— Моорхед — произнесе с ръмжене той. — Лейтенант Моорхед.

— Добре, Моорхед...

— Лейтенант.

Костело го гледа злобно няколко секунди преди да си отвори устата.

— Лейтенант Моорхед, какво по дяволите искате от нас? Защо сме тук?

— Може би още не сте го забелязали, но е мой дълг да ви обърна внимание, че доста голяма част от роднините ви поизкапаха през последните два дни — произнесе тежко едрият мъж.

— Това ли е причината, поради която вашата пасмина селяндури ни тормозеха през последните няколко седмици?

— О, аз в никакъв случай не бих го нарекъл тормоз, мистър Костело — отвърна вежливо Дъч. — За мен би било изключително удоволствие да ви покажа какво представлява истинският тормоз, стига само да пожелаете.

През целия този разговор Чевос не отдели и за миг очи от мен. Те блестяха като зъркелите на нощен хищник. Той внезапно бе проумял кой съм аз, човек, чието убийство той бе наредил на времето. Върнах му погледа и за миг останахме с погледи вкопчени един в друг. Цяла върволица от чувства се изреди по лицето му: ненавист, страх, досада, любопитство, гняв, безсилие. Накрая отведе очи.

Реших да се намеся в разговора.

— Значи ти представляваш всички тия хора, така ли, Костело?

— Точно така. Радвам се, че някой накрая все пак си спомни, че съм адвокат.

— Тогава нека двамата си поговорим — казах аз и се върнах обратно в Бойната стая. Дъч подбутна Костело вътре, а след него влезе и Стик.

Затръшнах вратата и се обърнах към Костело.

— Виж, хайде да приключим с тия изхвърляния. Ти си просто един гангстер, Костело. Известно е на всички ни, така че стига вече с тия лайна. Чичо Франко прегърна букета и това автоматически те прави пръв кандидат за саро ді сарі — тоест ако междувременно не се присъединиш към достойните си предци, което със сигурност не би наранило особено чувстват ми.

Той понечи да каже нещо, но аз го спрях с ръка и продължих да говоря.

— Значи нещата стоят така, Костело: или някакви гангстери от вътрешността са решили да ви изметат от Дюнтаун и да заемат мястото ви, или пък на някого от клана ви внезапно му се е увеличил апетита му.

— Да не би намекувате, че аз съм организаторът на всички тия убийства? — избухна той.

— Нямах толкова здрави гащи да се захванеш с такова дело — казах аз, без да крия какво мисля за него. — Просто ти казвам това, което ни е известно и предположенията си.

— Това си е наш проблем.

— Отново сбърка, задник такъв — казах. — Той току-що стана наш общ проблем.

— Не съвсем — произнесе той много бавно и разчленено. — В каквото и да се състои проблемът, той си е наш и ние ще се погрижим за това.

— Нали — произнесох с усмивка. — Както се грижиш и до този момент ли?

Лицето му почервения.

— Пак сбърка — намеси се Дъч. — Тук става въпрос за убийство, и то за доста голямо количество. Това не може да бъде твоя грижа, Костело, защото е работа на полицията. И понеже нещата вече са стигнали до този етап, ние ти предлагаме да ни окажеш съдействие.

— Ще ви го повторя още веднъж — произнесе Костело с вдигнат показалец. — Не знам кой върши тия неща или защо. И всички останали ще се подпишат под тези думи.

— На такова нещо не му казваме съдействие, господин адвокат — произнесе спокойно Дъч. И изведнъж се разбесня. — За мен сега си най-главният кандидат за следващото погребение и най-главният заподозрян. Здравата ще го загазиш, мистър Костело. Като за начало бих могъл да те задържа като материален свидетел.

— Ще бъда навън още преди дежурният сержант да пръдне — отвърна Костело.

— Къде е Нанс Турчина? — запитах го аз.

— Съвсем бегло познавам Нанс Турчина. Защо, да не липсва? — изсъска Костело и после се обърна към Дъч, добавяйки: — Тръгвам си веднага и вземам хората си с мен.

— Глобявам тези ваши дрисльовци за провокиране на безредици — каза Дъч. — По седемдесет и пет долара на калпак.

— Не ставайте глупак...

— Казах провокиране на безредици и точка — прекъсна го Дъч. — Ако искате, можете да оспорвате, но в съда. Иначе си платете на

изхода при дежурния и си вървете по живо по здраво. Ще стигнат колкото да закърпим дупките по тавана. — И той посочи с палец нагоре.

Костело се извърна към мен.

— Чувал съм за теб. От Синсинати ни пратиха името ти. Чувам, че и ти си в списъка, аверче. Само почакай. Скийт, чичото на жена ми, имаше много приятели.

— Целият съм разтърсен по чичото на твоята съпруга — казах аз. — Правя ти едно обещание, педал. Ще те изпратя при него. Подарък за Коледа, за да не се чувства самотен.

— Знаеш ли, можеш да преумориш до смърт от престараване, Килмър.

— Съмнявам се дали си наистина чак толкова тъп, че да убиеш федерален агент — обърна се Стик към Костело.

— Разбира се, че е — казах аз. — Той е един истински тъп безмозъчен задник.

— Явно и ти имаш нужда бъдеш включен в онзи списък — изплю се Костело към Стик.

— О, густо — каза Стик и се захили с откачената си усмивка.

— От доста време си като конска муха за фамилията ми, Килмър — каза Костело.

— Разбира се, нали затова избягахте от Синсинати — ухилих се мръсно аз. — Не можахте да понесете сърбежа.

— Предлагам ви да се откажете — произнесе ледено той. — Не сме извършили нищо нелегално тук. Това не е ваша работа.

— Всичко, което правиш, е моя работа — изръмжах аз. — Ти си ми любимият обект за благотворителност.

Настъпи един от онези напрегнати моменти, в който повечето от участниците в разговора са изчерпали репликите си. Реших да запълня празните полета.

— Има една африканска поговорка — започнах аз. — „Когато скунксът видял, че лъвът бяга от него, си помислил, че е царят на джунглата. И тогава на пътя му се изпречило едно хремясало куче“. Това съм аз, Костело, аз съм твоето куче с жестока хрема. Знам цялата ти биография и не давам пет пари. Ще те ликвидирам. Рано или късно това куче ще хапе. Разбира се, ако все още си тук.

— О, аз ще бъда тук — увери ме той и се обърна да си тръгва. На вратата се поколеба. — Това е семейна афера — каза той. — Разрешаването ѝ е въпрос на чест за нас.

— Тогава проблемът е решен — казах аз. — Щом като в този случай е замесена чест, значи ти вече си мъртъв.

Костело излезе без да коментира. Тръгнах след него и отидох до Чевос, като заставах само на няколко инча от лицето му. Изглеждаше точно като онези руски убийци, които обикновено ги избират в тяхното политбюро.

Извадих най-стържещия глас, на който бях способен.

— Къде е Нанс, старче?

Той ме изгледа със змийските си очи; челюстта му затрепери. Не ми отговори и не можеше да ме погледне в очите; погледът му беше устремен през рамото ми.

— Къде е Нанс, старче? — изръмжах пак аз, влагайки цялата ми насъбрала се омраза.

Оскърблението накара кръвта да нахлуе в лицето му, но пак премълча.

— Предай му съобщение от мен — изсъсках в ухото му аз. — Кажи на тоя плъх, дето страшно обича да стреля в гръб, че се осра когато ме изгърва в Синсинати онази нощ. Кажи му, че когато опита пак, тогава ще му взема пистолета и ще му го навра в задника и ще дръпна спусъка. Мислиш ли, че си в състояние да го запомниш, или си вече сенилен маразматик?

Гневът направо го задушаваше, та чак сълзи му изскочиха. Адамовата му ябълка подскачаше като мехур в прибор докато преглъщаше слюнката си.

— Знам всичко за теб, скапан отпадък — продължих аз, изстисквайки всяка капчица отрова, която съдържах в системата си. — Ти превръщаш децата в дрогирани полумъртъвци. Ти убиваш жени. Ти си боклук, Чевос, и ти също си в моя списък.

Чувствах се добре. По дяволите, чувствах се великолепно. Може и да нямах сачмени лагери в подметките на маратонките или рязани щеки в кобура, но ми беше хубаво.

Обърнах се и се върнах в бойната стая, последван от Дъч и Стик.

— Е, ти вече им хвърли ръкавицата — забеляза Стик.

— Кръвна вражда — произнесох аз. — Бутнах в гроба патрона им и рано или късно някой нещастен тъпанар ще се опита да изравни резултата и да се окичи с палмата на първенството. Просто реших да разбъркам допълнително мравуняка.

— Успокояваща мисъл — каза Стик. После се обърна към Дъч. — И какво все пак постигнахме с тая лудница?

— Отворихме малко предпазния клапан. Крайно време беше, момчета, да видите отблизо тия юнаци. А и те нас. Врагът трябва да се опознае отблизо. А и за да бъде ясно кой къде е застанал.

Лицето на Стик се изкриви в откачената му усмивка и той поклати глава.

— Пределно ясно ни предаде мисълта си.

В този момент Дъч се загледа покрай нас с провиснало чене.

— Брей, проклет да съм — произнесе той. — Я вижте кого е довял най-сетне вятърът.

Обърнах се да видя новодошлия.

— Сега ще се запознаеш с Хлапака Муфалата, Джейк — каза Дъч.

Хлапака Муфалата съвсем не се оказа онова, което си представях. Бях очаквал да видя дребен и слаб мъж, почти изтънчен. Сигурно защото бях останал с такова впечатление от всички обяснения на Стик. Реалният Хлапак беше шест фута с телосложение на плувец. Имаше отпусната походка, ръцете му висяха хлабаво покрай тялото, раменете му се полюшваха; само стъпалата му докосваха пода. Не се виждаха никакви пръстени или украшения. Хлапака беше облечен като за състезания по спортно ветроходство: бледосиня моряшка риза, дънки, и мръсни бели маратонки. Липсваха му само риза за ръग्би и лула. Това обаче, което ме изненада най-много, беше, че на външен вид нямаше повече от шестнайсет години. Не помагаха дори и тънките му мустачки. Прозвището му направо беше като лепнато.

— Добре дошъл у дома — изръмжа Дъч. — Надявам се, че пътуването ти се е отразило добре.

Хлапака не коментира думите му, но и не личеше да е особено загрижен от нещо.

— Добре, добре — изгрухтя Дъч. — Давай историята си. Тук вече започна третата световна война, а ти се криеш вдън земя.

— Вървя по петите на мистър Задник от неделя сутрин, единайсет часа предиобед. — Гласът му беше мек, културен, доверителен. Предположих, че мистър Задник беше Грейвз Дългоносия.

— И през цялото това време го държеше под око? — изсумтя Дъч.

— Точно допреди тридесет минути. Захванал се е с покер с много високи залози в хотел Брейкърс. Правят му компания двама юнаци, които не пропускат залозите на конно състезание, някакъв тъп задник от Хот Спрингс, Тексас, с шапка Стетсън, който непрекъснато обижда всички на масата, един бял сводник от Фронт Стрийт, и няколко нещастника с плитки джобове. По-късно днес в играта се включи и един коневъдец от Луизиана, и Носа остана докато изпразни и неговите джобове. Нещастникът профука петнайсет бона преди да успее да си обърше сопола.

— Значи Носа беше големият победител, така ли? — запитах аз.

— Точно така. Кой сте вие всъщност?

Дъч ни представи един на друг. Муфалата имаше ръкостискане, което малко остана да ме превърне в инвалид до края на живота ми. Набърчи нос когато разбра, че съм Федеи. Още едно момче, което имаше нужда да се възпитава.

— Знаеш ли точно как се развиват нещата? — запита Дъч.

— Без големи подробности. Само дето всички тия нещастници идват от различни места от север и че някой много им е надървен. — Той направи пауза и ме изгледа в промеждутъка между две примигвания. — Съвсем изведнъж.

— Килмър беше в самолета когато са очистили Талиани — каза Дъч. — Аз самият лично го посрещнах на летището.

Хлапака вдигна безгрижно рамене.

— Не съм искал да обидя никого — каза той. — Когато бях на четири години, майка ми ме шитна за шест долара на един продавач на зеленчуци от Канал Стрийт. Оттогава вече не вярвам на никого.

— Но как, по дяволите, успя да го държиш под око тридесет и шест часа? — запита Дъч.

— Носа си няма хал хабер как изглеждам и аз бутнах един Франклин на пиколото плюс всички бакшиши, и той ми отстъпи временно работното си място. Подреждах стаята, приготвих им

коктейлите, поддържах мястото чисто. Ощастливях дамите в съседната стая. Да ви кажа, единственият път, когато този негър излезе от стаята, беше да отиде до кенефа.

— Сам ли беше? — запита Дъч.

— Само той и телохранителят му. Едно китайче на име Сонг. Едро китайче — изрече Хлапака, натъртвайки леко, за да ни изгради по-ясна представа за размерите му. — Искам да кажа, че тоя педал кара Кинг-Конг да яде ряпа в сравнение с него.

— Очевидно Грейвз не обича да си цапа ръцете — предположих аз.

— Аз бих заложил на сигурна загуба, ако бях на твое място — каза Хлапака, хвърляйки ми враждебен поглед.

— Ти мислиш, че ще си ги изцапа ли? — запитах го.

— Той собственоръчно очисти МакДжий. И то посред бял ден. Не можахме да го глобим дори за нарушаване на обществения ред. А той наруши здравата вътрешния ред на МакДжий.

— Какво знаеш за МакДжий? — запитах аз.

— Че е мъртъв като умряла риба — отвърна Хлапака.

Изведнъж една налудничава догадка се стрелна през ума ми и аз веднага я изстрелях.

— Оня коневъд от Луизиана, дето е дошъл по-късно, случайно да не се казваше Тибидо?

Муфалата беше истински изненадан.

— Тибидо? Да, мисля, че това беше името му. Нисичък, тъмнокос, квадратен като бъчва?

— Доста точно описание. Колко се бръкна?

— Някъде към петнайсет бона, че и отгоре. Откъде знаеш, че и той е набъркан?

— Ясновидец съм — отвърнах аз.

— Не ме ли будалкаш? — запита той. — Трябва да ми гледаш на ръка. На времето ми предсказваха, че линията на живота ми била по-къса от човката на вълнисто папагалче.

— Не знам — казах аз. — Никога не съм виждал вълнисто папагалче.

— Виждаш ли какво имах предвид — каза той. — Какво става тук, по дяволите? Какви са тия лайнари, дето сте ги събрали да осмърдяват мястото?

— Това е една много, много стара история, Хлапак — изрече уморено Дъч. — Три дни си изостанал от събитията. Ще те черпя един сандвич; може би Килмър ще те въведе в нещата.

Той отново спря погледа си върху мен.

— Някакво скапано Феди, а? Сякаш си нямаме и други главоболия, ами сега за капак и това.

— Трябва да се научиш да ме обичаш — казах аз и отказах предложението да вечеряме заедно с някакво мъгляво извинение. Имах среща с Хари Несбит при Чичо Джоли и този път реших да запазя информацията за срещата само за себе си.

Върнах се в хотела да си взема набързо един душ.

В кутията ми имаше четири телефонни съобщения. Три бяха от Доу Финдли. Четвъртото беше от ДиДи Лукатис.

44. ПРИ ЧИЧО ДЖОЛИ

Облякох си най-овехтелите дънки, една избеляла памучна риза, възможно най-тъпите ботуши, едно старо яке от времето ми в отряда за борба с наркотиците, пъгнах си магнума под мишницата, а в кончова на ботуша плъзнах един 22 калибров автоматик с тъп нос. Беше станало почти осем когато потеглих на юг по шосе 35.

Доу не ми излизаше от ума, а сега към нея се беше присъединила и ДиДи Лукатис. Явно бе оставила съобщението собственоръчно, защото беше написано на ръка.

Скъпи Джейк,

Ти вероятно не ме помниш. Последният път, когато те видях, бях едва навършила 15 години. Трябва да говоря с теб за една много важна и неотложна работа. Записала съм ти и телефона си. Ако случайно се разминем, ще бъда в Касабланка след десет вечерта.

Един стар приятел,

ДИДИ ЛУКАТИС

Беше последвано от постскриптур с телефонния ѝ номер. Бях опитал да ѝ позвъня, но никой не ми отговори. Бих пренебрегнал обаждането ѝ, ако не бяха две съществени причини. ДиДи Лукатис беше сестра на Тони Лукатис, а Тони Лукатис на времето е бил любовник на Доу. Това автоматично гарантираше, че ще ѝ се обадя. Но Бабс Томас също така ми беше казала, че ДиДи Лукатис е личната секретарка на моя любим джунтаунски banker, Чарлз Сийборн. Това беше от изключителна важност. Тя можеше да знае много за взаимоотношенията на Лу Коен със Сийборн.

И после се замислих за Доу. Първите ѝ две обаждания бяха простички и съвсем делови: „Моля, обадете се на мисис Рейнс за таксата за жребца.“ Прекрасно и пестеливо. С последното си

обаждане ме известяваше, че вечерта няма да я има у дома, но мога да ѝ се обадя сутринта след десет. С това искаше да ми каже, че Хари се е върнал в града. Внезапно усетих силна нужда да я видя, само защото нямах тази възможност, и изпитах известно чувство за вина, че не ѝ се бях обадил по-рано през деня.

Бензиностанцията на чичо Джоли секна всичките ми приятни размишления. Не беше трудно да я види човек; щеше да е далеч по-трудно да не я открие.

Изглеждаше като футболен мач в петък вечер. Един областен полицај регулираше движението, по-голямата част от което се вливаше в същия пращен път, по който се устремих и аз. Някъде към две мили плътно следвах тълпата заобиколен от борови дървета и палмови храсталаци, докато накрая се добрах до паркинга. Сред напуканата и олющена боя с мъка прочетох табелата: ПАРКИРАЙТЕ ТУК ЗА БЕНЗИНОСТАНЦИЯТА НА ЧИЧО ДЖОЛИ.

Имаше най-малко сто коли.

Парирах сред прашни шевролети и додж, понтиаци с високо повдигнати задници, и пикапи с ловни пушки окачени но стойки до задните стъкла, и се слях с тълпата. Тъкмо подминавах един от онези камиони с огромни гуми високи повече от човешки ръст, когато вратата му се отвори и отвътре се провря карамеленото лице на Муфалата Хлапака.

— Да не си сбъркал улицата? — запита ме той.

— Какво правиш тук? — върнах му въпроса.

— Просто си държа под око територията.

— И аз.

— Само спокойно, бибчо. Тукашните получават нервни тикове от непознати физиономии.

— Ще ми кажеш ли все пак какво става?

— Искаш да ми кажеш, че не знаеш защо си бил толкова път чак дотук ли? — запита ме той, без да вярва на ушите си. — По дяволите, човече, пък си мислех, че си ясновидец. Това са кучешки борби, бибчо.

Това вече надхвърляше всичко.

Кучешките борби бяха последното нещо на земята, което очаквах да видя тук. Бокс с голи ръце, порно-шоу, карнавал, какво ли не ми беше минало през ума, когато видях върволицата от коли устремила се насам, само не и това.

— Кучешки борби — повтори той. — Май не са ти любимия спорт, а?

— Господи, кучешки борби. Не знаех, че такава нещо още съществува.

— Е, сега вече знаеш, човече, защото за това става дума.

— Да не мислиш да арестуващ тоя народ?

— Кой, аз? Сам? По дяволите, човече, ако бях такава куку, изобщо нямаше да имам никаква линия на живота. Тия хора вземат увлечението си много присърце. Да не искаш да прекараш времето до Деня на Страшния съд в гористите блатата на южната шибана Джорджия? Ако бях на твое място, щях веднага да си плюя на краката и да благодаря на Бога, че съм оцелял.

— Нямам намерение да създавам никакви неприятности на когото и да било — опитах се да го уверя аз.

— Тогава какъв вятър те довя тук, по дяволите?

— Получих покана за среща.

— Ти наистина си страхотен. Стик ми разказваше за теб. „Той е страхотен, вика“. Само дете забрави да уточни какъв точно, а именно, че си страхотен кукуригалник.

— Е, нали знаеш как е, когато се озовеш в непознат град — казах. — Готов си на какво ли не, само да падне малко веселба.

Гледахме как прииждаше множеството от мъже с филцови шапки, работни комбинезони, и презрамки, куп преуморени жени в парцалите на Армията на Спасението, влачещи със себе си четири и пет-годишни деца, проследихме развоя на няколко приятелски спора за кучешките достойнства, видяхме как двама обсипани с лунички гимназисти се устремиха в храсталаците да разрешат правото за притежание върху едно здраво парче, което на външен вид изглеждаше най-много тринайсетгодишна, ако не се броеше бюстът ѝ, върху който спокойно можеше да се сервира семейна вечеря за Деня на благодарността, видяхме жена да води за ръка чедото си, способно за нула време да омете пържола за два долара, и няколко чернокожи, само мъже, с обветрени и напукани лица, от които не слизаше усмивката.

Със свечеряването се довлякоха и почетните гости на тържеството, група наострени с ъгловати лица дилъри в костюми от полиестер. Тъмни субекти, общо двадесет на брой, движещи се вкупом. Римляните пристигнаха, време беше да започва празненството.

— Типове от конната писта — обади се Муфалата. — Никога не им стига на надбягванията. Само ги погледни тия типове, човече. Престъпници. А, ето го пристига и най-главният.

Това сигурно беше императорът — в един сребристосив Линкълн дълъг достатъчно да побере цяло коледно увеселение. Колесницата спря да си побъбри малко с пазача на пътя.

— В онази кола се намира Елрой Лютер Грейвз — събщи ми Муфалата. Сега вече ми ставаше ясно какво диреше той тук.

— Елрой Лютер?

— Така се казва, бибчо. Елрой Лютер Грейвз.

— Не е лошо да го знае човек — отбелязах аз и реших да зърна по-отблизо човека, към когото всеки изпитваше такова огромно уважение. Тъкмо обаче се запътих към лимузината и се блъснах в някаква много солидна преграда. Оказа се ръката на Муфалата Хлапака. Той никога не гледаше събеседника си при разговор; погледът му винаги се рееше някъде в пространството.

— Аха — изкашля се той.

— Аха? — изкашлях се аз.

— Аха. Изходът е от другата страна.

— Да го духа — изръмжах аз.

Муфалата отдръпна ръката си.

— Окей — каза той, — но да знаеш, че си на негова територия, човече. Тук няма място за шеги.

Размислих върху думите му. Хлапака искаше да ми каже, че това тук е територия не само на Грейвз, но и негова.

— Не знаех, че си тук по работа — казах. — Извинявай.

— Няма защо. Така стоят нещата. После ще ти разкажа с подробности.

— Добре. Значи действаме според твоя сценарий.

— Така е добре — каза той. — Значи така, тактиката на Хлапака е следната: дръж се нехайно, не стъпвай накриво, не се набивай много в очи, зяпай си небрежно, но си имай три наум.

— Може ли да възникнат неприятности тук?

— Стъпи ли някъде кракът на Елрой Лютер, неприятностите вече са там. Той ги привлича така, както кенефът мухите.

— Добре, а ти лично очакваш ли неприятности?

— Току-що ти отговорих на въпроса — каза Хлапака и си затвори устата.

— Ще позяпам малко наоколо — реших аз.

Последвах сребърната колесница на стотина ярда надолу по пътя, където той свършваше при едно старо крайпътно ханче, голяма сграда с конусовиден покрив, прозорци с дървени щори и силен шум вътре.

Там бяха и кучетата. Страховити кучета. Не онези безобидни създания. Това бяха настръхнали, озъбени, ръмжащи кучета, ръфащи с пожълтели зъби железата на клетките си. Усетих как кожата по ръцете ми настръхва.

Общо изброих някъде към триста и петдесет души, най-много четиристотин, нагъчкани като сардели вътре, всеки от тях платил по десет долара за вход, всеки мъж, жена и дете, на гиганта до входа. Той беше плешив и с черна брада, с работен комбинезон без риза, с ръце като автомобилни гуми и гъсти къдрици по раменете. За всички онези, които не биха се впечатлили от размерите му, от страничния му джоб небрежно се подаваше дръжката на един 38 калибров полицейски специален.

Когато тълпата извън арената изтъня до половин дузина души, от предната седалка на линкълна се измъкна един висок и сух като върлина чернокож мъж. Задният прозорец безшумно се спусна, той се пресегна вътре и измъкна цяла бала банкноти достатъчни да издуят и най-дълбокия джоб. За миг мярнах едно красиво тъмнокожо лице до прозореца. Бях си представял прословутия Грейвз Носа като някаква маймуна. Но ако това беше именно той, а аз бях почти уверен, това означаваше, че той е смърт за жените. По-възрастен от представата ми, някъде към 45, плюс-минус две години. Гъстата му къдрава коса вече сивееше по слепоочията, а над едното му око се врязваше дълбок белег, друг над лявото ухо му беше донесъл светлосив кичур. Носът му беше прав и не по-голям от моя. Носеше слънчеви очила със златни рамки. Предполагах, че с тях лягаше и ставаше.

Стъклото се издигна без всякакъв шум и кльощавият се запъти към задната врата на Чичо Джоли. Значи ето какво представляваше тази дупка. Грейвз Дългоносия беше банкерът. А тази къща беше банката му.

Запътих се към вратата. Десетачката ми изчезна в лапата на контролъора. Поне шест пъти ме измери с черните си като въглен очи

преди да ми кимне да влизам.

В лицето ме лъхна като вряла вода шум, жега и букет миризми. Около ямата в центъра бяха издигнати концентрични редове. Кани с контрабандна ракия се подаваха нагоре и надолу по редовете. Някои от семействата си бяха донесли кошници с провизии, които унищожаваша с вълчи апетит в очакване шоуто да започне. Димът от цигарите се стелеше около половин дузина двеставатови крушки окачени над дървения подиум.

Повечето от тълпата спокойно можеха да минат за разорени фермери, каращи я на социални помощи, но така изглеждаше до момента, в който представлението започна. Тогава стана ясно, че тук бяха представени само хора като генерал Грант и Бен Франклин.

Мястото изведнъж се превърна в тютюнев аукцион. Човекът на Грейвз застана в средата на ринга и направляваше шоуто с отегчения финес на метр д'отел. Съсухрено старче със зловна физиономия и рошава бяла брада, когото взех за чичо Джоли, стоеше зад него с дебела пачка билети за кино, като раздаваше талонче при всяко залагане, след като драскаше нещо по тях, очевидно размера на облога и името на кучето.

Тук циркулираха много пари, големи пари. А това беше само първият бой. Клайд Барроу като нищо можеше да се пукне от завист при тази гледка, след което нямаше да му остане нищо друго, освен да си подаде оставката.

45. ДВОЙНА ПРОЖЕКЦИЯ

Киното в Сейнт Бока Гомес беше преживяло най-добрите си дни по времето на разцвета на Грета Гарбо и Тейлър, когато блясъкът и двойните прожекции облекчаваха мъките на Голямата депресия. Боядисаните му някога в розово стени бяха олющени и избелели, а изящните гънки на стила арт деко около свода му бяха безмилостно нацвъкани от гълъби и чайки.

Киното стоеше самотно и тъжно, заедно с прилежащия паркинг, който заемаше цял квартал, изправено срещу малък парк. А зад него, подобно на някакво праисторическо чудовище, се издигаше дрипавия скелет на влакчето в пратера, размърдващо спомени за времето, когато светът беше малко по-невинен и Сейнт Бока Гомес беше игралната площадка на градската средна класа.

Сега кинотеатърът представляваше етническа забележителност, специализирана в прожектирането на чуждестранни филми на оригиналния им език. Привличаше достатъчно народ, за да не го затворят, но не чак толкова, че да бъдат полагани големи грижи за него. Паркът от отсрещната страна на улицата също беше запуснат. Палмовите му дървета бяха изсъхнали и прашни, малкото езеро замърсено, а по-голямата част от лампите бяха изпочупени или изгорели. Нощно време никой не смееше да се приближи до него, освен пияниците, скитниците и хищниците.

Оттук океанът не можеше да се види, закрит от подножието на една от онези многобройни дюни, от които градът беше получил името си. Пътят, който се виеше покрай него към брега, беше порутен от времето и засипан със счупени бутилки и кутии от бира.

Дълга черна лимузина беше паркирана в зоната обозначена от знака „Паркирането забранено“ точно пред входа на кинотеатъра. Двойната прожекция се състоеше от Рома и Ла Страда. Стизано и сбирщината му бяха дошли за последния, Ла Страда. Стизано, един непоправим киноманиак, беше оставил жена си у дома, и бе отишъл на

кино с първия си телохранител и още две горили. Това беше техният начин на разпускане.

Всички още бяха в траурни черни одеяния. Първи се появиха двамата телохранители, които приличаха на плажни безделници, с вратове заплашващи да пръснат яките на ризите им. Огледаха внимателно улицата, после единият се върна и отвори вратите на кинотеатъра и оттам излезе телохранител номер едно, кльоцав мъж с болнав вид, с цвят на мокър цимент. Той повдигна рамене и повика шефа си.

Стизано беше едър и представителен мъж, с бяла коса спускаща се към раменете му, и изглеждаше повече като някой градски поет, отколкото гангстер. Подпираше се на ебонитов бастун с пръсти обсипани в пръстени.

Шофьорът заобиколи колата да отвори вратата.

И изведнъж всички се превърнаха в кули на конци и затанцуваха под ритъма на безшумен барабанчик. Парченца плат се разхвърчаха от дрехите им, а кесиите с пуканки хвъркнаха във въздуха.

Единственият шум, който се разнасяше, беше звукът на куршумите врязващи се в плътта им, и след миг трясъкът на стъклата, пръскащи се на парчета, и експлозията, с която се пръсна на трески касата на киното, и после пукането на крушките във фоайето.

Пукпукпукпук...пкпукпукпукпук...

Пукпукпукпукпукпукпукпукпукпук...

Счупени стъкла обсипаха улицата.

Петима души останаха проснати във външното фоайе, върху тротоара, в канавката.

Всичко беше станало толкова бързо, че никой не бе успял да издаде дори и звук.

Нямаше и звук от стрелба.

Нито пък блясъци от изстрелите.

Нищо.

Нищо, освен пет кукли на конци, подръпвани от невидимите пръсти на смъртта.

И изведнъж всичко свърши, както беше започнало. Над парка отново се възцари тишина.

Чуваше се само протяжният вой на вятъра, промъкващ се сред клоните на палмите.

Птица изкряска.

Някъде в далечината, от другата страна на парка някаква кола лениво се движеше по пътя за плажа.

А пред кинотеатъра пробитите гуми изпускаха въздуха със свистене и се смаляваха с всяка секунда.

46. КУЧЕТА

Хари Несбит седеше в дъното на арената, в ъгъла под една изгоряла крушка. Спрях два реда под него и огледах тълпата. Никой не ни обръщаше никакво внимание; всички бяха концентрирани върху двете кучета, подготвящи се за първата битка. Едното беше мръсен сив мопс, с муцуна нацепена от следите на многобройни битки. Другото, бял мелез с примеси на булдог, беше още чисто и без белези; очевидно това му беше първият бой.

От двете страни на арената бяха застанали двама мъже, явно собствениците на кучетата, и изглежда ги миеха с някаква бяла субстанция. Единият се приведе и захапа кучето за врата.

Пристъпих нагоре и седнах до Несбит.

— Не бях сигурен, че ще дойдеш — каза той.

— Много съм любопитен — отвърнах му аз. — А и освен това ми допада аверът ви Бени Скийлър.

— Да, какъв мъж.

— Какво правят? — запитах, като кимнах към арената.

— Проверяват си взаимно кучетата. Онова бялото, с което ги мажат, е топло мляко. Гледат дали няма някакви отрови в кучето.

— Онзи мъж защо ухапа кучето по врата?

— Пробва кожата на вкус. Някои твърдят, че могат да усетят дали кучето е натъпкано с наркотици.

Той посочи дребния булдог.

— Виж, онова дребното там без козината, изглежда като булдог, само дето е още по-грозно.

— Не обичам кучешки борби, Несбит.

— Казвай ми Хари. Така се чувствам по-сигурно, нали разбираш?

— Разбира се, Хари.

— Казват им още свински кучета. И знаеш ли защо? Защото ги използват за лов на диви свине. Кучето захапва свинята за ухото, разбираш ли, и виси така, защото ако се пусне, с него е свършено, и

така натиска главата на свинята надолу към земята и я държи така. Корови копелета. Заложил съм стотарка на него.

— Често ли го правиш?

— По-добро е от конните надбягвания. Избрах мястото, защото никой няма да дойде тук след мен. Така че съм сигурен, че нямам нежелана компания, нали разбираш какво имам предвид?

Собствениците хванаха животните си и ги поведоха към ринга. Двете животни за пръв път усетиха присъствието на съперника си. Вратът и козината на стария боец настръхнаха. Булдогът се сниши, устните му оголиха зъбите и венците му.

Никое животно не издаде звук, нито лай или ръмжене. Беше като в някакъв кошмар.

Облозите бяха направени. Тълпата притихна и се приведе напред.

Реферът, слаб мъж със сипаничаво лице и уста пълна с тютюн, свирна с уста и цялото място притихна.

— Господа — изрече сипаничавия, — огледайте кучетата си.

Извърнах се и погледнах Несбит, който се беше втренчил с разширени очи в двата паса, готови да се разкъсат на парчета.

— Хайде да си свършим работата — обадох се аз.

Чух свирката на рефера.

— Бой!

Тълпата направо полудя. Кучетата продължаваха да не издават звук. По-късно щях да разбера, че са обучавани да се бият без да лаят или ръмжат. Това съхранявало допълнителна енергия.

Компаньонът ми се беше вживял напълно.

— Давай, изяж го! — изрева той, скочил на крака.

— Давай да си свършваме работата — изревах му в ухото. — Тая обстановка не ми е много по вкуса.

— Ти добре знаеш какво става там долу, човече. Изглеждам ли ти на някого, готов да свърши като накълцан сандвич? — отвърна той без да отделя поглед от ринга. Трябваше да крещи, за да го чуя сред рева на тълпата.

— Добре, давай версията си.

— Виж, Килмър, нямам нищо общо с премахването на стария Джигс.

— Защо ми го казваш?

Думите взеха да излизат от устата му в трескаво темпо. Бързаше толкова много, че изляждаше последните букви на думите.

— Ще ти кажа защо. Защото те следих в ресторанта до момента, в който излезе от него. Ти закусуваше с още двама мъже, после разговаря с двама други мъже, после излезе и се качи на колата си. Карах пред теб по шосето, разбираш ли, и зачаках при Бени. Ти мина покрай него. А аз бях там, когато ти мина. Беше точно единайсет без пет.

— Е, и?

— Е, и, това означава, че аз не бих могъл да го убия. По дяволите, разговарях с него точно след като ти приключи със закуската.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо разговаря с него?

— Виж, това е някаква съвсем мътна и кървава работа, разбираш ли? Искам да ти кажа, О'Брайън ми казва, че иска да си поговори с теб. Изчезни някъде, казва ми той, обещах му, че ще бъда сам. Срещата ще бъде само на четири очи, казва той. Така че аз те държа под око когато слезе сутринта в ресторанта, и му се обаждам докато са стигнали нещата, а той ми казва да отида при Бени и да чакам докато си тръгнеш. Не съм имал никакво време да го пречуквам, кълна се в Бога.

Едно от кучетата нададе най-протяжния вопъл, който някога съм чувал. Това беше вик на агония, която сякаш нямаше край. Очите ми сами се заковаха върху ринга.

Старият боец беше захапал малкия свински пес за задния крак и разтърсваше глава, докато новобранецът отчаяно се мъчеше да се освободи.

— Захапал е животното ми! — изрече отчаяно Несбит.

— Как по-точно?

— Забил е зъби в задния му крак, като при това е захванал устната си. Не може да пусне, а другото не може да се отскубне.

Реферът внимателно се приближи до вкопчените животни, измъкна един прът и започна да разтваря челюстите на стария боец. Видяното ми беше повече от достатъчно.

— Виж какво, не можем ли да излезем отвън да поговорим? Това направо ми действа на нервите.

— Имаш слаб стомах ли?

— Нещо такова.

— Вземат малка почивка, докато реферът се мъчи да отвори зъбите му с пръчката.

— Та какво ти каза О'Брайън когато му се обади? — продължих аз.

— Нищо. Наоколо било чисто. Мяркали се само някакви ловци на стриди, и някакъв мъж се мъчел да си закара платноходката до пристанището. Това било всичко.

— Кога беше това?

— Ти потегли в десет и пет.

— Ще се озовеш в лайняната река само да променя малко времето, знаеш го прекрасно, нали?

— А къде мислиш, че се намирам в момента? Точно съм тръгнал нагоре по лайняната река без гребла. Всички искат да ми пръснат задника — местната полиция, федитата, фамилията Талиани, или поне онова, което е останало от нея. Остава само и морската пехота да ми се наточи...

— Някой те заплашва ли?

— Не е необходимо да го съобщават по радиото, за да го разбере, авер. Аз бях главният телохранител на О'Брайън. Работата ми беше да го пазя да не го убият. Осрах се. Да не мислиш, че ще ми дадат втора възможност? О'Брайън беше част от семейството, беше зет на стария Франко.

— А може би тъкмо това са целели.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Говоря, че е възможно някой от семейството да е желаел смъртта на Джигс, някой от едрите фигури във фамилията. И че е възможно този някой да е организирал цялата работа, за да се осигури със свършеното алиби — като моя милост, например. По дяволите, Хари, за какво ме вземаш...

— Хей, ти какво, да не мислиш, че аз съм очистил О'Брайън? О, стига. И че фамилията ме е накарала да свърша това? Хайде, хайде. По дяволите, авер, имаш нужда от психиатър, ако наистина ти се въртят подобни идиотщини из главата. Цялата шибана фамилия се тръшка като чумава, и ти си мислиш, че някой от тях стои зад цялата работа?

— А защo не? Тоя шибан Дуумстаун е доста апетитно парче. Защо да не стане еднолична собственост?

— Ако си мислиш, че е работа на някой от семейството, значи не си наред.

— Какво ще кажеш за Чевос? Или Нанс?

— Но те са част от семейството!

— Не съвсем.

— Там няма никаква вражда. Няма какво да делят. Всички бяха щастливи до момента, когато очистиха Талиани. Всеки си имаше своя пай.

— И преди се е случвало, знаеш. Изведнъж на някого се отваря голяма глътка и хоп...

— Не и в нашия случай, авер. Вярно, тоя Нанс е абсолютен задник, но просто не ги виждам двамата с Чевос да вършат тая работа. Виж, казвам ти, нямаше абсолютно никакви проблеми, ако не броим това местно негро.

— И пак не ти вярвам, Хари — казах. — Като нищо може да си ме домъкнал в това скапано пасище само за да ти изфабрикувам алиби.

Несбит започна да се поти. Кучетата отново продължиха да се трудят на ринга, но той вече бе загубил интерес. Той вече беше мой. Изтри чело с опъкото на ръката си и се приведе към мен, шепнейки в ухото ми да надвие разбеснялата се тълпа.

— Какво искаш да знаеш? Ето, ще ти опиша мъжете, които бяха с теб сутринта, единият имаше размерите на боксьор от полутежка категория, а другият си беше загубил нейде едното ухо... ти изяде закуска, дето щеше да тръшне и хипопотам. После отиде до една друга маса и разговаря с две други птички...

Той задъхано съскаше в ухото ми, от устата му се сипеха несвързани подробности, точно както му идваха наум в момента, неща, които на никого не би хрумнало да му ги съобщи. Определено беше много наблюдателен.

— Добре — прекъснах го аз, — засега може да ти хвана вяра. Имаш ли нещо да изтъргуваш? Това е твое парти, така че предполагам, че ти трябва нещо, и тъй като Коледа отдавна отшумя, сигурно имаш нещичко в торбичката. Защото в противен случай нямаше да киснем в тая воняща дупка.

— Виж, знам почти сто процента, че съм на челно място в шибания им списък. Не мога да поема риска да духна от града, ако са ме нарочили да ми пръснат черепа. Триадата си има хора на щат навсякъде из околията. Арестуват ли ме, и мигом ще се разчуе, както стана и вчера. И тогава вече не мога да стигна до границата с Южна Каролина, за Бога.

— Значи това ти трябва, а? Искаш гаранция, че законът ще те измъкне от града без косъм да падне от главата ти? — запитах изненадан.

— Веднъж само да се измъкна, и вече могат да го духат — каза той. — Имам няколко приятели във Финикс. Ще си сменя името. Но аз не мога да поема риска, разбираш ли, някакво тъпо ченге, ще ме извиняваш за израза, да ме пъкне в кауша.

— Защо не си тръгнеш с колата?

— Защото е тяхна собственост. Кредитните карти и те са техни. Оставих колата в един паркинг на центъра с кредитните карти заключени в жабката, и им изпратих ключовете. Гледам да се измъкна без да им дължа нищо. По дяволите, не ми стискаше даже да си изтегля парите от банковата сметка, знаеш ли? Всичко е организирано от компанията.

— Значи си белязан, а?

— Имам малко пари, колкото да ми стигнат докато се добера до мястото. Виж, не искам нищо, освен едно извозване и малко компания до Джаксънвил. Качват ме на самолета и толкова. Сега още ли ме подозираш, Килмър?

— По дяволите, мисля си, че дори и аз съм в списъка на заподозрените.

— Трябва ми малко прикритие, човече, за да се измъкна. Какво ще кажеш?

Шумът на тълпата ме дразнеше и се видях принуден да хвърля поглед към ринга. Дребното свинско пале бе сграбчило стария боец за едното ухо и го влачеше през ринга.

— Нали виждаш какво имам предвид — изкрещя Хари, за миг забравил проблемите си.

— Какво ще предложиш в замяна?

— Ама на теб наистина само това ти е в главата.

— Да, точно така. Единствената ми мисъл в момента е само как да се измъкна от тая кочина тук.

— Нали вече ти казах, какво искаш да знаеш?

— Всичко, което ти е известно.

— Но то е съвсем малко.

— Какво ще кажеш за наркотиците?

— Нямам нищо общо с дрогата.

— А нещо да ми кажеш за Чевос?

— Добре, кажи какво те интересува? Искам толкова малко, само да ме измъкнеш от града. Това не е Инквизицията. Не мога да предам никого. Това няма нищо общо с моя проблем.

— Да съм те молил да предаваш някого, Хари? Ти ме принуждаваш да ти задам поне двайсет въпроса, това е всичко. До този момент не сме правили бизнес с теб. Какви са правилата на играта?

— Виж, не знам какво искаш да научиш. Има едно нещо, което наистина не го знам, и то е, че не знам кой очисти всички тия хора.

— Хайде да започнем отначало. От момента, в който пристигна тук от Синсинати.

Той се замисли за момент, докато аз през това време наблюдавах развоя на ринга.

— Пристигнах тук преди четири години — произнесе накрая той. — Бяха само Талиани, Костело и Коен, нямаше други. По онова време бях от войниците на стария.

— И какво стана?

— Нищо. Трябваше да отседнем в онзи стар хотел, където сега е Стрип, но това беше загубена работа. Накрая се събрахме на яхтата на онзи авер.

— Кой авер?

— Не си спомням името му.

— Местен ли беше?

— Аха. Някаква дуумстаунска клечка. Мисля, че беше някакъв от банковия бизнес, ама едра клечка. Виж, ако искаш да знаеш истината, беше един от онези двамата, с които разговаря на закуска.

— Сийборн и Дънлийви?

— Не си спомням, не мога да помня имена.

— Чу ли за какво си говореха?

— Никога не чувам нищо. Не ми влизаше в работата. Когато си тръгнахме обаче, Талиани каза на Костело, че според него той момък бил готов.

— Искаш да кажеш, че те са сключили някаква сделка с него ли?

— Такова впечатление получих. И всъщност сигурно е така, защото всички имаме сметки открити в банката му.

— Коя банка?

— Сийкоуст Нашънъл.

— Вие всички имате сметки в една и съща банка?

— Разбира се. Плащанията ни се извършват автоматически. Всеки петък, можеш да заложиш на това. Всичко е автомат.

— И цялата фамилия е така?

— Поне доколкото аз знам.

— Отбивахте ли се пак с Франко?

— Още веднъж. Отседнахме на същата яхта. Този път беше само по-възрастният, не онзи, дето изглежда като полутежка категория, и доведе със себе си още един юнак. Нисичък, мършав. Някъде към тридесет и пет, четиридесетгодишен.

Проклех се защо не се бях постарал да разуча нещо за Сътър и Логан. Те бяха двамата членове на Комитета, които все още ми бяха съвсем неясни. Не знаех дори как изглеждат, на колко години са, нищичко освен имената им и занятието им. Сътър беше човек в бизнеса на масмедииите, докато Логан беше адвокат.

— Случайно не се ли казваше Сътър или Логан?

— Може да се е казвал и Мусолини — изскимтя Хари.

— И ти не можа да чуеш нищо от разговора им, така ли?

— Не мога да чувам такива неща, Килмър, знаеш го много добре. Нашата работа е „не знам, не чух, не видях“. А и през цялото време нямах представа какво точно става. По дяволите, и сега не знам нищичко.

Фактът, че Сийборн беше развличал Талиани на яхтата си все още не беше указание за някакво престъпление. Задължението му като член на Комитета беше да проучва едрите инвеститори. Но ако Сийборн переше пари за Лу Коен, в такъв случай играта ставаше съвсем груба. И тогава срещите им на яхтата автоматически се превръщаха в сериозно доказателство.

Реших да сменя темата на разговора.

— Какво знаеш за Чери МакДжий? — запитах го аз.

— Че е мъртъв — отвърна Хари.

— И аз го знам. Интересува ме преди това.

— В Ковингтън беше телохранител, свърши една работа по договор за Драганата, когато Баниън се опита да го измести.

— Значи МакДжий работеше за Триадата когато дойде тук?

— Не знам със сигурност. Но и никой не се разтъжи особено когато го гръмнаха.

— Кога се премести тук?

— Дойдох заедно с О'Брайън. Бях един от сватбените подаръци за децата. Така че дойдох с тях. Някъде преди девет месеца трябва да беше.

— Бяха ли купили вече къщата?

— Да, и тя беше от сватбените подаръци.

— И каква беше реакцията, когато очистиха Талиани?

— Да ти кажа, преживял съм две войни. Когато пречукат някого от фамилията, първото нещо, което се прави, е всички да се съберат заедно, за да преценят кой може да го е направил и защо. Така и направиха на следващия ден в къщата на Франко, когато беше поменът.

— И какво стана?

— Ами нищо. Не стигнаха до никъде. Просто защото Франко и Драганата вече ги нямаше. На всички им трепереха здраво мартинките. Те дори и не си помислиха, че някой може да е разбрал за тях. Стана дума и за теб.

— Какво по-точно?

— Че си имал мераци на дамата на Рейнс.

— Кой го каза?

— Май че Костело.

— И след това?

— Костело каза, че си им трън в петата. Страшно ти бяха надървени. Затова и така се бях изнервил, когато О'Брайън ми нареди да организирам срещата ви. Казаха, че си пречукал Скийт и че си им подпалил чергата под краката в Синсинати, което не е лъжа.

— И после?

— И после Чевос каза, че може би е негова работа да се погрижи за ситуацията, но Костело му каза дори и да не си помисля за такова нещо, защото сега само им липсва и убийството на Феде, а и нали

тогава Нанс веднъж вече се е осрал и тогава Нанс страшно се ядоса, ама страшно, и малко остана да откъсне главата на Костело. Двама души едва успяхме да ги разтървем. Както и да е, бурята отмина. Покъсно Костело се извини на Нанс, каза му, че всичко е забравено, и тогава Чевос се обади, каза че, има шанс да използват тая работа с парчето на Рейнс, за да те премахнат.

— А Костело какво каза?

— Каза, че ще си помисли, а Чевос добави, че ти си бил кутсуз човек, и каза „Мине ли ти черна котка път, пречукваш я, и толкова“. Точно това бяха думите му и Костело още веднъж повтори, че щял да си помисли.

— Имат ли някакъв материал за мен?

— Не, доколкото знам, само слухове. Господи, само ги виж.

Двете кучета се бяха вкопчили в центъра на арената. Мръсният под, стените, всичко беше опръскано в кръв. Кучето свинар вече не беше новобранец. Муцуната му беше раздрана чак до кокала. Внезапно ми се прииска да се махна веднага отгук.

— Някой от мафията да няма зъб на Талиани?

— Аз поне не съм чувал.

— А някой отвътре да им се е заканил?

— Хей, нали ти казах, че няма такова нещо, човече. Всички бяха щастливи.

— Още нещо да ми кажеш?

— Ами... има още едно нещо, за което съм чувал. За някаква много голяма пратки дрога, която идвала насам. Ама много килограми.

— Е, какво по-точно?

— Знам само, че идвала някъде от юг. Извън страната. Знам го, защото някои от момичетата ни са на хероин, а в последно време снабдяването хич го няма.

— И...

— И корабът закъснява. Казват, да не се тревожим. Може нещо я буря да ги е забавила, я нещо друго такова. Защото ако ги бяхте арестували, щеше веднага да се разчуе. Колегите ти умират да се похвалят.

— А може би именно за там да се е отправил Нанс, за да прехване товара.

— Какво по-точно за Нанс?

— Покрил се е. От понеделник го търсим, няма никаква следа от него.

— Не знам нищо за това — сви рамене Несбит.

Долу на арената богинята на съдбата се беше разгневила за нещо на свинарчето. Старият боец го беше захапал за гърлото и за пръв път от началото на битката издаваше ръмжене. И на най-страничния човек му ставаше ясно, че дребният булдог сдаваше багажа. Единият му крак се люшкеше така, сякаш костите в него бяха изпаднали нейде, а от гърлото му струеше кръв.

— Тръгвам си — казах аз на Несбит. — Кога искаш да изчезнеш от града?

— Преди един час.

— Добре, ще видя какво мога да направя. Нямам и представа дори колко ми плати за това, но ще поговоря с някого, а този някой ще поговори с още някой и ще го уредим. Най-вероятно утре сутринта работата ще е готова. Имаш ли къде да спиш?

— Да. Значи утре рано сутринта, така ли?

— Седем става ли?

— В тоя град никой ли не спи като хората? — запитах отчаяно аз.

Вниманието му обаче вече беше отново на ринга. В момента, в който тръгнах надолу по прохода към вратата, реферът пристъпи напред и свири края на срещата.

Дребното свинарче беше свършено. То се замъкна с единия си останал здрав крак до стопанина си и се строполи в праха, а опашката му вяло се размята. Вдигна жалостиво глава към собственика си.

Извърнах се към изхода и не видях кога реферът е извадил 38 калибровия си пистолет от колана и го е допрял между очите на кучето.

Изстрелът ме стресна. Извъртях се мигновено и магнумът цъфна в дланта ми дори преди да го осъзная. След секунда или две разбрах грешката си и побързах да го прибера.

Оказа се, че съм закъснял.

Гигантът на входа бе видял движението ми. Дълбокият му гърлен глас прозвуча след мен.

— Хей, момче.

Не спрях. Продължих да крача към лимузината на Грейвз Дългоносия.

— Хей, ти, онзи с пицова. На теб говоря, момче.

Спрях на няколко крачки от лимузината и се обърнах. Пазачът вече не беше сам. Двама негови дружки се бяха присъединили към него. Също толкова едри и не по-красиви.

— Какъв ти е проблемът? — запитах аз, влагайки най-твърдата стомана в гласа си.

— Там вътре онова изпълнение беше наистина здраво — изрече гигантът. — Също като на времето битката при О'К'Корал^[1].

— Това ми е нервен тик — опитах се да го умилостивя аз. — Не мога да се отърва от него.

— Трябва да се лекуваш.

— Непременно. Тъкмо се бях запътил на лекар.

Той се приближи.

— Единствените оръжия тук са тези на фирмата — каза той.

— Тъкмо си тръгнах, нали ти казах.

— Сбъркал си пътя. Изходът е от противоположната страна.

Чух някакво автомобилно стъкло да се смъква зад мен. Обърнах се. Грейвз представляваше неясна сянка на задната седалка, чифт жадуващи свада очи. Дулото на един 38 калибров пистолет, подаващо се над долния ръб на прозореца, отвлече вниманието ми от очите му.

— Оставете го да видим какво може — произнесе глас по-мек и от кадифе.

Очевидно си мислеха, че се готвя да стрелям.

Преди още да направя или кажа каквото и да е, камионът на Муфалата Хлапака изрева откъм паркинга и удари спирачки точно до мен, вдигайки малка прашна буря. След малко прахът се слегна и в него изплуваха Сапата и Муфалата. Зачудих се откъде ли, по дяволите, можеше да е изскочил Сапата!

Той вече размахваше в едната си ръка портфейла, а в другата служебният пистолет. Портфейлът беше отворен и значката му блестеше за всички, които имаха очи да я видят. Муфалата беше застанал до вратата на камиона, насочил кобрата си към лимузината.

— Наистина си страхотен, да разваляш такива хубави вечеринки като тази — произнесе той.

[1] Визира се престрелката на Уайът Ърп в Тоумстоун — Б. пр. ↑

47. ТИТАН ВЛИЗА В ИГРАТА

Напрежението спадна с появата на още една лимузина. Тази специално беше черна и аз вече я бях виждал и по-рано, пред хотел Понс след убийството на Драганата. Дори си спомних и номера ѝ — ST-1. Колата бавно се плъзна срещу нас, докато фаровете ѝ накрая се озоваха между нас и отряда горили на Чичо Джоли. Като по даден знак всички оръжия в миг изчезнаха. Чух стъклото на Грейвз да се вдига обратно.

— Тая вечер нещо гъмжи от лимузини — произнесох аз.

— Всяка нощ гъмжи — каза Муфалата.

Вратата на шофьора се отвори и един висок и ъгловат мъж в местна униформа излезе оттам. Беше висок не повече от шест фута и шест инча и не тежеше повече от двеста и петдесет паунда. Крачеше с показно накуцване и гледаше с някакъв замаян поглед. Много пъти бях срещал очи като неговите, пълни със страх от това, което им предстои да видят, или от вече видяното. Не произнесе нищо, само се облегна на колата.

Екипът от горили направи кръгом като група работи и замарширува обратно към арената.

— Това е Люк Бъргър, човекът на шерифа — каза Сапата. — Останал му е само един здрав крак, но и с него може да изкара въздуха на всеки динозавър, ако му се наложи.

— Какво се е случило с него? — заинтересувах се.

— Преследвал един контрабандист с колата си, и загубил управление точно на моста на Саут Ривър, излетял над перилата и се приземил през покрива на някаква публична сграда два етажа по-долу. Трябвало им шест месеца да го съберат. В резултат на това единият от краката му останал три инча по-къс от другия.

— Чувах, че Титан заплатил всички сметки, които не могла да покрие застрахователната му полица.

Човекът на Грейвз се върна обратно при линкълна на шефа си и му подаде една бала с пари през прозореца.

Изведнъж всичко се бе превърнало в бизнес.

— Стига ми толкова веселие за тази вечер — каза Сапата. — Мисля да си вдигам задника оттук. Идваш ли, Килмър?

— Мисля, че е крайно време да си побъбрим с мистър Стоуни — заявих аз.

— Аз ще се повъртя наоколо — каза Хлапака. — Изненадите ме възбуждат. Вземи камиона. Ще се прибера с Килмър.

Закрачих към черния кадилак. Камионът с грамадните гуми изрева в пясъка зад мен. Когато се приближих съвсем до колата на Титан, човекът му ми отвори задната врата.

— Влизай — произнесе свадливия му глас от задната седалка.

Влязох.

— Имаш кураж повече от див бик, войниче — каза той, — но мозъкът ти е по-малък и от този на врабец.

Той се приведе напред, заставайки почти на ръба на седалката, с крака прибрани плътно до черния бастун, а пронизителните му очи блестяха като диаманти. Когато поискаше, гласът му придобиваше ирландски ритъм примесен с меласа, глас, в който човек се вслушваше и искаше да му вярва. Но когато поискаше, можеше да бъде по-корав и от задника на каубой.

— Чувах, че си способно ченге — произнесе спокойно той. — Много кадърен си бил, така казват. Вярвам. Ти беше страхотен халфбек. Много лошо, че стана оная злополука с крака ти.

— С глезена ми.

— Крак, глезен, има ли значение? Значи ме помниш, а?

— По дяволите, мистър Стоуни, та кой би могъл да ви забрави? Всичко си спомням. Беше такова страхотно лято.

— Онова страхотно лято отдавна е мъртво и погребано. Най-добре ще направиш, ако го погребеш и ти, в противен случай можеш да си обираш крушите.

Не реагирах на тая мъглява заплаха, а само слушах.

— Знам всичко, което се случва в този град, в тази околия. И крава да пръдне, научавам го. Не съм отделял погледа си от теб и за секунда от мига, в който слезе от самолета. Добре се забавляваш.

— Просто си върша работата — отвърнах.

— Само един телефон ми е достатъчен, за да те отзоват, момчето ми. Нещо съвсем си се отклонил от служебните си задължение.

— Струва ми се, че това е вече моя грижа.

— Не ставай мечтател. Най-добре забрави миналото и се захващай с работата си. Та ти дори нямаш пълномощия за каквото и да било. Освен това тя е щастлива жена, само дето понякога се чувства малко самотна.

— Шефа ли ви изпрати да...

— Шефа дори и не знае, че си тук. Но дори и да знаеше, съмнявам се дали те помни. Той още живее в 1969 година. Смъртта на Теди го унищожи.

— Смъртта на Теди унищожи и самия него.

— На умник ли ще ми се правиш?

— Бях с него, когато загина. Такова нещо остава в теб до края на дните ти.

— Видях писмото — каза той. Гледаше право пред себе си.

Отправих му най-твърдия си поглед.

— Вие никога не сте ме харесвали, нали, мистър Стоуни? Никога не считайте, че аз съм достатъчно добър за нея.

— Казах ти това, което си мислех — отвърна той. — Ти беше добър халфбек до момента, в който пострада. След това...

Той остави изречението недовършено. Който иска, да си попълни празните места.

— Всичко беше част от наблюдението ви върху града, нали? Същото, което правите и сега. Навирате си носа отново в моите работи.

Той ме изгледа и устната му се изкриви на една страна.

— Ти си достигнал нивото си, момчето ми — изрече той.

— Също като вас, нали така?

Няколко секунди остана мълчалив и после произнесе без да ме поглежда.

— Хари Рейнс има блестящо бъдеще. Не е хубаво да хващат жена му, че се чука с ченге.

— Или пък с някой друг — добавих аз.

— Няма друг такъв, момчето ми.

— Какво ще кажеш за Тони Лукатис?

Очите му се присвиха.

— Явно ти е навик да си вреш носа, където най-малко трябва.

— Това важи и за двама ни. А и освен това вие започнахте тази тема. Струва ми се странно, че в този град всеки се притеснява за бъдещето на Хари Рейнс, а никой не дава и пукната пара за бъдещето на съпругата му.

— Тя не се кандидатира за губернатор.

— Това ли била работата, да се кандидатираш за губернатор?

— Престани да се правиш на маймуна. Точно сега в момента тя е особено уязвима. Чак ми се повдига от мисълта, че си се възползвал от ситуацията.

— Доста време и усилия сте инвестирали в него, нали? — притиснах го аз.

Очите му продължаваха да блестят дори и в полумрака на лимузината. Той рязко кимна с глава.

— Можеш да заложиш задника си — каза той.

— Сега вече разбирам загрижеността ви.

— Няма нищо общо с това. Шефа и Доу са част от семейството ми. Няма да го понеса, ако някой от тях пострада.

— Не съм си и помислял дори да наранявам когато и да било от двамата.

— И не помисляй, защото ще ти бъде най-голямата глупост в живота — изсумтя той. Меласата в гласа му се бе превърнала в кремък.

— На мен ми се струва, че в тая работа има замесено и още нещо — предположих аз.

— Сега пък това какво означава, по дяволите?

— Колко време мислите, че можете да държите тая работа под сукното? Колко време още може да се прави на тъп Хари Рейнс?

— Хари Рейнс не се прави на нищо — изръмжа с неподозирана злоба той. — Ако Моорхед си беше гледал работата както трябва, нищо такова нямаше да се случи.

— Това са пълни глупости и вие го знаете по-добре от мен. Ако Комитетът си беше вършил както трябва работата, нищо подобно нямаше да се случи.

Той се дръпна при думите ми като зашлевен от плесник. Продължих, без да му давам възможност да глътне въздух.

— А това ви прави точно толкова съпричастен към всичко, което става в този град, както и всеки друг. Мога да разбера наивността на Дънлийви и Сийборн, с която са захапали въдицата на Талиани. Но ти

си шерифът, мистър Стоуни, лорд-пазителят на Дюнтаун и на всички негови жители и благородници. Ти си бил длъжен да ги надушиш. Защо го стоварваш върху чужд гръб?

— Почвам да си мисля, че си абсолютно лишен от инстинкт за самосъхранение, момчето ми — изрече той с мек глас, но с достатъчно заплаха в него, която ме накара да се навъся малко.

— Добре — казах. — Ще играем с открити карти. Колко е чист Рейнс?

— Не ставай глупав — изръмжа той. — Да не си мислиш, че Хари Рейнс има нещо общо с цялата тая гадост?

— Ако някой местен човек се е продал на фамилията Талиани, ще му разгонят фамилията за съпричастност по дело с РИКО. А това включва теб, Хари Рейнс или който и да е друг.

— Първо трябва да докажеш, че фамилията Талиани използва рекет — възрази той. — А доколкото знам, ти нямаш нищо конкретно срещу тях. И ще се осереш тук точно така, както си я осрал и на север. Прецакаха те, момчето ми. Най-добре е да си го признаеш.

Отворих уста да бръмна ушите на това проклето старо копеле, но размислих.

— Ако е замесен, работата ще се размирише страхотно — казах вместо това.

— Казах ти, не ставай глупав, момчето ми. Хари Рейнс е по-чист и от швейцарски джобен часовник. Ти бълнуваш, ако си мислиш другояче. А такива бълнувания са опасни за здравето. Хари, Сам Дънлийви, аз, всички ние направихме всичко, което беше по силите ни, за да запазим Дюнтаун чист. Имам чувството, че се мъчиш да изровиш изпод вола теле.

— Обаче пък ако наистина го изровя...

Оставих изречението недовършено.

— Ще ти го кажа направо, момчето ми — изрече той с недвусмислена заплаха в гласа си. — Стой настрани от Доу Рейнс.

Не му отговорих. Седяхме и се взирахме няколко секунди в мрака около нас. Челюстта му беше силно изпъчена.

— Така няма да стигнем доникъде — произнесох накрая. — Дължа ти моята благодарност. Не знам какво правиш тук, но се радвам, че се появи. Малко закон не вреди никому.

— Малко закон е нищо закон — отвърна той. — Или си достатъчно силен да го наложиш, или имаш незаконна лотария. Не можеш да имаш едновременно и двете.

И тогава му зададох изведнъж въпроса. Не бях го планирал, но той просто изскочи на устните ми също както пистолетът ми беше изскочил на кучешките борби.

— Твоя игра ли е цялата тая история, мистър Стоуни?

Той се изкикоти под носа си, по един много лукав начин, който ме накара да се чувствам като последния глупак, което всъщност беше и целта му.

— Ще ти дам един съвет, след като и двамата играем в една и съща игра, така да се каже. Аз я играя вече четиридесет и пет години. А ти?

— Почти десет.

— Хората ще играят на комар, момчето ми, това си е съвсем нормално. Причината е съвсем естествена, защото повечето хора са неудачници, и гледат на себе си като на такива, и не мислят, че някога ще успеят да изплават, така че ще играят на комар, защото в техните очи това е единственият им шанс да променят съдбата си. Така че хората играят на комар и законът колкото и да е строг, не може да попречи. Същото нещо може да се каже и за проституцията. Винаги е имало и ще има проституция, момчето ми. След като един мъж иска да чука, той ще чука. Моята работа не е да ги убеждавам да не играят на комар или да не чукат; това е работа на проповедник. Не, моята работа е да имам грижата да не пострадат лошо докато го правят. Всички знаем, че комарът и проституцията привличат към себе си доста неприятни типове; и поради тази причина аз държа под око всички тия места. Искам да знам кой и какво прави. Така не позволявам нещата да се изплъзнат от контрол, в резултат на което хората ми да пострадат.

— Не ми отговори на въпроса — напомних му.

— Отговорът на твоя въпрос е и да, и не. Аз самият притежавам няколко кучета борци. Това е нещо като традиция в семейството ни. Баща ми е отглеждал бойни кучета, също както и неговият баща, и другият преди него. Фамилията Титан е отглеждала бойни кучета още от времето, когато Джорджия е била колония. Но това не е моя игра, мистър Килмър. Едното е игра, а другото е углавно престъпление, и докато аз мога да толерирам първото и съзнанието ми няма проблеми с

някои незначителни простъпки, то почва да боксува когато стане дума за углавни престъпления.

Сега беше мой ред да се изсмея.

— Това е най-езуитското рационализиране на проблема, което някога съм чувал — казах.

— Наричай го както си щещ, но така налагам закона и никога не съм имал проблеми при налагането му, и съм почнал да се занимавам с тая работа още преди да си роден. А и освен това тук не е Синсинати или Чикаго или Ню Йорк, това е южна Джорджия.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило между Грейвз Носа и Чери МакДжий? На мен ми прилича повече като разправа в Бронкс.

— Защо се интересуваш толкова?

— Защото Чери МакДжий е вършил мръсната работа за Талиани в миналото. Не вярвам в случайности, мистър Стоуни.

— Хм. Довърши мисълта си.

— Така че по мое мнение Чери МакДжий е бил изпратен тук от Талиани да пробва водите, и да разбере дали има някакви местни спънки. Грейвз се е превърнал в един постоянен проблем за МакДжий. И тогава Чичо Франко решава да премахне проблема. Защо иначе мислиш, че се е отдръпнал? Това не е в неговия стил.

— Ти си авторът на тая история, момчето ми, защо не ми разкажеш и продължението й?

— Може би защото не е искал да вдига повече шум. Това е една възможност.

— Която очевидно теб не те устройва — забеляза саркастично той.

— Не.

— И какво е обяснението ти за това, момчето ми?

— Може би някой му е наредил да се отдръпне.

Изражението на лицето му не се промени, но кокалчетата на пръстите му, склучени върху дръжката на бастуна, побеляха.

— И кой може да направи такова нещо тук? — запита той.

— Мислех си, че ти ще ми дадеш отговора на този въпрос.

— До тази минута дори и на съм не ми беше хрумвало да свързвам двете неща.

— Просто ми хрумна — казах. — Ако Франко си е имал цунигуни с някой от Дюнтаун, този някой може да му е казал да свие

платната преди играта да загрубее съвсем.

— Имаш дяволско въображение.

— Едва ли. Не мога да си представя защо човекът, премахнал МакДжий, си седи като цар в онази лимузина и си брой постъпленията от първия бой, а шерифът си стои кротко само на тридесет фута от него и обсъжда съвременни романи.

— Познавам Лютер Грейвз още от времето, когато беше още топчица в корема на майка си. С каквото и да се захване, прави го честно. Като змията е — хапе само когато го настъпиш. Както вече ти казах, това е малък град и моята работа е все още да го наглеждам. И ако въпреки всичко това пусне корени, предпочитам да си имам работа с предсказуеми хора.

— Искаш да ми кажеш, че той играе честно ли? Това ли твърдиш?

— Наричай го както си искаш.

— Е, мистър Стоуни, след като този окръг е бил твоя собственост от толкова дълго време, сигурно си в правото си да го управляваш както намериш за добре.

Той ми хвърли един последен поглед; в ъгълчетата на устата му играеше усмивка, а очите му продължаваха да излъчват яростен блясък изпод рунтавите му бели вежди.

— Изглежда си бил малко по-умен, отколкото те мислех — изрече Титан. — А сега аз ще ти задам един въпрос. Ти ли ги уби, войниче?

— Дали аз съм ги убил?

Изсмях се на находката му. Но смехът ми изведнъж секна, когато проумях, че той не се шегуваше. Очевидно беше размишлявал върху това.

— Мога веднага да си тръгна — казах аз. — С ей онзи син форд. Човекът на Титан продължаваше да седи облегат на капака.

— Не ми отговори на въпроса.

— Това е оскърбяващ въпрос, шерифе. Освен това аз бях с половин дузина други ченгета по време на две от убийствата, и още съм бил в самолета когато Талиани и дружката му са ритнали бакърчето. А и освен това не си падам много по убийствата. Благодаря ти, че си отзова кучетата, ще ме прощаваш за израза.

Надигнах се да излизам от колата.

— Само не се развявай наоколо като някой Бъфало Бил или Пат Гарет или някой друг такъв. Имам си достатъчно грижи, за да прибавям и теб към тях.

Излязох от автомобила, извърнах се и му подадох ръката си. Десницата му не се отдели от златната ръкохватка на бастуна му.

— Благодаря ти за разходката — казах.

— Вслушай се в съвета ми за Доу Рейнс, казвам ти го като един служител на закона на друг — изрече той без да ме гледа. Натисна един бутон и прозорецът безшумно се затвори. Аудиенцията беше приключила.

48. С...БО...ГОМ...

Когато се върнах в колата, заварих Хлапака седнал на предната седалка. Както току-що щях да открия, той беше философът на бандата хулигани.

— Какво ще кажеш да ме хвърлиш обратно в града? — запита той. — Не искаме да се загубиш или пък нещо по-лошо, пази Боже.

— Къде ти е камионът?

— Дадох го на Сапата — отвърна. — Той си остави велосипеда отзад.

— О, с удоволствие — казах, завъртайки стартера.

— Всичко мина добре — подметна той. — Не чух да има стрелба, така че явно двамата сте се спогодили.

— Горедолу.

— Не си май много от сговорчивите — забеляза той.

— Това всъщност беше личен въпрос — обясних аз. — На времето бяхме близки с него.

— О!

— Откъде се пръкнахте двамата тук? — запитах.

— Това беше идея на Дъч. Каза на Сапата да те последва. Твърди, че останеш ли сам, и проблемите мигом се явяват. Аз пък следях Грейвз.

— Много мило от страна на Дъч.

— Хайде сега, не се впрягай. Влиза ли ми в работата да си пъхна носа какво правеше тук?

— На телохранителя на О'Брайън му се е дръпнало лайното от страх. Исква ескорт, за да се измъкне от града.

— Изпя ли нещо в замяна?

Изсмях се.

— Не съм много сигурен — казах. — Според него в семейството всичко било по мед и масло.

— И ти му повярва? — запита ме Хлапака.

— Разбира се. Вярвам също така в щъркела с бебетата и Снежната царица.

— Сигурно трябва да си бесен, да хвърлиш толкова много труд заради тая пасмина и накрая изведнъж да се натръшкат за нула време всичките.

— Не обичам убийствата — казах. — Без значение кои са убитите.

Той замълча за малко и после продължи.

— Завареният ми баща веднъж ми каза, че ако вземеш две цигулки, перфектно настроени, и засвириш с едната, другата също ще се отзове.

— Не ме ли бъзикаш нещо — казах аз, като се питах какво общо имаха цигулките с цялата тая мръсотия.

— Старият пръдльо беше пълен лайнар, — продължи Хлапака, — но свиреше на цигулка. Не че беше бог, но поне можеше да свири с шибания инструмент. А аз не можех, човече. Аз и цигулката, това беше война от пръв поглед. Но така или иначе, той имаше право за тази работа.

— Аха — коментирах, като се чудех какво ли му е на ума. И тогава той ми каза.

— Веднъж ми каза още едно нещо през живота ми, което не съм забравил, но на времето не чатнах нищо от думите му. Бях още дете тогава, по дяволите; едва по-късно ми стана ясно какво е имал предвид. Тогава място не можех да си намеря място от яд, че не мога да накарам най-добрия си приятел от онова време да вижда нещата така, както аз ги виждах. И тогава старецът ми каза: „Лошото с теб, дребосък — наричаше ме така, защото тогава наистина бях почти като въшка; и това също ме изнервяше доста по онова време — та лошото с теб, дребосък, е, че ти си мислиш, че всички останали трябва да виждат нещата такива, каквито ги виждаш ти.“ И тогава се протегна и се почеса по глезена. „Ето, кракът ме сърби. Това е реалността за мен. А твоят — не. Това е реалността за теб.“ Това е. И после пак забива глава в спортната страница на вестника. Разбираш, тогава съм на осем или девет години, кой да ти разбира от реалности и сърбящи крака. Даже си мислех, че нещо му се е развъртяла бурмата. Двайсет години по-късно съм по следите на онази отрепка във френския квартал, един юнак, три пъти лежал на топло, с обвинение по углавно престъпление;

пипна ли го това копеле, и ще му изгният кокалите до края на живота в пандела. Само дето кучият му син винаги ми се изплъзва в последния момент, и все не мога да му скоча на врата. И си мисля, аз познавам този кучи син по-добре от всеки друг, защо не мога да му пръсна задника? И тогава една нощ се сещам за онова, дето ми го каза тогава старият пръдльо. Става ми ясно, че може би знам и кътните му зъби на тоя юнак, но не мисля като него, а само си мисля, че мисля като него, нали разбираш какво искам да ти кажа?

— И какво, пипна ли го накрая?

— Щях, само че за мой късмет копелето се простреля докато си чистело пистолета. Направо си изядох топките от яд. Инак нямаше вече къде да бяга. Така че си блъскам тиквата да вдяна какво става, като се мъча да мисля като онзи, дето чисти тая пасмина тук.

— И какво измисли? — полюбопитствах аз.

— Абсолютно нищо — отвърна той.

Въздъгнах. За момент се беше стрелнала надежда, че на Хлапака може да му е хрумнало нещо наистина интересно. Но той още не беше свършил.

— Не знам причината, разбираш ли — продължи той. — Щото ако куфалницата ми можеше да загрее защо го прави, щях да му пръсна задника. Или нейния задник. Знаеш ли, като си помисля, нищо чудно да е някоя фуста, не мислиш ли?

— Ами, — проточих — успеем ли да установим мотива...

— Не става дума за никакъв шибан мотив, човече — прекъсна ме той. — Става дума за това, какви бръмбари бръмчат в главата на нашия човек. И защо го прави. В живота няма логика, не разбираш ли. Това е мит. Истината е там, че няма нищо реално, а само си ги измисляме разните му там реалности. Това е същата работа, както и с крака — когато го засърби крака и ние зачешем нашите, тогава ще му скочим на врата.

— Добре — казах. — Засърби ли ме крака, мигом ще те повикам. Той се изкикоти.

— Помисли си — препоръча ми той.

— И благодаря за подкреплението.

— О, няма за какво — отвърна той.

Пет минути по-късно фаровете ми откриха на платното пред нас фигурата на Сапата. Двигателят на камиона работеше на място, а той

ни махаше с фенерче. Натиснах спирачки.

— Хлапак, знаеш ли къде е Сейнт Бока Гомес, някъде в края на Оушънбай?

— Не.

— Тогава карай след мен. Но не се помайвай.

— Какво става, по дяволите? — изревах аз докато той се катереше обратно в кабината на камиона.

— Станало е ново клане — изкрещя ми той в отговор и камионът изрева изпълзявайки на платното. Беше лепнал червения буркан на покрива, а сирената пронизително виеше под предния капак. Не бях карал така откакто бях завършил колежа. През почти цялото време бях прегърнал кормилото.

Пътят до Сейнт Бока Гомес ни отне половин час. Излязохме на гърба на театъра, обяян в зловещо сияние, което сякаш искаше да ни подсказе каква гледка ни очаква.

Тази специално бе привлякла най-голямата тълпа, която бях виждал до този момент, имаше най-малко една дузина полицейски коли, червени и сини буркани като луди се въртяха навред около нас, заливайки ни с призрачни светлини.

Едрите клечки се бяха скупчили в полукръг с приблизително петдесет ярда в диаметър пред кинотеатъра. Никой не смееше да прекрачи вътре в полукръга, дори и те. Няколко човека от отдела по убийствата разпъваха жълта предупредителна лента с надпис около периметъра на кинотеатъра и колата.

Ник Салваторе бе възседнал предния капак на колата си, захапал тънка пура, с вид по-тъжен и на хрътка изтървала заек. Дъч седеше напречно на предната седалка на колата си с крака протегнати върху улицата.

— Това е смешно — каза той, без да се обръща към никого в частност. После се огледа и продължи: — Да има още някой като мен тук, дете ще се скъса от смях, а?

— Какво, по дяволите, е станало? — запитах.

— Някой се е опитал да бие убийството от Деня на Свети Валентин — произнесе Дъч.

— И точно пред шибаните ми очи — допълни Салваторе, клатейки глава.

Дъч и той заклати глава.

— Последните четири дни донесоха години работа за гениите от отдела по убийствата. Ако наистина сме родени с късмет, следващото столетие може да открият загадката.

— Кой е този път? — обърнах се към него.

— Семейният човек — каза Дъч. — Нали така го наричаше. Един голям човек от семейството.

— Стизано?

— И още цял куп дребосъци около него. Салваторе е видял всичко. Той е свидетел, можеш ли да си представиш? Ей, няма ли някой да види колко е смешно всичко това?

Салваторе пропусна репликата покрай ушите си. Той изгаряше от нетърпение да започне отново разказа си.

— Направо няма да ми повярвате — каза той, произнасяйки много бавно и разчленено думите, сякаш го записваха на магнитофон, като сочеше интересните сцени докато описваше клането. — Стизано излиза от киното, аз съм някъде на стотина ярда от него, и изведнъж... сякаш някой разклати здраво земята. Изпопадаха като зрели круши. И в този момент става нещо, от което направо да ти настръхнат косите, човече. Не чувам нищо, нито виждам нищо. Най-силният шум, който долавям, е когато куршумите ги пронизват. След това се раздрънчаха стъклариите, касата, витрините. Велики Боже, направо ми се взе акъла.

Пред театъра лежаха пет тела; навсякъде беше посипано със счупени стъкла и всевъзможни натрошени късове. Няколко куршума се бяха забили в колата.

— Все едно е избухнала бомба — отбелязах.

— Беше като в някаква сюрреалистична картина — пригласяше Салваторе.

— Кой са останалите? — запитах, сочейки другите тела.

— Двама телохранители, шофьорът, и още един момък, когото съм виждал няколко пъти покрай Стизано — каза Салваторе.

— Един дребен и изсъхнал, сякаш пукнал от недояждане? — запитах аз.

— Точно.

— Казва се Мориарити. Беше главният телохранител на Стизано.

— Вече не е — отбеляза Салваторе с вече почти ликуващ тон.

Сцената беше зловеща като във филм на Фелини.

Стизано лежеше проснат по гръб, втренчен във фасадата на киното с усмивка на лицето и пура между зъбите. Черният му костюм беше буквално надупчен като решето от куршумите. Изглеждаше така, сякаш бясно куче беше разръфало гърдите му. Единият му телохранител се въргаше на пет фута от него, прегърнал касата за билети в почти зародишно положение на тялото. Борсалиновата му шапка се бе килнала върху лицето. Телохранителят, когото си го спомнях навремето като чикагски гангстер на име Мани Мориарити, понастоящем известен вече като мъртвия Пан Мориарити, се бе отпуснал на колене върху стената на кинотеатъра, с дясна ръка пъхната под сакото му, и с единственото си изражение на лицето. В челото си имаше забити два куршума, един под дясното око, а гръдният му кош беше отворен за оглед. Другият телохранител с фигура на културист беше захлупил лице върху земята и ръце под тялото си, сякаш стискаше семейното съкровище. Шофьорът бе успял да се измъкне от колата и да я заобиколи, като бе останал там седнал, сграбчил с две ръце опитващите се да заживеят собствен живот вътрешности. Не беше успял да ги спре, но това вече нямаше никакво значение. Беше мъртъв като останалите.

Дребният италианец вече привършваше разказа си когато Стик пристигна с нажежен до пръсване ауспух, оставяйки след себе си димна завеса по цялата улица. Погледна сцената на престъплението и запита:

— Хей, тук да не са давали безплатна кльопачка?

— Съвсем си изкукуригал — каза Дъч. — Не виждаш ли, че имаме петима мъртъвци.

— Разкошна нощ — възкликна Стик.

Салваторе повтори историята си и на Стик и после посочи към парка от другата страна на улицата.

— Изглежда, стреляха оттам. И, ааа...

— Какво „ааа“? — запита Дъч.

— Ще ви прозвучи малко налудничаво.

— Щях да усетя, че нещо не е наред, ако не звучеше така — кимна изтощено Дъч.

— Добре, както и да е... Не мисля, че... съдейки по начина, по който падаха тези хора... не мисля, че... или по-скоро си мисля, че това беше само едно оръжие.

— Едно оръжие е направило всичко това? — възкликна Дъч. — На мен ми изглежда повече като битката при Бълж.

— Знам. Но виждаш ли,... аа,... те се натъркаляха един след друг като в редица, бим-бам-бум, ей-така, все едно мишени в някое стрелбище, шофьорът си получи пръв порцията, ето го. После двамата стрелци, после главния телохранител... как се казваше?

— Мориарити? — подсказах аз.

— Мортус Мориарити — повтори Дъч и сподави зараждащия се в гърлото му кикот.

— Да, той, и накрая Стизано. Дъч, това беше някакво много странно оръжие. Изчушка ги всичките само за някакви си десет секунди!

Стик се бе привел над Стизано, сочеше с пръст и си мърмореше нещо под носа. След малко се изправи, клатейки глава.

— Наброих осем дупки в Стизано, може да има още. Само го вижте, той дори още не е разбрал къде се намира. Педалът продължава да си пуши пурата и да се хили, сякаш нищо не е станало.

Стик се изкикоти с някакъв неудържим кикот, който за миг сепна Дъч, само че той не се разкикоти, а се разсмя, а след миг смехът му прерасна в грохот. Салваторе не издържа и се включи във веселието, а след миг още преди да усетя, и аз се присъединих към тях. Колкото повече се мъчехме да се овладеем, толкова по-бурен ставаше смехът ни. И така се смяхме до припадък до момента, в който пристигна шефът на полицията.

Шефът Уолтърс имаше най-малко петдесет паунда наднормено тегло, налети с кръв очи и зачервен нос, изпълнен със спукани капиляри, а вратът му беше поне два номера по-голям от яката на ризата му. Имаше вид на човек, склонен да се поти лесно.

— Трябва да съм изтървал май веселбата — изръмжа той тежко с гласа на мъж с наднормено тегло, изпълнен с уханието на бърбън. — Какво толкова му е смешното, по дяволите?

— Трябваше да бъдеш тук, Хърб — изцеди Дъч.

— Очевидно ти не си бил — отвърна Уолтърс. — Може би ще е по-добре да разговаряме сутринта за това.

— Можем да разговаряме още сега — изрече Дъч със зле прикривано раздражение в гласа си.

— Точно сега мисля, че е по-добре да се присъединя към хората си — каза Уолтърс, натъртвайки на „моите“.

Дъч спаси скандала като ме представи на Уолтърс, зарабатвайки ми едно влажно и вяло ръкостискане.

— Явно Дъч не се отказва от ничия помощ, а, Джейк? — запита той.

— Не е ли по-добре да отидеш при момчетата от отдела по убийствата и да им изнесеш лекция — посъветва го Дъч.

— Ако ти трябва някакво помощ, Килмър, само вдигни телефона. Аз отговарям лично на всички повиквания.

— Това е прекрасно — обадох се.

— Поне не можете да кажете, че градът ни е скучен, нали, Килмър? — проговори той с изненадваща жизнерадост докато се отдалечаваше.

Започнах да се чудя дали цялата шибана полиция в този град не беше наета от някаква психиатрия за стари ченгета.

— Е, вече получи представа за нашия шеф, и можеш спокойно да го забравиш.

— Дванайсет куршума в Стизано и тоя момък с шапката — провикна се Стик, връщайки се към доброволната си задача — преброяването на куршумите в жертвите.

Последен пристигна Калахън, облечен в елегантен сив костюм с жилетка и роза на ревера. Излезе от колата си и се огледа наоколо. Не коментира нищо. Докато брояхме дупките от куршумите и се почесвахме по главите, той изчезна в парка и се върна след пет минути с един брадясал и мръсен до неузнаваемост субект. Алкохолният му дъх можеше да се долови и от отсрещната страна на улицата.

— Никой да не пали цигара — изкомандва Салваторе при приближаването им.

— Видял нещо — изрече Калахън в обичайния си телеграфен стил.

Пияницата подсмръкна няколко пъти, после си избърса носа с опъкото на ръката.

— Не искам никакви неприятности — измърмори той.

Дъч се приведе над него с ръце дълбоко в джобовете и увиснал незапален Камъл в угълчето на устата си.

— Чуй ме добре какво ще ти кажа — започна той. — Не си ли изпееш и майчиното си мляко, ще имаш повече неприятности и от запечена гъска.

Нещастникът го изгледа с оскърбен вид, докато постепенно замътеното му съзнание не осъзна факта, че се бе превърнал в център на вниманието. И изведнъж запя като сврака.

— Бях в парка близо до езерото, разбираш ли, и си нанках на една пейка, когато изведнъж, разбираш ли, чувам нещо да щрака. Все едно, че ми тракат зъбите. — Той се поколеба, преди да се разсмее, но смехът му бързо премина в най-жестоката кашлица, която някога бях чувал.

— Давай, момче — подкани го Дъч. — Дотук се справяш добре. Само да не си изкашляш дроба преди да си изпял цялата песен.

Замътените очички на скитника изведнъж пламнаха с изненадващ блясък.

— А какво ще получа в замяна? — запита настойчиво той. После се огледа наоколо и запита: — Някой да почерпи един тютюн?

Стик му подаде цигара, подкрепяйки ръката му докато я запали.

— Как се казваш? — запита го той.

— Дж. У. Гътман — произнесе гордо скитникът. — Приятелите ми викат Чорапа.

Той се ухили и посочи към краката си. Нямаше обувки, а пръстите на краката му весело шаваха през дупките на чифт разръфани чорапи, които на времето може би са били бели.

— Добре, Чорап, а сега да продължим. Значи ти си кютеше на любимата си пейка там и в един момент чуваш нечии зъби да тракат — каза Дъч.

— Така звучеше. — И той плъокна няколко пъти с език в беззъбата си уста. — Тик-тик-тик-тик, ето така.

— Превъзходно — простена Дъч, извъртайки очи.

— И в този момент всички лампи пред киното започнаха да се пръскат. Също като фойерверките на Четвърти юли. — И той пак се задави в кашлица, оставяйки изречението недовършено.

— Видя ли нещо? — запита го Дъч.

Скитникът си пое дълбоко дъх и въздъхна.

— Нали това се мъча да ви обясня... да, видях една кола.

— Къде?

— На Пеликан Авеню, отиваше към брега.

— Каква кола?

— Ами, просто кола. Те всички си приличат.

— Забеляза ли какъв цвят беше? — запита Дъч.

— Ами, такова, беше тъмна на цвят.

— Verdammt — изруга Дъч.

— Черна ли беше? — намеси се Стик. — С две врати, с четири?

— Нали ви казах, че беше тъмно. Може да е била и ... — Той спря и се замисли за няколко секунди. — Синя, нали така? Нали разбирате, там в тъмното, разбираш ли, може да е била и синя. Може и тъмно зелена...

Той се сгуши в раменете си, закашля се и се разтрепера целият. Нещо под купчината парцали, които бе навлякъл, упорито го убиваше.

— Някой да се сеца какво му е на ума? — запита Дъч.

— Може би си мисли, че това е някакъв тест — предположи Салваторе.

— Има и още нещо — обади се Дж. У. Гътман след като успя да възстанови дишането си.

— Не ме карай да те моля със сълзи на очи — произнесе Дъч.

— Имаше смешни колела.

— Смешни колела — повтори Дъч.

Гътман енергично закима.

— Точно така.

— И какво представляваха тези смешни колела? — запита Дъч и после се извърна към мен. — Тоя стар пръдльо почва да ме кара да се чувствам като някакъв клоун — прошепна ми той.

— Големи кръгли колела. Чух ги... шляп-шляп-шляп, хей там, по Пеликана.

— Какви ги дрънка тоя, по дяволите? — запита Стик.

— Направо ме убива — каза Дъч. — Кръгли колела, а, Дж. У.?

— Парап, парап, парап. Така звучаха.

— Може би е бил някой с плоски подметки? — предположих аз.

Чорапа се ухили широко, като човек внезапно хипнотизиран от любимите си звуци тик-тик-тик и парап-парап-парап.

— И това ли беше всичко? — процеди Дъч.

— Беше тъмно — изскимтя Дж. У. Гътман.

— Знам, че е било тъмно — изръмжа Дъч.

Дребният човечец се сви.

— Пет човека пречукани под носа ни и най-добрият свидетел, който можем да изровим, е едно изкукуруигало пиянде — каза Дъч, клатейки глава. — Върви си на пейката, мистър Гътман.

— Чорапа.

— Чорапа. — Дъч понечи да тръгне, но Чорапа го сграбчи за ръкава. — Виж, шефе, к'во шъ кайш да ме окаушиш малко, а, такова, да ме пишеш за важен свидетел, а? Не съм хапвал нищо от деня на Бръшляновия лист.^[1]

Дъч извади десетарка и махна на един от патрулните полицаи.

— Заведи го в оная закусвалня и му купи нещо за ядене, като останеш с него докато не го погълне.

— Аз ли? — запита полицаят, не вярващ на ушите си.

— На кого мислиш че говоря, на Господ ли? — изръмжа Дъч. — Изпълнявай и толкова.

— Слушам.

И той тръгна теглейки Гътман със себе си.

— Шефе?

— Какво има пак?

— Мога ли да получа и пакет цигари?

— Вземи му и пакет цигари — обърна се към полицаия Дъч.

— Да, сър.

— Господ да те благослови, имаш златно сърце — издума Сокс и протегна ръка. Дъч в ужас се отдръпна.

— Махни това нещо от мен — изстена той към Сокс и после се обърна към полицаия. — Накарай го да си измие шибаните ръце преди да се нахрани, защото иначе ще се отрови.

Салваторе и Калахън се върнаха.

— Прочесахме парка. Нищо. — изрече Калахън с обичания си пощенски стил.

— Трябва да е била колата — допълни Салваторе.

Стик бе застанал от другата страна на улицата, близо до входа на парка, и гледаше към фасадата на киното. Той ни махна и ни посочи нагоре. Неоновата реклама беше пръсната като всичко останало отпред. Висяха множество жици, които ядовито съскаха и пускаха искри. Повечето от буквите бяха пръснати.

Останалите здравни оформяха думата С... БО... ГОМ.

[1] Денят на Свети Патрик — националният празник на Ирландия — Б. пр. ↑

49. СЛЕДВАЩИЯТ, МОЛЯ!

Разстрелът в Сейнт Бока Гомес бе привлякъл повечето от хулиганите, а останалите бързаха насам. Само Акулата Ланг и Луис Каубоя не можаха да почетат празненството. Дръпнах се малко настрана със Стик, докато се съберат останалите.

— Да има нещо ново за Нанс и Чевос?

— До този момент нямаме нищо за Нанс — изрече той със съжалителен тон. — Нямаме никакви новости, но Акулата Ланг е заел здрава позиция в крайбрежния квартал, където живее Чевос.

— Чудя се защо ли Стизано не е бил на помена?

— Беше. Само че си тръгна рано с антуража, предполагам, за да хване филма.

Това автоматически правеше Нанс кандидат номер едно за авторството. Трудно ми беше да скрия радостта си.

Следващият хулиган който пристигна, беше Чарли Едноухия, както винаги в туйдовия си костюм, макар че си беше сменил ризата и вратовръзката с пуловер с висока яка.

— Господи, каква каша! — беше първата му реакция.

— Огледай другия край на парка — обади се Калахън.

— Защо? — запита Чарли. — Там гледката по-впечатляваща ли е от тази?

— Огнева позиция — изрече Калахън в телеграфния си стил.

— Имаме си и свидетел, който мисли, че е видял някаква кола — добави Салваторе.

Чарли обърна гръб на полицейските величия пред кинотеатъра и каза:

— Да се махнем от предната линия, господа. Имам няколко важни новини, които не бих искал да станат достояние на трудовите масите.

Дъч ни поведе към щанда за хотдогове, където си поръча две порции гарнирани обилно с чили, краут, горчица и кромид лук. Останалите се задоволихме с кафе, способно да отрови и кашалот.

Чарли Едноухия си поръча чай. Дръпнахме се надолу по улицата да си почешем езиците.

— Дотук всичко е като в мъгла — обобщи той. — Никой не знае нищо, никой нищо не е чул. Прочесах хотелите на Стрип, прекарах следобед на хиподрума, и не видях никого, който да ми запали червената лампичка. Надух рога и проверих мрежата...

Той започна да изброява на пръстите си.

— Нью Орлийнс, Нью Йорк, Синсинати, Детройт, Сейнт Луис, Лас Вегас, Лос Анджелис. Навсякъде ми се изсмяха на въпросите. До тази минута мога да си заложа пенсията, че в града няма никакви „чужди дула“. Или че поне няма такива, отговорни за нашите случаи.

— А може би е най-добре да си седнем на задниците и да изчакаме само ден или два още — предложи Салваторе. — После няма да остане никой и вече можем да си отдъхнем.

— Ако тия тайнствени юнаци бяха външни хора, които искат да изтласкат местните и да заемат местата им, все някой щеше да е подочул — каза Чарли Едноухия. — Тая информация се движи побързо от клюките на сватбата дали булката е девствена или не.

— Някои от местните ти хора нямат ли някаква идея защо се прави това? — запита Дъч.

Чарли поклати глава.

— Не, но вестта вече се е разнесла навсякъде. Семейство Талиани, или поне това, което е останало от тях, са много изнервени. Очевидно и те са на тъмно.

Дъч се дръпна от групата и застана на бордюра, клатейки яростно глава, после изведнъж се обърна и запокити чашата си с кафе в стената.

— Каква отвратителна компания от scheiss kopfes — изръмжа той, — начело с мен. Дванайсет души! Бяхме закачили опашки на всички, и всички гръмнати под носа ни!

Безсилието струеше от него подобно на аура. Той се извърна и ме огледа; очите му блестяха гневно зад стъклата на очилата.

— Мамичката му мръсна, дяволски съм объркан, ако искаш да знаеш. — Това беше един от редките случаи, когато го бях чувал да ругае, без да използва немския.

— Не го вземай толкова лично — посъветвах го аз. — Тия хора имат далеч по-голям опит в опазването на кожата си отколкото ти или

аз. Не е наша вината, че не могат да се опазят.

— Виж, шефе, страшно съжалявам — обади се Чарли Едноухия, — но все пак имам едно малко утешение за теб. Не знам дали има връзка с нашата работа или не, но един мой познат образ е в пласъорския бизнес. Той казва, че повече от месец вече кокаиновият пазар е ошушкан до шушка, но въпреки това местните наркомани вече танцували по улиците. Било се разчуло, че се виждал вече краят на засухата.

— И Хари Несбит го спомена — обадох се аз.

— И кога ще се развихри тоя бял ураган? — запита Дъч.

— Съвсем скоро.

— Тоя педал знае ли кой е доставчикът?

— Аз бих се въздържал да ги наричам с такива обръщения — възрази Чарли Едноухия. — Някои от тези хора изпитват истинска гордост, че работят за мен. Това за тях е все едно обществена работа.

— Чарли, всички канарчета пеят на един глас. Знае ли той е кой е дистрибуторът или не?

— Познава само уличния си доставчик.

— Искате ли да предположа нещо? — предложих. — Брониката. Това е негова игра.

— Има смисъл — каза Стик. — Освен ако не е Грейвз Дългоносия.

— Носа не се докосва до „твърда“ дрога — обади се Муфалата Хлапака.

— Времената се менят — възразих. — Това място вече е узряло и все някой трябва да протегне ръка, за да откъсне узрелия плод.

— Не че го защитавам — отвърна Хлапака, — но той е просто един натруфен негър, дребен тарикат. Просто не се занимава с тежки наркотици, човече. Не е в неговия стил.

— Да имате представа за какви количества става дума? — намеси се Дъч в спора ни.

— Носят се различни слухове. Бих казал петдесет килограма, чисти.

— Gemutlich! — изруга полугласно Дъч.

Салваторе подсвирна.

— Тук наистина ще се направят добри пари — каза той.

Чарли Едноухия измъкна джоба на ризата си малък и тънък калкулатор и започна да пресмята.

— Я да видим сега. Сто и десет фунта стока, която вероятно ще я разредят до най-малко шест, по вероятно осем към едно. Това прави осемстотин фунта, или приблизително тринадесет хиляди унции, или някъде към триста хиляди грама. За цена осемдесет долара на грам всичко ще възлезе на двацет и четири милиона долара.

Разговорът ни секна почти за цяла минута. Накрая Стик наруши тишината.

— Е, това ще стигне да покрие вноските за старата кола.

Дъч пак се обърна към мен.

— Ти си единственият сред нас, който познава добре тези хора — каза той. — Мислиш ли, че са способни да си прегризат гърлата за двацет и четири милиона?

— По дяволите, аз бих им прегризал гърлата за двацет и четири милиона, Дъч. Въпросът тук е, има ли това някакъв смисъл? Моят отговор е, че няма. Та седмичният им оборот е по-голям от това число.

Салваторе допълни размишленията ни.

— Съгласен съм. Това би могло да се случи, ако има някакви разногласия за територия, някой от фамилията да има зъб на друг, някакви лични сметки. В такъв случай би било възможно. Но да си прерязват гърлата заради някаква дрога, не, просто не мога да ги видя в такава светлина. — Той яростно разтърси глава. — Това дори не е възможно.

— Значи сме пак там, откъдето тръгнахме, плюс още пет пресни трупа — обобщи Дъч.

— Разбира се, ще продължа да ровя — обеща Чарли Едноухия, и се отдалечи към другия край на парка заедно със Салваторе и Калахън да огледат за евентуални следи от колата.

Десет минути по-късно се върнаха. Чарли застана с ръце пъхнати дълбоко в джобовете на самото си, олюлявайки се леко на пети. След една добре издържана драматична пауза той произнесе:

— Много е вероятно нападението да е извършено от другия край на парка. Открихме нещо, дете може да мине за следи от автомобилни гуми. В действителност този някой изглежда е намотал брезент или някакъв друг подобен плат около гумите, така че да не оставят никакви идентифициращи следи.

— Колко е разстоянието от там до киното? — запита Дъч.

— Приблизително осмина — каза Калахън и когато усети въпросителните ни погледи върху себе си, добави: — Една осмина от миля, някъде към двеста ярда, плюс минус няколко фута.

— Една М-16 с телескопичен прицел би могла да свърши добра работа — обади се Стик.

— Успокояваща мисъл — произнесе Дъч.

Дръпнах Калахън малко настрана и му казах за играта в хотел Брейкърс и как Тибидо олекнал с петнайсет бона.

— Интересно — каза Калахън. — Дисъуей утре ще бяга, дваисет, трийсет към едно, утре. Вали, конят печели, Тибидо може да купи Брейкърс.

— Знаеш ли, утре мога да дойда на надбягванията — казах.

— Задната врата, един часа. Чакам десет минути. — И той се върна при останалите.

Дъч се приближи.

— Дванайсет души пречукани под носовете ни — изрече той, — и всичко, което сме постигнали до момента, е било да осигурим алиби на всички заподозрени, които са ни под ръка... най-малкото поне на тези, които са още живи.

— Всички с изключение на един.

— И кой е той? — запита Дъч.

— Нанс Турчина.

— Ти наистина си като развалена грамофонна плоча — каза той и се отдръпна при Хлапака и Сапата. Погледнах часовника. Беше дванайсет и половина. Повиках Стик.

— Какво ще кажеш да му пийнем по едно преди лягане? — предложих аз.

— Няма проблеми. Искаш ли да се срещнем в хотела?

— Ходил ли си някога в една кръчма на има Касабланка?

Той извъртя очи.

— Обиколил съм почти всички капани в тоя град — отвърна той. — В този специално не си струва да се връща човек.

— Ще вземем моята кола — казах аз, пропускайки покрай ушите си коментара му.

— Готово — повдигна рамене той. После подхвърли ключовете за колата си на Сапата докато отивахме към моя форд.

— Китаец, закарай ми бричката в Склада. Ще те помоля само да караш на втора и да не вдигаш над четиридесет, защото в противен случай ще се разпадне. — После се обърна към мен. — Хайде да тръгваме към зоопарка.

Скоро щях да разбера какво имаше предвид.

50. КАСАБЛАНКА

По пътя към кръчмата почти не проговорих. Мислех си за историята със сърбящия крак на Хлапака, после се върнах на убийството, след което пак се върнах на Хлапака.

Можеше и да съм на погрешен път за Нанс. Може би убиецът беше по-близо до мен, отколкото можех да предполагам. Можеше ли да е Салваторе? Или Чарли Едноухия? Или пък Калахън?

Почти всеки един от хулиганите можеше да го извърши, с изключение на Дъч, с който бяхме заедно по време на убийството на Драганата, и Муфалата и Сапата, които бяха при Чичо Джоли, когато са сервирали порцията на Стизано.

Салваторе би могъл да има причина да го направи, може би заради нещо свързано с баща му мафиозо и Филадельфия. Мислех си защо би могъл да го направи, не за мотива. За сърбящия крак.

След малко се отказах. Идеята не ми допадна.

Касабланка се намираше в онази част от центъра близо до брега, само на четвърт час път с кола от сцената на престъплението. Паркирах на „стъргалото“ с изглед към реката и се спуснахме по една вита стоманена стълба на нивото на реката. Дватама със Стик представлявахме наистина куриозна двойка, аз със старото си яке и ботуши, а Стик с костюма си, който беше най-малко отпреди десет години, вратовръзка, чийто произход се губеше нейде из древността, и старата филцова шапка килната на тила му.

Нощният клуб беше щръкнал върху края на един кей. Бяха свалили прозорците за летния сезон и на тяхно място бяха поставили щори, всички отворени в момента. В лицата ни се стовари грохотът на музиката и задуха.

— Добре дошъл в Мондо Бизаро^[1] — произнесе Стик.

Кръчмата изглеждаше така, сякаш е била изградена от архитект под влиянието на ЛСД.

Нямаше стол или маса, които да си подхождат една с друга.

Повечето от стените бяха покрити с гигантски плакати от филми на Богарт. Най-големият от тях представляваше едно гигантско увеличение на Боги с цигара в уста и изкривена устна, застанал пред нощния клуб на Рик в белия си смокинг. Близко до него Питър Лоре се пулеше с жабешки очи в една арогантна Сидни Грийнстрийт, докато на друга стена Клод Рейнс, издокаран в униформа с островърха шапка, гледаше арогантно към Конрад Вайдт, който имаше вид на човек, погълнал развален хайвер.

И, разбира се, Бергман. Вечната девственица се взираше тайнствено изпод периферията на шапката си от противоположната на Боги стена.

Но не филмовите плакати придаваха този зловещ вид; ефектът се създаваше от главите на животни, разместени като ловджийски трофеи между фотоувеличенията; психеделични глави на животни от папие-маше, боядисани в кошмарни цветове. Имаше един ненормален слон на розови точки и един гигантски хипопотам с бледоморави очи. Оранжева змия на сини ивици се виеше около колона опряла в тавана, и един папагал в лапис лазули се полюшваше на бронзов обръч под вентилатор на тавана.

Сервитьорките се бяха напъхали в тесни кожени панталони и каубойски ботуши с гущеров цвят и носеха сутиени от същата кожа, които едва ли можеха да се нарекат такива, и шапка за сафари.

Моңдо Бизаро беше една консервативна оценка.

Тълпата беше еkleктична като декора: туристи, колежанчета, сводници, жиголо, педерастаи, прави и обратни, местни юнаци от пласмента, и жени от всякакъв калибър и вид.

Заехме една маса срещу входа и загледахме цирка Максим. Чудех дали ще успея да зърна ДиДи Лукатис сред тълпата, или ще успея да я позная, ако я зърна.

Не минаха и пет минути и действието започна.

Първо усетих нечий поглед. Усещането тръгна от тила ми и се разпростря около ушите ми. Стиснах зъби и изтърпах известно време, след което се огледах небрежно.

Виждах я като на отделни кадри, източена лъвица, да плува във въздуха сред потните танцьори, подчинявайки се на убийствения ритъм, който беше децибели над прага на човешката издръжливост. И всичко това обвито в пушек, дебел и канцерогенен.

Косите ѝ със слънчев цвят изглеждаха така, сякаш са били ресани в продължение на часове от нечии пръсти; дълги коси, струящи като водопад по стройни и широки рамене. Ефирната ѝ бяла памучна блузка беше разкопчана до кръста и се държеше на онази смущаваща структура, която причинява големи главоболия на някои жени, а други кара да бягат при пластичните хирурзи. По бронзовата ѝ кожа нямаше и следа от бански костюм, поне аз не можех да забележа. Дългите ѝ тънки пръсти галеха заоблените линии на хобота на пурпурния слон. Другата ѝ ръка държеше чаша с шампанско в шепата, тънкото стебло промушено между пръстите ѝ.

Наблюдавах я как се плъзга сред френетичните танцьори без да докосва никого. Дали тренираше специално пред огледало или всичко ѝ идеше отвътре? Не че имаше кой знае какво значение.

Беше ли възможно да е ДиДи Лукатис? Зачудих се. Начинът, по който се развиваха нещата, караха егото ми да търси отдушници.

Отне ѝ доста време докато дойде до масата ни.

Тя се плъзна в противоположния ми стол и стана част от него, галейки стеблото на чашата си с връхчето на пръста сякаш можеше да усети всяка негова молекула.

— Здравей — казах аз, нахлузвайки най-обаятелната си усмивка.

И точно в този момент разбрах, че тя изобщо не се интересуваше от мен.

Имаше очи само за Стик, който се беше облегал на стола си с ръце в джобовете и цигара увиснала в края на изкривената му усмивка.

— Знаеш ли какво ще ти кажа — произнесе той. — Това място все пак притежава някаква класа.

Гласът ѝ започваше някъде откъм пъпа, наполовина кадифе и наполовина водка.

— Ой, ами че то и приказвало — измърка тя.

Класата внезапно изчезна. Изведнъж се бях превърнал в подслушвател.

Стик имаше забележителен подход.

— Кръчмата е тъпкана с по-млади, по-красиви и по-богати момчета. Защо избра точно мен? — запита той с най-грубиянския глас, който бях чувал някога.

Усмивката ѝ не трепна.

— Харесва ми вратовръзката ти — заяви тя. — Умирам за стари и прогнили вратовръзки, които вече се нищят. А и костюмът ти. Не мисля, че вече някъде още шият такива.

— Не шият. Той е по-стар от вратовръзката — каза Стик.

— Да не се окажеш някой упорит? — запита тя. — Господи, предизвикателства ми дай.

Приведох се към Стик.

— Това е нещо репетирано, нали? Искам да кажа, че вие двамата сте го разигравали и преди, не е ли така?

Нараненото ми его търсеше изход.

— Никога не съм я виждал до този момент — избъбра той без да откъсва очи от нея. — Коя си ти? — запита я той.

— Ларк^[2].

— Така се казваш или манталитетът ти е такъв?

Репликата му беше посрещната с бурен смях. Сивозелените ѝ очи бавно примигнаха. Погледът ѝ можеше да разтопи и ледена шапка.

— Чудесно — каза тя. — Да тръгваме.

Просто така. Отвратително.

Той ме посочи с палец.

— Колата е негова.

Тя се обърна към мен. Два пъти притвори бавно очи, после пак се извърна към него.

— Какво ще кажеш да вземем едно такси? — предложи тя.

— Да повикаме ли или да вземем някое отвън? — запита той.

— Не, аз имах предвид него с таксито. — И тя ме посочи.

— Елегантно — произнесох аз. — Изигра го като шампион.

— Знаех, че ще разбереш — каза тя и бавно протегна към мен отворена длан.

Пуснах ключовете в нея.

Изгледах злобно Стик.

— Към един да си тук — казах му.

Той се захлади до уши.

— Не намесвай лични чувства — посъветва ме той.

— Няма.

— Следващият път ще ти дам костюма под наем.

Тя се изправи и Стик я последва. Той стъпваше по земята, докато тя плаваше във въздуха.

Магнах с ръка на една от девиците в сафари и си поръчах джин Бомбай и сода с лимон без лед, и се огледах за жена, която би могла да бъде ДиДи Лукатис. Заведението ставаше все по-тъмно и тъмно. Не беше от пушека, падаше мъгла. Студен полъх откъм мочурищата прогони топлия речен въздух. След малко цялата Касабланка беше погълната от мъгла.

Вече започвах да си мисля, че идеята всъщност не беше особено мъдра, когато усетих нечия ръка върху рамото си. Обърнах се и видях пред себе си една много красива млада жена. Имаше фигура на модел, висока и стройна, с дълга и права ебонитова коса. Тъгловатите ѝ черти бяха съвършени като фин китайски порцелан и почти не се нуждаеха от грим. Сиви, унесени очи.

— Здравей, Джейк — каза тя. — Помниш ли ме? Аз съм ДиДи Лукатис.

[1] Лудият свят — итал. — Б. пр. ↑

[2] Чучулига, увеселителна разходка, в смисъл нещо лековато или хвърковато — англ. — Б. пр. ↑

51. ПРИКЛЮЧЕНИЕ В ПОЛУНОЩ

— Вече бях загубил надежда — казах.

Тя седна. Беше облякла стегнат гаширизон цвят хаки с множество джобове и емблема върху рамото си. Ципът, който ходеше отгоре-додолу, беше дръпнат едва до средата, което според разбиранията в Касабланка беше повече от консервативно.

— Надявам се, че не си се подразнил от малкото представление с Ларк — каза тя.

— Приятелка ли ти е?

— Работим заедно в банката.

— Уважението ми към мистър Сийборн нараства с всяка измината минута.

— Нищо му няма на мистър Сийборн. Само дето е малко старомоден.

— Вкусът му си е съвсем наред.

— Благодаря ти. Казах на Ларк, че искам да поговоря с теб насаме. Тя се съгласи да направи опит да отвлече евентуалната ти компания.

— Да се опита?

Тя се изсмя.

— Е, не чак толкова. Според нея приятелят ти си го бива.

— След това, на което станах свидетел, мисля, че мястото ѝ не е в банковия бизнес.

— Тя е волна душа. Ларк прави само онова, което ѝ доставя удоволствие. Бих искала и аз да съм като нея. Идвам тук два пъти седмично. Ларк твърди, че това е един много добър начин да се отърся от задръжките си. Това дори не е мой тоалет, тя ми го зае от гардероба си.

— Имаш проблем със задръжките си ли?

— И представа си нямаш каква мъка ми беше докато напиша оная бележка — извъртя очи тя.

— Е, радвам се, че си го направила.

Тя се принуди да се приведе към мен, за да чуе думите ми. С всяка измината минута музиката ставаше все по-оглушителна.

— Аз... аз се чувствам малко неудобно — каза тя.

— За какво?

— Защото те помолих за среща. Всъщност искам да те помоля за една услуга.

— Не съм й мислил, че ще ми правиш оферта.

Тя се засмя и видимо се отпусна.

— Много пъти съм си мислила за теб през изминалите години — каза тя. — Ако знаеш само каква ревност съм изпитвала към теб, Доу и Теди онова лято. Тримата бяхте толкова щастливи през цялото време; сякаш целият свят беше ваш. А аз бях само на четиринадесет години; единственото, с което разполагах, беше едно ужасно акне и една ужасна любов към теб.

— Към мен!

— Не съм наред, нали? — сведе очи тя. — И сигурно още съм така. Човек никога не може да се отърве от първите си страсти.

Размислих върху думите й и бавно поклатих глава.

— Да, имаш право.

И в този момент отново усетих нечий поглед върху врата си, само че този път съвсем не беше приятен като предишния. Небрежно се размърдах на стола и огледах заведението, поне това, което можеше да се види, но този път сред танцуващите на дансинга не плуваше самотна лъвица. Нямахше познати лица.

Обърнах се към ДиДи.

— И каква е услугата? — запитах я направо, за да не я измъчвам повече.

— Чух, че си станал детектив — каза тя.

— Е, не съвсем. Държавен следовател съм.

— Да не си от ФБР? — запита стресната тя.

— Не, защо? Защо се тревожиш?

— Не знам. — Тя се поколеба, преди да продължи. — Става въпрос за брат ми Тони. Много се тревожа за него, но не мога да отида в полицията.

— Защо?

— Защото може да е замесен в нещо лошо — отвърна тя.

— Искаш да кажеш, че се страхуваш да не е нарушил закона, така ли?

Тя кимна.

Грохотът в Касабланка започваше да се приближава плътно към границата на човешката издръжливост. Музиката гърмеше все по-силно, танцьорите се кълчеха като обезумели, а специалните ефекти надминаваха всякакво въображение. Светлините угаснаха, стробоскопите хвърляха призрачни отблясъци сред пушека и мъглата, лазерни лъчи пронизваха залата открай докрай.

Отново изпитах онова неприятно чувство с врата си. Когато се обърнах, ми се стори, че зърнах някого, но не можех да бъда сигурен сред всичкия този хаос.

ДиДи Лукатис сгуши рамене сякаш усетила студен полъх на вятъра.

— Съжалявам — каза тя. — Сигурно този шум и...

— Защо не излезем — предложих аз. — Ще повикам такси. Можем да отидем някъде другаде и да си поговорим над чашка кафе.

— С моята кола съм — каза тя. — Това беше част от уговорката. Ларк да откъдне приятеля ти и колата ви, а аз теб, като запазя моята.

— Доста време ли репетирахте?

Тя се изсмя. Идеята да сменим мястото видимо я зарадва. Платих сметката и се провряхме през тълпата до изхода.

Улицата беше празна; само газовите лампи покрай реката разпръскваха призрачно сияние сред мъглата.

Половин квартал пред нас някаква неясна фигура се мярна за миг в халото на една от лампите.

Врата на кола се отвори и захлопна; едва ги долових сред грохота откъм Касабланка.

Запътихме се към витата желязна стълба, която извеждаше нагоре към стъргалото. Улицата отекваше в електронния ритъм на музиката. Мъглата ни обгърна отвед. Стъпките ни кънтяха като копита по паваж.

И тогава чух колата да потегля. И в този момент всичко се плъзна на мястото си. Шумът от двигателя започна да се приближава към нас, отначало бавно.

Без включени светлини.

На тридесетина фута от нас зърнах входа на една уличка.

— Слушай ме много внимателно — прошепнах аз на ДиДи. — Стигнем ли до началото на онази уличка, ще те бутна вътре и хукваш. Аз ще бъда плътно зад теб.

— Какво... — започна тя, но двигателят зад нас изрева и гумите застъргаха паважа.

— Давай! — изревах аз и хукнах, дърпайки я за ръката.

Мощни фарове пронизаха мъглата около нас. Колата стремително връхлиташе върху нас. Последните няколко фута буквално ми се наложи да влача момичето докато се доберем до тесния проход между две стари складови постройки. В началото имаше половин дузина боклукчийски контейнера струпани на куп.

— Залегни! — изревах аз и я блъснах зад тях.

Миг след това един черен понтиак изрева покрай нас и спирачките му изскърцаха; последваха три мигновени изстрела. Не можах да ги чуя; куршумите експлодираха в контейнерите и стената зад нас.

Сграбчих моя 357 калибър и стрелях три пъти в отговор. Куршумите ми се врязаха в страната на колата и тя рязко се изтегли от входа на уличката.

Погледнах зад нас. Уличката беше широка приблизително кола и половина, с дължина някъде към двеста фута. Не се виждаха никакви входни врати, макар че по средата имаше товарна платформа и ниша. Товарната платформа се издаваше на три фута навътре в улицата. В другия край на прохода се мъжделееше някаква светлина.

— Хукваме натам — предупредих я аз. — Ще бъда точно зад теб. Дори и да чуеш изстрели, продължавай да тичаш. Дори и да ни подгонят с колата, не спирай.

Тя ме гледаше с ужасен поглед.

— А сега, давай! — подбутнах я аз.

Тя изрита обувките си и хукна. Затичах след нея. Не можех да отрека, че я биваше в бягането, дори по найлонови чорапи върху влажния паваж. Почти се бяхме добрали до другия край когато дочухме рева на седана.

Колата беше заобиколила склада и сега се насочваше срещу нас. Фаровете ѝ превърнаха кълбящата се мъгла в танцуващи хало.

— По дяволите — изревах аз и извъртях момичето назад. Втурнахме се към мястото, от което бяхме тръгнали. Зад нас гумите

изстъргаха покрай ъгъла на сградата. Нещо изпука зад нас и куршумът свирна покрай ухото ми, гумите изсвистяха по паважа. Уличката се обля в светлина.

Затичахме към товарната платформа и аз плонжирах върху ламаринената площадка, придърпвайки момичето с мен, след което се затъркаляхме в нишата и се блъснахме в една стоманена врата.

Шофьорът натисна педала на газта и колата се втурна към нас; прекалено късно съзря препятствието. Метал застърга в дърво. Ъгълът на платформата издра една стоп-светлина, и откърти част от бронята. Седанът се люшна встрани, гумите му се опитаха да усилят сцеплението си с паважа, но не успяха, автомобилът се разтърси като обезумял и се блъсна със задницата си в отсрещната стена. Искри се разхвърчаха от разбитата задна част.

Стрелецът обаче не се трогна от пораженията. Три нови изстрела издрънчаха във вратата зад нас.

Точната стрелба не спада към силните ми страни. Пистолетът ми обаче беше оборудван с фосфоресциращ мерник и аз изравних тежкото си оръжие с колата, укротих ръката си, върхът на мушката кацна точно между, мерника, и започнах да изстрелвам куршум след куршум в изкривената от ненавист маска зад задното стъкло. Прозорецът се пръсна на хиляди парченца.

Нападателите обаче не се отказваха лесно. Седанът закова спирачки и чух как шофьорът превключваше скоростта. Преди още да успее да освободи съединителя от другата страна на улицата изгърмя още един пистолет. Три изстрела пронизаха мъглата. Два от тях разбиха окончателно задното стъкло на колата. Третият рикошира в задната броня само на инч над резервоара.

— Стреляй в гумите! — прелетя през улицата ревът на Стик, последван от още един изстрел; куршумът му изригна в огнен фойерверк по паважа само на инч от целта.

Прогизналият от уиски глас беше най-сладкият звук който бях чувал някога през живота си.

— Всичко е наред — успокоих аз ДиДи. — Това е Стик. Вече сме у дома.

Изравних малките зелени светлилки и изпратих два куршума в задната лява гума. Тя се пръсна с гърма на ръчна граната. Шофьорът превключи скоростите и двигателят изрева; колата се втурна назад,

спуканата гума се отдели от джантата и стоманеният пръстен застърга паважа. Капакът на джантата изхвърча настрани и забарабани по камъните, докато накрая се блъсна в стената и замря.

Съсипаният автомобил се вряза в контейнерите за смет, разпиля ги по улицата и в реката, и след миг мъглата го погълна.

Обърнах се към ДиДи; тя се беше подпряла на металната врата и трепереше неудържимо. Очите ѝ бяха станали като палачинки.

— Добре ли си?

Тя ме гледа безмълвно в продължение на няколко секунди и сетне закима яростно.

— Бива ли те с числата?

— Р-р-работя в-в-в б-б-банка, н-н-не п-п-помниш ли? — заекна тя.

— В-Г-О-3-9-6 — казах.

Тя го повтори.

— Това номерът на колата ли беше? — запита тя.

— Точно.

Миг по-късно дотича и Стик със своя 357 в ръка.

— Добре ли сте двамата? — запита задъхано той.

— Да, и сме дяволски щастливи да те видим — казах, разтърсвайки го в мечешка прегръдка. — Откъде идваш, по дяволите?

— На излизане от кръчмата зърнах един образ да виси под една лампа на улицата — отвърна той. — Така че спряхме в края на парка за няколко минути, просто да видим какво ще стане.

— Такава значи била цялата работа — нацупи се Ларк, която през това време се беше присъединила към нас. — А аз си мислех, че е от любов.

— И от двете, скъпа — отправи ѝ Стик налудничавата си усмивка. — Дублирах.

— Каквото и да означава това — добави тя.

— Това означава, че сме още живи — казах, — за което ще ви бъдем вечно благодарни.

— О, няма нищо, просто част от двайсет и четири часовото ни дежурство — изрече ликуващо той. — Това поддържа формата ни.

Помогнах на ДиДи да слезе от платформата; тя въздъхна и се свлече върху мен. Усетих как бясно биеше сърцето ѝ.

— Хайде, сега вече ще се движим плътно зад теб, момчето ми — каза Стик, като ме дръпна навън от улицата. — Дъч има право. Останеш ли сам, веднага оплиташ конците.

52. ДИДИ

По предложение на ДиДи се върнахме в жилището ѝ. Беше само на десет минути път, в реставрираната част от града, недалеч от мястото, където само преди няколко дни бяха намерили смъртта си Дела Норман и Тони Логето.

— Не трябва ли да докладваме на някого за случилото се? — запита ме тя докато пътувахме към къщата ѝ.

— Аз съм един от тези някои, на които трябва да докладваш — казах. — А и освен това колата вероятно е регистрирана на някое несъществуващо лице. Вече са я потопили в реката или са я захвърлили на някое гробище за автомобили. Повече няма да я видим.

— Изглежда знаеш страшно много за тия неща.

— Това ми е работата.

— А аз си мислех, че ти само разследваш.

— Разследванията ми понякога изнервят хората.

— Изнервят хората! — изплака тя. — Така ли му казваш на онова, дето стана преди малко?

Къщата се гушеше сред могъщи дъбове, сграда на двеста години от времето на Революцията, възстановено изключително скрупулъзно, както и останалите на улицата. Това беше все едно да се пробудиш и да пристъпиш на улицата в осемнадесети век. Вътрешността ѝ беше не по-малко автентична от фасадата ѝ. Беше като ъгъл от музей, изпълнен с антикварни предмети, стари гравюри и карти, и древни мебели, колкото автентични, толкова и неудобни за седене. Във всекидневната нямаше и следа от мека мебел.

— Това е наследството ми — каза тя. — Татко нямаше кой знае колко пари, но я купи на безценица; тогава представляваше една развалина. Двамата с Тони свършиха сами повечето реставраторска работа. Отне им години.

— Тони тук при теб ли живее?

— Понякога — отвърна неясно тя. Петнайсетина минути говорихме за незначителни неща, опитвайки се да преодолеем

неловкостта на ситуацията. Накрая я помолих за телефонния номер на Ларк, и тя отиде да направи кафе.

От другата страна вдигнаха слушалката едва след осмото или деветото прозвъняване. Гласът ѝ още не беше съблякъл кадифето, но не беше толкова приятен, както по-рано вечерта.

— Ало? — обади се нерешително тя.

— Съжалявам, че ми се налага да ви обезпокоя — казах аз. — ДиДи ми даде телефонния ти номер. Трябва да говоря със Стик. Много е важно.

— Кой?

— Мики.

— Можеше да изчакаш още две минутки, знаеш ли — изрече горчиво тя. — Само някакви си две минутки.

— Ще ви отнема само тридесет секунди.

— Дрън-дрън. Магията вече се развали.

Секунда по-късно грапавият тенор на Стик зазвуча в слушалката.

— Съжалявам, че те безпокоя, но има нещо, което тогава не ти го казах там.

— Да? — Интересът му беше неподправен.

— Успях добре да огледам стрелеца в колата. Беше Нанс Турчина.

— Това трябва ли да ме изненада? — запита той.

— Просто си помислих, че не е зле да го знаеш.

— На закуска — реши веднага той. — Ще се видим в хотела в девет сутринта. Вземаме малко запаси с нас и тръгваме на лов.

— Нещо ми се струваш задъхан. Да не си правил крос?

— Да ти го зачукам, Килмър.

И телефонът хлопна.

ДиДи се върна с кафето. Седнахме на столове високи като в църква и се загледахме един в друг над маса за сервиране от кленово дърво.

— И така, докъде бяхме стигнали? — запитах.

Тя разбърка сметаната в кафето си и го опита преди да отговори на въпроса ми.

— От събота до този момент нямам никаква вест от Тони. А за него е твърде необичайно да отсъства повече от ден-два от къщи без да ми се обади.

— Може би е извън града — предположих аз.

— Каза ми, че ще се върне в събота вечерта или понеделник сутринта.

— Това са само два дни.

— Имам едно ужасно предчувствие, че се е случило нещо много страшно — изрече тя, и след като размисли малко, добави: — Може би трябва да започна отначало.

— Да, това ще помогне.

— Тони и преди е изпадал в неприятности.

— О?

— Преди три години. Двамата с онзи неговия приятел, ловеца на стриди, ги пипнаха да прекарват марихуана.

— Колко?

— Доста. Двеста или триста паунда.

— Наистина доста.

— Получи присъда от две до пет години. Можеше да е и по-лошо, но това беше първото му провинение пред закона.

— Колко изкара?

— Почти година.

— Оттогава досега чист ли беше?

— Чист?

— Искам да кажа, не е ли загазвал?

Тя кимна.

— Защо го направи? Имам предвид, нямаше ли и нещо зад цялата работа освен парите?

Тя си поигра с кафето, като мислеше над въпроса ми.

— И всичките пари на света не могат да го купят.

— Доу Финдли?

— Рейнс.

— Добре, Рейнс.

— Значи знаеш за това?

— Това е всичко, което ми е известно.

— С Тони и Доу беше същото, както и с теб и мен, с това изключение, че ти ме погледна за пръв и последен път. Винаги съм била грозното дете на носача на инструментите за голф.

— Няма как да го знаеш — казах аз. — Просто съм мъж, който може да бъде само с една жена по едно и също време.

— Все още? — Това беше едно внимателно проучване на почвата и аз го подминах по същия внимателен начин.

— Все още.

— Това беше егото ми. Така или иначе, мисля, че Тони беше безумно влюбен в Доу още от мига, когато я зърна за пръв път. Не го обвинявам за това, което се случи. Хари Рейнс беше много зает с обиколките из щата да агитира за закони за хазарта. Тя беше самотна, а Тони непрекъснато се въртеше около нея. Просто се случи.

— И той реши да направи един голям удар, след което да я отведе в замъка си?

— Не, всичко свърши още преди той да загази. Но доколкото го познавам, той си мисли, че ако има прилична кола и хубава сметка в банката... о, не знам. Може би той просто се бунтуваше срещу цялата система, като си отмъщаваше за нещата, които животът му бе отказал. Той всъщност никога не говореше за това. Когато отиваше в затвора, каза само, че е щастлив, че татко не е жив, за да го види.

— Значи ти мислиш, че той пак се е забъркал с наркотиците?

— От това се страхувам. Тръгна събота сутринта. В петък вечер излизахме да вечеряме и той ми каза, че имал да свърши някаква работа, която била абсолютно безопасна. „Няма за какво да се тревожиш, каза ми той, в неделя за обяд съм си вкъщи.“ И оттогава не ми се е обаждал.

— Не ти ли каза, в какво се състои работата?

Тя поклати глава.

— През последната година нещата му не вървяха. Предложих му помощ, но той я отхвърли. Мисля, че беше доведен до отчаяние.

— Не спомена ли нещо за наркотици?

— Каза само: „След това вече няма да бъдем по-лоши от тях.“ И нито дума повече.

— С кола ли тръгна тогава?

Тя кимна.

— Един бял мустанг. Мисля, че беше модел 1979 година. Но изглежда съвсем като нова.

— А номерът ѝ?

— Сега ще ти го кажа.

Тя стана и се зарови в едно голямо махагоново бюро, прелиствайки купища хартии докато накрая откри един дубликат от

регистрацията на колата. Подаде ми го заедно с една фотография от портмонето ѝ. Беше цветна снимка с полароид на висок и мургав мъж, красив, но малко напрегнат, някъде на тридесет и три-четири години, с телосложение на спасител. Седеше на ръба на плувен басейн с крака потопени във водата.

— Сега вече си го спомням — казах аз.

— Помислих си, че можеш да провериш тук-там. Може някой да знае или да е чул нещо — каза тя. — Не искам да правя нищо по официален път. Нали разбираш? — Това беше повече умоляване, отколкото молба за съдействие.

Кимнах.

— Разбира се, ще го направя. Това ли е всичко?

— Бих искала само да знам, че не е...

Тя не довърши изречението. Цялата се разтрепера. Приблжих я и положих ръка върху рамото ѝ. Колкото повече се мъчеше да се овладее, толкова по-лошо ставаше.

— Още утре първата ми работа ще бъде да проверя — казах аз в опит да я успокоя. — Не се тревожи, сигурен съм, че всичко е наред. Това са пет дни. Ако му се е случило нещо, щеше да си разбрала вече.

Не бях сигурен, че това беше вярно, но звучеше добре и тя повярва. Това беше забавеният ефект от преживелицата в малката уличка и тревогата от изчезването на брат ѝ. Нежно масажирах с два пръста врата ѝ, като гладех напрегнатите мускули. След малко тя омекна. Раздвижи се, обърна се към мен и се сви.

Продължих да масажирам врата ѝ докато пръстите ми се схванаха, и тя заговори за времето, което ни свързваше в миналото, но по различен начин.

— Знаеш ли, може да ти се стори смешно, но пред очите ми е Доу от училището — каза тя и се изкикоти. — Знаеш ли — продължи тя с тон на заговорник, споделящ страшна тайна, — че слугите гладели бельото на Доу? Знаем, че звучи много тъпо, да си спомням такива глупости. Но тогава, когато стигна до ушите ми, си помислих: „Значи така се прави. Така постъпват с бельото на принцесите.“ Защото това е тя, принцеса. Баща ѝ е крал и тя живее в замък край брега на морето и нищо лошо не може да ѝ се случи. Знаем, че това не е вярно, разбира се. Тя загуби Теди. — ДиДи замълча за секунда и после продължи. — Тя загуби теб.

— Това не е съвсем вярно — казах аз. — Тя не ме загуби.

— О, да — кимна унесено, — тя те загуби.

Не го оспорих. Нямаше какво да оспорвам. Двамата просто имахме различни гледни точки.

— На времето си мечтаех, че съм заела мястото на Доу — продължи тя. — Когато ходехме на пикник, Доу винаги носеше знамето, а останалите почиствахме боклуците. Просто така стояха нещата. Тя никога не е настоявала за някакво особено отношение; просто ѝ се случваха само хубави неща. Предполагам, че с богатите винаги е така.

Произнесе го почти изпълнена с копнеж и без никаква злоба, сякаш това беше неоспорим факт от живота, както и предполагам беше, до момента, в който животът настигаеше дори и богатите. За миг от секундата разсъдих дали да не ѝ разкажа случилото се с Теди, но не исках да я лишавам и от последните ѝ илюзии. Тя изглежда имаше контрол върху спомените си. Може би затова си припомняше миналото с такава невинност и без всякакъв гняв. Беше постигнала разликата между спомени и мечти.

Тя продължи така и след малко задряма. Толкова хубаво се чувствах с ДиДи сгушена в скута ми. Помислих си, че няма да е лошо да си отдъхна така няколко минути преди да се върна в хотела, за да се уверя, че е заспала добре. Отпуснах се назад и се замислих за Тони и ДиДи Лукатис, винаги на една ръка разстояние от хубавия живот, и обречени да останат така. Мислех си за Тони Лукатис, който се опита да осъществи мечтата си, а вместо това се озова в затвора, и за ДиДи, лелеяща напразни мечти за висше образование през всичките тия години. Заспивах с мисълта за тях, когато вече в просъница проумях, че всъщност ДиДи, Тони и аз не сме чак толкова различни.

Тази нощ ме споходи същия онзи стар кошмар, само че този път по билото бягаше Тони Лукатис.

53. ПОЗНАЙ КОЕ Е ЧИСЛОТО

Събудиха ме нежното слънце проникващо през ефирните завеси и ароматът на прясно кафе. Някъде през нощта Диди беше пъхнала възглавница под главата ми и ме беше наметнала с одеяло, но все още се чувствах така, сякаш бях спал на дървен нар.

Беше облякла гладка рокля от черна коприна и дългата ѝ коса се събираше на кок на тила ѝ; коренна разлика от предната нощ. Но и тогава, и сега, беше страхотна. Донесе поднос с портокалов сок, препечен хляб, и кафе върху масата пред мен.

— Благодаря — казах аз. — Колко е часът?

— Малко след осем. Имаш достатъчно време да се върнеш в хотела си и да се подготвиш за срещата си с... как се казваше твоят приятел?

— Мики Парвър. Всички му казват Стик, но не ме питай защо, още е прекалено рано за дълги приказки.

Сокът беше ледено студен, кафето силно и горещо, а препеченият хляб не беше прегорял. Погълнах всичко с вълчи апетит, докато през това време тя седеше срещу мен и си допиваше втората чаша кафе.

— Искам да ти благодаря за снощи — каза тя. Гласът ѝ прозвуча почти смутено.

— За какво, загдето замалко не те убиха заради мен ли?

— Искам да кажа за после, след това. За пръв път успях да се наспя от много седмици насам. И ти благодаря, че... ми изслуша глупостите.

— Хей, внимавай — казах аз. — Задръжките ти май отново навирят глави.

— Бих искал да ти се отблагодаря по някакъв начин.

И ето я, съвършената възможност. Отново трябваше да ставам ченге. Отпих си още малко кафе. Не ми беше много лесно да го изрека.

— Може би има такъв — произнесох накрая аз.

Тя беше повече от щастлива от възможността.

— Наистина ли? — извика тя. — Казвай! Всичко, каквото мога!

Отпих още няколко глътки от кафето, като се мъчех да го формулирам по най-подходящия начин, но проклетите думи все не идваха. Както и да го кажех, все щеше да прозвучи отвратително.

— Може би трябва да си помислиш, преди да го направиш — казах аз.

— Да помисля за какво?

— За това, за което ще те помоля.

Усмивката ѝ започна да гасне.

— Познаваш ли един мъж на име Коен, който посещава Сийкоуст?

— Да. Не лично, просто е един от клиентите на банката.

— Често ли ви посещава?

— Обикновено всеки ден. Защо?

— Ти ли уреждаш сметката му?

Тя наклони глава като кукла дочула непознат звук.

— Не — каза тя. — Мистър Сийборн лично се занимава с нея.

Най-после. Напипахме връзката. Пулсът ми се ускори, макар и това все още да не доказваше нищо.

— Обичайно ли е това? Искам да кажа, в реда на нещата ли е президентът на банката да се занимава персонално с някаква си сметка?

— Той самият прави това с още няколко основни сметки, ако такова е желанието на клиента. Каква е работата, Джейк?

— Трябва ми информация — казах аз. — Ще я запазя в абсолютна тайна, обещавам ти. Няма никаква опасност някой друг да го разбере откъде е изтекла. Ще я използвам само аз единствено за да се добера до едни данни от изключително значение.

Челото ѝ се навъси в дълбок размисъл.

— За какво става дума? Какво искаш? — запита тя. Тонът ѝ определено беше станал по-официален.

— Имам нужда от кодовия номер за достъп до компютъра на банката, и номера или номерата на сметките на Коен.

Тя беше като зашеметена. Цели две минути ме гледа така, сякаш не вярваше на ушите си, после сведе поглед.

— Така значи — каза тя. — И двамата се нуждаехме от нещо.

Нямах отговор за думите ѝ. Това беше самата истина.

— Ако е толкова рисковано... — започнах аз, но погледът ѝ задуши края на изречението ми.

— Изнасянето на подобна информация не е ли углавно престъпление? — запита тя.

— Само ако те хванат.

— Струва ми се, че на времето някой каза същите думи на Тони.

Бях готов да преглътна всички обвинения, които можеше да ми запрати в лицето. Това беше гадна молба, а положението, в което я поставях, беше повече от отвратително. Ако не беше грижата ѝ за Тони и обещанието ми да се опитам да ѝ помогна, никога не бих заченал тази тема. Сигурен съм, че всичко това препускаше из главата ѝ в момента.

— Виж — продължих аз, — ако не ми вярваш, можем да забравим за случая. Но обещанието ми да ти помогна с информация за Тони си остава в сила.

— Благодаря ти, че ми го каза — произнесе тя без да вдига поглед от пода. Реших да продължа натиска.

— Има закони, позволяващи дадени хора да бъдат вкарани в затвора — казах аз, — такива, които заслужават това, ако докажем, че парите им са изкарани по незаконен начин. Вярвам, че Коен е касиер на мафията. Това са онези, които се опитаха да ни убият снощи.

Тя вдигна рязко глава, загрижеността ѝ временно надвита от любопитството.

— Това не им е първият път, когато се опитват да ме премахнат — продължих аз. — На хълбока си имам рана от куршум като спомен от последния им опит.

Тя продължи да ме гледа безмълвно, оставяйки на мен усилията да поддържам темпото.

— Искаш ли да чуеш как печелят парите си? Или какво правят с хората, озовали се на пътя им?

— Снощи го усетих на собствения си гръб — каза тя. Изправи се, взе подноса и го върна в кухнята. — Хайде, ела, ще те откарам до хотела — произнесе тя когато се върна.

Не произнесе нито дума повече. Събра си нещата и на излизане провери вратата да се увери, че е заключена. Отстрани изглеждахме двама обикновени души, излизащи на работа. На дневна светлина улицата изглеждаше като картина от учебник по история, глава

Осемнадесети век. Почти очаквах да зърна Бен Франклин да мине покрай мен или да чуя Томас Пейн да изнася гръмка реч на близкия ъгъл. Направо ми изглеждаше невероятно, че Фронт Стрийт беше само на няколко преки от къщата.

ДиДи мълча и през целия път до хотела. Спря колата и се извърна към мен с лице изкривено от мъка и тревога.

— Знам как да се свържа с теб — казах. — Ще ти се обадя, дори и да не научи нищо определено.

Понечих да изляза от колата.

— Джейк?

— Да?

Минута остана неподвижна, после поклати глава.

— Не мога да го направя. Страшно съм задължена на Чарлз Сийборн, и това, за което ме молиш, ми изглежда като грозно предателство към него. Когато Тони се забърка в онази мръсотия, някои от директорите на банката настояха пред мистър Сийборн да ме уволни. Казваха, че присъствието ми вредяло на репутацията на банката. Той остана до мен през цялото време и ме защити, никога не каза нито дума или поиска да направя за него нещо повече от това, което бяха служебните ми задължения. Аз дори и не го знаех, чак месеци наред след това Ларк ми разказа какво е станало. Съжалявам, но това, за което ме молиш... Ще се почувствам така, сякаш собственоръчно съм му забила нож в гърба.

— Грешката е моя — казах аз. — Не трябваше да искам това от теб.

— Радвам се, че го направи — каза тя. — Радвам се, че се почувства достатъчно разположен, за да го направиш. Просто много съжалявам, че чувствам нещата така.

— Лоялността е доста рядко срещано качество тези дни, не се извинявай заради него — казах аз. — Ще се чуем по-късно.

— Пак ти благодаря — измънка тя докато излизах от колата. Проследих я с поглед докато се отдалечи и влязох в хотела. Стик беше седнал във фойето и четеше сутрешния вестник.

— Избрал си много лош час за прибиране — изрече присмехулно той. — Какво ще си помислят съседите?

— Нали знаеш къде можеш да си ги навреш съседите си — изсумтях аз.

— Охо. Да не сме станали със задника нагоре тази сутрин?

— Не съм и помирисвал легло тази нощ.

— А, това ли било проблемът.

Изгледах го злобно и предложих да закусим в стаята, за да икономисаме време.

— Трябва да взема душ — изръмжах аз.

Качихме се в стаята ми и аз поръчах закуска. Препеченият хляб и кафето на ДиДи се бяха оказали крайно недостатъчни. После телефонирах на Дъч и му предадох накратко събитията от предишната нощ; исках да ги чуе първо от мен. Във възбудата си при кинотеатъра бях забравил да му разкажа за срещата си с Хари Несбит, така че започнах с нея, и завърших с престрелката до Касабланка.

Последното направо го изкара извън кожата.

— Веднага се обаждам на Акулата да пипне за врата тоя кучи син Нанс — разбушува се той.

— Няма смисъл. Той ще изкара поне една дузина души, които ще се закълнат, че е бил на най-малко половин дузина други места тази нощ.

— И тогава какво, да си свиркаме ли?

— На първо време, да — казах аз. — Когато му стъпим на врата, искам да е както трябва, и да няма измъкване.

— Какво искаш да правим с Несбит? — запита Дъч. — Информацията му за Нанс хич не ми звучи достоверно.

— Възможно е Нанс да е превъртял — казах аз. — Не мога да си представя Костело или Чевос да правят такива тъпи каскади, както са сега с пълни гащи.

— Защо не? — вмъкна се Стик. — Ако той беше успял, щяха да те отпишат като поредната жертва.

— Направих обещание на Несбит и искам да го спазя — казах аз на Дъч. — Можем ли да намерим две честни ченгета, които да го прекарат до Джаксънвил и да останат с него докато самолетът му излети?

— Ще се погрижа за това — обеща Дъч. — Само ми се обади, когато се свърже с теб.

— Благодаря. Двамата със Стик в момента работим върху едни други неща. Ще те информирам по-късно.

Той затвори и аз дадох на Стик номера на черния понтиак. Той се свърза с централата докато се бръсneh.

Номерът беше горещ, откраднат само няколко часа преди Нанс и компанията му да се нахвърлят върху мен.

— Проклятие — изругах аз, — ако денят започва така, май ще е най-добре да се върна в леглото и да го започна отново.

Пиколо на най-много петнайсет години донесе закуската. Телефонът звънна и аз вдигнах слушалката, като в същото време се опитвах да ям, разговарям и обличам чисти дрехи.

— Добро утро, скъпи. — Гласът на Доу беше мек като агнешка кожа и леко пресипнал от съня. — До късно ли се излежаваме?

Хвърлих поглед към Стик, който отново беше забил глава във вестника, после се обърнах с гръб към него и снижих гласа си поне с една октава.

— Да. Снощи си легнах късно. Случиха се доста неща.

— По цял ден и нощ само мисля за теб.

— И аз — измънках.

— Беше повече от мъчение с Хари след онази наша нощ.

Панически се втурнах да диря убежища, но спрях преди да ги открия. Помислих си: „Защо трябва да се плаша от това, след като искам да го чуя?“

— Това е съвсем разбираемо — отвърнах аз.

— Да не си още под завивките? Едва те чувам.

— Партньорът ми току-що се отби на закуска — отвърнах с полушепот.

— Ах, това ли било — измърка тя. — Е, добре, освобождавам те тогава. Исках само да чуя прекрасното ти гласче преди да стана. Искам да си лежа така и да си мисля за теб. Моля те, направи така, че онази нощ пак да се повтори, Джейк. Господи, колко ми липсваш.

— Е, добре — отвърнах неловко аз.

Тя се засмя.

— Какъв глупчо си. Седмица или повече ще бъда в Уиндсонг, сама. Хари остава в къщата ни в града. След партито довечера вече съм там.

— Парти?

— Коктейлното парти на Бабс, глупчо такъв. Пропуснеш ли го, ще те убие, ако, разбира се, аз не я изпреваря. Ще се видим в шест.

Благодаря ти, че се върна, Джейк. Обичам те, сладки мой.

— Аа, и аз, също.

Тя затвори.

Бавно положих слушалката и се обърнах да довърша обличането си. Измина цяла минута преди Стик да се обади, без повдига глава над вестника.

— Настина си много зле. Нямах глас да говориш с жената. — Изпревари протестите ми с вдигната ръка и притвори очи. — Моля те, не ме обиждай, като ми кажеш, че е бил застрахователният ти агент.

— Точно така, беше застрахователният ми агент — изрекох аз с присмехулно раздражение.

— Ходи ти по нервите, нали? Винаги е така на следващата сутрин.

— Как можеш да свеждаш всичко да една и съща рутина? Може би това да е по различно.

— Различно е, разбира се. Ще ти го обясня съвсем простичко, приятелче. Това е уникален случай. Старецът ѝ притежава града, съпругът ѝ пък го управлява, искаш да го окаушиш, поне за убийство, ако не изскочи нещо по-добро, и ми казваш, че било различно! Това е наистина лафът на годината!

— Ще стане проблем само когато аз го направя такъв.

— Ти вече си го превърнал в проблем, putz! Какво друго можеш тогава да наречеш проблем, ако това не е?

— Дюнтаун. Ето ти един проблем.

Приключих с обличането и изядох още едно парче от овлажнелия вече препечен хляб.

— Добре — избухнах аз, — това е проблем. Прекалено дълбоко е заседнала в мен, човече. Двайсет години не ми стигнаха, за да я измъкна оттам. И все си мисля, че е била най-страхотната жена, която някога съм имал. И искам поне още малко да ѝ се порадвам. Направо съм бесен при мисълта, какво би могло да бъде вместо тези двайсет години.

— Не сме ли всички като теб — изрече Стик с неподозирана горчивина. Последва още една пауза, преди да продължи. — Мисля, че пропуснах нещо. За цената, която трябва да платиш. Или съзнателно я остави настрана?

— Не знам каква е цената. Това е страшно труден въпрос.

— Не знам какво друго би могло да бъде по-трудно — каза Стик. — Искаш ли да го споделиш с мен?

Това наистина беше печално занимание — да си мисля какво би могло да бъде вместо това, което се беше случило. Но ако не можех да се доверя на Стик, на кого друго бих могъл да се доверя? И внезапно, сякаш отстрани, чух от устата ми да се излива всичко, от деня, в който двамата с Теди станяхме съквартиранти покрай футбола в Джорджия и завършвайки с деня, в който Шефа ми би онзи страхотен шут. Не оставих нищо настрана; излях всичко от себе си — сърцето, душата, гнева, болката, всички онези чувства, които завръщането ми в Дюнтаун беше разбунило от миналото.

— Господи, човече, та тия хора направо са ти ебали майката! — възкликна той.

— Никога досега не съм си признавал — казах аз. — Гледам Рейнс и си мисля, Господи, та това можех да бъда аз. Гледам Дънлийви, и си мисля, ако Теди беше останал жив, и това можех пак да бъда аз. Всеки път, когато се озърна, и миналото ми тегли шут в задника.

— Ти си един от онези хора, които не могат да останат изключени — произнесе той със сериозен тон. — Просто не си такава натура. Но ти си прекарал толкова дълго в това състояние, че сега не можеш да се отучиш, страх те е да поемеш риска. Също както във Виетнам, когато се страхуваше да се сближиш прекалено много с момъка до себе си, защото съзнаваше, че само след секунда може да го няма повече. Това е много лесен начин да избегнеш вината, която идва по-късно, като се изключиш.

— Това ли била цялата работа, Стик? Вината?

— Нали ти казах преди няколко дни, вината е онова, което и до края не ти дава прошка. По дяволите, ти си претоварваш мозъка с нея. Ти изпитваш вина към онова момиче, изпитваш вина, защото искаш да го начукаш на съпруга ѝ, изпитваш вина, защото губиш чувството си за обективност, изпитваш вина и заради брат ѝ. Каква е била онази работа с Теди? Ти непрекъснато тъпчеш около тая тема, без нито веднъж да я заченеш.

Разказах му накрая историята. Не беше трудно; той също беше минал оттам, познаваше кошмара, и разбираше всичко.

Имах дни, когато времето притъпяваше резкия образ на онази нощ, но те бяха редки. Множеството образи още беше у мен, но този беше най-ослепителният. Беше като триизмерен кошмар, упорстващ също като всичките ми спомени за Доу. Истината беше там, че Теди Финдли не беше загинал в бой или някъде близо до бойното поле. А можеше. И пред погледа ми отново започна да се извърта онова, което би могло да бъде, но не бе станало. Двамата с Теди не бяхме видели кой знае какъв зор във Виетнам. Оставаха ни само няколко седмици да се върнем у дома. До Тет, когато цялата страна сякаш избухна под краката ни. По цялата територия пламнаха стотици сражения. Истинска лудост. Превърнаха цялата страна в бойно поле и през оставащите шест седмици Виетнам ни разказа наистина играта. Успяхме да се измъкнем живи и невредими оттам, както само един човек с голям късмет би могъл да го направи, и се добрахме до Сайгон. Теди беше откачил малко. Успя да намери отнякъде двайсетина цигари марихуана и няколко дни се беше преселил в някакъв друг свят. Започна да говори за белите и за черните шапки.

— Всичко ми стана ясно за тази война, Младок — изрече той една нощ. — Виждаш ли, по-рано винаги сме били белите шапки. Трябваше да бъдем добрите момчета. Тук обаче никой още не е разбрал какво точно сме. Дали сме белите или черните шапки? — Той го произнесе по начина, по който добрата вълшебница от „Магьосника от Оз“ пита: „Ти добра вълшебница ли си или лоша?“

В Сайгон имаше един комплекс под управлението на военната полиция. Казваха му Додж Сити, защото началникът му беше един майор на име Дилън. Комплексът изглеждаше също като Додж Сити, рай за любителите на скандали, накратко, място, в което можеш да се разтовариш; две сгради с курви и барове под контрола на военната полиция за наше добро. Но военните полицаи не можеха да огреят навсякъде. Понякога нещата позагрубяваха. Една нощ пушихме марихуана докато съвсем откачихме и потеглихме за Додж, където завършихме в един публичен дом. Беше просто една съборетина разделена със завеси. Навсякъде се разнасяха стонове на трудещите се усърдно войници.

— Хайде да вземем пет или шест — предложи Теди. — Ще си направим едно малко файтонче. — Това обаче не беше за мен. Не бях чак дотам превъртял от марихуаната и в мен все още имаше малко

останало от католическата религия. Така че той се пъхна зад завесата и се намърда в едно сепаре. Започна да ми подхвърля лафове; все едно, че бяхме в една стая.

— Как върви предварителната подготовка, Младок?

— Затваряй си устата!

— Да нямаш проблеми, а?

— Да, теб!

Той се разсмя и изведнъж смехът премина в писък, който се превърна в гъргорене, сякаш някой се давеше. Скочих и пометох всички завеси до сепарето му.

Момичето вече бе изчезнало. Това беше доста обикновен трик. Била си е поставила половин бръснарско ножче между зъбите и когато го целува му отрязва езика, и докато той се дави в собствената си кръв, за по-сигурно му прерязва и гръкляна. Умря в ръцете ми още преди да успея да извикам помощ. Не си спомням как изглеждаше момичето; мислех единствено, че можех като едното нищо да бъда на неговото място.

— Знаех как щеше подейства на Доу и Шефа Финдли истината за смъртта му. Подправих цял куп документи, твърдящи, че е загинал в битка, и подправих препоръка за Сребърна Звезда и Пурпурно сърце на негово име. Капитанът не даваше пукната пара. Държеше се така, сякаш изобщо не забелязваше какво става.

— После написах писмото, в което им съобщих, че Теди е загинал по време на бойна акция, че смъртта му е била бърза и безболезнена. Не знаех кое беше по-ужасно, смъртта на Теди или лъжата за нея. Да я надраскаш на някакъв лист хартия, ей-така.

Стик дълго време не помръдна от мястото си след като свърших; седеше и пушеше, без да отделя поглед от краката си. Не беше от шока; там това беше сред обичайните неща. Просто един пореден ден в рая.

Накрая заклати глава.

— Човече, ти настина си се изтормозил здравата, ама много здраво. Какво толкова има в това? Казал си лъжа и си направил най-добрия си приятел герой. Голям праз.

— Това и представлява. Като че ли Виетнам има по-голямо значение от това.

— Виетнам беше едно гигантско осиране. Също като белег на корема ти. Прикриваш го и го забравяш; не го боядисваш червен, бял и син.^[1] Ти си един от онези обковани в желязо рицари, Килмър, старо аверче такова. Ти си мюре за лешоядите. Знаеш ли какво ще ти кажа? Забрави онова с лъжата. Дръж легендата; и без това никой не иска да слуша истината. По дяволите, авер, плюй на препятствията. Давай напред, не се отказвай. Може и да е последният ти шанс.

Той запали цигара и се върна към вестника си, но след малко добави:

— Просто пъхни човека й зад решетките, и с това си решаваши проблемите.

— Не можеш да говориш такива неща.

Той пушна вестника на пода и вдигна поглед към мен.

— Просто съм откровен с теб. Идеалното решение за теб е да изкараш Рейнс мозъка, който стои зад всички тия убийства, а Нанс — неговия стрелец. Така с един куршум убиваш два заека. Оправяш си сметките и получаваш момичето. Вълшебният финал.

— Невероятно — казах аз. — Та това са страхотни перспективи.

— Ти току-що разбра цената — посочи ми той.

— Да, бизнес, както обикновено — изрекох язвително аз.

— Ако е бизнес като снощния, разчитай на мен по всяко време — отвърна Стик. Ставаше ясно, че беше казал всичко, което си беше наумил за личните ми проблеми.

— Благодаря ти, че сподели с мен и своята одисея — казах аз.

— Тъкмо стана дума за бизнес, имам малко новини за теб. Хайде да се върнем на главния ни проблем, какво ще кажеш? Така или иначе, не ми е в навиците да се пъча. Към осем минах през Склада. Имаме добра вест, лоша вест, и такава по средата.

— Първо добрата.

— Добрата новина е, че Ланг Акулата най-после е хванал Нанс във визьора си. Лошата е, че той се е появил едва към три. В противен случай можехме да го изкараме свидетел на малкото ти парти снощи на брега на реката.

— Няма да е лошо да разберем какви ги е вършил през последните два дни — казах аз.

— Акулата го изяснява в момента. Чарли Едноухия пък има информация кой какво притежава в града, а Луис Каубоя от тази

сутрин вече е залепен за гърба на Коен. Така че какво толкова хленчиш, че денят започвал много лошо, ако не броим факта, че главата ти не е настроена както трябва?

— Първо на първо, нараних една прелестна дама.

— И какво й направи, да не я отритна?

— По-лошо, помолих я да наруши закона.

— О, това ли било? Убийство, банков грабеж, какво?

— Поисках кода за достъп до банковия компютър и номера на банковата сметка на Коен — казах.

Той дори не мигна. Все едно, че съм я помолил да ми донесе чаша вода.

— И направи ли го?

Поклатих глава.

— Дамата е далеч по-изправна от мен — казах аз.

— Е, Ларк не се придържа много към такива мнения — произнесе Стик с онази негова налудничавата усмивка. — А ето ти и остатъка от добрите вести.

Той бръкна в джоба на ризата си, измъкна лист хартия и ми го подаде. Върху него бяха изписани две числа. Ларк бе нарисувала едно ухилено човече зад второто.

— Това да не са кодовите номера за достъп до компютъра на банката? — запитах възбудено аз.

— И номерата за сметката на Талиани.

— Невероятно! Сигурен ли си, че са верни?

— Имам пълно доверие на дамата си.

— Дамата явно има страхотна памет — казах.

— Има и още нещо. Познай кой е операторът на компютъра в банката.

— Ти ме бързикаш!

— Тя има научна степен по математика и компютърни технологии от университета в Емъри. Сигурно съм влюбен. Жена с фасада като нейната и онова зад нея е способна да ме накара да се замисля дали да не подам рапорт за уволнение, по дяволите.

Бях силно впечатлен от информацията, но още по-силно ми подейства фактът, че той я беше помолил за това.

— Как, по дяволите, разбра, че ме интересуват тези номера?

— Ларк ми каза, че си отишъл в Касабланка да се срещнеш с Диди, и разсъдих, че ти трябва нещо — каза той. — Не беше трудно да разбера какво точно. По дяволите, почти всеки път загарявам какво става или какво трябва да стане.

— Сега, след като ги имам, вече не съм много сигурен какво да правя с тях.

— Да не си забравил, че когато постъпих в Хладилника, шест месеца си vadих очите пред компютъра? Аз знам какво да правя с тях.

— Можеш ли да получиш достъп до кода и да се вмъкнеш в главния терминал на банката?

— Мога да се нахакам^[2] във всичко — ухили ми се той. — Аз съм добрият вълшебник, не помниш ли?

Дланите ми се овлажняха само при мисълта до какво можем да се доберем. За пръв от пристигането ми в Дюнтаун усетих, че сме се приближили до нещо действително важно. Вярно, информацията не можехме да я представим в съда, но пък тя можеше да ни отведе направо до първоизточниците.

— Ще ми кажеш ли все пак за какво точно става дума?

— И аз не съм много наясно. Единственото, в което съм сигурен, е, че Коен им е касиерът и че той работи само със Сийборн в банката. Диди ми го каза. Използват банката като пералня, знам го. Тази банкова сметка трябва да ни каже нещичко.

— Съгласен съм с теб за Коен. Ларк казва, че той обикновено внася депозити в брой веднъж на ден. Големи при това.

— Знае ли точно колко?

— Не, но веднъж надзърнала в един дневен депозит, ей така, от любопитство; числото се състояло от шест цифри.

— Какво! Господи, Стик, пипнахме ги. Този път вече няма къде да бягат.

Подсвирнах си през зъби, двамата се разсмяхме като луди и се заблъскахме по гърбовете; подскачахме като хлапета от колеж. Ако Ларк беше права, Коен може би прекарваше половин милион долара седмично през сметките на фамилията Талиани.

— Това все трябва да е прикрито по някакъв начин — изрече накрая Стик, след като се поуспокоихме. — Толкова много пари няма начин да не привлекат вниманието на Прокажените.

— Това означава, че и Сийборн е затънал до шията си — казах.

— Значи искаш да се разтършуваме?

— Да. Това, което специално ме интересува, е холивудска пощенска кутия, някаква разплащателна сметка.

— Такава, на която момчетата от данъчното едва ли биха обърнали внимание?

— Точно.

— Тоя номер и преди е бил пробван от експерти.

— Е, — казах аз, — винаги ще се намери някой, който да измисли по-добър капан.

[1] Цветовете на американското знаме — Б. пр. ↑

[2] От to hack — извършвам компютърно пиратство, хакер — компютърен пират — Б. пр. ↑

54. ОТЛОМКИ

Дъч Моорхед имаше идея.

Заварихме го в Склада, седнал с крака върху бюрото си точно под двете дупки на тавана, които беше пробил предната нощ.

— Видяхте ли това? — запита той, подхвърляйки ни сутрешния вестник.

Статията беше на седма страница оградена с молив и заглавие

**ОТКРИТ ТРУП НА МЪЖ ВЕРОЯТНА ЖЕРТВА НА
КОРАБОКРУШЕНИЕ**

В статията, с място и дата Джаксънвил, се разказваше, че предната нощ на около двадесетина мили северно от курортното градче бил открит до брега труп на неидентифициран бял мъж. Местната полиция предполагала, че той се е намирал на борда на траулер, за който се считало, че е изгорял в морето три дни преди това. В продължение на два дни покрай брега били намирани овъглени отломки от корабчето. Планирали да направят аутопсия; не се даваха никакви друго подробности. Материалът нямаше и три инча дължина.

— Нямаме ли си достатъчно други грижи? — запита Стик.

— Вече говорих с момчета от тамошната полиция — беше отговорът на Дъч.

— Така си и знаех, че си нямаме — простена Стик.

— Имам идея — изрече германецът. Целият сияеше от гордост.

— По дяволите! — изруга Стик. — Сега пък какво има?

— Крайбрежната охрана открила името на корабчето върху някаква отломка. Преди девет дни отплавал от Маракайбо с екипаж от четирима души. Маракайбо е само до Колумбия, а това име вони на кокаин. От понеделник сутринта насам момчетата от отдела за природни ресурси събират останките парче по парче. А тази сутрин доплавало още едно парче. Едно чернокожо момче. И двете пълни с куршуми, Джейк. Двайсет и втори калибър.

— Какво общо има това с...

— Не съм свършил още — прекъсна ме той. — Всички етикети по дрехите на това черно конте говорят, че собственикът им е от Дуумстаун. Джинси по поръчка, риза за двеста долара, обувки за половин бон. Има и още нещо — ей тука му минава един ей такъв белег. — Прокара черта с палеца си от ухото до устата си.

— Проклет да съм, ако това не е Харпър Шева! — възкликна Стик.

— Направо позна. А на колана си имал празен кобур — произнесе едрият германец. — А сега ми кажи кой моряк мислиш че, се облича така и носи ютия?

— Кой е този Харпър Шева? — запитах.

— Едно от първите арапчета на Грейвз Дългоносия.

— Ако това наистина е Шева, тогава значи имаме в ръцете си цялата история — каза Дъч. — Само след час ще знам всичко. Поръчах да ми изпратят по телекса снимки и на двете жертви.

— Добре, нека чуем теорията ти — подканих го.

Според Дъч излизаше, че Грейвз Дългоносия е прекарвал няколко килограма кокаин от Колумбия до Дуумстаун. Похвалил се на Дела Норман, тя пък на свой ред го изпяла на новия си приятел, Тони Логето, който пък на свой ред го споделил пред останалата част от фамилията Талиани. И някъде на изток от крайбрежието на Джаксънвил някой от клана Талиани прехваща и отвлича пратката, убива екипажа и изгаря корабчето. Ако това се е случило действително така, значи планът им е бил наистина брилянтен. В резултат на удара Грейвз остава без стока за милиони долари, като в същото време задлъжнява здраво на хората си.

— Мисля — заключи Дъч, — че Грейвз е изровил бойната томахавка и е стъпал на бойната пътека. И като добавиш към всичко това гаджето му удушено в кревата си в комплект с Логето, имаме един разгневен гангстер в цялото му величие.

Идеята му имаше много достойнства и аз му го казах. Ако теорията на Дъч беше вярна, най-вероятният кандидат за отвличането на пратката ставаше Нанс Турчина, което автоматически обясняваше отсъствието му през последните няколко дни.

— Виждам нещата така — продължи Дъч, — зад всичките тия убийства стои или Костело, или Грейвз. А точно сега в този момент

Грейвз е единственият заподозрян с наистина сериозен мотив да го извърши.

— Нямаме никакво сериозно доказателство — възрази Стик.

Това беше вярно; разполагахме само с догадки и предположения. Реших да разиграя ролята на адвокат на дявола.

— Да предположим, че на Костело наистина му се е отворила глътката — казах аз. — Може би е решил да очисти всички, с изключение на тези, от които се нуждае, които всъщност са Чевос Туната, който контролира водните пътища, Лу Коен, финансовият му вълшебник, и Брониката, който е основният снабдител на улицата с наркотици. Възможно е да са се сдушили, да са се споразумели да изчистят всички останали от фамилията, да компрометират Грейвз и да си разделят града на три.

— Малко е слабовато, не е както в случая с Грейвз — каза Дъч. — Той се бори за живота си и има много здрав мотив за отмъщение.

— Така или иначе, трябва да открием дрогата — реши Стик. — Без кокаина всичките ни приказки си остават чесане на езиците.

В едно нещо мненията ни съвпаднаха и на тримата: ако чернокожият мъртвец не беше Шева Харпър, или някой друг от бандата на Грейвз, идеята на Дъч пропадеше тотално. Решихме да отложим всички по-нататъшни дискусии докато не пристигнат снимките по телекса.

Отидох да потърся Чарли Едноухия докато чакахме. Седеше си в кабинката, облечен в най-добрия си костюм с цигара набучена на контешкото си цигаре, и печаташе доклад със скорост поне сто и двайсет думи в минута.

— Вършиш го така, сякаш знаеш как да го правиш — казах аз.

— Майка ми вярваше в ползата от всестранното развитие на личността — отвърна той.

— Ще ми направиш ли една услуга? — помолих го. — Опитвам се да открия нещо за Тони Лукатис, малко над трийсетте е, с тъмна...

— Познавам Лукатис — каза той. — Изкара известно време в Литъл Ку. Нелегален трафик на марихуана.

— Точно той.

— Пак ли е загазил?

— Със сестра му сме приятели — казах аз. — Тя се тревожи да не би да се е забъркал пак...

Внезапно спрях. Стомахът ми се сгърчи.

— Господи — задъхах се аз и побягнах обратно в залата с телекса с Чарли по петите ми. Дъч седеше до машината и прелистваше някакви доклади.

— Тия неща звучат доста объркващо — каза той, когато влязохме в стаята. — Ако някой страничен човек ги прочете, може да се закълне, че Салваторе и Сапата са неграмотни. — После вдигна глава към мен и каза: — Какво ти е?

Подадох му полароидната снимка на Тони Лукатис.

— Познаваш ли го? — запитах.

Той я огледа.

— Разбира се, това е Тони Лукатис. Беше на топло известно време за трафик на марихуана. Титан го окауши.

— Титан ли? Получих впечатлението, че до известни граници толерира марихуаната.

— Пушенето — да, но не и трафика — обади се Чарли Едноухия. — За какво става въпрос?

— Белият мъж, изплавал заедно с Харпър Шева, може да е Лукатис — казах аз.

— Защо мислиш така? — запита Дъч.

— Просто догадка — отвърнах. — Изчезнал е от неделя. Сестра му мисли, че може пак да е замесен в трафика.

Двайсет минути по-късно първата фотография изплува от машината.

— Шева — каза Дъч. — Или поне това, което е останало от него.

Крабовете или акулите или и двете бяха оръфали доста от лицето на чернокожия мъртвец, но и това, което беше останало, беше достатъчно, за да бъде разпознат. Белият мъж не бе имал толкова късмет. Липсваше му крак, лицето му беше изгризано на парчета, и беше подпухнал като балон. Надявах се да е някой друг, който и да беше той. Спомних си снимката, която ми беше показала ДиДи, приятен, мургав млад мъж с хармонично лице. Замислих се за ДиДи, на когото животът сервираше мръсотия след мръсотия. Първо баща ѝ, сетне брат ѝ, когото обожаваше.

— Лукатис е — каза Дъч.

— Сигурен ли си? — запитах го аз.

— Не е останало много, но е достатъчно — кимна той.

Извърнах се от фотографията. Добре знаех, че аз ще бъда този, който трябваше да съобщи вестта на ДиДи. Към старите ми проблеми се беше прибавил и още един.

За кого беше работил Тони Лукатис? За Грейвз Дългоносия или за похитителите?

55. ЗАУПОКОЙНА МОЛИТВА

Четириъгълникът представляваше един тревясал квадрат, обграден от три страни със стари тухлени складови сгради, които сигурно датираха още от времето на федералистите, а реката оформяше четвъртата му страна. Паркът беше насечен от алеи с паваж; в центъра му под едно знойно и бронзово небе блестеше слънчев часовник. В един от ъглите на зеления оазис стърчеше голям дъб, напукан от годините, който хвърляше единствената сянка наоколо, макар че до този момент никой не беше потърсил закрилата ѝ. Почти не се долавяше и полъх на вятър.

Стигнахме в дванайсет без пет. Паркът започваше да се пълни с млади красиви момичета в летни памучни дрехи и мъже, които изглеждаха неловко и се чувстваха неудобно в официалните си костюми; повечето от тях бяха наметнали саката по раменете си. Една сергия за хотдогове правеше рекорден оборот. Приятно място да се наслади човек на обяда си, въпреки жегата.

Сийкоуст Нашънъл се намираше на първия етаж в една от сградите. От другата страна срещу нея беше Склад номер 3, където на следващия ден ми предстоеше приятна среща със Сам Дънлийви. Третата сграда минаваше надлъжно между тях, и гледаше към парка и реката, се оказа една стара едноетажна къща, превърната в морски музей.

Седнах на една бетонна пейка близо до ъгъла на ъгъла на банката, така че да държа под око и двата входа, и зачаках ДиДи. Не ми се наложи да чакаме дълго. Малко след пет двете с Ларк излязоха; страхотна двойка, която завърташе вратовете на всички срещнати мъже.

Тя ме загледа несигурно докато се приближаваха, сякаш не беше сигурна дали още си говорехме. Разчупих леда.

— Тъкмо си мислех, че може би ще е най-добре да забравим бизнеса и да си останем приятели — казах аз.

Ларк мигновено прецени ситуацията.

— Какво ще кажете за хотдог и кокакола? — предложи тя. — Аз черпя.

Двамата с ДиДи си поръчахме по едно и от двете и Ларк плъзна към сергията, секвайки всички разговори по пътя си.

— Ти беше права тази сутрин — казах аз. — Щеше да бъде крайно нечестно да свършиш онова, за което те бях помолил, и още съжалявам.

— Какво значение има? — отвърна тя, все още наежена. — Ти така или иначе си получи номерата. Твоят приятел успял да убеди Ларк, че така изпълнявала патриотичния си дълг към Отечеството.

— Очевидно той има далеч по-добър подход към жените от мен — направих опит да се пошегувам аз.

— О, не бих казала това — отвърна тя, все още без да ме погледне.

Тръгнахме из парка и аз я хванах под ръка, насочвайки я към големия дъб, далеч от любителите на лятното слънце. Тя изведнъж рязко се извърна и ме погледна право в очите, усещайки колко съм напрегнат.

— Нещо не е наред — каза тя. — Усещам го. — И след миг възкликна: — Тони! Нещо му се е случило!

Кимнах и неловко изрекох:

— Страхувам, че са лоши новини.

Очите ѝ в миг се изпълниха със сълзи. Удивително е как хората разбират още преди да им го кажеш.

— О, Господи — изстена тя. — Той е мъртъв, нали?

Кимнах тъпо, опитвайки се да измисля някакви думи, с които да я утеша, думи, които не съществуваха.

— О, не — изплака тя. Гласът ѝ беше невзрачен и далечен шепот.

Строполи се върху мен като сламена кукла, изпразнена от пълнежа си. Обгърнах я и дълго време останахме така под дървото. Усещах как тялото ѝ се стяга на възли в опита си да овладее хълцанията, после възлите се превърнаха във вълни от мъка, които окончателно я сломиха и тя се разрида безутешно. Приведох я на тревата и седнах до нея, притиснах я до себе си, залюлях я напред-назад, сякаш беше дете, току-що загубило първата си кукла.

Видях Ларк да се връща през площада награбила цяла камара хот-догове. Замахох ѝ с ръка и тя тръгна към нас. Разбра какво се е

случило още преди да ни доближи. Втренчи се в мен с въпросителен поглед. Не каза нищо, само седна до ДиДи и започна да разтрива гърба ѝ, опитвайки се да сдържи сълзите, бликнали в собствените ѝ очи.

Както си седяхме под дъба, погледнах към банката и зърнах силуета на Чарлз Сийборн застанал до прозореца. Бързо отстъпи назад когато проумя, че съм го видял. Хвърлих поглед към прозорците от третия етаж на Склад Три. Не знам какво очаквах да видя, може би Дънлийви да изпраца семафорни сигнали през парка на банкера. Прозорците бяха празни; все едно беззрачни очи се взираха сяпко от старото здание. Цялата власт, някога управлявала Дюнтаун, изглеждаше концентрирана върху този тревясал квадрат, само че сега сякаш беше заменена от страха.

Петнайсет минути останахме под дървото, опитвайки се да успокоим ДиДи. Накрая тя събра сили да запита какво се е случило.

— Нещастен случай на кораба — излъгах аз. Нямах куража да ѝ кажа истината в този момент. За пръв път от Виетнам досега изпитвах отчаяна мъка заради един човек озовал се от другата страна на закона.

Каквото и да беше направил Тони Лукатис, знаех отлично какви демони са го обладавали до смъртта му. Доу, обещанието на Уиндсонг, прекрасният живот, същите онези демони, които ме бяха държали в ноктите си, бяха изкривили всичките ми ценности, и ме бяха опустошили емоционално след Виетнам. Спомних си деня, в който написах писмото до Доу и Шефа. Сякаш историята се повтаряше отново, само че този път не можах да се скрия зад листа хартия. ДиДи беше до мен и трябваше да се изправя лице в лице с мъката ѝ, да я докосна, да усетя сълзите по лицето ѝ.

Накрая тя започна да задава неизбежните въпроси, на които още нямах отговорите.

Къде? Кога? Дали се е удавил? Вероятно. Дали е правил нещо нередно когато се е случило? Не бях сигурен. Къде е тялото му сега? Не знаех. Дали е било много болезнено. Не, отвърнах честно аз, не мислех, че се е мъчил когато е умираал, смъртта е била много бърза към него.

— Слушай — казах аз, — има нещо, което трябва да свърша. Ще кажа на Сийборн какво се е случило. Заведи я у дома, Ларк. Извикай лекари и ѝ дай успокоително. Ще дойда още при първата възможност.

Отведохме я до колата ѝ и Ларк седна зад волана. ДиДи остана безмълвна до нея, взирайки се през сълзи в нищото.

— Проклятие, проклятие, проклятие! — изкрещя изведнъж тя, с гняв надвил за миг мъката. — Проклети да са всички! — И тя захлупи лице в шепите си.

Костеливите пръсти на Сийборн танцуваха по ръба на пусто бюро с размерите на футболен стадион. Опитваше се да изглежда зает когато почуках на вратата му и влязох без покана. Беше разтревожен, с очи разширени като на уплашен фавън.

Офисът беше достатъчно голям да побере безпроблемно огромното бюро, и беше също толкова пуст. Зад стола с високата облегалка на бюрото, обърнат към вратата, висеше един маслен портрет на мъж с упорит поглед и сатанински вежди, извити в краищата, и несимпатични очи. По костюма отгатнах, че мъжът от портрета беше старецът на Сийборн. В офиса имаше още една картина, за която предположих, че изобразява още един член от фамилията Сийборн. Иначе стаята беше гола като хамбар след трета поредна сушава година. Той понечи да възрази, когато влязох, но аз го прекъснах.

— Убит е братът на ДиДи Лукатис — казах аз. — Ларк я отведе у дома ѝ. Казах им, че ще ви предупредя.

— Господи! — възкликна той. — Какъв ужас! Какво се е случило?

— Нещастен случай с кораб — казах, доразвивайки новата лъжа. — Прекарал е два дни във водата. Хищниците са го оглозгали здравата. Лицето му посивя при думите ми.

— Какво мога да направя? — запита полугласно той, сякаш задаваше въпроса на самия себе си.

— Малко разбиране и внимание ще помогнат.

— Разбира се, разбира се — изрече бързо той. Сякаш нещо не му даваше да произнесе други думи. След известна пауза внимателно запита: — Това има ли нещо общо с... ааа,...

— Убийствата ли? — подсказах му галантно аз. Той потрепера при думата. — Откъде ви хрумна?

— Брат ѝ беше загазил по едно време — изрече той с глас, с който сякаш споделяше някаква голяма тайна.

— Чувах нещо. Не мога да ви отговоря на този въпрос. Точно сега в момента съм далеч повече загрижен за ДиДи, отколкото причината, поради която е загинал брат й.

— Разбира се, разбира се — забъбра той. — Каква ви е на вас? — запита ме той изведнъж.

— Просто приятел — отвърнах. — Всички имаме нужда от тях, нали знаете.

Оставих го седнал в просторния му и празен офис да си изтрива избилата над горната му устна пот.

На излизане от банката се разминах с един дребен и разбързан човечец с черна коса и хиперактивни очи, прегърнал чантата към корема си. Лу Коен правеше обичайния си депозит за деня. Смъртта не нарушаваше с нищо порядъка в Дуумстаун.

56. СМЪРТОНОСНА ЖЕГА

Докато карах към хиподрума, продължавах да си мисля, че това щеше да изглежда като някакво извратено празненство след събитията от сутринта. За пръв път от години насам аз се усетих съпричастен на нечия чужда болка. Сърцето ми се късаше при страданието на ДиДи, но нищо не можех да направя.

Облак по мрачен от съдбата на Тони ме следваше през по-голямата част от пътя ми, после затули слънцето и изля половин инч дъжд само за половин минута. Беше един от онези летни дъждове, които идват и спират бързо, но въпреки това движението пред входа на хиподрума изведнъж се обърка така, че закъснях няколко минути.

Калахън ме чакаше на задната врата с обичайното цвете закичено в светлия копринен костюм и шапка нахлупена над едното му око. Ето един мъж облечен подходящо за случая.

— Колко са последните жертви? — запита ме сухо той докато вървахме към трибуната.

— Вече им загубих сметката — отвърнах. Нямах желание да навлизам в темата за смъртта на Тони Лукатис. — Какво има днес?

— Дисъуей трябва да спечели — отвърна разсеяно той. — Малкият дъжд накваси достатъчно пистата.

— Това няма ли да намали залаганията за него? — запитах.

— Съмнявам се. Последните два пъти не е показал нищо. Комарджиите му нямат доверие.

— Ще заложиш ли на него?

— Никога на залагам на коне — отвърна той. — По-добре да си хвърля парите на вятъра.

Стадионът и игрищата бяха изключителни. Трибуната със своя фронтон и високи куполи по ъглите, беше южняшка до мозъка на костите си. Можеше и да е на сто и петдесет години. Калахън ме поведе на бърза разходка из мястото.

Всичко беше претъпкано. Паркингът беше почти препълнен; хората сновяха около прозорчетата за залагане, като се кахъреха над

бланките си, изучаваха електронните табла на тотализатора, които сочеха че Дисъуей изплаща \$33,05 при победа, почти петнадесет към едно.

— Трябва да бие Иксни — каза Калахън. Иксни беше фаворитът, който при победа изплащаше само \$3,40. — Кон номер осем — продължи той. — Кон номер две, Гърл на Джони, е любимец на хиподрума. Изходът ще се реши с много малка разлика.

От гишетата за залагания отидохме до заградената ливадка редом с конюшните. Дисъуей и останалите коне бяха изведени на оглед за всеки, който пожелае да ги види. Беше в добро настроение, застанал с леко разкрячени крака, разширени ноздри, и оглеждаше тълпата. Съдейки по външния вид на животните, аз бих заложил парите си на Дисъуей. Останалите коне от първата гонка не изглеждаха способни да носят дори и торбите си със зоб.

— Добър кон — каза Калахън. — Жалко само, дето има толкова крехки крака.

— Кой го язди днес?

— Скуут Импастейтоу — отвърна Калахън.

— Мислех, че е скъсал с Тибидо.

— Кой знае — изрече неясно Калахън — Може да му се е прияздило.

— Но защо ще го прави? — настоях аз. — Той беше толкова злобно настроен срещу него онзи ден.

Калахън ме изгледа така, сякаш се бях изплюл върху обувката му.

— Откъде мога да знам? Защо правиш ти самият едно, а не друго? Защо яздат жокеите? По дяволите, получават по петдесет долара на езда, и малко отгоре, ако победят. В дъждовните дни, когато пистата е разкаляна, не е трудно някой кон да се подхлъзне и да се затъркаля по пистата с четиридесет мили в час. Жокеят може да се пребие до смърт.

— Искаш да кажеш, ако е както днес.

— Сега не е чак толкова зле — отвърна той. — Слънцето ще изпари повечето от застоялата вода. Обаче когато наистина се разкаля здравата, става страшно! Да го знаеш от мен, надбягването на кална писта е най-шибаният начин да изкараш петдесет долара! Но това им е работата. Тибидо сигурно му е казал, че ужасно съжالياва, и му е

размахал още една петдесетачка. Момчето си познава коня, Тибидо иска да спечели. Сключват примирие.

Запътихме се към най-горния ред и той ме преведе през секцията на частния клуб, елегантна поредица от кабинички защитени срещу вятър, дъжд и слънце със стъкла с покритие, с мека кресла в кралско-синьо кадифе, ниски масички от махагон за напитки закуски, и телевизионни екрани, осигуряващи кадри от гонката в едър план за привилегированите. Сервитьори в червени сака, всички възрастни чернокожи мъже, тържествено разносяха подкрепителни напитки. Цялото място сякаш се пъчеше със своята елегантност, факт, който не пропуснах да съобща на Калахън.

— Спортът на кралете — каза той. — Това са аристократите. Собственици, коневъди, финансисти. Всичко е част от шоуто.

От елита на клуба се пренесохме долу сред простосмъртните посетители до перилата. Тълпата вече беше сгъстена до крайност. Както научих, Калахън разполагал с кабина в клубната секция, но предпочита да бъде колкото може по-близо до конете.

— Обичам да ги чувствам как препускат — беше отговорът му. Той регулира бинокъла си, огледа вътрешното поле, после вратата. — Когато започнат залаганията, можем да се приближим до гората.

Подаде ми една програма и аз проверих схемите. Имаше списък на стюардите, предвождани от Хари Рейнс, и известна информация за хиподрума, която ме изненада. Според програмата, данъците вземаха четиринадесет процента от първите десет милиона от залаганията, осем процента от следващите десет милиона, шест процента от следващите петдесет милиона, и пет процента от всичко останало над тях. Явно щатът тълчеше добре джобовете си, факт, който определено доказваше правотата на Рейнс.

Вътрешното поле беше също толкова впечатляващо, както и стадионът. Голям басейн с фонтан в центъра беше привлякъл чапли и други водни птици. Басейнът беше заобиколен с градини, а в единия край имаше гранитенobelisk.

— Какво е това? — запитах аз, сочейки голямата паметна плоча.

— Спомняш ли си какво ти разказах за Джастабаут и апетита му онази сутрин?

— Имаш предвид онзи грозен кон ли?

Калахън кимна.

— Първият голям победител финиширал на тази писта. Пробяга тук първото си състезание, пробяга и повечето от следващия сезон. През първите две години спечели четиридесет и две гонки. Колкото и да беше грозен, беше толкова добър, че веднъж обра овациите, макар че финишира втори. Тълпата проумя, че е бягал толкова много, че е бил каталясал. Миналият сезон точно преди края се заклеци в перилата докато вземаше далечния завой, опита се да се изскубне, блъсна се в друг кон, и се сгромоляса. Трябваше да го убият, за да не се мъчи, така че съветът на стюардите реши да го погребат там.

Точно десет минути преди да ги завържат за стартовите стълбове коняр в червен редингот и черна ловджийска шапка изведе конете върху пръстта, като ги разведе по пистата и пред трибуните. Разнесоха се аплодисменти, а комарджиите особено се оживиха когато изкараха чистокръвните коне. Дисъуей се държеше малко нервно, ситнеше встрани и клатеше глава.

Калахън беше застанал точно до най-запалените зрители. Десет минути преди първата гонка половината тълпа около нас сякаш се втурна вкупом, в очакване на последната минута, за да направят своите залагания. Придвижихме се до преградата и срещу линията на финала, една наистина съвършена позиция.

Залаганията за Дисъуей почти не бяха претърпели промяна, точно както беше предсказал Калахън. Пет минути преди началото те паднаха от \$33,05 до \$26,20, все още далечен изстрел за залагащите.

Калахън ми подаде бинокъла в момента, в който започнаха да наместват конете до вратата.

— Гледай Дисъуей, номер четири. Малко е неспокоен, но не мисля, че е изнервен. Умира да бяга. Добре изглежда, пращи от енергия.

Видях го как ситнеше встрани и подмяташе глава докато човекът се опитваше да го вкара в отделението. Мистър Магически ръце се беше привел над рамото му и му говореше нещо в ухото. Миг след това конят се успокои и тръгна към вратата.

Обърнах се и изгледах клубната сграда с бинокъла. Рейнс беше застанал в централния бокс, с непреклонен вид, също като генерал Патън повел танковете си в бой.

— Ето го и Рейнс — казах аз, — в централния бокс.

Калахън го възнагради със спонтанен комплимент.

— Рейнс е безкомпромисен администратор. Направи много здрава писта; добре поддържана, чиста, доходоносна.

— Не са ли всички такива? — запитах аз.

— Ха! — изрече Калахън. — Завърших колежа, намерих си работа като ветеринарен лекар на един малък хиподром. Флорида. Помощник-лекар на пистата. Пистата беше мръсна. По дяволите, сменяха кръвни проби, дрогираха конете... мръсотия. Станах свидетел на смъртта на два коня същото лято, единият от запъхтяване. Ужасно. Животното просто се просва на земята и започва да се дави. Гледаш го как се задушавя, само дето процесът трае часове. Не искаш да го убиваш, защото все се надяваш, че ще прескочи трапа. Опитах се да им изкарам кирливите ризи на показ. Изритаха ме. Казаха ми, че никога повече няма да работя на хиподром. Така че станах ченге, върнах се, изчистих им оборите. Хайде, излизат.

Върнах му бинокъла точно когато дрънна камбанката. Конете заискачаха от отделенията си, хаос от конска плът и багри; бледоморави, розови, оранжеви, ярко синьо и зелено се смесиха в неясна сребриста ивица, която постепенно се разтегли в колона. Тълпата полудя при галоп на осемте коня приближаващи първия завой, дори не можех да чуя високоговорителя, който съобщаваше позициите на конете.

— Как се справя? — изревах, неспособен да различа един кон от друг на бакстреча.

— До оградата е и влиза четвърти в завоя — изрева ми в отговор Калахън. — Имаше много лош старт и сега наваксва... Скуут го пришпорва... сега е откъм външната страна, заема трета позиция. Скуут още не го е пришпорил на пълна скорост... минават стълба на третата четвъртина... Скуут още го задържа назад... води го към победа, всичко е наред. Ще го отпусне чак на правата отсечка... сега вече стабилно е на трета позиция... влиза от вътрешната страна...

Виждах ясно конете докато приближаваха завоя до клубното здание. Дисъуей бягаше много здраво, шия до шия с Гърл. Чувствах възбудата на тълпата докато конете прелитаха последните петстотин ярда.

Калахън продължаваше коментара си.

— Сега е откъм перилата... влиза във втора позиция. Започва да настига първия... Скуут вече му отваря клапаните! Виж го как бяга!

По дяволите, умира за такава кал...

Дисъуей се промъкна покрай номер две и започна да настига водача. Грохотът на копитата им се предаваше чак на стомаха ми докато препускаха към финалната линия, ярките жокейски униформи опръскани в кал.

Калахън започна да повишава глас; възбудата на състезанието бе започнала да се предава и на него.

— Дисъуей излиза начело. Бягат шия до шия с водача, ето, изтръгва се напред, вече е една глава и шия по-напред.

Калахън изведнъж млъкна за секунда и после извика:

— Господи!

На приближаване към финиша Дисъуей изведнъж свърна настрани от перилата и срязва диагонала на пистата, а предният му ляв крак се размята като счупен. Конят зад него се опита да се измъкне към вътрешната страна, но беше прекалено късно. Сблъскаха се с всички сила, врат във врат. Дисъуей беше подхвърлен към перилата, докато вторият кон се сгромоляса в калта, затискайки злополучния жокей. Дисъуей беше напълно извън контрол и Импастейтоу напразно се мъчеше да го задържи на крака, но третият кон връхлетя върху тях и те се сблъскаха с отвратителен грохот. Скуут Импастейтоу излетя от седлото, превъртя се във въздуха и се стовари върху оградата, последван само миг след това от Дисъуей. Оградата не издържа и изпраця; Дисъуей, Импастейтоу, третият кон и ездачът му, и конят зад тях полетяха в една ужасяващо кълбо от крака, торсове, жокейски форми и кал.

Тълпата изпищя от ужас.

И изведнъж, все така внезапно, както бе и започнало, всичко замря.

Откъм вътрешното поле се раздаде вопъл:

— Махнете го от мен, моля ви, махнете го от мен!

Един от конете се мъчеше да се изправи, и задраци в калта.

Един от жокеите се бе изправил на колене и дърпаше отчаяно защитния си шлем.

Вторият кон и ездачът му бяха като мъртви по средата на пистата.

Сирени. Линейка. Хора втурващи се към вътрешното поле.

Стадионът се потопи в хаос.

— Давай нагам — изрева Калахън; прескочихме оградата и затичахме към вътрешното поле.

57. РЕЙНС СЕ ГНЕВИ

Гледката беше страховита: бяха разпънали Дисъуей върху една огромна метална маса, трите му здрави крака разперени настрани, главата му увиснала неудобно на другата страна, изпъкналите му очи още носеха предсмъртния ужас със себе си, а предният му счупен крак беше разтворен широко с оголени мускули и сухожилия, разкриващи счупената кост. Ветеринарният лекар, чието име беше Шустър, и който беше по-млад, отколкото си го бях представял, нисичък мъж по средата между трийсетте и четиридесетте, с почти оголял череп, се беше привел над крака с увеличително стъкло, а до него Калахън, облечен в бяла престилка, му асистираше. И двете престилки бяха изпръскани обилно с кръв. Доближих се на три или четири крачки и гледах и слушах, без да обелвам дума.

До този момент имахме два мъртви коня, трети можеше да се наложи да бъде застрелян, и двама жокеи в болницата, Скуут Импастейтоу беше с фрактура на черепа и счупен крак.

— Никога досега не съм виждал толкова лошо счупване — казваше Шустър.

— Може да са го причинили другите коне, когато връхлетяха върху него — отвърна Калахън.

— Не мисля така. Глезенната кост се е счупила отвътре тук... и тук. Няма нацърбвания или някакви други доказателства за удар при сблъскване. Ето, това ме интересува. Виждаш ли? Точно тук и после тук, в долната част на разлома.

Калахън се приведе още по-ниско и кимна.

— Да. Може би се е разцепила, когато костта се е счупила.

— Може...

Шустър взе два измервателни индикатора и пак се наведе над трупа.

— По-малко от половин милиметър — каза той. Взе скалпел и изчегърта нещо от ръба на счупената кост в една епруветка за изследване.

— Калций? — запита Калахън.

— Ще видим.

— Това е работа на бутазолидина — каза Калахън.

— Принуден съм да се съглася с теб. Конят излезе накуцващ. Трябваше да го извадят от състезанието.

— Какво беше оправданието на треньора за дрогирането му?

— Течал му носът.

— Да, чак до глезена му.

— Не мога да споря — изрече Шустър с извинителен глас. — Това си е напълно законно основание.

— Никой не те обвинява. Не е за пръв път да упояват с бутазолидин кон с болен крак.

Вратата зад мен се отвори и в стаята влезе Хари Рейнс. Зеленото му сако на стюард не изглеждаше много на място в това стерилно бяло помещение, но измачканото ми спортно яке още по-малко.

Вълна от чувства ме заля при влизането му. Бях на четиридесет и една години и досега не бях спал с омъжена жена, и изведнъж се озовавах само на десет фута от мъжа, когото бях опозорил и към когото изпитвах единствено негодование и гняв. Прииска ми се да изчезна, толкова неудобно се почувствах при влизането му.

За миг си помислих, че може да знае за мен и Доу, че може би някой от бандата на Талиани му беше подшушнал анонимно за връзката ни. Твърдо много хора бяха посветени или предполагаха за нас, Хари Несбит съвсем ясно и недвусмислено ми го беше казал. Почти очаквах Рейнс да ме посочи с обвинителен показалец и да ме жигоса по челото с химикалката си. Усетих как потта ми плъзна покрай яката на ризата и за миг проклет Доу заради неудобството, което изпитвах в момента, прехвърляйки гнева и ревността си върху нея загдето се беше омъжила за него.

Всичко това се мярна само за момент, и в следващия изчезна когато успях да го огледам отблизо. Бях като поразен от вида му. Не изглеждаше чак толкова висок, колкото когато го бях зърнал преди два дни на пистата; сякаш някаква невидима тежест бе превила плещите му. Лицето му беше удължено и изпито, а кабинетната му бледост бе преминала в землистосиво. Тъмни кръгове обграждаха очите му. Мъжът пред мен сякаш се бе състарил с десет години само за два дни.

Дали наистина беше онзи неуморен и непознаващ неуспеха робот, в който го бляха превърнали околните? Той напомняше повече на човек увиснал на скала в очакване въжето да се скъса всеки момент.

Изведнъж бе престанал да представлява заплаха за мен.

Страховете ми бяха неоснователни. В първия момент дори и не ми обърна никакво внимание. Беше далеч по-загрижен за мъртвия кон. Когато ме забеляза, просто изпита досада и известно объркване от присъствието ми.

— какво правите тук? — запита той, отправил поглед към Калахън, сякаш не беше уверен, дали знам отговора на въпроса му.

— Това е Джейк Килмър. Работим заедно върху случая — беше отговорът на едрото ченге.

— Джейк, това е Хари Рейнс. — Това изглежда задоволи Рейнс, защото веднага ме изхвърли от съзнанието си. Дори и името ми да му беше казало нещо, не го показа. Съсредоточи се върху по-належащите проблеми. — Не искам да ви вадя душата, докторе. Само крак ли си е счупил?

— На две места. Давали са му бутазолидини.

— Какво!

— Бил настинал.

— Според кого?

— Тибидо.

— Проклятие! — изруга Рейнс и яростта му ме разтревожи.

— Аа, може да има и още нещо — обади се Калахън. Той ни приближи и свали престилката. — В глезенната кост има пукнатина излизаща извън мястото на счупеното. Изглежда леко калцирана, което означава, че не е съвсем отскоро. Трябва да има няколко дни.

— Значи не е била настилка.

— Казвам ви го, защото докторът тук не може да каже нищо докато не приключи с тестовете си. Но моето мнение е, че този кон е имал курс с Бутазолидин защото е не е наред още от гонката в неделя.

— Откъде сте получили тази информация?

— Жокоят, Импастейтоу. Но той няма нищо общо с тази работа, така мисля. В неделя скъса с Тибидо защото го бяха принудили да съсипе коня на петте-четвъртини, а конят си беше чисто стреч ранър, една от причините за загубата му в неделя.

— Треньорът е Смоуки Бартън, нали?

Калахън кимна.

— Той ще бъде изхвърлен за това.

— Това се прави много често — каза Калахън.

— Не и на тази писта — изръмжа Рейнс. — Вече не.

Шустър се върна обратно при трупа на коня и Калахън ми кимна да го придружа извън стаята. Излязохме и се облегнахме върху стената на сградата, подлагайки се на горещото следобедно слънце. Калахън мълчеше. След малко излезе и Рейнс.

— Мистър Рейнс, мисля, че трябва да поговорим — каза Калахън.

Рейнс изкриви глава на една страна и запита:

— Тук?

— За предпочитане — не.

— Тогава да отидем в офиса ми. С моята кола.

Той заобиколи пистата, без да каже и дума, и паркира на персоналното си място. Взехме асансьора до най-горния етаж на стадиона, после поехме по широк и хладен коридор към офиса му.

Представляваше едно голямо помещение, с тъмна облицовка и украсено изключително със старинни предмети, чак до подвързаните в кожа томове по лавиците на вградената библиотека. Стаята щеше да има мрачна и потискаща атмосфера, ако не беше насрещната стена, която ни посрещна при влизането ни в стаята; беше изцяло от тъмно стъкло и гледаше към пистата. Ефектът беше едновременно стряскащ и елегантен.

Бюрото му беше от някакво истинско дърво и беше достатъчно голямо да се играе баскетбол върху него. Изглежда всички началства в Дюнтаун си падаха много по грамадните бюра. Това специално беше покрито с меморабилия. Беше изработено със специална ъглова конструкция, така че Рейнс да е в състояние да наблюдава пистата и в същото време да ръководи бизнеса. Гледката беше действително вълшебна.

На стената имаше три картини, два Ремингтън и един Дега, всичко оригинали. В стаята имаше само две фотографии, и двете върху бюрото. Едната беше чернобяла, на възрастна двойка, която предположих, че бяха родителите му. Другата беше цветна, на Доу, долепила буза до муцуната на един кон, който трябва да беше Файърфуут.

Струваше ми огромни усилия да откъсна погледа си от нея.

— Заслужава ли си поводът да пийнем по нещо? — запита Рейнс.

Калахън се поколеба за момент преди да отговори.

— Няма да откажа малко бренди, благодаря ви.

— Килмър?

— Не ми звучи лошо — казах аз.

Барчето беше скрито зад махагонови щори които се разтваряха при докосване. Рейнс извади три чаши, които изглеждаха по-крехки и от росни капки и наля щедри порции от бутилка, която изглеждаше достатъчно стара, за да е била използвана от цяла царска династия. Брендито ми изгори гърлото и гърдите.

— Седнете и ми кажете сега какво сте си наумили — изрече той с равен, но смислен глас.

Коженото кресло беше по-меко от всяко легло, в което ми се беше случвало да спя последните години. Той с въздишка се отпусна на стола си до бюрото и разтри очи.

Започвах да го харесвам, въпреки предубежденията си. Спомнях си го само като още един футболист, но Рейнс излъчваше около себе си харизмата на авторитета, колкото и да изглеждаше съсипан. Той доминираше в офиса си, което не беше от най-лесните неща, като се имаха предвид размерите му.

— Тая работа с Дисъуей отива малко по-далеч от едно счупване на преден крак поради тъпчене с бутазолидини.

Рейнс разклати чашата си, подуши я, отпи, и зачака.

— Дисъуей беше считан за фаворит в гонката миналата неделя...

— Довлече се едва осми — прекъсна го Рейнс.

— Да, вярно,... е, ние имаме нещо, което по мое мнение е една много надеждна информация, че гонката е била устроена така, че Дисъуей да загуби. Какво ще кажеш, Джейк, дали информацията е добра?

— Бих казал, че е неопровержима.

Мускулите на челюстите му побеляха.

— Не мога да ви кажа с точност как е било направено всичко — продължи Калахън. — Вероятно са му орязали порциона за няколко дни и са го преуморили, не толкова, разбира се, че да се хвърля в очи, после по всяка вероятност са му дали торба с овес и кофа вода два часа

преди старта и той е извадил чист късмет, че изобщо се е добрал до финала. Но няма съмнение, че е бил подготвен да загуби. От тая мръсотия са спечелили големи пари.

— Кой ги е спечелил? — запита рязко Рейнс.

Калахън се поколеба отново, този път по-продължително време. Беше се озовал в много неприятна ситуация. Споменеше ли на Рейнс за записа, означаваше да признае, че бяха подслушвали незаконно къщата на Талиани.

— Съжалявам, сър — произнесе той твърдо, но с уважение. — Не мога да ви кажа това. Не в този момент. Работата е там, че това не е всичко. Той загуби с много в неделя, и за днешната гонка залаганията за него подскочиха.

— Стартира някъде петнадесет към едно — каза Рейнс. Отпи още една глътка от брандито си, но очите му и за миг не се отделяха от лицето на Калахън.

— Това е така, но залаганията за него бяха \$33,05 само няколко минути преди старта. Според вашия човек на стодоларовото гише точно преди камбанката да удари за старта на коня била заложена огромна сума пари и залозите паднаха до \$26,00 и някакви центове.

— Знаете ли кой е заложил сумата? — запита Рейнс.

Калахън поклати глава.

— Били са няколко души, разпръснати пред двете гишета.

— Кой е бил отговорен за това?

— Може да е бил всеки — от конегледача до собственика. Работата е там, сър, че не можем да докажем нищо от нашите твърдения. Освен факта, че загубата в неделя е била нагласена.

— Можем да докажем, че конят е бил инжектиран с бутазолидин — възрази гневно Рейнс.

— Да — отвърна Калахън, — само че законодателството на този щат не го забранява.

— Е, това вече няма да е така — разбушува се Рейнс. — Винаги съм бил против употребата на Бутазолидин при всеки кон четиридесет и осем часа преди състезание. Познавам конете, Калахън.

— Знам — отвърна едрият мъж.

— Но не познавам що за хора са тия, които нагласят конни състезания, а ти ги познаваш. Искам някакво доказателство, с което да притисна Тибидо, за да не се повтаря повече този случай.

В този момент реших вече да се намеся. Калахън беше прекалено деликатен.

— Мистър Рейнс, Панчо не изпитва особена охота да обсъжда тази тема, защото тя включва няколко незаконни събирания на информация. Вярвам, че ще запазите този факт само за себе си, но истината е там, че ние знаем, че конното надбягване е било нагласено, но сме безсилни да направим каквото и да било. Доказателството представлява магнитофонен запис, който представлява нарушение на закона.

Той се втренчи в двама ни, поигра си с лулата върху бюрото, и накрая разтри брадичката си с мундщука ѝ.

— Можете ли да ми кажете кой е замесен?

— Един мъж на име Талиани — казах аз. Ако името му беше познато, тогава той или го беше забравил или беше един от най-добрите актьори които някога съм познавал. По лицето му нямаше и следа от припомняне.

— Не мисля, че познавам човек с такова...

— Какво ще кажете за Франк Търнър? — запитах аз. — Това му беше фасадата в Дюнтаун.

С крайчеца на окото си зърнах разтревожената физиономия на Калахън, но я подминах.

Въпросът ми предизвика истински словесен порой.

— Велики Боже! — възкликна той. — Да не би тая мръсотия да има някаква връзка с убийствата в града?

Очевидно и той беше повярвал на бозата от пресата, също както и всички останали в града. Както и ставаше очевиден и фактът, че беше в абсолютно неведение за истинската самоличност на Талиани и за последиците от убийствата.

— Не съвсем — отвърна уклончиво Калахън, все още проявявайки предпазливост.

Реших, че беше настанал мигът да измъкна всички кирливи ризи от гардероба. Разказах му цялата история за фамилията Талиани, започвайки от Охайо и завършвайки с моргата в Дюнтаун. Разказах му за Чевос, добрият приятел и трафикант на наркотици, за убиеца му Нанс, и за главния им шеф, Брониката. Разказах му за войната между Чери МакДжий и Грейвз Дългоносия, предвестник на ужасяваща

гангстерска война. Колкото повече говорех, толкова повече лицето на Калахън ставаше все по-изумено.

Изумено обаче едва ли беше думата, с която можеше да се опише Рейнс. Той беше ужасен.

Бях като някой любител на мръсни вицове на пуритански прием. Колкото по-отвратена ставаше аудиторията, толкова повече импулси придобивах. Следях движението на всеки мускул на Рейнс, като се опитвах да преценя дали той наистина е бил заблуден от Титан и останалите, или беше един от най-великите актьори на всички времена. Реших, че е бил изпързаян по най-грозния начин. Каквито и грижи да беше имал на душата си до този момент, вероятно те всички вече му изглеждаха като несъществени в сравнение с това, което му разказвах. Запазих най-силния си изстрел за десерт.

— Изненадан съм, че Титан, Сийборн, Дънлийви, или онзи момък, собственикът на вестника и телевизионния канал, как му беше името...?

— Сътър — изхърка дрезгаво той.

— Да. Той ръководи цялата операция по замазването на случая. Силно съм изненадан, че никой от деловите ви партньори не ви е разказал това — казах аз.

Пауза.

— Те го знаят от няколко седмици насам.

Калахън ме изгледа така, сякаш беше глътнал езика си.

За десет секунди рейнс се състари с още пет години.

И до ден днешен не съм сигурен дали по този начин бяха излял гнева си към Комитета, Шефа, и останалите от дюнтуаунската сбирщина, или съобщавах на този мъж нещо, което той трябваше да знае, дали беше мръсен ход от моя страна, защото желях жена му, или блестящ стратегически ход. Каквито и да бяха мотивите ми, едно нещо ми беше повече от ясно: щеше да се вдигне страхотен шум. Някои камъни със сигурност щяха да бъдат преобърнати. Много бях любопитен да разбера кои от плъховете щяха да хукнат от потъващия кораб.

Докато завърша речта си, той вече беше наясно, че аз знаех почти всичко за Комитета и степента на властта, с която разполагаха, като направих всичко това с подмятания, намеци, небрежно споменаване на

Титан на едно място, на друго Сийборн, без никое от тях да минава границата на прякото обвинение в престъпление.

Изпитвах огромно наслаждение, докато го правех. Това беше ирландското у мен: не изпадай в ярост, но и не оставай длъжен.

— Така или иначе — завърших аз, обобщавайки всичко, — нагласянето не е било част от цялата тази друга бъркотия, но е просто показателно за това, което става тук. Една... — Запънах се в търсенето на някакъв по-деликатен за изразяване — ... една подмяна на ценностите в този град от времето на миналото.

Студените му тъмни очи се преместиха върху мен и няколко секунди не се отделиха от мен докато през това време умът му се мяташе отчаяно. После кимна, много бавно.

— Да — изрече тъжно той. — Добре казано, Килмър. Подмяна на ценностите.

Едва в този момент проумях колко дълбоко беше наранен. Не му стигаше да разбере, че е бил лъган от най-добрите си приятели, ами и да го научиш от бившия приятел на жена ти минаваше вече отвъд всяко оскърбление. Доволството ми изведнъж секна и изпитах истинска жалост към този мъж. Само за няколко минути Хари Рейнс бе казал сбогом на почти всичките си мечти и илюзии.

Панчо Калахън се взираше в пистата през прозореца. Нямахше какво да каже.

Рейнс се изправи, наля по още една порция, и приседна на ъгъла на бюрото си.

— Оценявам вашата откровеност — каза той, като спря наред изречението да си прочисти гърлото. — Разбирам вашите... предишни връзки с Дюнтаун. Вероятно и на вас самия не ви е лесно.

Той също беше добър на тая игра с подмятанията. Между нас сякаш прескачаше безмълвна информация. Малко остана да го запитам какво го притеснява.

Вместо това забих пръста още по-дълбоко в раната.

— Това няма нищо общо със старите връзки, мистър Рейнс — продължих. — Аз съм държавен следовател. Дойдох тук да ви помогна да почистите града си. Но всяка видна личност, към която се обърнах за съдействие, ме изритваше в пищяла. Калахън не би ви разказал всичко това. Не би бил толкова неделикатен. Аз обаче от друга страна

никога не съм бил добър в дипломатическите игри. В моята работа те не помагат.

Спрях. Диалогът започваше да придобива извинителен тон.

Рейн прехвърли вниманието си върху Панчо.

— Можете ли да го потвърдите? — запита спокойно той.

Калахън бавно кимна.

— Велики Боже — повтори думите си Рейнс.

— Треньорът носи цялата вина по случая — изръмжа изведнъж Рейнс, сякаш забравил водения само до преди минута разговор. Скалата сякаш се бе изтърколила от плещите му. В погледа му бавно си пробиваха път огън и меч, сякаш бе взел окончателно решение и сега оставаше само да направи първия си ход.

— Ще пръсна задника на Бартън. Ще го изрита с бутазолидина му така, че никъде повече да не си намери място.

Калахън напевно заприглася.

— Струва ми се, сър, че говорим за две различни неща. Дрогирането на коня днес и нагласянето на гонката в неделя са свързани този път, но представляват два различни проблема.

— Да, разбирам — каза той. Изпъна рамене като морски пехотинец на парад и заби юмрук в разтворената длан на другата си ръка.

— Разговаряхме с жокея...

— Импастейтоу — вмъкна Рейнс, давайки ни да разберем, че познава хиподрума.

— Точно. Импастейтоу яде калай от Смоуки Бартън загдето е пуснал Дисъуей на петте-осмини; той обикновено бяга на три-четвърти. Както и да е, Тибидо е бил човекът, който му е наредил да проведе така гонката.

— Това се случва; в реда на нещата е — каза Рейнс, опитвайки се да бъде обективен.

— Вярно. Но по принцип така не се постъпва в гонка, при която конят е считан за фаворит и пистата е по вкуса му.

— Съгласен съм — отвърна Рейнс, който очевидно беше разумен човек, — но това не е достатъчно, за да докаже, че гонката е била нагласена.

— Вярно, но има и още нещо. При последната гонка, в която участва Дисъуей, Импастейтоу твърди, че конят се откланял наляво,

излизайки от бакстреча. Започнал да шари по пистата.

— Виж, Калахън, много съжалявам — изрече нетърпеливо Рейнс, — но аз трябва да знам откъде си научил тази информация, че гонката е била нагласена. Сам разбираш, че не мога да отида при стюардите и да им изтърна, че съм го подочул на пистата.

— Вие изобщо не можете да отидете при стюардите... или жокейския клуб — изрече Калахън, дирейки с поглед помощ от мен.

— И защо да не мога?

— Защото не можем да докажем нищо от това — намесих се аз. — Вие сте адвокат. Всичко това са само предположения на специалисти. Можете да загазите много здраво, също като нас.

— Аз вече съм загазил — изръмжа той.

— Джейк иска да каже, че ние не можем да докажем, че конят е бил дрогиран така, че да не може да бяга добре. Не можем да докажем, че Тибидо е дал последния тласък на плана, като го е пуснал прекалено рано. Не можем да докажем дори, че това е работа на самия Тибидо. Факт е, че не можем да дори да докажем със сигурност, че конят е бягал с пукнатина в костта на предния си крак.

Гневът на Рейнс премина в безсилие.

— Защо просто не изплюете камъчето — каза той.

— Добре — произнесе Калахън. — Според мен, те не биха могли да го напопат в неделя с бутазолидин, защото тия вещества са специфични, и конят пак би могъл да си пробяга както трябва дистанцията, и освен това той беше фаворит. Номерът е бил скроен така, че Дисъуей да загуби. Наложило им се е да го напопат днес, защото след тренировките той е започнал да куца, а днес трябваше да победи. Така че Дисъуей бяга като гепард, без да усети болка в предния си крак чак докато падна. Мисля, че Тибидо е нагласил да загуби в неделя. Единственият грях на Смоуки е, че не е спрял коня от състезание заради куцането му. По дяволите, вие бихте могли да изхвърлите цял куп треньори от пистата за тая работа.

— И ще ги изхвърля — заяви гневно Рейнс. Допи второто си бренди и застана с гръб към нас пред прозореца. — Алчността на собственика и треньорската глупост — и ето резултатът — два мъртви коня. Един жокей може повече никога да не се изправи на собствените си крака, и още един лежи в болницата. — Той се извърна и ни изгледа.

— Доколкото знам, тук на тази писта никога не е имало нагласена гонка, поне за последните три години.

— Е, — изкашля се Калахън, — всичко е било добре обмислено и невъзможно да се докаже. Щеше да мине като по масло, ако кракът не се беше оказал по-слаб, отколкото са предполагали, както впрочем винаги се случва, когато кон си счупи крак в гонката.

— Какво, по дяволите, мога да направя в такъв случай? — изрева Рейнс, и за миг ми прозвуча като Шефа Финдли.

Калахън си довърши питието и се изправи.

— В този случай ли? Нищо. Тибидо си загуби коня; той си плати цената. Другите два коня и жокеят? Не знам какво да ви кажа. Просто ще бъдат записани в регистрите като поредния нещастен случай. Не мисля, че... разбирате ли, причината, която ни подтикна да ви разкажем всичко това, е че този случай няма да бъде последен. Знаем какво са за вас пистата и конете. Затова трябва да го знаете.

Рейнс въздъхна и седна в стола си, захапал долната си устна.

— Благодаря ви много, оценявам жеста ви — произнесе той. Но явно вече беше някъде другаде. Погледът му беше фокусиран някъде съвсем далеч.

— Мистър Рейнс, би ни навредило много... на Калахън, на мен, и на останалите от хората на Моорхед — ако дадете гласност на тая работа с нагласянето на гонката. Бихте ли ни изчакали ден-два, да кажем?

Едва ли можеше да откаже на молбата ни и не го направи.

— Оценявам доверието ви, което ми оказвате — произнесе той, без да гледа към нас. — Стигат ли ви четиридесет и осем часа?

Калахън ме погледна и аз повдигнах рамене.

— Разбира се — каза той, — това е достатъчно. Ще поддържаме връзка.

Оставихме го да седи така, втренчен в пистата, която беше създал, и която вероятно обичаше и бдеше над нея; за него тя беше същото, което и Дюнтаун за Шефа. Изпитах жалост към него; той сякаш беше ученик, току-що научил някаква много грозна истина за живота. Калахън мълча докато не се озовахме отвън и тръгнахме към колите.

— Беше доста жесток към него — проговори накрая той.

— Калахън, никога ли не ти писва да си имаш работа с пишман тарикати? — въздъгнах аз.

— През цялото време — отвърна той с поглед вперен към пистата, където ремонтираха оградата към вътрешното поле.

— Точно това току-що се случи и с мен. Имам чувството, че Рейнс е всичко друго, само не и пишман тарикат. Но пък за сметка на това е заобиколен отвред с такива.

— Твоя работа ли беше да му го казваш?

— Нямахме кой друг. Крайно време беше някой да е откровен с него.

— Добре се справи — каза той. — Чудя се само какво ли ще каже Дъч.

— Не се тревожа за Дъч — отвърнах аз. — Тревожи ме Каменния Титан.

След малко Калахън се обади:

— Даа... — и замълча ужасен от перспективата.

Не му казах още какво се беше случило, че бях измервал мъжа да видя от какво е скроен.

Не бях сигурен, че отговорът ще ми се понрави.

58. СПОМЕН: ВИЕТНАМСКИ ДНЕВНИК, ВТОРИТЕ ШЕСТ МЕСЕЦА

Сто осемдесет и втори ден; Знаем, че това селище е свърталище на Виетконг. Минаваме през селото, готвят ориз в едно гърне, ще стигне сигурно за стотина души, а наоколо се виждат само няколко старци, една дузина деца, две или три млади жени, и това е всичко.

— Ама много са кльоцави, при толкова много плюскане — промърморва Джес Хач.

Попълнение на мястото на Флаглър; на пръв поглед е хлапе, но стреля с шейсет калибровата картучница така, сякаш е част от ръката му. Учи много бързо. Казваме му Гънър. (От gun — оръдие, пистолет, пушка. англ. — Б. пр.)

Казва, че ходел на лов по всяко време на годината, браконьерствал и всичко останало, откакто бил направил осем ли, девет ли години. Нищо не е в състояние да го уплаши. Научил се е да гледа на всичко през призмата на „Еби му майката“ още преди да дойде във Виетнам.

И така, ние се връщаме през нощта да хвърлим едно око дали случайно селцето не е приютило някое виетконгче и мястото гъмжи като мравуняк. Направо се е превърнало в град. На такива им викаме Градче-виетконгче. Удряме селото и атакуваме от две страни, само че откъм гърба му има поток, и те ни атакуват от противоположната страна и ни приковават към земята. Навсякъде около нас жужат трасиращи куршуми, пръскат кал, забивайки се до нас.

Почваме да обстрелваме колибите, просто да им изкараме ангелите, и изведнъж една от тях избухва. Трябва да бяха складирали всичките си боеприпаси там, защото беше също като на Четвърти юли, само че още по-феерично. Гранати, снаряди, патрони, мини. Всички се разхвърчаха и се разбягаха наоколо. И тогава някакъв куршум от отсрещната страна първа Хач в крака и той се изтъркулва във водата, изпада в паника и започва да крещи, че не може да плува, Кармоди започва да му крещи да си затваря устата, само че вече е прекалено

късно и Джес получава два куршума в главата. Двамата с Кармоди се втурваме и го измъкваме. Но аз знам, че с него е свършено. Все едно да се мъчиш да повдигнеш къща.

Кармоди не спира да меле.

— Защо извика, по дяволите, защо извика. Шибаният му поток беше дълбок само три фута.

Но вече се смрачаваше и всичко се бе получило по най-лайнарския начин и Джес не можеше да плува. По дяволите, не знам защо се извинявам заради стария Хач, вижте само какво му струваше това.

Сто деветдесет и осми ден; Лейтенантът започва да откача. Всичко започна преди две седмици, когато загубихме Хач. Сякаш вече не му сече пипето за нищо.

Снощи минавам през колибата му и му казвам:

— Хайде, лейтенант, да му ударим по една бира.

А той си стои така, гледа ме, и изведнъж ми изтърсва:

— Нека да помисля.

Да си помисли какво? Дали да пие бира ли?

Днес пък ми казва:

— Късметът вече ми изневерява. Не трябваше да губя Флаглър и Хач.

— Не можеш да обвиняваш себе си — казвам му аз.

— А кого друг да обвинявам, Никсън ли? — казва той, само че с горчивина. Загубил си е и чувството за хумор.

Двеста и петнадесети ден: Отделихме се от групата си и два дни прекарахме в джунглите. По едно време попадаме на групичка виетконгчета. Десетина души, може би. Тъкмо се промъкваме през някакви храсти, и хоп, юнаците изскачат пред нас на някакви си двайсетина фута.

Залягаме всички, с изключение на лейтенанта. Не знам какво му стана. Просто нещо му откачи релето и остана прав. Едно от юначетата само смъкна калашника от рамото сие и даде откос. Кармоди получиш три куршума. Рухва в калта на три фута от мен, и рита здравата.

Това е най-кратката престрелка в която някога съм участвал. Приключва само след десет секунди. Всички стрелят едновременно. Едно виетконгче скача в реката, но Гънър се втурва подире му, измъква

го от водата и го заудря с ножа си. Кълца го дотогава, докато сили не му останаха.

Вземам лейтенанта в прегръдките си и го стисвам колкото сили имам, и говоря, че всичко е наред. Държа го така дотогава, докато се вцепени в прегръдката ми.

Не е възможно. Оставаше му само месец, не повече. Не знам защо си мислех, че е несъкрушим. Човек би си помислил, че за шест месеца тук би трябвало да го опозная.

Двеста петдесет и четвърти ден: Минаха почти шест седмици, откакто загубихме Кармоди. Така ми се иска да бях имал време да му благодаря. Ако само се мярнеше за минута-две насам. По дяволите, човек тук взема много неща като нещо подразбиращо се.

Оттогава насам го раздавам водач на отряда. Произведоха ме сержант. Док, Гънър и аз сме тримата единствени останали от старите. Джордан си изкара срока и се върна в цивилизацията. Нощта преди да отпътува така яко го наквасихме, че загуби съзнание. Тогава го завързахме за кърмата на катера и го влякохме осем или девет километра до базата. Малко остана да се удави. Докато стигнем и изтрезня. И тогава пак го наквасихме. Когато се качваше на хеликоптера за Кам Ран беше истинска развалина. Обзалагам се, че още е махмурлия. Нека му остане за спомен от нас.

Само се опитайте да си го представите, само шест месеца служба и вече съм старо куче.

А дори не можах да кажа на лейтенанта, че го обичам.

Двеста шейсет и осми ден: Днес ме извикаха в Дау Тянг, където се намира щаба на дивизията, и говорих с един капитан, който изглежда ръководи цялото шоу в нашия сектор. Казва ми, че съм бил препоръчан за Сребърна Звезда заради оная работа в Хай Пиен. Онова беше спасителна мисия и сигурно съм се представил доста добре в оня ден.

Пита ме какво ми е мнението за войната. Можете ли да си представите? какво мнение може да има човек за войната, за Бога.

— Имал съм и по-приятни преживявания — казвам му аз. — Като например последния път, когато ми извадиха апендикса.

Очите на капитана съвсем са хлътнали и почернели, сякаш умира за сън, а и няколко седмици на слънце не биха му се отразили зле, но това изглежда не го притеснява особено.

— Искам да кажа, какво мислиш за войната в политическо отношение — казва той.

— Нищичко не знам за тая работа — отвръщам му. — Политическите лайна не ме вълнуват. Тук съм, защото ме изпратиха. Аз дори не знам какво всъщност става тук, капитане. Само ми изглежда, че май ще ни спукат задниците.

— Това притеснява ли те? Искам да кажа, фактът, че ще ни скъсат задниците?

— Ти какво, да не си психиатър? — питам го.

Той пак се разсмива и казва, че не е.

И тогава му казвам:

— Никой не е дошъл тук с мисълта да губи.

После ме пита на колко съм години и аз му казвам, че съм на двайсет и една.

— Ти си дяволски добър войник — казва ми той.

— Да ти кажа, капитане, аз съм почти новобранец. Остават ми още шест месеца да издрапам и имам две цели в живота. Да се върна здрав и читав, и да върна здрави и читави хората си. Друго нищо не ме вълнува. А и нищо не друго не съществува. Почнеш ли да си блъскаш главата с други мисли, направо се отписвай.

— Ще те повиша в офицерски чин — изтърсва ми той изведнъж.

— По дяволите, само това не — казвам аз. — Не го прави, капитане. Имай милост. Какво искаш от мен?

— Взводът има нужда от лейтенант и аз мисля, че ти си най-подходящият за тая работа.

— Добре, закачете ми шест нашивки, така ще съм най-висшият по звание в ротата. Ще си остана на мястото, ще ги върша пак къщите, както и преди, но само не ме закичвай с болтове, човече. Болтовете те убиват. Ще се махам оттук, капитане. Нямам намерение да пуквам в това бласто. Накичиш ли ме с болт, все едно ми закачваш воденичен камък на врата.

Така че ми лепва шест нашивки и в добавка ме пуска една нощ отпуска в града, в която си отпускам царски душата, и на следващия ден съм пак в Хай Пиен и всичко си е по старому. Все същите лайна.

Двеста осемдесет и седми ден: Днес ни гостува един изкукуруигал полковник. Тук е още от началото на кампанията, веднага се вижда. Знае всички трикове и не дава пет пари за тях. Даже и

приказките му бяха напълно лишени от всякакъв смисъл. Мисля, че напълно е откачил.

По-късно следобед трябваше да си тръгва с един медицински хеликоптер и ние си стоим на площадката за кацане на върха на хълма и той изведнъж си го вади и започва да пикае, и точно в този момент виетконгчетата, сякаш възмутени от оскверняващото му деяние, откриват огън срещу нас. Не знам откъде са се пръкнали, а той се хили, та чак сълзи му изскачат, и аз му казвам:

— Господин полковник, по-добре залегнете, тук изглежда гъмжи от Чарли. (Чарли — презрително прозвище на виетнамските партизани — Б. пр.)

— Да им пикая на жълтурчетата — хили се той.

И изведнъж около нас захвърчават 9-милиметрови куршуми. Трябва да бяха изстреляли поне петдесет патрона, защото земята около нас заприлича на гейзери. Той свърши, изтръска си го, дигна си ципа и им показва среден пръст. После идва хеликоптерът, той се качва по стълбичката и отлетява. Ето един, дето наистина има нужда малко да си почине от бойната линия, ама голяма нужда.

— Някой ще го отнесе заради този побъркан кучи син — казва Док. — На него вече му е все едно жив ли е или мъртъв.

— Какво ще правят с него, по дяволите? — казвам аз. — Той е толкова луд, че не става и да го върнеш обратно в цивилизацията.

— Не знам, може би трябва да го изпратят в някое психологически специализирано за откачени полковници — казва Док и всички се пръсваме от смях.

Триста и шести ден: Гънър беше една седмица в Сайгон малко да разпусне душата и се запознал с един артилерист, сдушили се с него, натаралянкали се като свини и му ударили една здрава веселба. Та този артилерист научил Гънър как се сваля закъснителя от ръчна граната и когато Гънър се върна, всяка вечер сяда и вади закъснители от гранатите и после пак ги връща в сандъците с амуниция. Във всяка торба оставя по пет-шест парчета обработени гранати.

Два дни по-късно си седим на тая площадка за кацане и виетконгчетата ни скачат. Гънър ни казва да го последваме и да се дръпнем малко настрана. Оставя паласките по местата им, и се дърпаме на тридесетина метра, заравяме се и когато заемат позицията ни, започваме контраатака. В следващия момент ръчните гранати

започват да гърмят навсякъде по старите места, жълтурчетата пицят, та се късат, страхотен хаос. После се връщаме и връхлитаме върху тях и си възвръщаме позицията. Заварваме поне двайсетина мърши, половината от тях само с по една ръка.

Два пъти повторихме този номер с отстъплението и ела да видиш големия майтап. Сега вече Гънър навсякъде мъкне със себе си по две паласки с обработени гранати. И при всяко наше придвижване оставя по две. Като търговска марка. Шибаните маймуни така и не се научиха. Всеки път все едно че си им направил магия.

Триста тридесет и втори ден: Прикрепиха ни един южновиетнамец. И грам вяра не хващам на тия копелета, дори и на южните. Всеки път, когато стане напечено, си плюят на петите. Не знам какво разбират под тая шибана дума обобщаване, но тук обобщаването е единственото, което спасява живота ти. И така, сложихме копелето веднъж на пост и той се сблъскал с един снайперист. Някакъв скапан снайперист, но проклетото животно си напуска поста и търчи при нас да докладва, ама така, че петите му го бият в гъза. А каква се оказа работата, нямал кураж да му свети маслото.

Та връща се значи и снайперът на бърза ръка очиства три момчета, бум, бум, бум, ей така. Вдигаме се тогава и аз издебвам мръсника в гърба му и изпразвам половин пълнител в черепа му.

На връщане в базата се обаждам по радиото на началството и му казвам, че си им връщам шибания южновиетнамец, да си го правят каквото искат.

— Не можем да го приемем, — казват ми, — трябва да го задържиш. Какво да правим, политика.

Поли-лайна. Господи! Да ми ядат шибания политически хуй.

През нощта правим лагер в храсталаците и той се измъква да се срещне с гаджето си в града. Събувам се по чорапи и тръгвам подир него. Отива към реката да се качи на някой катер и аз му скачам на врата тъкмо преди да стигне дока и му прерязвам гърлото от едното до другото ухо с ножа си, след което захвърлям мършата в реката.

Така този кучи син повече няма да става причина да убиват момчетата ми.

Триста тридесет и осми ден: Този път когато когато отивам в Дау Тянг, заварвам капитана и един лейтенант на има Харис, който

изглеждаше така, сякаш не му пукаше от никой, и отидохме в оня бар, дето всички му викаха на майтап Кафенето. Чудя се дали няма да стане дума за оня южновиетнамец. Сигурно са го открили, и се е оказало, че е брат на някой високопоставен педераст или нещо такова. Дори и не стана дума за това.

— Знаеш ли какво ѝ е лошото на тази война — казва капитана. — Лошото на тая война е, че хората идват само за по една година. И точно когато вече станат наистина печени и научат всички трикове как да не ги гръмнат, и хоп, връщат се в цивилизацията.

И тук вече батко ти си казва, охо, внимателно.

Лейтенантът се обръща към мен.

— А теб наистина си те бива, сержант. Пипаш здравата.

И аз се смея. Не знам какво става и на две мили от мен, ама на, пак се смея.

— Имам предвид на предната линия — казва лейтенантът.

— О, това ли било — казвам аз.

— Чувал ли си нещо за СРБЧ? — пита ме той.

Бях слушал някакви смътни истории за някаква смесена бойна част, съставена от северовиетнамци, избягали на наша страна и нарекли себе си скаутите на Кит Карсън, плюс момчета от пехотата, отломки от френския легион, и както казват, дори и хора от ЦРУ, макар че тая история можеш да я чуеш навсякъде. От чутото обаче заключих, че бяха доста добри наказателни отреди. Все едно наши партизани, подобно на зелените барети и сийлс, които са нещо като морски десантчици. Но така или иначе отказах, защото повечето от чутото си бяха чисти небивалици.

— Това са Специални Разузнавателни Бойни Части. Специални подразделения. Държим ги с много малък личен състав, четири или пет човека. Нали знаеш как става тогава, всички започват да мислят като един човек. Движиш се навред, без да разчиташ на когото и да било, каквото докопаш, твое е, тоя сорт. Мисля, че ще си паднеш тъкмо на мястото.

— Имам само още десет седмици — казвам аз и все едно че им казвам, Вие сте пълни кукуригалници.

Колкото и да е странно обаче, заслушвам се в думите му. Имам предвид, че този лейтенант ме наема, кара ме да направя още една година, и аз го слушам, кучия му син. А той има дяволска хватка.

— Ние имаме най-малки загуби в личен състав, защото всеки знае какво да прави. Отиваш, свършваш си работата, връщаш се, никой не те закача за нищо.

— Нали точно това правя в момента — казвам аз.

— Точно това имам предвид и аз, ти си точно за СРБЧ. Имаме нужда от хора точно като теб.

На мен вече започва да ми писва.

— За какъв ми е на мен тая работа, лейтенанте? Да си излагам задника, за да ми го пръснат, още цели дванайсет месеца? Благодаря!

— Какво ще завариш в цивилизацията? Блъскаш осем часа, къртиш осем часа. По дяволите, сержант, остават ти само осем часа на ден за живот. Кажи ми, че това нещо е по-лошо от боулинга.

Казвам му, че ще си помисля за предложението му, и два дни се наливаам до безсъзнание и после се прибирам във взвода.

Триста четиридесет и седми ден: Пратиха ни едно дете за попълнение, на което му е за пръв път на предната линия. Дори и името му не си спомням. Така или иначе, атакувахме една купчина колиби, около нас свистят куршуми, а хлапето си изкълчва крака и се строполява, реве колкото му глас държи. Ние всички сме залегнали и на мен в главата ми само се върти колко пъти съм го учил това хлапе да не си отваря устата, колкото и зле да го улучат, а той нищичко не е вдянал от приказките ми.

Целият Виетконг се нахвърля върху него, но Док ги изпреварва и стига до него преди тях и започва да го влачи за краката, като се мъчи да го прикрие зад нещо, за да не го улучат.

И в тоя момент чувам как пронизва куршумът.

Надявах се да е хлапето, но уви. Док получава порцията си точно в гърдите.

В следващият миг хлапето се отскубва и хуква обезумяло а ония само това и чакат, и го надупчват на решето.

Каква загуба, каква дяволска загуба.

По-късно идват гробарите с дяволските си найлонови чували. Док лежи под едно дърво. Изглежда така, сякаш дреме и аз си седя така до него и идва оня момък с чувала и го разперва на земята до Док.

Господи, кака ненавиждам този звук. Ненавиждам циповете.

— Не му го слагай — казвам аз и сграбчвам шибания му найлонов чувал. — Не му слагай тая шибана торба.

— Спокойно, авер — казва Гънър. — Няма го вече. Загубихме го. Нека си го приберат.

Ти не плачеш, знаеш. Никой не плаче на предната линия. Заплачеш ли, и всички ще си помислят, че си се предал. Док имаше само осем дни. Осем шибани дни, и после си отиваше в цивилизацията. Толкова време, толкова опит. И всичко това натъпкано в една шибана торба за отпадъци.

Триста петдесет и трети ден: Оттогава насам си мисля много за Кармоди и Флаглър, за Джес Хач. За Док Зиглър. За някои от другите. Лейтенантът беше прав; това си е чисто прахосничество, да прекараш цяла година на предната линия и да си грабнеш хуя точно тогава, когато вече наистина те бива в това, което вършиш. Преди това не ме биваше за нищо. Но сега вече знам как да воювам с тия педали. Чувствам се така, сякаш върша нещо хубаво, сякаш постигам нещо. Така помагам според силите си да обърнем нещата в наша полза, като се разплащам за Джес и Док и лейтенанта, и за всички други.

И има още едно нещо. Не бих го признал на никого от тях, или на когото и да било друго. Цялата тая работа ми харесва. Ще ми липсва, ако си тръгна... умирам да пипна жълтия педал на прицел, да натисна спусъка и да гледам как копелето си получава порцията цяла. По дяволите, човече, това е майтап. Това е най-истинският майтап. Няма друг на света като него.

59. ПИРАМИДИ

Полутах се малко, докато открия улицата на ДиДи. На автомобилната алея за къщата беше паркирал един червен Датсън Z, а в съседния двор деца играеха на жмичка. Отвън всичко изглеждаше нормално. Очевидно смъртта още не бързаше да демонстрира присъствието си в околността.

Ларк ми отвори вратата и ме въведе вътре. Къщата беше тъмна, потискаща и мълчалива. Ритуалите по погребението още не бяха започнали. Нямаше цветя, нито похлупени блюда с ястия от съседите, нито мълчаливи скърбящи, опитващи се да не гледат към ковчега.

Ларк седна на един от ония корави и неудобни древни столове, с ръце в скута и забила поглед в пода, несигурна как да се държи в трагичната ситуация. Беше ми ясно, че това беше необичайна роля за нея; животът до този момент ѝ беше сервирал само неща от слънчевата си страна. Трагедиите я бяха подминавали.

— ДиДи спи — каза тя след известен момент на напрегнато мълчание. — Докторът ѝ направи две инжекции докато се успокои. Не знам колко ще трае действието им. Предполагам, поне два часа. — Тя прекъсна и си поигра с подгъва на роклята си. — Мистър Сийборн се обади. Благодаря ти, че си го известил. Стори ми се истински загрижен.

— Сигурен съм, че е така — казах аз, опитвайки се да измисля някаква по-съществена реплика. — Просто се отбих да видя как се държи.

— Трудно е да се каже — отвърна Ларк. — Не знам какво ще стане, когато се пробуди. Тя вече беше изпаднала в шок когато пристигна докторът. — Вдигна изведнъж поглед към мен и ме запита почти с отчаяние: — Тони бил ли е замесен в нещо незаконно, когато се е случило? Мисля, че ДиДи се измъчва най-вече за това. Не за себе си. Не иска хората да си го спомнят с... лошо.

— Не мога да бъда сигурен, но е възможно.

— Как е загинал?

— И за това не съм сигурен — отвърнах аз. Не исках да й сервирам поредната дебела лъжа, и добавих: — Възможно е и да се е удавил. Явно е прекарал продължително време във водата. Тялото му е изплавало някъде близо до Сейнт Някакви си острови.

— Сейнт Саймънс — поправи ме тя. — На юг оттук е, приблизително на петдесетина мили.

— Там правят аутопсията — казах аз.

Тя потръпна при думата. После внезапно вдигна очи.

— За малко да забравя — каза тя. — Мики се отби. Каза ако те видя, да ти кажа, че трябва се свържеш с него. Каза, че било много важно.

— Знаеш ли ми номера? — запитах аз, надигайки се да тръгна. Наистина бях дошъл само заради ДиДи и нямах какво да кажа на Ларк. Тя кимна. — Отседнал съм в хотел Понс. — Тя кимна пак. — Е, ако мога да помогна с нещо...

— Ти направи най-трудното от всичко — каза тя. — Хубаво, че й го каза по този начин, вместо...

Изречението замря в гърлото й, сякаш не беше сигурна как да го довърши. Прегърнах я и я притиснах към себе си, докато усетих, че напрежението бавно започва да я напуска.

— Тук трябва да има още някой с теб — казах.

— Не, още не. ДиДи не би желала.

Излязох и се върнах в Склада. Черният понтиак на Стик беше паркиран най-отпред. Заварих го да чете някаква разпечатка от компютър.

— Рано се върна — каза той. — Предадох ли ти съобщението ми?

Явно още не беше чул за събитията на хиподрума, а аз не бях в настроение да разказвам подробно. Още нямаше обед, но се чувствах така, сякаш ми бяха измъкнали всички кости.

— Мъртъв съм — произнесох аз.

— Тия дни доста хора имат твоя проблем — провлече той. — Как са нещата на пистата?

— Стана нещастен случай. Три коня паднаха.

— Какво!

— Едно животно счупи преден крак на финалния участък и повлече още два коня със себе си.

— Жокееите добре ли са?

— Потрошени, но ще живеят. Два от конете умряха.

Подсвирна през зъби, но интересът му сякаш се изчерпа с това.

— А в банката как вървят нещата?

— Вече си мислех, че няма да ме попиташ — отвърна ми той ухилен. — Концентрирах се върху начина, по който използват банката, за да перат парите си. Лошата новина е там, доколкото разбирам нещата, че всичко, което вършат, е законно.

— Невъзможно! — изсумтях аз.

— Е, поне до известна степен е законно — отстъпи той. — Сметката, използвана от Коен, е на името на корпорация Абака. Според Чарли Едноухия, Абака притежават Тъндър Поинт, ресторанта на Брониката, пристанищната кръчма, компанията за лов на стриди Халиско и т.н. Проверих сметката; има дневни депозити, но никога не надвишават двеста хиляди долара.

— Това е крайно незначително в сравнение с онова, което ти е казала Ларк.

— Задръж малко, не съм свършил още — каза той. — Разполагах само този номер на сметка, така че реших да проверя оборота за деня. Това е хронологичен списък на всички депозити правени в банката всеки ден. И ето! О, чудо! Имаш десет депозита, всеки един от тях по десет хиляди долара, и всичките направени само на секунди интервали един от друг. — Той направи широк жест с две ръце и се захили. — Пирамиди — произнесе той.

— Пирамиди?

— Коен използва този номер за пирамиди.

— Не разбирам.

— Много е просто, веднъж само да навлезеш в нещата. Коен влага сто бона, Абака демонстрира депозит само за десет бона. Нещата се усложняват когато започнеш да дешифрираш цялата система.

— Е, тогава се опитай, защото вече му изпуснах края — казах.

— Първо, нека да приемем, че Сийборн играе в комбина с Коен. Коен използва банката като перална машина. Цялата работа се състои в това, да се придвижат големи обеми пари в брой през банката без Прокажената Колония да надушат нещо, нали така?

— Аха.

— И тогава влиза в действие механизмът на пирамидите. Става следното, да кажем, че Коен прави дневния си депозит... да кажем, десет бона. Депозитът отива в корпорация Абака. Това е базовата компания, нали така? Но компютърът е програмиран незабавно да разпредели парите, в процентно съотношение, в няколко други сметки. И той никога не вижда бял свят като депозит от десет бона, защото компютърът го разхвърля върху други десет сметки преди да направи депозита.

— Винаги ли го разхвърля в едни и същи сметки? — запитах аз.

Той поклати глава.

— Номерът на сметката има кодово обозначение, което казва на компютъра в кой набор сметки отиват парите и какъв процент отива във всяка. После всяка от тези сметки се разхвърля върху пет или десет други сметки. Така че това, което те използват, се нарича пирамиди.

— Значи всеки долар, който отива в банката, се разхвърля по толкова много други сметки, че човек никъде не може да види някакви едри суми на едно място и Прокажените не загряват нищо — обобщих аз.

— Точно така — каза той. — Така че ако човек не знае какво да търси, никога не би го открил. Работата е там, че те изглежда използват тези сметки за законни цели. Заплати за служителите на Триадата, дебиторски и кредиторски задължености за ресторанта Бом Диа, компанията за лов на стриди Халиско, жилищния квартал Тъндър Поинт... компанията Сийвю, Ходжа и Раджа, каквото и да означава това... по дяволите, може да има още поне двеста сметки. Тоя Коен е гений. Ако му се наложи, вероятно е в състояние да даде законно обяснение за повечето от парите, които постъпват в тия пирамиди.

— Трябва да има някаква причина, заради която си създават толкова много главоболия — казах аз. — Трябва да има някакви сметки за укриване част от доходите или разплащателни сметки.

— Да, съгласен съм с теб. Но какво представляват те? Ние сме изправени пред една пирамида която се крепи на друга. Изобретателно счетоводство допълнено от изобретателна компютърна технология. Така че може би някои от тези сметки да са разплащателни или укриващи такива, кой може да го разбере?

Стик беше прав. Системата, макар и дяволска, не беше незаконна. Нелегалното тук беше използването на банката за

вкарването на незаконните пари от хазарта, проституцията, наркотиците, и всичко останало, в законни сметки с последващо източване от някои от тези сметки без да се докладва за дохода на Прокажените. Големият въпрос беше как го правеха.

— Никога няма да се докопаме до дъното без да имаме ключов списък на всички техни сметки — каза Стик.

— Скоро ще им скочим на врата, Стик. Коен не може да не си е направил някъде схемичка на цялото това предприятие. Прекалено е сложно, за да го побере всичкото в главата си.

— Най-вероятно в собствения си компютър — реши Стик. — А няма никакъв начин да се доберем до един частен терминал.

— Тогава едно нещо е абсолютно сигурно — казах. — Трябва да запазим Коен жив на всяка цена. Ключът към загадката се пази у него.

— Искаш ли да ги пъхнем в ареста, за да им осигурим защита? — предложи Стик. — Защото не виждам никакво друго решение. И без това ги държим под денонощно наблюдение.

— Да, и досега това не е помогнало на никого да оцелее — произнесох скептично аз.

Имаше и още един възможен вариант. Можехме да предложим на Коен да го поставим под специална охраняваща програма, при условие, че се съгласеше да ни сътрудничи. А аз отлично знаех какъв щеше да бъде отговорът ми на този въпрос, ако бях на мястото на Коен. Щях да кажа на себе си да си го зачукам.

60. КОКТЕЙЛЪТ

Предполагам, че най-прелестната гледка в града се открива от най-високото здание — тоест ако разполагате с парите, с които да ви го осигурят. Бабс Томас притежаваше и двете плюс вкуса как да го направи. Надстройката върху плоския покрив напомняше на стъклена кутия потопена в зеленина. Абсолютно всички стени бяха изработени от стъкло: всекидневната, спалните, кухнята, дори и баните. Завеси от пода до тавана осигуряваха необходимото усамотение, въпреки че единствената опасност от любопитни погледи можеше да дойде единствено от нисколетящи самолети.

Надстройката се осветяваше от конусовидни лампи, ефект едновременно необичаен и зашеметяващ, защото стъклените стени пречупваха светлината в хиляди искрящи точки, многократно отразени, които къпеха стаите в меко златисто сияние.

Имаше събрани най-малко тридесет двойки, което всъщност беше и представата на Бабс за няколко приятели, всички наследници на древни богатства и с дълго родословно дърво. Предполагам, че само смърт в семейството би могла да бъде извинителна причина за отсъствието от това соаре. Или пък, както в случая с Чарлз Сийборн, банкови проверяващи.

Бабс, едно видение в жълта коприна, носеше бяла шапка с периферия достатъчна за тренировка със скейтборд, връхлетя върху мен при влизането ми, издърпа ме в един неутрален ъгъл, и ми прочете цяла лекция от напътствия с кого си струваше да разговарям и кого можеше да пренебрегна.

Най-главната ми задача беше да се срещна с оставащите членове на безславния Комитет.

Артър Логан, адвокатът, беше на четиридесет, а изглеждаше на шестдесет. Неправилната стойка го караше да изглежда почти изгърбен, лицето му беше сгърчено в непрестанна гримаса, а очите му бяха параноично интензивни и дейни, като на човек очакващ само лоши новини. Десет минути разговор с него изваждаха на показ

сенилност както в душевно, така и в телесно отношение, мъж с такава фанатична консервативност, че дори и Калвин Куулидж би го намерил за анахронизъм. Съпругата му, която му съперничеше по непривлекателност, изглеждаше така, сякаш беше загубила нейде по пътя брадичката си. Тя го допълваше с усмивката си и затворената си уста.

От друга страна обаче, Роджър Сътър, крупният журналист, беше пълната му противоположност, резюме на вечния забързан млад мъж. Ръкостискането му беше болезнено искрено, зорът му концентриран, а отношението — открито. Изминаха цели пет минути от разговора ни преди да проумее, че аз нямах намерение да инвестирам пари в Дюнтаун, и интензивният му взор избледня и започна да прескача от един женски задник на друг. Съпругата му, чиято първа реплика беше да ми съобщи, че била най-добрата тенисистка в клуба, упорито флиртуваше с останалите мъже в стаята.

Очарователно.

Не беше чудно, че градът бе попаднал в лапите на Талиани. Дъч ми го беше казал още вечерта при пристигането ми. Дюнтаун беше поверен на еснафите. Бяха ли те свързани със Сийборн и Коен?

Доу ме изненада. Тъкмо си поръчвах пиене когато усетих нечия ръка върху рамото си. Извърнах се. Коленете ми внезапно взеха да омекват.

Голямата изненада този път беше фактът, че и Шефа беше с нея.

Седеше с изправен гръб в инвалидната си количка, и въпреки че времето си бе казало думата, старецът все още изглеждаше така, както би трябвало да изглежда всеки обикновен дядо, с бяла коса над костеливо лице, все така несломимо.

Познавах добре историята на клана Финдли. Нямаше как, бях я слушал достатъчно пъти преди това. Дядото на Шефа, Шон, ирландски въглекопач, емигрирал в Дюнтаун, спечелил на комар една крайбрежна таверна и я превърнал в първия си милион в града. След това последвали памукът, банковото дело, недвижимото имущество, един Господ само знае още какво. Онзи същият кремък, издялал стария Шон, бе издълбал мъдрост във всяка бръчка на лицето на Шефа и очите му бяха все така огнени и напрегнати както винаги. Единствено само тялото му го беше подвело.

— Здравей, Шефе — поздравих го аз. — От много време не сме се виждали.

— Да — каза той, — от много тъжно време.

Добре познавах породата и знаех, че Шефа няма да спомене Теди или неотговореното ми писмо. Извинения се изричаха трудно и много рядко спхождаха устните на мъже като него; те не бяха склонни да признават грешките и пораженията си. Или пък може би Шефа просто не виждаше нещата през моите очи; може би просто бе затворил книгата на тази глава.

— Доу ми каза, че работиш за правителството — изрече той с очевидна искреност. — Това е достойно за уважение.

И това беше краят на разговора ни. Миг по-късно някой се провря покрай мен да изкаже преклонението си на стария войник, после още някой, още някой, докато накрая се озовах изтласкан от кръга. Доу си проправи път до мен. С цялото си тяло усещах сексуалното електричество, което тя пръскаше около себе си. Времето не беше променило само едно нещо — те все още си бяха хора-мълнии.

— Къде е Хари? — запитах аз.

— В последната минута отложи идването си. На пистата имало някакъв нещастен случай. Няколко коня загинали.

— Знам, бях там.

— Трябва да е било ужасно — каза тя и после бързо добави: — След десет минути пристига Албърт да откара Шефа у дома. Ще се срещнем на терасата след като си тръгне.

Тя рязко се извърна и си проправи път сред тълпата подлизурковци.

Внезапно се озовах сам и загледан в Сам Дънлийви в другия край на стаята. Запътих се към него през тълпата, улавяйки откъслечи от разговорите около себе си. Жените цвърчаха като врабчета, докато мъжете звучаха повече като тръбящи слонове. Дънлийви изглеждаше облекчен при вида ми.

— Тук е много горещо. Да излезем на терасата да глътнем малко въздух — предложи ми той.

Мълнии прорязваха облаците на юг от града, а вятърът караше крехките стъкла до вратата да дрънчат.

— Уговорката ни за утре по обед още ли е в сила? — запитах аз, за да има с какво да започнем разговора.

— Искрено се надявам — каза той. — Чух за онова момче Лукатис. Дяволска работа.

— Да — казах аз. — Голям удар за сестра му.

— Мислите ли, че това има някаква връзка с останалите смъртни случаи?

— Не бих могъл да знам. Тялото е изплавало на юг оттук. Там ще направят и аутопсията.

— Разбирам. Вижте, искам да знаете, че всяка помощ, която ни окажете в разчистването на този хаос тук, ще бъде оценена по подобаващ начин. Нещата така са се разбързали, че едва смогваме да се задържим в руслото им.

— Да — казах аз, — темпото наистина е зашеметяващо.

— Предполагам, че сте свикнали с тия неща.

— Не съвсем. Убийството винаги е гадно нещо, без значение къде се е случило или коя е жертвата му.

— Да, предполагам. Така или иначе, ако ви потрябва каквато и да било помощ от мен, само кажете.

— Благодаря — казах аз. Изчаках една прилична пауза и запитах: — Познавате ли Талиани? — Опитах се да прозвуча небрежно.

— Да. Но като Франк Търнър.

— Бяхте ли близки?

— Ни най-малко. Два пъти съм се срещал с Търнър, за да му окажа помощ да се ориентира в обстановката, но това беше преди доста време.

— И да го премерите? — предположих аз.

Той ме вгледа втренчено няколко секунди, после бавно кимна.

— И това.

— Значи го познавахте лично?

— Не съвсем; контактите ни бяха само делови. Откакто се е нанесъл в града, не съм го виждал, за да разговаряме.

— И кога беше това?

— Не мога да ви кажа с точност. Някъде преди три години.

— Тук в Дюнтаун ли се срещнахте?

Той кимна.

— Първият път трябваше да се срещнем в стария хотел Бийч, но това не го устрои, така че се прехвърлихме на яхтата на Чарлз Сийборн. Вторият път вече бе докарал и собствената си яхта.

— За какво разговаряхте?

— За перспективни идеи, и други финансови проекти. По-късно той ни представи на... — той помахна с ръка във въздуха — ... някои други...

— Брониката, Чевос — подсказах аз.

— Да, само че не под тези имена. Не забравяйте, че той дойде с много високи препоръки. И всички на името на Франк Търнър.

— И вие нито за момент не заподозряхте кой е той всъщност?

Лицето му помрачня.

— Разбира се, че не. — Тонът му преливаше от негодование, но той бързо го потисна. — Вижте, — продължи той, — тук даваме мило за драго за инвестиции. Очевидно беше, че пистата ще промени нещата, а Търнър сипеше сияйни перспективи. Беше настроен за бизнес. Идеите му за инвестиции бяха чудесни. Нямахме никакви причини да изпитваме каквито и да било съмнения към него.

— Не ви обвинявам в нищо — казах аз.

— Знам. Исках само да разберете, че всичко това е съвсем ново и непознато за нас. В най-лошия случай вината би могла да бъде нашата наивност.

Бабс Томас се появи на прага и затропа капризно с краче.

— Празненството е вътре — заяви категорично тя. — Вие двамата можете да обсъждате футбола или каквото намерите за интересно, някой друг път. Търсят те по телефона, Сам. Мисля, че е Чарли. Можеш да разговаряш от спалнята.

— По дяволите! — изруга Дънлийви. — Съжалявам. Ще трябва да довършим разговора си утре на обяд.

— Само още едно нещо — вдигнах ръка аз. — Случайно да си спомняте датата на първото пристигане на Талиани в града?

Той се замисли няколко секунди, после извади визитна картичка и надраска телефонен номер на гърба ѝ.

— Не, но аз си пазя старите бележници за делови срещи каза той. — Заповядайте номера ми. Позвънете ми някъде към осем без четвърт и ще ви кажа точната дата. Само не го отлагайте за след осем, защото можете да нямате късмет. По това време обикновено ми звъни Дъч

Моорхед, разговаряме веднъж седмично, държи ме в течение. Много е пунктуален и понякога се е случвало да говорим повече от час.

Благодарих му, пъхнах картичката в джоба и се върнахме в апартамента. Докато Дънлийви бързаше да отговори на повикването по телефона, Стоунуол Титан се материализира иззад една гигантска саксия с цветя.

— Здравей, войниче — каза той. — Не изтърваш нищо, нали? Винаги си там, където най-малко те очакват.

— Тъкмо си мислех същото нещо и за вас — отвърнах.

Титан ме загледа; искрящите наоколо свещи припламнаха в очите му.

— Пак не се сдържа и вдигна още шум, нали, синко?

— Какво имате предвид?

— Имам предвид разговора ти с Хари на хиподрума. Беше дяволски глупаво от твоя страна.

— Крайно време беше някой да го посвети в това, което става.

— Ти си един черен гологан, войниче — изръмжа той. — Щръкна тук само преди четири дни и ето вече имаме дванайсет неразкрити убийства.

Той яростно замахна с бастуна си към саксията.

— От четиридесет години, откакто съм в този щат, не съм имал и две неразкрити убийства. А сега имам дванайсет!

Дънлийви излезе от спалнята, извини се пред домакинята и хукна да чака седмичното обаждане на Дъч, като ни помахна на излизане. Беше седем и петнайсет. След още половин час можехме да си тръгваме всички.

— Пак ще ти го повтора — казах аз. — Не аз съм причината за тези убийства и убийството не спада към моя занаят. Не за това съм дошъл тук и не за това стоя тук.

— Аз имам предвид, че като цяло не съм имал дванайсет неразкрити убийства откакто съм шериф тук — каза той, пропускайки покрай ушите си коментарите ми. — Разбираш ли грижата ми сега, че за четири дни имаме дванайсет убийства?

— Разбира се.

— Разбира се ли? какво искаш да кажеш с това „разбира се“?

— Искам да кажа, разбира се, че разбирам ужаса ти.

— Страхотно, колежанче. Ужас. Добре, слушай ме сега внимателно, защото ужасът ми казва, че ти знаеш далеч повече от мен какво става тук, и след като това е моят окръг, мисля, че е време да споделиш с мен информацията си.

— И какво ще получа в замяна? — ухилих се аз.

— Ще запазиш задника си цял — изрече той с равен глас.

— Какво възнамеряваш да направиш, мистър Стоуни, ще спазариш някой наемен убиец за мен ли? — изсмях се аз.

— Може и да ти е смешно, войниче...

— Не за това се смея — прекъснах го аз. — Просто бях под впечатлението, че двамата с вас сме на една и съща страна.

Той пропусна коментара ми покрай ушите си и мина направо на целта.

— Аз имам значително влияние там, където е необходимо — произнесе той. — И бих могъл много бързо да ти сивя перките като само като задам един-два въпроса за начина, по който водиш това разследване.

— Сигурен съм, че бихте могли.

— Какво, по дяволите, става тук? Какво преследваш, Килмър?

— Проучвам дали има нарушения с РИКО, мистър Стоуни. Знаете го много добре. Възможно е обаче и да греша. Талиани като нищо може да се е намъкнал тук без никой да го усети какво представлява всъщност. Но аз трябва да се уверя в това.

— Без значение кой ще пострада в този процес, нали?

— Пет пари не давам чии надгробни камъни трябва да ритна докато се добера до истината.

— Или в чии легла да преспиш?

— За кого всъщност се тревожите, мистър Стоуни? Кого се опитвате да прикриете?

— Опитвам се да запазя целостта на окръга си — изсумтя той.

Направо не повярвах на ушите си.

— Искате да кажете, онова, което е останало от него ли?

— Ти си наистина един много досаден кучи син.

— Вероятно. Не съм дошъл тук, за да се кандидатирам за кралицата на месец май.

Тонът му стана по-снизходителен.

— Просто не искам нещата да излизат извън контрол, разбираш ли, войниче? Хората правят грешки. Това е естествено. Никой от нас не е съвършен.

— Вярвам ви — кимнах аз. — Просто искам да се уверя, че те са наистина това, за което биват представяни — грешки.

— Казвам ти, че това е самата истина.

— Шерифе, ще ви кажа всичко, което мисля. Не онова, което знам, защото на практика не знам почти нищо. Мисля, че с едно и също оръжие са убити Талиани, Стинето и О'Брайън, вероятно Америкън 180. Мисля, че същото оръжие е било използвано и при убийството на Стизано и помиярите му и Драганата, вероятно М-16, оборудвана с гранатомет. Който и да ги е използвал, е служил в армията и е убил Логето и приятелката на Грейвз, Дела Норман, с гарота, много разпространено във Виетнам оръжие. Мисля, че всичко това е дело само на един човек.

Титан облиза устни и наклони глава на една страна.

— Не е лошо за човек, на когото убийството не му е амплоа — каза той. — Защо?

— Ако знаех причината, щях да ви сервирам убицеца на тепсия.

Той само изсумтя в отговор.

— А сега аз имам един въпрос към вас, мистър Стоуни. Кой арестува Тони Лукатис с обвинение за трафик на марихуана?

— Защо?

— Защото е мъртъв, затова.

— Знам това. В Глин му правят точно сега аутопсия. Така че какво общо има старата присъда на Лукатис с каквото и да е от тая каша?

— Просто любопитство.

— Момчетата от отдела по борба с наркотиците пипнаха Лукатис и аверчето му.

— И двамата ли лежаха в затвора?

Той замълча секунда-две и после поклати глава.

— Ловецът на стриди се оказа, че е нарушил само законите на щата и получи висяща присъда.

— За Грейвз Дългоносия ли прекарваше марихуаната Лукатис?

Титан придоби изумен вид.

— Не, по дяволите — разбушува се той. — Грейвз не е наркотрафикант. Може и да има доста недостатъци, но наркотрафикът не спада към тях. Доколкото знам, Лукатис и аверът му са работили само за себе си.

— Къде са ги хванали?

— На остров Бъканиър, където Саут Ривър се влива в залива Бъканиър. Защо се интересуваш толкова от Лукатис?

— Просто се опитвам да обхвана всички възможности — казах аз. — Той и още най-малко един човек на Грейвз са били убити по едно и също време. Не се ли чудите защо?

Той се приведе напред и попита:

— Ще го разбере едва тогава, когато стане необходимо.

— Знаете ли какво си мисля, мистър Стоуни? — запитах го. — Мисля, че вие се опитвате да ме неутрализирате, а не съм сигурен защо. Както вече ви казах, мислех, че двамата с вас работим на една и съща страна.

— Казах ти онази нощ, че аз налагам закона така, както го разбирам — произнесе той. — Считай се за уведомен. — И той рязко се извърна, проби си път през бърборещата тълпа, изказа почитта си към Бабс и си тръгна. Тя долетя като фурия при мен.

— Ти си направо душата на компанията — заяви ми тя. — До този момент разговаря с Шефа Финдли, Стоуни и Сам Дънлийви, и тримата напуснаха партито.

— Явно имам такъв ефект върху хората, нали?

— Е, скъпи, Доу все още е тук. Още нищо не е загубено.

— Непрекъснато ти повтарям, че...

— И не ти вярвам и думичка — завърши тя изречението вместо мен и хукна към следващия си обект.

Пристъпих обратно на терасата, но дъждът вече бе започнал, първите му едри капки ме изпръскаха, така че останах под козирката, гледах как се събират над пристройката буреносните облаци и слушах как вятърът опасно раздрънчава стъклариите из апартамента. След малко дъждът заваля с пълна сила.

Доу бавно се приближаваше към мен, като спираше тук-там д разменя по приказка. Накрая и тя пристъпи на терасата и остана до мен.

— Днес цял ти звъня ли, звъня — изрече донякъде твърдо тя.

— Не прекарвам цялото си време в хотела — отвърнах.
— Ела с мен в Уиндсонг тази вечер — прошепна тя.
— Ти си луда. Какво мислиш да правиш с Хари? Той е ...
— Той не ходи там. По време на сезона с конните надбягвания си стои в къщата ни в града. Просто не обича да бие два пъти на ден толкова път. Караш ме да ти се моля ли, Джейк?
— Не ставай глупава.
— Аз съм разглезена, Джейк — провлече със смях тя. — Никой досега не го е оспорил.
— Но и никой не се оплакал.
— Искам да те любя пак. Искам да го правя тази нощ. Не мога да чакам и минута повече.
— Вече става много деликатно — казах ѝ аз. — Дори и на Титан му е известно всичко...
— Пет пари не давам за Стоуни. Той ми е кръстник; длъжен е да знае кое е най-добро за мен, а ако не знае, да върви по дяволите. Сега говорим за мен, за теб и довечера. Това е единственото, което ме интересува. Желая те. Искам да наваксам за всичките тези двайсет години.
— Само за една нощ?
— Е, това е само началото — изсмя се отново тя.
Мълниите бяха започнали да се дуелират над нас и гневът на урагана ни забръска с проливните си потоци.
— Да влезем вътре — предложих аз.
— Само след като обещаеш.
— Да обеща какво?
— Че след като излезеш отук, ще дойдеш в Уиндсонг.
— Налага ми се да се отбия на едно място по пътя — казах аз, мислейки си за ДиДи Лукатис. Чудех се дали Доу знаеше за смъртта на бившия си любовник. Но дори и да ѝ беше известно, се държеше забележително добре. Реших, че ако не го знаеше, някой друг можеше да ѝ го каже.
— Колко време ще се забавиш? — запита остро тя.
— Час.
— Не закъснявай — предупреди ме тя, и извъртя се и се вмъкна вътре.

Изчаках минута-две преди се прибера в стаята. Напразно усилие. Бабс ме гледаше от дъното на стаята така, както съдия на важен тенисмач не отделя поглед от топката. Кимнах и тръгнах с усмивка към нея.

— Съвсем не е това, за което си мислиш — казах аз.

— Моля те — изрече тя, извъртайки очи, — не си длъжен да ми даваш сметка. Имам си две прекрасни оченца на главичката.

— Само не си мисли, че тук има някаква интрига — казах.

— Скъпи, умирам за интриги. Само за това си струва човек да живее тоя инак скапан живот.

61. ЧУДЕСАТА НА ОГЛЕДАЛНИЯ СВЯТ

Преди да изляза от хотела се отбих до стаята си и позвъних на Сам Дънлийви. Той ми обясни, че нямал никакво време, защото Дъч всеки момент щял да го потърси, но ме увери, че ще намери бележника и ще го донесе следващия ден. Казах му, че това ще бъде чудесно от негова страна. След това изкарах колата от гаража на хотела.

Един познат черен понтиак се беше укрил под дърветата пред къщата на ДиДи. Стик ми отвори вратата.

— Само двамата ли сте тук? — запитах аз.

— Да, донесох нещо за хапване. Ларк има нужда от малко почивка. Легнала е хей там, на дивана.

— Тая пейка е по-лоша и от дървен рафт — казах аз.

— Беше прекалено уморена, за да забележи.

— Как е ДиДи?

— Още спи. Докторът сигурно ѝ е дал секонал достатъчен да просне и слон на задника му.

— Това е добре. Колкото повече спи, толкова по-добре. Страх ме е само нещата да не се влошат когато довтасат юнаците от отдела по убийствата, веднага щом приключат с аутопсията.

— Тя не знае абсолютно нищо.

— Знаеш го ти, знам го и аз. Но ония пуяци също не го знаят.

— Аз ще се оправя с тях — изръмжа той.

— Престани да се правиш на Хъмфри Богарт. Те ще се по-тъпи отколкото предполагам, че са, ако не говорят с нея.

— Какво ще правим тогава със снимките, дето дойдоха по телекса? Те ще връхлетят тук и ще ги размахват като бойни знамена.

— Изгори ги. Тя не може да го види, Стик, не и в тоя му вид. Ще има кошмари до края на живота си.

— Започваш да ми звучиш като загрижен приятел.

— Опитвам се да бъда такъв. Това е един надгробен камък, за който съжалявам, че ми се наложи да го ритна. А и освен това смъртта

на Тони няма да бъде разследвана от местните ченгета. Това е извън тяхната юрисдикция.

— Къде е изплавал?

— Някъде към остров Сейнт Соломон.

— Искаш да кажеш остров Сейнт Саймънс.

— Както и да е, след като са го открили там, значи си е техен проблем.

— Обзалагам се, че ще ни го натресат тук.

— Ако има връзка с нашите случаи.

— Ако? — запита Стик.

— Нека да изчакаме да видим как ще се развият нещата с този случай — каза аз.

— Има още нещо, което ме безпокои — каза Стик.

— Какво е то?

— Нанс — отвърна той. — Върти се наоколо като вълк около плячка. Ланг и Сапата се редуват с него.

— Държа си очите отворени — отвърнах аз.

— Защо не му загреем малко задника? Можем да го приберем; нека педалът разбере, че не може така безнаказано да се разхожда и да стреля по федерални агенти.

— Ще бъде на свобода само половин минута след като го задържим. Костело ще се погрижи за това. Вкараме ли го веднъж на топло, искам да изгние там. Доживотна присъда без право на обжалване. Няма смисъл да го вкарваме и после да му се извиняваме, защото ще ме хване бяс. А и освен това не мисля, че някой му е заповядал да ме премахне, по-скоро нещо му е прещракало във възпаления мозък и е решил да го направи. Несбит ми каза, че здравата са му натрили ушите загдето ме е изтървал тогава в Синсинати.

— Е, Сапата и Ланг му дишат във врата. Не може да отиде и в кенефа, без Китаеца да си мие ръцете на съседната мивка когато си дигне ципа. Да се надяваме, че следващия път, когато се опита да ти скрои номер, вече ще му продухат тръбите.

— Не го ли изтърват от око, всичко е наред.

Реших да сменя темата с коктейла и му предадох кратко резюме на разговорите ми с Дънлийви и Титан.

— Дънлийви твърди, че Комитетът е проспал Талиани защото всички те били повече от наивни — обобщих аз.

— Възможно е — каза той. — Какъв е проблемът с Титан?

Нямах желание да разисквам Доу Рейнс, така че повдигнах рамене.

— Изкара ми ангелите за пореден път — казах.

— За малко да забравя — каза той, изваждайки лист хартия от джоба си. — Поработих още малко с компютъра. — Разгъна един разпечатан листинг и ми го подаде. — Това е разпечатка на осемте главни сметки и техните подсметки. Имаме осемдесет и шест различни сметки, Джейк. А това изглежда само върхът на пирамидата, човече.

— Благодаря.

— Така че какво ще правим с тях? — запита той.

Огледах разпечатката. Почти една трета от сметките бяха корпоративни.

— Можеш ли да получиш корпоративна информация с тая машинка?

— Разбира се.

— Бих искал да провериш всички корпоративни имена в този списък и да видиш дали някои от тях не са регистрирани в Панама.

— Панама? Имаш предвид страната Панама?

— Имам предвид страната Панама.

— Мога ли да знам защо?

— Да си чувал някога за Правилото на огледалото?

Той поклати глава.

— Нещо си занемарил в последно време домашните си работи, Стик. Страната Панама не дава никаква информация за панамските корпорации; абсолютно на никого по никакъв повод. Не можеш дори да получиш списък на служителите или акционерите, освен ако самата компания не реши да ти ги даде. Така че всяка панамска корпорация автоматически е застрахована срещу всякаква проверка или разследване от властите на самата Панама.

— Това е наистина интересно — каза Стик.

— Това е така, ако си регистриран в Панама. Защото в такъв случай можеш да прехвърляш средства от американска банка в банка на Върджинските острови.

— Как се вписват Върджинските острови в цялата тая схема?

— Върджинските острови, макар и да са американска територия, си имат свои служби за контрол върху доходите. Те не обичат

Прокажените, така че не им сътрудничат.

— Значи Прокажената колония не могат да получат информация за банковите сметки на Върджинските острови, така ли? — запита Стик.

— Точно така. А банковата сметка на Върджинските острови е огледална сметка на корпоративната сметка в Панама. Така че е възможно да се прехвърлят пари от американска банка в банка на Върджинските острови и сетне в дадена панамска корпорация без Прокажените изобщо да си имат хабер.

— Мислиш, че Талиани е правил точно това ли?

— Това би могло да обясни как работят разплащателните сметки. Ако в този списък фигурира и панамска корпорация, това може да се окаже трансферна сметка.

— И разплащането минава право през компютъра и постъпва в панамската банкова сметка, без дори да се покаже като депозит — изрече Стик с искрено удивление.

— А също и укритите им доходи — допълних аз.

— Мислиш ли, че Сийборн знае нещо за това Правило на огледалото? — запита Стик.

— Ако не знае, тогава трябва да го пъкнем в затвора по обвинение в некадърност. Това е закон от международното банково дело.

— Което означава, че и Сийборн е замесен.

— В момента сме малко с вързани ръце. Няма нищо незаконно в прехвърлянето на пари в Панама. Само в случай, че са незаконно придобити средства.

— Добрите стари незаконно придобити средства. Какво щяхме да правим без тях? — захили се той.

— Въпросът е, дали Сийборн знае, че това е схема за пране на мръсни пари? Може би не. Възможно е наистина да е толкова наивен.

— Е, ако досега не е знаел, сега вече му е известно.

— Точно така. И след като до този момент не ни се е обадил, можем с чиста съвест да приемем, че укрива информация.

— Къде, по дяволите, откри всичко това?

— Аз може да не пиша доклади, авер, но със сигурност чета такива. Този номер се използва много от мафията. Употребата обаче на

банковия компютър, за да натрупват като на пирамида сметките си, е вече нещо ново.

Телефон иззвъня някъде в дъното на къщата. Стик се втурна да го вдигне преди още да е събудил някого, но закъсня. Ларк се размърда върху дървената пейка, отвори едното си око, видя ме, махна ми вяло с ръка и изтръгна измъчена усмивка.

— Спи, спи — казах аз. — Двамата със Стик ще държим крепостта още известно време.

Пак грешка, Килмър.

Стик се върна от кухнята с някакъв налудничав блясък в очите.

— Какво ти стана?

— Няма да повярваш, Джейк? — разтърси глава той.

— Нищо, пробвай.

— Някой току-що е пръснал черепа на Хари Рейнс.

62. Г-А-Л-А-В-А-Н-Т-И

Пътят до мястото на престъплението ни отне четвърт час в тая тежка мъгла. Сцената беше отвратително позната. Хари Рейнс беше прострелян в центъра на Четириъгълника, на не повече от сто ярда от банката на Чарли Сийборн.

Изглеждаше, сякаш всички полицейски коли на Дюнтаун бяха събрани на едно място. Червени и сини светлини хвърляха зловещи проблясъци в гъстата мъгла, все едно се вихреха неми пожари. Малка тълпа от клиенти на близките крайбрежни заведения се беше събрала да види за какво е целият този шум.

След няколко минути лутане ни се удаде да открием Дъч в мъглата. Беше с двама цивилни и оглеждаха очертания с тебешир силует върху паважа. Жълти найлонови ленти с предупредителни ленти опасваха района. Дъч ни съобщи, че линейката вече била минала и отнесла Рейнс!

— Още е жив! — възкликнах аз.

— Да, но не чак дотолкова, че да има някакво значение. Само един изстрел, ей тук. — И той почука челото на инч над дясната вежда. — Куршумът е още вътре.

— Господи — прошепна нечий дрезгав глас и секунда или две проумях, че беше моят.

— Имаме си и двама ушечуйци — заяви Дъч, като ни поведе настрана от тебеширения силует върху пешеходната пътека.

— Ушечуйци ли? — запита Стик.

Казвах се Хариет и Александър, макар че по някакви причини, които не разбрах, Александър предпочиташе да се обръщат към него с Чип. И двамата бяха към двацет и пет годишни, а до сватбата им оставало само две седмици, пък тя да вземе да си загуби венчалния подарък, който й бил направил. Момичето беше натруфено така, както само едно момиче без вкус би могло да го направи. Момчето, ниско и набито, с лошо подстригани мустаци, изглеждаше далече попритеснено за изчезналата огърлица, отколкото за стрелбата.

— Спряхме тук на път за вечеря, защото, нали разбирате, защото тук се бяхме запознали — избърбори той, вероятно вече за пети или шести път. — Но беше такава мъгла, че отидохме до Дупката да се срещнем с едни наши приятели за вечеря...

— Направо не можеше да си видиш ръката пред себе си — обади се Хариет, кимайки енергично.

Кръвното леко започна да ми се покачва докато ги слушах.

— Абе точно както и сега — каза Чип. — Няма и половин час оттогава.

— Да — проговорих аз, — това вече го чух. Давайте по-нататък! Хариет закима с нова енергия.

— Точно както и сега — повтори тя, кой знае за кой път.

Бъдещият ѝ съпруг я стрелна злобно с поглед и продължи разказа си.

— И точно в този момент разбрахме, че някъде сме загубили огърлицата — изрече Чип. — Беше грозд от диаманти върху златна верижка. Осем диаманта. Заедно правеха пълен карат.

— Моля ви, не се отклонявайте! — простенах аз.

— Страшно много съжаляваме за огърлицата ви — изръмжа Дъч. — Ще ви замоля само да привършите с разказа си.

— Да, добре — избърбра той, — така че се извинихме и се върнахме тук, като се надявахме да я намерим.

— И точно тогава се стреля по мъжа — произнесе Хариет, като закима с неподозирана сила, навлизайки вече в най-интересната част от разказа си. Ябълковидните бузи на Чип поруменияха от гняв, загдето го прекъсват.

— Видяхте ли някого? — вмъкнах се аз в тирадата им.

И двамата заклатиха глави в синхрон.

— Не ги ли чухте? Казаха ли нещо?

— Не съм сигурен — отвърна упорито Чип.

— Да, казаха — припя отново Хариет, — поне единият от тях. Той каза: „С теб е свършено.“

— Не можеш да бъдеш толкова сигурна, Хариет — възрази разгорещено Чип.

Тя пак закима.

— Можете ли да разпознаете гласа, ако го чуете отново? — запита Стик.

— Не сме слушали внимателно, защото не знаехме какво ще се случи. Чухме някого по пешеходната пътека, после стъпките изведнъж спряха... — започна Чип, но в този миг Хариет му отне най-интересния момент.

— И в този миг се чу „С теб е свършено!“ и бум! — Нова серия от кимания.

Лицето на Чип се изкриви от гняв.

— Хариет! Ще ме оставиш ли да довърша разказа си? — просъска той.

— Какво още стана? — запитах.

— Хариет запищя и убиецът побягна — каза той, затваряйки със заплашителен поглед устата на бъдещата си половинка.

— Никой още не е умрял — изръмжа Дъч.

— Е, нали разбирате какво имам предвид — отвърна нервно момчето.

— Накъде побягна тази личност? — запитах аз.

— Не можем да бъдем сигурни — каза Чип. — Нали знаете, с всички тия сгради наоколо, аа, такова, звукът...

— Имате предвид акустиката, нали? — обади се Стик.

— Точно така — отвърна Чип и продължи с привичните тръскания на главата.

Това беше вярно. При толкова гъста мъгла, в която човек не можеше да различи и краката си, беше много трудно да се определи посоката на звука.

— Вие ли открийте тялото? — запитах.

Заклатиха глави в унисон.

— Нямаше как — каза Чип. — Затичахме обратно към банката, защото оттам долиташе някакво сияние от светлини, но на вратата нямаше никой, така че отидох до една телефона будка и позвъних в полицията.

— Този човек, който е побягнал след изстрела, бихте ли могли да кажете дали беше мъж или жена?

— Мъж — обадиха се и двамата едновременно.

И това беше всичко. Мъглата беше още много гъста, за да си губим повече времето тук. Двамата със Стик си оставихме колите на паркинга и потеглихме с Дъч към болницата. Светлините на банката бяха угаснали когато потегляхме.

Пред входа за спешни случаи на болницата имаше паркирани две полицейски коли, и още една, която явно беше също полицейска, но без външни опознавателни знаци. Дългият бежов коридор зад спешния вход беше празен, също както и спешната операционна. Рейнс беше настанен в интензивното отделение на втория етаж.

Четирима униформени полицаи и двама цивилни детективи охраняваха отделението.

— Вие ли поемате случая? — запита един от двамата цивилни.

— По лична работа — отвърна лаконично едрият германец.

Главният хирург и началникът на отделението бяха също тук, но не особено общителни. Чакаха личния лекар на Рейнс. Един интернист от екипа обаче потвърди онова, което вече знаехме, като добави няколко детайла: че Хари Рейнс бил прострелян веднъж в лявата половина на челото с едрокалибрено оръжие, почти от упор, така че се образувало тежко барутно обгаряне, че вече подминал всички критични състояния, или както се изрази интернистът, бил прекрачил и с двата крака в гроба.

— Той е далеч повече мъртъв, отколкото жив — изрече младият доктор, — Ако преживее още един час, католическата църква вероятно ще канонизира цялото отделение.

— И как така? — прояви любопитство Дъч.

— Ами защото това би било цяло чудо — отвърна младият доктор.

— Имате ли някаква представа какво оръжие е било използвано? — запитах.

— Не знам нищо. Струва ми се, че това е повече по вашата част — отвърна той.

Интензивното отделение представляваше едно сравнително малко помещение с кабинни по периферията си, закрити със завеси, предназначение за пациентите, и цял куп апаратура и монитори по средата. Всяка кабина беше оборудвана с телевизионна камера. Три сестри бяха дежурни, и трите изглеждаха страшно заети. Двамата доктори се усамотиха в една празна кабина и дръпнаха завесата зад себе си.

На един малък черно бял екран видях Рейнс; половината му глава беше омотана в превръзки, и бълнуваше несвързано.

— Да ти се намира магнитофон в бойната ти колесница? — запитах аз Стик.

— Да, миникордер. Една Перла с гласово задействие.

— Бързо го донеси — прошепнах и той хукна, като се върна след не повече от пет минути с магнитофон не по-голям от човешка шепа.

— Батериите са съвсем нови и касетата също — каза той. — Ще се опиташ да запишеш Рейнс ли?

— Да. Отвлечи вниманието на ония юнаци до вратата за няколко минути.

Изчаках и след малко се плъзнах зад завесата в кабината на Рейнс и закачих магнитофона на стоманения прът до главата му. Устните му мърдаха, но думите бяха неясни. Кожата му бе придобила землист цвят, здравото му око беше леко отворено и бясно се въртеше под клепачите.

Докато се измъквах от кабината, в залата влетя някаква вихрушка от женски пол в тъмносив бизнес костюм. Беше не по-висока от пет фута и един инч, малко над четиридесетте, имаше поне петнайсет фунта над нормата, изглеждаше по-студена и от целувката на милосърдна сестра, и по-заплашителна и от Божия бич Атила. Пое положението като есесовците при окупацията на Париж, раздавайки заповеди с глас една октава по-нисък отколкото вероятно е предполагала природата, и придружавайки всяка своя дума със замах на маникюрираното копие на показалеца си. Арктическият вятър препускаше из вените ѝ докато раздаваше заповедите на четиримата придружаващи я мъже. Стоях настрана и наблюдавах представлението.

— Вие двамата се заемате с охраната на болницата — изкомандва тя. — Ти заставаш отпред на вратата. Никой да не влиза, освен ако аз не разреша. А ти заставаш до онзи пулт.

И в този момент ме съзря.

— Кой си ти? — излая ледено тя, размахвайки копието си пред носа ми.

— Може да съм лекарят — излаях в отговор.

Тя ме премери отгоре до долу.

— Имаш да вземаш — изръмжа тя.

— Казвам се Килмър. Федерален отдел по борба с рекета.

— Вън — излая тя, замахвайки с палец през рамо като спортен съдия пред краен защитник. — Той е мой.

— А коя по дяволите, сте вие? — излях аз на свой ред.

Тя ми поднесе дребното си булдогоподобно лице колкото можа по-близо до моето, без да се налага да се изправя на пръсти.

— Галаванти. Оноре Галаванти, Г-а-л-а-в-а-н-т-и. Областен прокурор на окръг Огълторп. Имам си свои хора. Не ми трябва, така че вълн.

— Е, не толкова бързо — подразних я аз.

— Слушайте, как там ви беше името?

Театър. Това беше корава дама, но и нямаше начин да бъде друга. В мъжкарското свърталище на Каменния Титан беше немислимо да изберат жена, освен ако не превъзхождаше по качества редица представители на силния пол.

— Килмър. К-и-л-м-ър.

— Аха, да. Хайде, чупката.

— Не ти ли се струва, че малко превишаваш правомощията си на окръжен прокурор?

Тя ме фиксира със зверски поглед в продължение на няколко секунди.

— Предупредиха ме, че ще си имам въртели с вас — излях тя.

— И кои са тези хора? — любопитствах аз.

— Всички, които вече са се запознали с вас — излях тя в отговор.

После зърна провесения до главата на Рейнс магнитофон.

— Какво е това? — изсъска тя, пронизвайки отново въздуха с показалец.

— Това е магнитофон.

— Слушай ме, ти...

Дръпнах я в един ъгъл, по-далеч от сестрите, които упорито се мъчеха да не надават ухо на разговора ни.

— Няма ли да ме придружите до офиса ми за малко? Мисля, че не е зле да си поговорим.

Поведох я към една празна кабина и я настаних на леглото.

— Оставете магнитофона на мястото му. Всичко върху лентата е ваше. Искам само да го чуя. Ако каже нещо преди да почине, ще си поделим.

— Звучите така, сякаш смъртта му вече е отредена — каза тя.

— Има куршум в мозъка си.

— Докторът ще пристигне всяка минута.

— Пострадалият е с цвета на пресен цимент, треската му се надига като прясно замесен хляб, а кръвното му налягане е над двеста. Можете да го отпишете, освен ако самият Господ не си е пуснал командировка дотук. Както и да го усуквате, на врата ви виси много тежък случай. Това е най-могъщият мъж в града и той умира пред очите ви. Някой ще трябва да опере пешкира съвсем скоро, а вашият случай ще зависи от отдела по убийствата, които по моята скромна преценка, и с колективни усилия не биха могли да си обуят чорапите на тъмно. Или с няколко думи, в този момент за вас е чисто самоубийство да се отказвате и от най-малката помощ.

Това я отрезви за момент. Буквално чувах как се въртяха зъбните колелца в главата ѝ.

— Какво имате да ми предложите? — запита тя след минута-две напрегнато обмисляне.

— Няколко идеи, две-три догадки. Трябват ми само ден или два, за да ги проверя окончателно.

— Тогава за какво съм ви, Килмър?

— Вижте, Гаваланти...

— Името ми е Галаванти — прекъсна ме рязко тя. — Л е пред В, също както в гала-вечеря.

— Съжалявам... Галаванти. На врата ви висят дванайсет убийства. Загубим ли Рейнс, стават тринайсет. Рано или късно ще трябва да давате отчет за цялата тая каша.

— Какво имате наум? — запита ме настойчиво тя.

— Може би мога да ви ги сервирам на тепсия.

— Искате да кажете, че знаете кой стои зад всичко това ли?

— Почти съм свил кръга — блъфирах аз.

— Господи, колко пъти досега съм слушала тая песен — изсмя се тя. — Това ли е първото нещо, на което ви учат в полицейската академия?

— С какво разполагате в този момент, ако не съм аз?

— С нищо на този етап — призна тя.

— Мисис Галаванти, не съм ви виждал и очите до тази нощ. Дванайсет убийства, а това е първата ви поява пред обществеността.

— Не ставайте наивен. Този мъж там го гласяха за губернатор.

— Мисля, че след като сте достатъчно умна, за да заемате поста областен прокурор на този окръг, значи сте и достатъчно умна, за да се

хващате на вестникарските измишльотини. Поддържате връзка с Титан и Моорхед и всички останали от значение в този град. Знаете всичко за историята с Талиани.

— Мислите ли, че това е свързано и с останалите покушения? — запита ме тя предпазливо.

— Изглежда доста вероятно, не мислите ли?

Тя облиза пълните си устнички заели формата на сърце, докато обмисляше думите ми.

— Достатъчно съм умна, за да разбера и факта, че вие федитата душите подир нещо, което не са убийствата — изрече накрая тя. — Каквото и да се случи, злодеите в този град ще се озоват във федералния съд още преди да успее да ги пипна с пръст.

— А може би този път няма да е така... — казах аз, оставяйки на нея да довърши изречението.

— Добре, Килмър, какво предлагаш?

— Преди да приключи тая история, могат да изскочат няколко случая с РИКО. Да си остане само между нас, но ако в нашите истории се окажат замесени и убийства, ще се радвам да ти предоставя обвиняемите на основание обвинение в убийство преди да ги предам във федералния съд.

— И защо си толкова добричък към мен?

— Поради две причини. Убийството вече ги поставя в съвсем друга ситуация, отколкото рекета, и ние винаги можем да им скочим на врата след като ти приключиш с тях.

— А другата причина?

— В замяна на това искам малко информация.

Подозрението набърчи нослето ѝ.

— И за какво по-точно?

— Тони Лукатис — отвърнах аз.

— Какво по-точно?

— Ти ли беше обвинителят по делото му?

— Да — повдигна рамене тя, — макар че няма с какво особено да се гордея.

— Как така?

— Беше съвсем фасулска работа. Имахме свидетел, който подкрепи обвинението ни.

— Неговият партньор?

— Точно така. Джил Уинслоу.

— Чух, че ДЕА са извършили ареста. Това не прави ли случая федерален? — запитах аз.

— Там бяха хората на Титан. Те си приписаха заслугата.

— Та значи Титан ти върна случая за обвинение?

— Точно така. Слушай, ако мислиш да правиш мръсно на мистър Стоуни...

— Нямам намерение да правя мръсно на никого, който не го заслужава — казах аз и побързах да кова желязото, докато е горещо. — Та Стоуни си приписа заслугите за ареста и изфабрикува обвинението. Като осигури и един боядисан свидетел.

— Ако наречете така Уинслоу — кимна тя подозрително.

— Не искам да звуча оскърбително, но нали лодката е принадлежала на Уинслоу?

— Ами....

— Не би ли било далеч по-логично обвинението да бъде отправено към него, да му се конфискува лодката, да му се отнеме разрешителното да излиза в морето?

— Това не е моя грижа — изсумтя тя. — Виж, Килмър, ще ти кажа как бяха нещата. Случаят ми беше предаден комплект с Уинслоу. Според неговите показания Лукатис бил авторът на схемата и финансирането на предприятието. Лукатис знаел местонахождението на цял тон марихуана някъде на Бахамските острови. Предложил на Уинслоу петдесет хиляди долара гаранция в случай на провал, ако Уинслоу отиде там и докара стоката.

— Със собствената си лодка?

— Точно така.

— Колко?

— Един тон.

— Чия е била идеята да акостираш на остров Бъканиър?

— Не знам — изрече искрено тя.

— Каква беше другата страна на монетата? Лукатис несъмнено е имал собствена версия за случая.

— Да. Той твърдеше, че идеята е била на Уинслоу.

— А предварителните разходи?

— Според Лукатис Уинслоу е платил всичко; той само отишъл да окаже помощ — каза тя; изведнъж настроението ѝ стана подозрително

и враждебно. — Защо се интересуваш толкова от това? Да не се каниш да направиш някоя глупост, като например да оспориш присъдата на Лукатис?

— Едва ли. Тони Лукатис е мъртъв.

Реакцията ѝ ми показва, че тя още не знаеше за смъртта му. Това беше логично, защото убийствата се разследваха извън нейната юрисдикция.

— Какво се е случило?

— Още не сме сигурни. Предполагаме, че е опитал още едно прехвърляне на наркотици, само че е претърпял неуспех.

— Къде?

— На юг отгук. Докладът от аутопсията трябва да е пристигнал вече. Възможно е да е бил замесен в тая работа с Грейвз Дългоносия.

— Какво? Никога!

— Откъде си толкова сигурна, че не е?

Тя вдигна пръст и заяви:

— Грейвз не се занимава с такива неща — и след секунда добави: — А дори и да е почнал, едва ли би се свързал с Тони Лукатис.

— Защо?

— Защото мистър Стоуни не би одобрил това.

— А Грейвз и Титан са малко дупе и гащи, нали така?

— Едно нелеко разбирателство, но изглежда устройва шерифа. Впрочем това не ми влиза в работата, Килмър.

— Би могло да ти влезе.

— Тогава вече няма да съм в офиса. Впрочем май се отклонихме от темата, не мислиш ли?

— Ако Лукатис е финансирал Уинслоу, бих искал да разбера откъде е взел онези сто бона или някъде там, за да плати предварителните разходи. Точно това в момента е горещата тема на разговора ни.

— Бил е финансиран от връзката си — повдигна рамене тя.

— Доказахте ли го в съда?

— Показанията на Уинслоу го доказваха.

— Значи той беше главният свидетел?

— Да. И служителите, извършили ареста.

— Мислиш ли, че Лукатис действително е бил главният виновник?

Това беше оскърбление, въпрос, за който мигом съжалих още в мига, в който се откъсна от устните ми. Изражението на лицето й ясно ми показва гигантските мащаби на гафа ми. Цялата пламтеше от шока и гнева.

— Съжалявам — изрекох бързо аз. — Оттеглям въпроса си.

— Това беше едно силно обвинение, особено показателно, и аз направих всичко, което ми беше по силите с него, както впрочем постъпвам и при всяко друго обвинение, мистър Килмър. Многократно съм разговаряла с Тони Лукатис. Всеки път се държеше крайно арогантно и отказваше категорично да прояви добра воля.

— Както би се държал всеки човек, разбрал, че е станал жертва на нечестна сделка — казах аз.

Тя се поколеба за миг, преди да повдигне рамене.

— Предполагам, че си прав — произнесе тя. — Така или иначе, материалите по делото вече са достъпни за всеки в архива.

— С малко повече късмет ще те изкарам герой — казах аз.

— И преди съм чувала тази песен.

— Но не и в моя любим тенор.

Тя се поколеба още малко.

— Господи, как бих искала да ти се доверя — изпъшка тя полугласно.

— Какво имаш да губиш? А и освен това ние се разбрахме. Ти ми каза всичко онова, което исках да зная.

Тъкмо станахме да излизаме когато едно ново лице се появи в интензивното отделение. Беше мъж висок и толкова слаб, че изглеждаше жертва на анорексия. Беше облечен в смокинг, с паническо изражение на лицето. Изгледа ни двамата, после прехвърли поглед към полицая на пулта на апаратурата.

— Кои са всички тези хора? — запита той, като ни обхвана с жест, но се обърна към сестрите.

— Аз съм областният прокурор Галаванти, а това един от хората ми — произнесе тя.

— Моля ви да напуснете стаята — каза той, поемайки отново командването. — Аз съм доктор Джордж Хансън, личният лекар на мистър Рейнс.

— Да, сър — отвърна тя. — Има само едно нещо, на което бих искала да ви обърна внимание. Оставила съм един малък магнитофон

до главата на мистър Рейнс, в случай че каже нещо.

— Благодаря ти — казах й аз вече отвън. — Може и нищо да не стане, но може и да улучим нещо.

— Вече ти казах, Килмър, ще повярвам тогава, когато го видя.

Излязохме в коридора и се сблъскахме лице в лице със Стоунуол Титан и Доу Рейнс.

63. БДЕНИЕ

Изглеждаше също като онези френски мимове с широкоотворени очи на сцената. Дребна, крехка, уязвима, ужасена, без нито едно от тях да бъдат игра, ако можех да бъда съдия. Това беше жена, която губеше контрол над себе си. И най-малкото камъче на пътя можеше да я хвърли в пропастта.

Областният прокурор се извини и се дръпна от огневата линия. Дъч и Стик се бяха оттеглили в дъното на коридора, далеч от разговора ни.

— Как е той добре ли е? — забъбра тя, събирайки два въпроса в един. Титан ме изгледа така, сякаш разнасях бубонна чума. Ноздрите му бяха настръхнали като на разгневено муле.

— Ще престанеш ли най-после да ми се мяркаш повече пред очите? — изръмжа той.

— Джейк, как е Хари? — запита Доу, пренебрегвайки Титан.

Отведох я в една малка чакалня до интензивното отделение. Титан ситнеше зад нас, а бастунът му почукваше покрития с линолеум под като на слепец. Затръшнах вратата след него. Тя ме изгледа с огромните си очи, цялата в очакване.

— Той е мъртъв, нали? — започна тя.

— Не е, но има много малка надежда — казах аз.

— О, Господи — изплака тя. — О, Господи, аз съм виновна.

— За какво говориш?

— Това е страшно глупаво — добави Титан.

Тя изведнъж започна да се свлича. Улових я за плещите и я положих в едно кресло. Остана така с ръце между коленете си и започна да трепери.

— По-добре повикайте доктор — казах аз на Титан и той веднага тръгна.

— Какво искаш да кажеш с това, Доу? — запитах аз, коленичейки пред нея.

— Аз обичам Хари, обичам го. Той е чудесен човек и винаги е бил добър съпруг — изскимтя тя.

— Знам.

— Може би ако бях малко по-почтена...

— Ти нямаш нищо общо с това, Доу. Не се измъчвай излишно с глупави самообвинения.

— Защо се случи това? — запита ме тя и сълзи бликнаха от очите ѝ.

— Не знам.

— Има ли нещо общо с конете?

— Съмнявам се. Каза ли ти къде отива тази вечер след като отложи празненството?

Тя поклати глава.

— Обади ми се от хиподрума, разказа ми за нещастния случай и ми каза, че остава в града.

— Не ти ли каза защо?

— Не. Това беше нещо съвсем в реда на нещата, искам да кажа не нещастния случай, а оставането му в града.

— Слушай, ще открием този, който го е направил, обещавам ти.

Тя кимна, но беше много близо до шока. Вече не възприемаше нищо.

— Къде е прострелян? — запита тя.

— Близо до реката, на Четириъгълника.

— О — изхълца тя, — най-любимото му място на света. — Тя се огледа наоколо, сякаш очакваше някакъв психически обект да се появи в стаята и да облекчи болката ѝ. — Това беше негова идея. Ние дарихме земния участък.

Взех ѝ ръцете между моите и се опитах да втрия малко топлина в тях.

— Джейк, чувствам се толкова... отвратителна.

— Титан е прав, това най-глупавото нещо на света. До нищо добро няма да те доведе този начин на мислене.

Тя обаче дори не ме слушаше. Започна да се полюшва напред-назад и да скимти като ранено животно.

— Как звучеше Хари, когато ти се обади? — заупорствах аз. — Беше ли ядосан? Тъжен? Объркан?

— Беше си просто обичайният Хари. Имаше много особения навик да крие нещата от мен, ако сметеше, че могат да ме разтревожат. Господи, само ме чуй как говоря за него, все едно, че вече е мъртъв. О, Джейк, толкова съжалявам.

Тя приведе глава в скута си и застана. След секунда доктор Хансън и Титан влязоха в чакалнята. С тях беше и Сам Дънлийви. Тя подскочи от стола и се втурна към него.

— Съжалявам. Току-що научих — изрече Дънлийви. — Половината вечер разговарях по телефона. Карах с възможно най-голямата скорост от Сий Оут дотук.

Доу бързо се обърна към лекаря.

— как е той? — изрече тя с треперещ глас.

Той ми хвърли един откровен неприятен поглед и каза:

— Мога ли да говоря конфиденциално с мисис Рейнс?

— Той е приятел — каза тя.

Това изобщо не му се понрави, но моментът не беше най-подходящия за спорове.

— Доу, ще направим всичко, което е по силите ни, но се страхувам, че не е много. Хари е бил прострелян в челото. Направиха му сканиране и се установи, че куршумът е заседнал в задната част на предния дял. Не може да се оперира.

Тя залитна върху него с провиснали ръце.

— Сега ще ви дам нещо за успокоение — разбърза се изведнъж той, но тя неистово заклати глава.

— Не, нямам намерение да се просна и да си спестя всичко, което ми се полага. Достатъчно съм била закриляна през целия си живот. Не съм дете, Джордж.

— Това няма нищо общо със съня, просто ще смекчи възприятията ти.

— Не искам да ми смекчаваш нищо. Искам да изпитам всичко. Не разбираш ли? Това не е твой проблем или на мистър Стоуни, това е мой проблем. Той е мой съпруг и аз ще взема онези решения, които тук считам за необходими. Не мога да го направя докато съм безчувствена.

— Нека реши сама — изрече спокойно Дънлийви.

Хансън се размърда неспокойно.

— Както искаш — каза той, като я потупа по рамото.

— Мога ли да го видя?

— Разбира се — отвърна Хансън.

— И аз ще дойда — обади се Дънлийви и ги последва.

Мигът, в който и тримата излязоха от стаята, Титан се извърна към мен и зъбите му блеснаха.

— Стой настрана от всичко това — изсъска той, забивайки показалец в лицето ми. — Единственото нещо, от което в момента няма абсолютно никаква нужда, си ти!

— Това си е нейна работа — изсъсках му в отговор.

— Казвам ти, подвивай си опашката. Махни се от живота й. За всичко обвинявам само теб и онази банда идиоти на Моорхед. Това никога не трябваше да се случва...

— Зарежи ги тия! — изляях му аз в отговор. — Не можеш да обвиняваш Моорхед. Ти с твоя могъщ Комитет проебахте всичко. Вие станяхте причината Талиани да се намъкне тук.

— Проклет да си — изрече той със заплашителен шепот. — Ние не сме префърцунени колежанчета като вас, новоизлюпените федерални агенти. И какво от това, че са се намъкнали! Работата на Моорхед беше да ги държи в юмрука си, ако се намъкнат.

— Шибай се, Титан — изрекох яростно аз. — И ти си като всички останали насрани задници тук и само гледаш някой да ти изрине лайната.

— Пет пари не давам какво си правят едни на други тези говняни копелета — изви във фалцет Титан. — Ако искат да си прережат един другиму гърлата, тяхна си работа, не се оплаквам.

Целият трепереше от гняв, с яростта на мъж, чиято власт е започнала да се пропуква.

— Това всъщност няма връзка с онова, което исках да ти кажа — продължи той, след като си пое дъх. — Опитвам се да призова твоето чувства за доблест и чест, ако въобще имаш такова. Не давай повод на града да си чешат езиците, войниче. Тя определено не заслужава това именно в този момент.

— Доу и аз сме стари приятели. Не ти ли е минавало през ум, че аз мога да й бъда от помощ?

— Стой настрана от нея! — изкрещя той.

— Гледай си шибаната работа — изрекох меко аз и излязох.

— Какъв беше целият този шум? — запита ме Дъч когато ги приближих.

— Титан малко си изтърва нервите — казах аз.

— Титан никога не си изтърва нервите.

— Грещиш — отвърнах. — Току-що го направи.

Петнайсет-двайсет минути се повъртахме отвън. Ставаше очевидно, че времето на Рейнс изтичаше, но докторът правеше прогнозите си по възможно най-оптимистичния начин. Доу остана в интензивното отделение с Рейнс, докато Титан и Дънлийви пристъпваха от крак на крак в чакалнята, вероятно обсъждайки темата кой би могъл да замести Рейнс в политическата структура. Наоколо се навъртаха няколко униформени полицаи; нямахме повече работа тук и след като надрасках една бележка на Доу с няколко телефонни номера и я оставих на една от сестрите, потеглихме.

Отвън обстановката вече беше разчистена. Топъл летен вятър бе отвял надалеч бурята, откривайки една великолепна звездна нощ. Дъч, Стик и аз карахме до парка в мълчание, като всеки един от нас по собствен начин се мъчеше да разреши загадката на този безсмислен холокост връхлетял Дуумстаун.

Над Четиригълника още имаше надвиснала лека мъгла, подобно на къс от облак, но през нея можеше да се види Склад три от другата страна. Павираните пешеходни пътеки кръстосваха парка подобно на многолъчна звезда, пресичайки се в центъра му. Една от тях разсичаше парка и излизаше право до брега на реката; друга се провираше между банката и Склад три.

Цивилни детективи и униформени полицаи още изследваха сцената на престъплението и бяха обградили с жълтите си ленти целия парк.

Рейнс се бе сблъскал с нападателя си някъде по средата между гърба на парка, където ушечуйците на Дъч са търсили загубената огърлица, и реката. Застанах до очертания с тебешир контур върху пътеката и се огледах наоколо. Чип и годеницата му са били на по-малко от тридесетина ярда от мястото, където беше прострелян Рейнс.

— Чуя се в каква ли посока е вървял Рейнс и къде е отивал — запитах се аз на глас.

— Мерцедесът му е паркиран зад банката — каза Стик.

Извървах петдесетината ярда, които ни делиха от реката. Това, което на времето бе представлявало док, е било преобразувано в един малък риболовен кей. Тъмната река се завихряше около опорните

колони, и клокочеше в малки водовъртежи. Крайречната пътека се отделяше от Ривър Роуд, откъдето правеше завой и поемаше по дигата, покрай брега на реката, и зад Склад три, преустроен в сграда със служебни кантори.

— Финдли Ентърпрайзис е в Склад три, в съседство с парка, а Костело и Коен държат офиси в Склад едно. Това е през три сгради — обади се Дъч.

Огледах реката, после се обърнах към музея и мястото, където беше прострелян Рейнс.

— Да имате някакви идеи? — запита Дъч.

Имах много идеи, всички чисти предположения, засега абсолютно недоказуеми, които изобщо не ми се споделяха в момента.

— Не съвсем — отвърнах аз. — А вие двамата?

— Да кажем, че Рейнс е паркирал колата си до банката и е тръгнал през парка към офисите на Финдли — каза Стик. — Онази млада двойка е била някъде на двайсет-трийсет ярда от него, и са приказвали на висок глас. Убиецът трябва да ги е чул. Мисля, че който и да го е направил, трябва да е познавал много добре парка.

— И да е знаел откъде идва Рейнс, така че той или тя са знаели къде точно да го чакат — предположи Дъч.

— И е бил здравата под пара — заключих аз.

— Защо мислиш така? — запита Дъч.

— Ами за да посмее да го застреля със свидетели само на няколко ярда от него — обясних аз. — За мен това си е стопроцентов риск.

Запътихме се обратно към банката, като оглеждахме отвсякъде пешеходните пътеки, но не открихме нищо интересно. Местните полицаи очевидно бляха прочесали добре мястото. Застанах до мястото на прострелването, не знам вече за кой път.

— Може да е бил Нанс — предположи Стик. — Може да е слязъл от офиса на Костело, да е изчакал докато Рейнс паркира колата си, тръгнал е през парка, застрелял е Рейнс и е побягнал обратно към офиса на Костело.

— Може би — казах аз. — Много „може би“, както винаги.

— Защо не обсъдим вариантите на кекс и кафе — предложи Дъч. — Тая работа ме секна точно по средата на вечерята.

— Нека предположим, че не е бил Нанс — казах аз. — Да предположим, че е бил някой толкова хванат натясно, че е поел риска и е застрелял Рейнс на място. Какво би направил тогава?

— Би побягнал в противоположната посока от свидетелите — каза Дъч. — Надолу към реката.

— Да — отвърнах. — И ако наистина е бил толкова под пара, може да се е отървал от оръжието.

— В реката — каза Стик.

— Точно така — съгласих се.

— Джордж Бейкър — изрекоха в един глас Стик и Дъч.

— Кой е тоя Джордж Бейкър? — запитах.

— Най-добрият леководолаз в тежки условия по тези краища — каза Дъч. — Ако в реката наистина има пистолет, той ще го измъкне.

— Мислиш ли, че си струва да опитаме? — обърнах се към Стик.

— Да не ме бързикаш? — възкликна Стик. — Джордж би зарязал и креват с филмова звезда ако има повод да се гмурне. Това е най-голямото удоволствие в живота му.

— Тогава да го потърсим — предложих аз.

— Какво ще кажете за кекса и кафето? — притесни се Дъч.

— Нека първо да видим дали можем да открием Бейкър — казах.

64. ПОТАПЯНЕ В СЛОЖНИ УСЛОВИЯ

Стик откри Бейкър в дома му да гледа телевизия. Леководолазът, възбуден от перспективата да открие оръдието на убийството, обеща да държи устата си затворена и на разсъмване да бъде на кейчето. Кафето и кексът ни донесоха само безплодни умувания. Приключихме рано и аз си легнах след като проверих ситуацията в болницата, откъдето ми съобщиха, че състоянието на Рейнс се „поддържало“.

В пет и половина сутринта вече бях в парка със Стик, приклекли над брега на реката в мъгла по-гъста и от тази предишната нощ, отпивахме кафе без захар от пластмасови чашки и слушахме как Джордж Бейкър ни описваше како щели да направят с партньора си. Бейкър беше едър мъж с грамаден гръден кош, огромни плещи, врат като резервна автомобилна гума и черна коса подстригана по-късо и от тази на новобранец. Телефонен техник по професия, той беше леководолаз в трудни условия по призвание и помощен полицаи, един дявол само знаеше какво може да означава това.

— Там долу е тъмно — изрече драматично той докато навличаше мокрия си костюм. Неговият патоа, смесица от южняшки диалект и староанглийски, беше колкото описателен, толкова и архаичен. Имаше вид на живо медицинско пособие използвано на времето при лекции.

— Да, сър, тъмно и опасно. Няма и секунда и си като угаснал като искрица сред тия води. Един мъж не може да си позволи грешки в преценката, защото не можеш да правиш грешки, поне повече от един път. Да, сър, аз се гмуркам във води толкова черни, че дори и прожектор не може ги прониже. Дъното е или кал, подвижна и лепкава, или е засипано със стари и ръждясали кабели, също като пипала на октопод, и пропелери от стари кораби, тенекиени кутии, и други такива разнообразни препятствия от древни времена, когато тук са акостирали могъщи океански кораби. Да ви кажа, по обед, когато слънцето е най-силно, дори и на петнайсет фута е толкова мрачно, че трябва да правя всичко само опипом, с ей тия пръсти.

Той размаха пред очите ни десетте си слоноподобни пръсти, в случай че не разбирахме за какво ни говори, и в ужас се вгледа в тях.

— Да, сър, — каза той, — понякога от Всемогъщия ме дели само един пръст.

Дъното, както ни го обясни Бейкър, в продължение на тридесетина фута се спускало плавно от брега, и после изведнъж рязко пропадало в канала. Той използваше нещо, което наричаше своята „тендерна система“, едно кълбо връв, което закачаше от колона до колона и използваше като водач под водата. Партньорът му, млад мъж с вид на дребен тарикат, отзоваващ се на прозвището Хуипет, (Дребна състезателна хрътка, или малък танк — англ. — Б. пр.) който по-късно научих, че бил контрабандист по професия, следеше прогреса на Бейкър посредством въже, завързано около кръста му.

— Ако загазя там долу — изрече главният водолаз, — Хуипет ще ме измъкне, полека, но сигурно, като се надявам да оцелея каквото и нещастие да ме сполети там долу.

Бейкър също така си имаше теория, извлечена от не едно гмуркане в търсене на оръжия на убийства през целия си стаж.

— Мъжът най-вероятно ще захвърли пистолета във водата, точно както запокитва бейзболна топка — каза той, — докато една дама, която обикновено няма много опит в боравенето с пистолети, просто ще го подхвърли пред себе си, все едно че отърсва ръката си. Аз ще тръгна от ръба на канала, за да се възползвам от отлива.

— Ако ми позволиш да изкажа едно предположение — намесих се аз, — бих казал, че той или тя са захвърлили почти веднага пистолета, още щом са се добрали до края на пешеходната пътека. Имаме свидетели, които са чули изстрела от много близко разстояние.

— Благодаря ви, сър — изрече Бейкър с официален глас. — Ще го имам предвид.

Както беше напълно облечен с водолазния костюм, маската и бутилките със сгъстен въздух, спокойно можеха да го наемат в Холивуд да играе ролята на чудовище, една огромна черна маса взираща се като бухал през стъклото на маската си. Той прекрачи края на риболовния кей, изчезна в мъглата, и след миг плясна във водата петнайсет фута под нас.

— Ако имате някаква работа за вършене, вършете си я — обади се Хуипет, тъпчейки емфие под устната си. — Това ще отнеме доста

време.

Двамата със Стик си проправихме път сред мъглата, добрахме се до едно кафе и си поръчахме закуска.

— Току-що ми хрумна една щура идея — казах аз.

— Трябва ли да се изненадам? — разсмя се той. — Давай.

— Това е една доста теоретична вероятност, но какво ще кажеш да проверим местните магазини за оръжие. Започни с по-солидните. Виж дали Дънлийви, Сийборн, Рейнс, Сътър или Логан притежават нещо 38 калибър или близо до него.

— И Рейнс ли?

— Той има съпруга — отвърнах ад без вдигам поглед от яйцата си.

— Обхващаш всички възможни варианти, така ли, бате? — запита студено той.

— Никой не е застрахован — отвърнах аз със същия глас.

— Мислех си, че убийствата са малко настрани от работата ни.

— Нищо не може да е настрани, щом е свързано с работата ни — казах аз. — Угоди ми малко, имам идея.

— Окей, ще ти угодя. Ще ми кажеш ли за какво става дума?

Предадох му една съкратена версия на идеята ми точно преди да ни прекъснат.

Пристигна Чарли Едноухия. Носеше със себе си докладите от аутопсията за всички жертви до този момент включително Тони Лукатис и Ститч Харпър.

— Талиани, Стинето, О'Брайън и Харпър са убити с едно и също оръжие — каза ни той. — Едно 22 калибър. Всички са били надупчени като решето с изключение на Лукатис. Той е бил прострелян само веднъж, в тила, с един 357 калибров. Стизано и хората му са били очистени с 223 калибър.

— Coup de grace — изрекох аз.

— Какво? — запита Чарли Едноухия.

— Просто си мислех на глас.

— Какво ти идва наум? — запита ме той.

— Онова, което винаги ми е било наум. Имаме една М-16, вероятно с четиридесетмилиметрова катапулта за гранати, която е била използвана при убийствата на Стизано и Драганата. Имаме и една Америкън 180, която издава звук като зъболекарска машина, изстрелва

сто и осемдесет куршума за шест секунди, използвана при убийството на Талиани, О'Брайън, и момчета от лодката. Номерът с въжето използван при Логето и Дела Норман. А застраховащите изстрели при Стинето, Талиани и Лукатис са били направени с 357 калибър. Един не толкова голям арсенал за мащаба на извършеното досега.

— А при Хари Рейнс? — запита Чарли Едноухия.

— Докато не извадят куршума, не можем да знаем със сигурност. Дъч твърди, че това вероятно 38 калибър или близо до него. Това означава, че може да било 357 или дори деветмилиметров. Те всички са приблизително с един и същ диаметър.

— А Нанс използва деветмилиметров Люгер, нали? — запита Стик.

— Нанс не е застрелял Хари Рейнс.

— Откъде знаеш това? — изгледа ме с изненада той.

— Инстинкт — казах аз. — Всъщност, логиката ми го подсказва. Първо на първо, той не е убиец от близки разстояния. Обича да работи отдалеч. Второ, той планира всичко. Не би очистил набеязаната си цел в мъгла с двама свидетели само на двайсетина ярда от него. Нанс е професионалист. До този момент е допуснал само две грешки, за които ми е известно.

— И кои са те?

— Два пъти ме изтърва — казах аз.

Дъч и закуската ни пристигнаха едновременно на масата. Беше дошъл да ни каже, че Хари Рейнс починал.

— Преди четиридесет и пет минути — произнесе едрият мъж, потъвайки в сепарето до мен. — Цяла нощ не съм мигнал. Всичко е много тъжно. Доу Рейнс е пълна развалина, а Стоуни Титан псува всички с изключение на президента. Дънлийви най-сетне се зае вече с подготовката за погребението.

Слушах ги, но думите минавах покрай съзнанието ми. Мислех си за Доу и за дяволите, които се бяха показали от нея в болницата, демони, които можеха да превърнат разума ѝ в истински ад ако не им бъдеше попречено, и то по най-бързия начин. Беше много странен начинът, по който приемаха върху себе си вината за смъртта любовниците и семействата. И ДиДи и Доу бяха загубили в един и същи ден най-любимите си същества, и двете обвиняваха себе си за смъртта им. Още се чудех дали Доу знае за смъртта на Тони Лукатис

или дава пет пари. Сега беше изправена пред далеч по-драматични събития.

— Шефа знае ли вече? — запитах накрая аз.

— Не знам, това вероятно е грижа на мистър Стоуни — заяви Дъч. Смъртта на хари Рейнс не изглеждаше да е повлияла особено на апетита му. Той си поръча закуска, от която в продължение на седмица бих имал смущения с храносмилането.

— Направо не мога да го повярвам — каза Дъч. — Двамата със Сам Дънлийви разговаряхме за всичко това точно когато това се е случило.

— По кое време ти се обади? — запитах го аз.

— Аз му позвъних — каза той. — Някъде към осем и пет.

— Къде?

— Той живее в Сий Оут, точно преди да прекосиш моста към Острова на въздишките.

Това означаваше непохватимо алиби за Сам Дънлийви. Аз бях разговарял с него в осем без петнайсет. Дори и Стик в най-добрата си форма не би могъл да вземе разстоянието от Сий Оут до града под петнайсет минути. А да отиде до там и да се върне за двайсет минути беше абсолютно невъзможно.

— Имам нещо за теб, Джейк — обади се Чарли Едноухия, прекъсвайки размишленията ми. — Стик ме помоли да проверя банковите сметки на Талиани. Три от тези компании са чуждестранни.

— Регистрирани в Панама?

— Хей, откъде разбра това? — намеси се Дъч.

— Защитени корпорации — казах аз. — Кои са те?

— Сийвю Къмпани, която притежава хотелите; една компания на име Ривиера, осигуряваща работен персонал за хотелите и други клиенти; и още една на име Рио, която спада към обслужващия бизнес, макар че не ни стана много ясно какво точно обслужва. Яхт-клубът Тъндър Поинт и компанията за лов и преработка на стриди Халиско са притежание на корпорация Абака, която е местна компания. Ресторантът е частна собственост.

— Със собственик Брониката?

— Да.

— Нещата се връзват — казах. — Нуждаят се от няколко законни бизнес обекта като част от пералната машина.

Окуражен от ентузиазма ми Чарли Едноухия се втурна да изрови още факти.

Сигналният зумер на Дъч записука и той отиде да провери по телефона какво става. След малко се върна развеселен и изненадан едновременно.

— Какво ново? — запита Стик.

— Излежда всеки е решил да играе с разкрити карти — каза той. — Само преди двайсет минути Грейвз Носа е изравнил със земята компанията за улов и преработка на стриди Халиско. Няма ранени, но е попилял цялото място. Ако има нещо останало, то е в пламъци.

— По дяволите! — изругах мрачно. — Започва се.

— Какво започва? — запита Дъч.

— Това, от което се страхувах — казах. — Открита война. Ако не бъде спряна, Хари Рейнс няма да остане единствената невинна жертва. Виждам съм отблизо гангстерска война, в Синсинати. Не е много приятна гледка. Ще накара убийствата на Талиани да изглеждат като невинна детска забава.

Вестта прекъсна за известно време разговора ни. Дъч пхна ръка в джоба си и измъкна магнитофона който бях окачил на леглото на Хари Рейнс.

— За малко да забравя — каза той. — Измъкнах ти го.

— Има ли нещо записано? — запитах.

— Не съм проверил — отвърна той.

— Сигурен ли си, че Грейвз точно е човекът, съсипал Халиско? — запита Стик.

— Абсолютно. Муфалата Хлапака беше дежурен там — отвърна Дъч. — Май сме направили нещо както трябва, защото нещата се раздвижиха. Хлапака следеше Грейвз и проследил отблизо цялото представление.

Той ни събра сметките на всички.

— Ще оставя на градската управа да ги плати — каза той. — Хайде да идем да обменим малко опит с Хлапака.

— Къде е той? — запита Стик.

— Пази бебето да не избяга на стъпалата пред къщата на Дългоноско — произнесе Дъч и хитрото му лице се разчекна в най-широката усмивка, която бях виждал откакто бях стъпал в Дуумстаун.

65. ГРЕЙВЗ ДЪЛГОНОСИЯ

Прекосяването на Дюнтаун до Бак О'Таун, което обикновено се прави за двайсет минути, този път отне на Стик по-малко от петнайсет. Той изключи сирената шест или седем преки до мястото и буквално прелетя оставащото разстояние. Дъч изпуши две цигари наведнъж, без изобщо да ги изважда от устата си след като ги запали. Не продума нещо, само седеше и пухтеше усилено.

— Подмини една пряка след клуба и зад магазина от другата страна на улицата — каза той на Стик когато вече приближавахме. — Хлапака не иска да го изтипосаме на бандюгите на Грейвз.

— Ясно — произнесе Стик.

Той свърна зад магазина, спря, дръпна ръчната спирачка, изключи запалването и се озова навън още преди да успее да отлепя подметките си от пода.

— Уф! Досега не беше карал така с мен — беше единственият коментар на Дъч.

— Когато е с мен винаги кара така — казах аз. — Ти имаш дяволски късмет.

Магазинът беше истинска антика, също като онези които си ги спомнях от детството, като този на Бъки, в центъра на Дюнтаун, преди да го превърнат в Дуумстаун. Имаше си мраморно фонтанче и плетени столове, разнасяше се аромат на черешово сладко и шоколад вместо витаминени таблетки и спрей за коса. Сивокос мъж зад щанда ни измери с поглед кимна към Хлапака, който седеше зад предното стъкло, отпивайки нещо розово на цвят с вид на лекарство. Наблюдаваше едно двуетажно грубо здание, застанало самотно по средата на квартала. Вертикална неонова фирма над предната врата съобщаваше на всички, че това е африканската баптистка църква Сейнт Андрю.

— Не знаех, че е бил свещеник — казах аз.

— На времето беше църква — каза Муфалата. — Когато се нанесох на новото си място, знакът сочеше погрешно, така че Носа го

купи. Нарича къщата си Църквата.

— Конгрегацията на африканските баптисти на името на Сейнт Андрю не се ли разгневиха? — запитах.

— Ами, той е глава на хора — каза Хлапака и млъкна.

— Колко народ са? — запита Стик.

— Току-що влязоха две пълни коли — каза Муфалата. — В страхотно настроение бяха, брей. Направо да ти завие свят от щастливи физиономии.

— Как попиляха стридената компания? — поинтересувах се аз.

— Просто дойдоха с две коли, спряха пред входната врата, слязоха, и провериха дали мястото е празно. После сервираха цял куп коктейли Молотов и хвърлиха две пръчки динамит върху входната врата когато си тръгнаха. Човече, цялата фабрика направо подскочи до небето.

Стояхме и гледахме към Църквата, като се чудехме какво да предприемем.

— Ако го арестуваме, няма ли да ни трябва заповед от прокурора? — запитах аз.

— Да ги арестуваме ли? Да арестуваш кого, авер? Грейвз? — беше изуменият коментар на Хлапака. — Ние четиримата да им се изтърсим ей така и да арестуваме Грейвз и може би осем от най-върлите главорези южно от Джърси Сити? по дяволите, авер. Да умра с чест, si; но да се самоубивам...

— Тогава защо не отидем при него и просто не си поговорим? — предложих аз.

Муфалата ме изгледа така, сякаш бях освидетелстван от психиатрията. Дъч се изкикоти гръмогласно, сякаш беше чул последния мръсен виц. Стик не реагира; само усилено прехвърляше през ума си всички „за“ и „против“ идеята. Накрая наруши паузата.

— Защо? — запита той.

— Защото някой иска да го постави на топа на устата — отвърнах аз. — Може би е възможно да спрем цялата тая лудост преди още някой да е загинал.

— Я ги зарежи тия — заяви Хлапака. — Да не си мислиш, че той ще нададе ухо на тревогите ти, авер?

— Какво има да губим? — запитах аз. — Вие дръжте под око входните и задните врати, а ние с Хлапака ще влезем вътре да си

побъбрим с Носа.

— Ти си абсолютно куку — заяви Хлапака.

— Поддържам мнението — обади се Дъч.

— По дяволите, защо пък не? — каза Стик. — Понякога и такива куку-истории минават.

— Нека да повикаме малко подкрепления — въздъхна Дъч.

— Защо? — запитах аз. — Тук не е битката при Корала О.К. Просто отиваме да си кажем две приказки.

— Този мъж току-що съсипа една частна собственост — посочи ми Дъч. — Ако разбере, че сме го видели да прави това, той няма да е особено настроен за разговор с ченгета.

— Тогава няма да му го казваме — Повдигнах рамене и минах през входната врата и прекосих улицата, а зад мен ситнеше Муфалата.

— Това е лудост, човече — проплака той. — Този момък е кибритлия, не разбираш ли? Кибритлия, авер. Само да му драснеш клечката, и всичко хвърква във въздуха. Ще го чуят и в западен Лос Анджелис, дори и в западния шибан Берлин, казвам ти. Не ме ли чуваш, авер? Или само си хабя езика да му покара вълна?

— Чух те, Хлапак. Кибритлия е, казваш.

— Не кибритлия, авер. Барут! Чист барут! Б-а-р-у-т!

Влязохме в клуба.

— Добре, добре — произнесе Муфалата докато навлизахме в тъмното стълбище. — Само остави на мен да те заведа до човек, става ли, авер? Остави това на мен, защото, виждаш ли, мисля, че в този случай имам предимство в комуникациите, което ти нямаш.

— И как така? — заинтересувах се аз.

— Защото ти си един дебелоглав, шибан фръцльо, затова, а оня там вътре му се повдига от такива префърцунени като теб.

— Тогава води ме — кимнах.

Изкачихме едно късо стълбище до първия етаж на сградата. Представляваше катедрална зала с амвон в единия край и църковни пейки наблъскани в полукръг, освобождавайки голям дансинг. Залата беше амфитеатрална. На втория ред бяха разположени ниски масички обградени от големи кресла. Цветовата гама беше кардиналско червено и дяволско черно. Четири стереоколонии с размерите на дъски за обяви бумтяха така, че звуците разтърсваха човека. Музиката беше толкова

силна, че адамовата ми ябълка ме заболя. Дори и един слънчев лъч не пронизваше това бивше свещено място.

На най-горната площадка на стълбището върху дървени столове се бяха разположили двама черни гиганти. Огледаха ни отгоре надолу и после единият от тях произнесе с доста приятен глас:

— Съжаляваме, господа, заведението отваря в четири.

— Не е това, което си мислите — изрева Хлапакът. — Дошли сме да поговорим с шефа ви.

Двамата гиганти си размениха развеселени погледи, после се изсмяха така, че заглушиха и уредбите.

— Какво ще му предлагаш, пуяк, да не го поканиш на танци? — изрева единият от тях.

— Да — изкрещях в отговор аз, измъкнах портфейла си и го отворих на значката. — Ето ни и билетът за танците.

— Проклятие — простена до мен Хлапака. — Дипломатическите ни отношения бяха дотук.

Грамадният говорител придоби вид сякаш бях размахал геврек под носа му. Вгледа се в Муфалата, после се прехвърли върху мен, опитвайки се да ни прецени що за стока сме, и накрая ме заби пръст към мен.

— Останете си на мястото, и двамата — произнесе той, и после се обърна към партньора си: — Дръж ги под око.

Той се обърна и тежко закрачи през дансинга, изчезвайки в мрака. Другият гигант остана и ни загледа злобно, прехвърляйки погледа си от мен на Хлапака и обратно. Очевидно беше човек, който изпълняваше заповедите стриктно до буква. Когато си толкова едър, нямаш нужда от голям мозък.

Музиката продължи да ни изтезава слуха още няколко минути и изведнъж като по даден знак спря.

— Качи ги горе — изрева Горила Номер Едно. — Първо ги претърси.

— До стената — заповяда Горила Номер Две. — Ще ви претърся.

Опипа ни и двамата и измъкна един 357 калибър и сгъваем нож от Муфалата. Единствената вещ у мен, която събуди опасенията му, беше една пиличка за нокти, която внимателно оглежда в продължение на няколко секунди.

— Това е пиличка за нокти — произнесох най-накрая аз.

— Не ме ли бъзикаш — отвърна той. — Аз пък си помислих, че е клечка за зъби.

Горила Номер Две ни поведе по дъсчения под и после нагоре към далечния ъгъл на помещението до единственото сепаре. Вътре в сепарето имаше кръгла маса, а зад нея ръчно издялан дървен стол достатъчно голям, за да задоволи и кралицата. Грейвз седеше на стола праметнал единия крак върху облегалката. Беше облечен като бразилски банкер, в светъл памучен костюм с тъмнокафява носна кърпичка сгъната в горното джобче на сакото му и вратовръзка на бели и кафяви райета. Също като Сапата, и той носеше слънчеви очила дори и на тъмно.

Няколко от лейтенантите му се върнаха обратно в мрака. Не отидоха никъде, просто станаха част от околната среда.

Грейвз се приведе напред и леко придърпа надолу очилата си, пронизвайки ме с очи.

— Я виж ти кой ни е дошъл на гости, любителят на кучетата.

Усмихнах се. Хлапака остана безизразен.

— Не трябваше да го правиш — изрече Грейвз със стържещ шепот. — Да дойдеш в къщата на човека и да размахваш оная лайняна работа.

— Как да ти кажа, според мен Кинг Конг и Могъщият Джо Младши долу счетоха, че външният ни вид заслужава доверие да ни приемеш — ухили се Муфалата.

Грейвз се усмихна. Той беше красив мъж. Който и да беше направил това с носа му, определено му беше извършил услуга.

— Кой си ти, по дяволите? — запита меко той.

— Феди — отвърнах аз.

Той леко подсвирна през зъби.

— Лоша работа. Да не ми носите повиквателната?

— Да, морската пехота вече едва я стърпя на едно място — изхили се Муфалата.

— Добре тогава, кажи си мъката, човече. За какво става дума?

— Може ли това да си остане само между нас? — запитах.

Грейвз се обърна към Горила Номер Две.

— Абсолютно чисти са — изгрухтя черният гигант.

Грейвз се отпусна на стола си и махна с ръка.

— Окей, — произнесе той. — Оставете ни малко сами. Нещо за пийване, момчета?

— Не веднага — казах аз.

— Ти ли си говорителят, кучешки любителю? — обърна се той към мен.

Кимнах.

— Тогава говори.

Не знаех как да започна или какво точно да му кажа. Трябваше да съобразявам, и то бързо. Грейвз не беше глупак. Ако бяхме дошли тук заради сутрешния му рейд върху стридената компания на Чевос, щяхме да нахълтаме с цял куп полицаи и заповеди за арестуване. Ние обаче искахме само да разговаряме и той беше целият слух.

— До ушите ми достигат разни неща — започнах аз. — Щото и бизнесът ми е такъв, та ми се налага да слушам много.

— И какво по-точно достига до ушите ти, човече? — запита стройният и ебонитов гангстер, все още усмихнат.

— До ушите ми стигна слухът, че един гангстер от Синсинати на име Талиани и неговата банда дошли тук да основат магазин. Искали да поемат целия оборот на Фронт Стрийт, но за това трябвало да минат през теб, така или иначе. Възможно е някой да им е оказал помощ да стъпят тук — това в момента не е толкова важно — но има една личност, от която Талиани определено не е получил нищо, и тя е Стоуни Титан, а след като ти и Стоуни имате договор, те не биха могли да те отстранят. Според същите тези слухове, фамилията Талиани решила да опипа почвата и да разбере колко здраво си стъпил на земята, така че изпратили един негодник от Охайо на име Чери Макджий, да те пробва. Той обаче не успял да се справи с теб, така че Талиани пробвал трика с натопяването, и след като си излежал присъдата си, ти си излязъл и си гръмнал Макджий, заедно с двама от телохранителите му.

А междувременно те започнали да настъпват по всички фронтове, като те настъпвали ту тук, ту там. Започнали да прекарват тежки наркотици, най-вече кокаин, за да обслужват едрите пласьори извън града, нещо, което според слуховете, не било в твоя стил. Те също така разполагали и с много големи пари, и с това вече започнали да ти нанасят сериозни удари. Започнали да те изтласкват от пазара, защото имали повече пари от теб.

Така че според слуховете, ти си решил да направиш един голям удар, пратка с кока от Южна Америка, която би ти донесла някъде към двайсет-трийсет милиона след пласиране на улицата плюс едно здрав трус в търговията им.

И тогава, миналата неделя, Талиани отвлякъл лодката ти, убил хората ти, след което изгорил лодката, като те оставил без стока и те направил длъжник на посредниците ти. Така че, пак според слуховете, ти си обявил война и си започнал да изстребваш хората на Талиани, един по един. И когато на Хари Рейнс му запарило под задника заради тая касапница, ти си го премахнал.

Спрях за момент, и след малко добавих.

— Така стига до ушите ми.

Той свали очилата си и ме прониза със стоманен поглед.

— Любителю на кучета, ти си такъв лайнар, че си чак заразен — измърмори Грейвз, без всякакъв хумор. — Стигало ти до ушите, дръндрън.

— Казах ти, че така стига до ушите ми, не съм казал, че е така. Но е възможно да бъде интерпретирано по този начин, ако се намерят достатъчно желаещи.

Той се облегна на стола си и си поигра с очилата. Сега вече бях възбудил интереса му.

— Добре — прошепна той, — кажи ми тогава, как мислиш, че е било?

— Добре, ще ти кажа как не е било. Не мисля, че ти си убил който и да е от клана на Талиани, с изключение може би на МакДжий и някои от отрепките му. Не мисля и че ти си убил Хари Рейнс. Не само това, но вероятно мога да докажа, че ти не си убиецът.

— Това е дяволски любезно от твоя страна, братко — каза той. — Какво искаш от мен в замяна на това, да се омъжа за сестра ти ли?

— Искам да отзовеш всичките си хора, веднага. Преди да започне същинската война и да загинат много хора, които нямат нищо общо с цялата мръсотия.

— Искаш от нас да застанем на средата на булеварда като мишени за упражнение на оня шибан Нанс ли, това ли било? — Гласът му застърга още по-силно.

— Аз ще имам грижата за Нанс. Имам далеч повече причини от теб да го направя. Два пъти се опита да ме убие.

Поради някаква причина това го впечатли особено.

— Не съм много наясно какво ми предлагаш в замяна.

— Ако прибереш хората си, ще имам грижата останките на фамилията да направят същото. Тогава ти остава само да си поседиш на задника докато Федитата приберат каквото е останало от клана и градът остава само за теб.

— И Федитата просто ще ме оставят на мира, хей така?

— Така ще стане — потвърдих аз.

— И ти правиш всичко това само защото си фин и интелигентен кукуруигалник, който просто си върши съвестно работата, така ли? По дяволите, човече, за какъв ме вземаш? Не съм бил на памукобер когато са раздавали мозъците.

— Виж, знам за сделката ти с мистър Стоуни и аз не...

— Нямам никаква сделка с мистър Стоуни — прекъсна ме той. — Той не сключва сделки, авер, не е от тия, дето се влачат по петите ми с протегната ръка за някакви трохички. Това не е неговият стил. Между мен и мистър Стоуни има споразумение. Осера ли се, зачукват ми го барабар с ташаците. Не се ли осера, задникът ми си е здрав и читав.

— Искам да разбереш, че моята работа е с Талиани. Пет пари не давам за това как вие двамата с мистър Стоуни управлявате града. Беше си достатъчно хубав преди двайсет години.

— Ти си разговарял с мистър Стоуни за всичко това?

— Е, не толкова пряко, но мистър Стоуни е достатъчно умен, и ще го разбере — казах аз. — Ако питаш мен, мисля, че цялата тая история е примамка да се навреш между шамарите с войната, която си обявил на Талиани.

Усмивката му угасна, но гласът му си остана същият.

— Мен никой не може да ме примами, кучешки любителю. Това не е моят стил.

— Искаш ли да ме изслушаш или не? — запитах го грубо аз.

Той пусна крака си на пода и се приведе над масичката към мен.

— Добре — каза той, — щом сме стигнали чак дотук. Но само не ми ходи по нервите.

— Имат нужда от един левак за цялото представление.

— Кой има нужда?

— Може би Чевос. Може би Костело. Може би дори Брониката, макар че ме съмнява. По-точно този, който до този момент е очистил дванайсет души от клана Талиани, който и да е той. Някой трябва да обере луфта за клането и са нарочили теб за тая работа.

Той се отпусна обратно на стола си, почука замислено връхчетата на пръстите си един в друг, и се втрени в тъмния таван. Имаше да обмисли много неща, повечето които бяха чисти догадки от моя страна, а много от тях, ако въобще имаше такива, можеха да се подкрепят с факти.

— Не съм убивал и Макджий. Авер, канех се да смачкам този дребен педераст, но някой ме изпревари.

Това ме изненада много, но положих всичко да не ми проличи.

— Загубих и мои хора в тая история — каза той. — Това не се забравя лесно.

— Тогава защо да губиш още? След това и сън вече няма да те хваща. Доколкото знам, загинали са хора и от двете страни.

Пауза.

— Вярно е — съгласи се той. — Аз вземам една пета от тая сделка с кокаина. Това спада към федералната юрисдикция. Пъхни този педал зад решетките — продължи той без да сваля погледа си от тавана.

— Тук също си на чисто — уверих го аз. — Ако се окаже, че някой друг е задигнал стоката, ти не си виновен в нищо. Този, който я е откраднал и е потопил лодката, носи цялата отговорност.

Той сведе поглед към мен и се усмихна.

— Сбъркал си професията си, кучешки любителю — каза той. — Би трябвало да станеш посредник.

— Бях на времето — отвърнах аз.

— Добре, какво друго те вълнува?

— Ледбетър — казах аз. Исках да разбера истината за смъртта на бившия полицейски шеф. Това беше още една случайност, в която не вярвах. Муфалата ме загледа с отворена уста.

— Какво по-точно за него?

— Създаваше ли ти някакви неприятности?

Грейвз много бавно поклати глава.

— Той и мистър Стоуни бяха така — и той потърка един в друг два пръста.

— Знаеш ли защо са го убили?

— Чувах, че това било нещастен случай — каза той.

— Има и още нещо. Работил ли е за теб някога Тони Лукатис?

— По дяволите, не ставай прекалено нахален. Аз почти не познавах оня дребен педал.

— Значи не ти е допадал, така ли?

— Изобщо не съм мислил за него, нита така, нито иначе.

— Значи не е работил за теб в колумбийската връзка?

— Ако е имало такава, той изобщо не би работил за мен, няма начин? Ясно?

— Ясно.

— Тогава какъв ти е планът по дяволите, бебчо? Да чакаме ли да споделиш истината с нас или какво?

— Трябват ми два часа — казах аз.

— За какво?

— За да задържа топката. Само не си показвай твърде високо главата, това е единственото, за което те моля.

Той разтри челюстта си с едра и костелива ръка; пръстен с диамант голям колкото родната ми къща хвърли куп искри. Грейвз се закикоти с грапавия си глас.

— Да ти кажа, и думичка не ти вярвам от това, което ми каза. Ти какво, искаш да се доверя на един шибан и изкукуруигал федерален агент ли? Та как ти беше името, човече?

— Килмър. Джейк Килмър.

— Като поета ли?

— Ти четеш поезия?

— Че защо не — отвърна той. — Аз имам образование.

66. СТРЕЛБА В БАК О'ТАУН

— Добре, спогодихме се — изрече Грейвз, протягайки ми ръка. — Оставаме покрити докато прибереш Нанс и останалите. Но ако им щукне да си търсят белята при нас, Килмър, забрави всичко. Нямам никакво намерение да си предоставям задника под наем за който и да било мръсник.

Някъде в мрака на Църквата зазвъня телефон. Звъня упорито дотогава, докато някой накрая не вдигна слушалката.

— Търсят човек на име Килмър. Това да не е някой от вас? — прозвуча глас от мрака.

Изправих се под твърдия поглед на Грейвз.

— Надявам се това да не е част от някакъв номер, авер, защото ти първи пътуваш.

— Най-вероятно е брокерът ми — казах и последвах някаква смътна гигантска маса до ъгъла. Телефонът беше на стената, старомоден черен монетогълтач.

— Килмър — казах аз.

Беше Дъч.

— Веднага си дигай задника оттам — изрева той.

— Защо, тук работите вървят чудесно — отвърнах аз.

— Току-що се обади Акулата Ланг от колата си. Следи Нанс и две коли пълни с хора на Талиани, карат с пълна пара към вас.

— Извикай подкрепления от полицията.

— Направих го, но ти може би имаш само минута преди да почне престрелката.

— Проклятие! — изругах аз. — Носа се съгласи на примирие!

— Тогава си дигай задника по най-бързия начин и кажи това на твоя авер Нанс, защото всеки момент ще изскочи иззад ъгъла.

Затръшнах слушалката и забързах в мрака към масата на Грейвз.

— Имаме проблем — произнесох аз с възможно най-спокойния си глас. — Нанс идва насам с две коли пълни с негови хора.

Един Смит и Уесън 38 калибър мигновено цъфна десницата на Грейвз. Само за миг около нас всичко се раздвижи. Оръжието беше самата красота, модел 19 с четириинчово дуло, дръжка Пачмар, с изпилен ударник. Никакви лигавщини, само професионални принадлежности.

— Какво става, по дяволите? — изсъска той.

— Това беше партньорът ни. Един от нашите хора е забелязал Нанс и отрепките му на път за насам. Полицията също е под пълна пара. Само стой вътре и не си показвай главата навън. Остави на нас да се оправяме.

— Няма да ходиш никъде докато не се изясни ситуацията, кучешки любителю.

Внезапна експлозия прекъсна разговора ни. Входната врата се пръсна на хиляди парченца; жълт пламък освети стълбището, последван от облак разбити стъкла и дъски, които по странно забавен начин се разхвърчаха във въздуха.

Църквата в един миг заприлича на поразена от земетресение.

Хлапака се хвърли настрани от огъня на Грейвз, повличайки ме със себе си. Грейвз обаче пет пари не даваше за нас. Устреми се към вратата.

Долу на улицата загърмяха пушки. После гръмна нещо наистина едрокалибрено и някой изпищя.

Хлапака дръпна към себе си една маса, откърши един крак, грабна го като боздуган и ми махна да го последвам към страничната врата.

Последва още една експлозия. Погледнах назад и зърнах една зяпнала дупка в една от стените на стаята. Светлина се просмука с пушека и огъня, осветявайки няколко мъже с пушки, затичани към предното стълбище, и стреляха като побъркани. Стрелбата се усили. Последваха още писъци. Гърмеше са навред около нас. Чух няколко сирени да вият по улицата.

Тежката артилерия изгърмя зад вратата точно когато се добрахме до нея. Хлапака я изрита и се изправи лице в лице с един от горилите на Нанс Турчина. Неговият Ремингтън 12 калибър току-що беше пробил дупка в един от хората на Грейвз, който се затъркаля по стълбите зад него. Хлапака отскочи назад точно в мига, в който горилата вдигна пушката. Муфалата издърпа рязко вратата и ме събори

на колене до себе си миг преди пушката да пробие шестинчов отвор в центъра на вратата. Хлапака преброи до три и после блъсна със замах дръжката, стоварвайки вратата точно в лицето на стрелеца. Дулото на пушката щръкна през отвора, който току-що беше пробила. Хлапака го сграбчи с една ръка, отново дръпна вратата и издърпа оръжието от ръцете на нападателя. Пресегна се през дупката, усукана около юмрука си голяма част от ризата на горилата, издърпа го към разбитата врата и го халоса в гърдите с крака на масата. Гангстерът политна назад, задави се и Хлапака атакува, размахвайки откършения крак на масата подобно на някой праисторически човек, като почти отнесе главата на горилата. Стрелецът се затъркаля по стъпалата надолу и се просна в подножието на стълбището.

Последвахме пътя му. Пушката беше полицейска 870Р заредено със сачми, едно наистина страшно оръжие. В подножието на стълбите се огледахме внимателно и подадохме глави иззад ъгъла на вратата. Едната от колите на Нанс беше паркирана на двадесет фута от входа. Мигът в който зърнаха черната физиономия на Хлапака, всички оръжия в колата откриха огън.

Отскочихме назад миг преди остатъкът на вратата да се разлети на трески.

— От другата страна на колата има един — каза Хлапака — Мисля да изпръскам тоя кучи син, за да освободя малко пространство за маневриране.

Пръскането е много полезен трик. Стреляйте с пушка или каквото и да е огнестрелно оръжие заредено със сачми под ъгъл по-малък от четиридесет и пет градуса в някаква твърда повърхност, и куршумът или сачмите ще рикошират точно на осем инча от повърхността, като остават на тази височина. А това е напълно достатъчно, за да се промушат под някоя кола. Хлапака зареди, приведе се иззад ъгъла и стреля два пъти.

Бум! Бум!

Четиридесет и осем сачми се отразиха от тротоара и се стрелнаха под колата, отнасяйки със себе си част от глезена и пиццела на мъжа зад нея. Той се строполи с рев. Хлапака се възползва от създалата се за момент паника и изпрати още един заряд през задното стъкло на автомобила. Колата с рев се стрелна напред, а раненият се повлече провиснал на предната врата.

Навън беше настанал същински ад.

На улицата се търкаляха труповете на най-малко двама стрелци на Нанс и един на Грейвз.

Пешеходците панически търсеха прикритие зад паркирани коли и в страничните улички.

Църквата се намираше в средата на един квартал с Гордън Стрийт пред себе си и Марш Стрийт зад нея. Празни пространства я делиха от двете улици. Беше обсадена и от двете страни. Фасадата на сградата беше в пламъци, също както и полицейската кола замряла странично върху изгорелите си гуми наред Гордън Стрийт.

И двата края на улицата бяха задръстени с полицейски коли.

Колата с гангстерите заби спирачки с приближаването си до Гордън, и човешкият товар увиснал на предната врата се затъркаля по улицата. Остана да лежи така стиснал конвулсивно глезените си докато един залп откъм Църквата не го накара да замре. Колата на Нанс извъртя и тръгна обратно към нас. В този момент Дъч Моорхед изскочи от Марш Стрийт с Олдса си в празното пространство, изскочи от нея и се хвърли да търси прикритие. Хлапака простреля едната от задните гуми и отнесе по-голямата част от джантата докато седанът профучаваше край нас. Колата на Нанс загуби скорост, опита се да завие покрай олдса на Дъч, не успя, вряза се в предницата ѝ, претърколи се по нея и се с жестоко стъргане затихна на хълбок.

Хората на Нанс започнаха да се сипят от прозорците и вратите ѝ, а в този миг наскочаха полицаите от Марш Стрийт и се нахвърлиха върху им.

Другата кола не се виждаше никъде наоколо. Изведнъж с трясък изскочи от една странична уличка покрай магазина вливаща се в Гордън Стрийт, завъртя се със стържене на спирачки, и се стрелна към празния участък точно в момента, в който черният понтиак на Стик изрева след нея, изскачайки от уличката. Дългоноско изскочи изскочи от вратата на Църквата и изпразни пистолета си след профучалата кола.

Колата на Нанс се стрелна покрай нашата врата, пръскайки навсякъде пръст и отломки, и в този момент Муфалата Хлапака изпрати един заряд в задното стъкло. Умееше да си служи наистина добре с пушката, но това изобщо не оказа никакъв ефект върху скоростта на автомобила. Той свърна в Марш Стрийт, остърга калник в

една полицейски кола, размина се на косъм с една тухлена стена и изчезна; колата на Стик с рев се устреми подир нея.

Пристигнаха пожарните и линейките. Хаосът стана още по-голям.

Пламъците вече свободно лижеха Църквата. Хората на Грейвз на тумби почнаха да изскачат на улицата, кашляйки и триейки сълзящите си очи. Една бърза сметка показва, че убитите бяха три на два в загуби на Нанс.

Грейвз не беше сред жертвите.

— Трябва да се изплъзнал в суматохата — каза Дъч.

Не ми изглеждаше вероятно. Върнах се пак до страничната врата и побягнах по стълбите нагоре. Вътрешността на Църквата беше цялата изпълнена в гъст дим. Пламъците пращяха в далечния край на залата.

Грейвз седеше на дървени си трон, с разкривена вратовръзка, опушени костюм и лице, и дупка от куршум високо в лявата част на гърдите си, с насочен към пода Смит и Уесън. Изгледа ме изненадан докато залитах сред пушека към сепарето му.

Повдигна пистолета си и го насочи към главата ми.

— По дяволите, кучешки любителю, ти изглежда не можеш да разбереш когато си нежелан.

— Защо не изчезваш оттук докато още можеш — отвърнах му аз.

— Би трябвало да те убия по принцип — каза той.

— Какво те спира?

Пръстът му се сви на спусъка и сякаш електрически ток ме прониза. Ударникът вяло изщрака.

— Свърших куршумите, поете — изрече той, изсмя се и захвърли пистолета в краката ми.

67. ЗАГУБИ В ЛИЧЕН СЪСТАВ

Двамата с Дъч скочихме в колата на Хлапака и последвахме линейката до болницата. Обстановката беше като в лазарет на предната линия. Доктори, сестри и санитарни тичаха нагоре-надолу в оплискани в кръв престилки, докато през това време няколко от ранените лежах на носилки в коридора, в очакване да им дойде и на тях реда в операционната.

— Колко зле е тоя? — запита една сестра с ястребов профил когато вкарваха носилката с Грейвз, прегърнал буркан с кръв под мишницата си.

— Куршум в гърдите и обилно кръвотечение — каза санитарят.

— Стая номер три — изсумтя услужливо тя, и после се обърна към Грейвз: — Имате ли хоспитализация?

Грейвз вдигна поглед към нея и успя да изтръгне усмивка.

— Плащам си редовно социалните осигуровки, госпожо — прошепна той преди да го подкарат по-нататък.

Акулата Ланг и Дъч ни запознаха с подробностите, на които не бяхме успели да станем свидетели. Дъч едва затворил телефона след разговора си с мен когато Нанс и главорезите му се изсипали на улицата. Едната кола дошла откъм Морган Стрийт, прекосила празното пространство и изскочила точно до страничната врата. Нанс набил спирачки точно пред входа, свалил един от хората на Грейвз, и хвърлил вътре пръчка динамит. И тогава настъпил адът. Ланг се приближил изотзад и се врязал в колата на Нанс, като съсипал своята по време на процеса. Нанс се устремил към уличката покрай магазина, само за да се сблъска със Стик, който идвал срещу него, включил на задна и се измъкнал. Останалата част от историята вече я знаехме.

— Колата ми е развалина — завайка се Ланг.

— Колата ти и без това си беше развалина — каза Хлапака. — Ще отидем на гробището за автомобили да ти вземем друга.

Дъч беше по-подвижен и от стоножка-лекоатлет, прикрепвайки полицаи към всеки ранен и опитвайки се да установи окончателния

брой живи и мъртви. По някакво чудо само едно ченге беше пострадало в мелето. Счупил пръст на крака при скока си от горящата патрулна кола. Една бърза сметка показа двама мъртъвци от хората на Грейвз, двама ранени или обгорели, и шефът им борещ се за живота си. Още петима бяха арестувани по време на пукотевицата.

— Може и да сме изтървали един или двама в суматохата — изказа предположение Хлапака. — Мисля че бяха тринадесет, като броим и Дългоносско.

Нанс също бе понесъл тежки загуби. Трима от хората му бяха мъртви, двама бяха на косъм от отвъдния свят, двама бяха леко ранени, и още трима в ареста.

— Един от тях изглежда така, сякаш го е ударила мълния — каза Дъч. — Цялата горна част на черепа му е хлътнала навътре.

— Аз бях — промърмори скромно Хлапака.

— С какво го удари, с месомелачка ли? — запита Дъч.

— С крак от маса.

— Страхотно ще прозвучи в доклада.

— Някой да е видял колко бяха в колата на Нанс, дето се измъкна?

— Трима или четирима — каза Хлапака.

— Не е лошо — произнесох аз. — Това определено беше Ватерлоо и за двете банди. Скоро няма да се съвземат след тия загуби в жива сила.

— Да се надяваме, че Стик ще успее да пипне за врата Нанс и останалите — изказа се Дъч.

— Ако някой е способен на това, това е само той — казах аз.

Бях прав, и грешах.

Няколко минути по-късно още една линейка с втурна с вой в двора на болницата, следвана от Стик. Линейката съдържаше още трима от хората на Нанс, единият от които буквално беше изгубил главата си в престрелката.

— И това бях аз — измърмори отново Муфалата.

— Днес си имал наистина добър ден — каза Ланг.

Нанс липсваше.

— Устремиха се към моста — обясни Стик. — Обадох се по радиото и предупредих да го блокират. Юнаците се опитаха да се

промъкнат и се нанизаха в един голям камион. Нанс беше изчезнал. Не знам какво е станало с него, но съм задействал всички патрулни коли.

— Тоя път вече на малкия кучи син няма да му се размине — реши Дъч. — Можем да го обвиним в убийство, умишлено подпалване на пожар, създаване на обществени безредици, стрелба на публични места...

— Да — прекъснах го аз. — Остава само да го намерим.

— Ами Носа? Какво ще правим с него? — запита Хлапака. — В какво да го обвиним? Той си бранеше задника.

— Може би укрита оръжия? — предположи Стик.

— Не си спомням да са ги държали под палтата си — каза Дъч. — Не знам какво ще правим с него. Все трябва да има нещо, в което да го обвиним.

— Има едно нещо, в което съм абсолютно сигурен — обади се Стик. — Тая суматоха като нищо ще привлече маса народ.

Той се оказа прав. Само за половин час на главата ни се изтърсиха Шефа Уолтърс, Титан, Дънлийви и още седем важни клечки, и всички задаваха едновременно въпроси. Нямах и най-малкото желание да се разправам за пореден път с Титан. Помолих Стик да ме върне пак до парка, за да си взема колата и да видя докъде е стигнал нашият леководолаз. Оказа се обаче, че бяха закъснял малко. Миг преди да прекрача прага навън ръката на Титан ме сграбчи за ръкава.

— Какво, по дяволите, се е случило тук? — изрева той.

— Питай Дъч — отвърнах му. — Имам работа.

— Залагам си пенсията, че ти си предизвикал целия този хаос — изръмжа той с повишаващ се тон. Напомняше ми на скимтящо куче.

— Точно така. Атакувах ги всичките двајсет и петима души с пиличката си за нокти — казах аз, издърпах си ръката и излязох.

Няколко врати след отделението за спешна помощ тъкмо изнасяха от моргата един бронзов ковчег и го качваха в една катафалка. Доу Рейнс стоеше настрана сама и наблюдаваше процедурата. Приблжих я. Беше облечена в строг черен костюм, с черна шапка и носеше черна чанта, како винаги безукорна по всеки повод.

— Съжалявам — казах аз. — Ако това изобщо може да ти послужи като утешение, наистина мисля, че Хари беше един от малцината в този град, незамесени в цялата тая мръсотия.

Единственият му грях, ако изобщо може да се счете за такъв, беше наивността му.

Тя вдигна очи към мен. Сякаш я пробудих от някакъв лош сън. Гримът ѝ, колкото и майсторски нанесен, не можеше да скрие бръчките на мъката врязали си около очите ѝ. Гласът ѝ, нисък и хрипкав от скръб, звучеше така, сякаш долиташе някъде много отдалеч.

— Всичко е толкова гадно — проговори тя с чуплив глас. — Вестниците в Атланта и Ню Йорк непрекъснато звънят. Телевизионни станции. Не знам какво да им кажа.

— Остави някой друг да се занимава с приказките. Нека Дънлийви има грижата за това. А и освен това, когато дойдат тук, ще открият далеч по-интересни теми, отколкото самата теб.

— Размишлявах много — каза тя. — Може ли да поговорим малко по-късно? До седем ще бъда в погребалния дом. Може ли да пийнем след това?

— Разбира се.

— Ще бъде в градската ни къща — каза тя. — Тя е на Палм Стрийт точно по улицата от хотела. Брийзис.

— Ще бъда при теб в седем и трийсет.

— Благодаря ти — измърмори тя, и отново насочи вниманието си към катафалката.

Гледах я как се отдалечава и си спомних думите на ДиДи за нея, че била принцеса и че животът ѝ се уреждал винаги от само себе си.

На връщане към парка Стик за пръв път кара като хората, очевидно адреналинът от последния развой на нещата щеше да му е достатъчен за няколко часа. Мъглата се беше разнесла и подухваше топъл ветрец. Намерихме Бейкър с празни ръце.

— Току-що обходих дъното — каза той. — Но тъкмо си мислех, дали пък нашият убиец просто не е захвърлил пистолета под кея. Едно нещо е сигурно, тогава не би вдигнал много шум, отколкото ако го запрати към средата на реката.

— Какво има долу? — запитах го аз.

— Абсолютен хаос — обясни Хуипет в един интервала между две предъвквания на тютюна си.

— Точно както ви казвах, сър — изрече Бейкър. — Кабели, стари стоманени въжета, корабни пропелери, купища железарии. Пистолетът

може да е пропаднал сред железариите, но може и да е заседнал някъде отгоре. Пак ще опитам.

— Благодаря ти — казах аз.

Погледнах часовника си. Беше още един часът, но сякаш от зазоряване насам бяха изминали няколко дни. Седнах под едно дърво да обмисля нещата, докато през това време Стик отиде да вземе сандвичи и кока-кола. После си спомних за магнитофона. Извадих и го пренавих. Беше се извъртяла лента някъде за час, пълна с шум, който обаче нямаше никаква стойност. Стик донесе храната и се заслушахме, докато дъвчехме сандвичите.

Чухме гласа на Рейнс, неясен и хъркащ, от време на време надаващ вик на агония. По едно време ми се стори, че сякаш даваше напътствия на футболен мач. В един момент произнесе съвсем отчетливо името на Доу, но нищо повече. Останалото беше както и предишното.

Няколко пъти погледнах към прозореца на Сийборн, но дори и да беше в кабинета си, не даваше никакви признаци за присъствието си. Някой вече беше поместил черен креп на вратата на Склад номер три.

— Сега какво ще правим? — запита Стик.

— Ще поседя малко тук докато Бейкър щурмува тъмните дълбини.

— Те са мрачни дълбини — поправи ме Стик. — Той щурмува мрачните дълбини.

— Добре, нека бъдат мрачни — казах аз.

Гледахме как се пукат въздушните мехури на Бейкър върху повърхността на водата, докато през това време мислено подреждах събитията от изтеклите пет дни. Идеите се оформяха много бавно. Съществува една много тънка линия между това, което е логически вярно, факта, както и между това, което може да се докаже и това, което не може. Повечето от идеите ми бяха логически верни. Само че доказателството им щеше да бъде доста трудно. Реших да рискувам, да хвърля бомбата, а сетне вече каквото сабя покаже. Планът беше повече от рискован, но Стик го хареса. Знаех, че ще се получи така. И най-дребната му перверзна костчица от тялото му потръпваше от предвкушаната наслада.

Изправянето ми лице в лице с Дългоносия Грейвз беше безумие. Сега ми предстоеше нещо, в сравнение с което сблъсъкът ми с Грейвз

щеше да изглежда като репетиция на детски хор.

68. МАНГИЗИ

Наближаваше пет, когато поех към банката. Беше заключено, но през последните два часа бях наблюдавал внимателно сградата и знаех със сигурност, че Сийборн още беше вътре. Сега вече го виждах през двойните стъклени врати, седнал в офиса си зад масивното бюро, да разговаря неистово по телефона.

Почуках на входната врата. Един банков пазач, вече прегърбен от времето, бавно се додътри и се опита да ме разубеди през двойното стъкло, но без особен успех. Докато отключи вече можех да съм в Кий Уест. Той си поигра с ключовете, пробва два или три в ключалката преди да намери нужния, и накрая отвори вратата един пръст.

— Затворено е — изрече той снизходително с глас сякаш дошъл от вътрешността на балон. — Отваряме в девет сутринта.

— Имам среща с мистър Сийборн — казах аз. Лъжата вече бе станала почти неотделима част от мен.

Той ме огледа отгоре до долу, премервайки ме колко струвам.

— Ще питам президента — изрече накрая той. — Как се казвате?

— Килмър. Все още.

— А?

— Нищо — отвърнах аз.

Той затвори и заключи вратата, след което се затътри през едно широко и ледено мраморно фоайе до офиса в дъното. Видях прегърбения му силует очертал се на вратата на Сийборн. Накрая се обърна и дотътри до вратата. Не беше от ония, които вечно бързат.

Вратата се отвори на поредния процеп.

— Президентът казва, че е зает и...

Измъкнах портфейла си и му блъснах значката в очите докато го изблъсквах от прага.

— Да върви по дяволите протоколът — заявих аз. — Тук става въпрос за голям бизнес.

Сийборн вдигна разширените си очи. Затворих вратата след себе си и се облегнах на нея. Той погледна през прозореца, после пак се

обърна към мен, с лице като отворен учебник по театрална мимика.

— Какво искате да кажете с това? — запита рязко той. — Това е вторият ви път за последните два дни в който нахълтвате без разрешение в офиса ми...

— Вчера не съм нахълтвал — възразих аз, без да го чакам да завърши. — Дойдох да ти кажа, че секретарката ти има смърт в семейството.

— Какво правите тук?

— Мисля, че няма да е зле да си разменим по някоя приказка, мистър Сийборн, както сме си така на четири очи.

— За какво?

— За Франко Талиани, който се нарече Франк Търнър. За банковите предпочитания на Лу Коен. За Хари Рейнс, който загина хей там. — Кимнах към прозореца. Той проследи погледа ми, но вместо надолу, погледна нагоре към последния етаж на Склад Номер три. Тежки буреносни облаци отново надвисаха и вече се бе смрачило достатъчно, но никъде нямаше запалени лампи. В къщата нямаше никого. Стопанинът бе умрял.

Нервните пръсти на Сийборн бягаха по бюрото сякаш свиреха на пиано.

— Познавах много бегло мистър Търнър — каза той. — И не знам нищо за смъртта на бедния Хари. — Той замълча за момент и после добави: — Може би трябва да извикам адвоката си.

— Можеш да го направиш. Или пък да предпочетеш да си поговорим само двамата. В случай че искаш да окажеш съдействие, разбира се. В противен случай не е необходимо да викаш адвоката си, аз ще си тръгна. Някой друг ще дойде на мое място; тогава вече наистина ще имаш нужда от адвоката си. И тогава вече ще ти прочетат правата ти и всички ония дивотии, дето ги гледаш по филмите.

Той посивя целият.

— Добре, какво има тогава? — запита той с треперещ глас, губейки и малкото характер, който му беше останал. Пак хвърли поглед към Склада отсреща.

— Там няма никого — казах аз. — Заведението е затворено. Още една смърт в семейството. Така че какво ще правим? Ще си говорим би? Или ще викаш адвокатите?

— Хм. Ние можем... ааа... да... такава...

— Виж, мистър Сийборн, има няколко неща, които знам със сигурност, няколко, за които си мисля, че ги знам, и още няколко, които са си само предположения. Мисля, че можеш да ми помогнеш да елиминирам някои от предположенията си.

Той не произнесе нищо. Остана да си седи на стола като човек с глава под гилотината, в очакване стоманения нож да се стовари върху врата му.

— Повтарям — изрече накрая Сийборн, събирайки и последните останки от воля в гласа си. — Познавах този човек под името Търнър. Беше просто един бизнесмен, от многото. Тогава оживено търсехме нови начинания и капитали, за да влеем живот в града, това не е тайна. А той ни направи една много примамлива оферта.

— И без никакви предварителни условия, нали така?

Той замълча за минута.

— Да — отвърна накрая.

— Кой предложи уреждането на банковите условия?

— какво искате да кажете?

— Това спада към нещата, които са ми известни, мистър Сийборн. Знам, че Талиани е работил с твоята банка. Знам, че Лу Коен е касиерът на тази операция и че прави директно при теб всичките си депозити с налични пари. Знам също така, че голяма част от тези пари идват от сводничество, незаконен хазарт, и наркотици, а всичко това спада към алинеята незаконно придобити средства, което всъщност представлява мръсни пари, вследствие на което ние можем да ги конфискуваме, както и всички други пари направени чрез завъртането им, от всеки свързан с тях.

— Не знам откъде идваха парите му — изломоти Сийборн.

— Коен правеше огромни депозити в брой при теб почти всеки ден. Това не ти ли се стори странно?

— Не е моя работа да разпитвам клиентите си — отвърна той.

— Твоя работа е да докладваш на Прокажената Колония за всички депозити в брой над десет хиляди долара, не е ли така?

Това вече здраво го изкара от равновесие. Пак погледна през прозореца. Проследих погледа му. Видях Стик да долу на кея да говори с Хуипет.

— Уверявам ви — изрече той след дълга пауза, — че в неговите банкови транзакции нямаше нищо нередно. Всяко обсъждане на тази

тема с трети лица би нарушило закона за конфиденциалността.

— Най-малко три от сметките са панамски огледални сметки — казах аз.

— Пак не ми влиза в работата и е абсолютно законно — изрече прекалено бързо той.

Вече се чувстваше на сигурна почва и готов да ми окаже сериозен отпор.

— Какво ще кажеш за Рио Къмпани? — запитах аз.

— Какво да ви кажа за нея? Това е една от техните корпорации. Имат такива с дузини. Не знам наистина с каква цел са ги регистрирали. Не съм доверено лице на Коен, а само негов banker.

Изглеждаше достатъчно искрен. Реших да хвърля и последния си коз.

— Какво ще кажеш за пирамидните сметки?

Този път подскочи така, сякаш пчела го бе ухапала па задника.

— Казах ви, не знам нищо за бизнеса им — изрече той почти с шепот.

Посегнах в джоба си и измъкнах магнитофона, натиснах пусковия бутон и го поставих на края на бюрото. Мониторът на сърдечната дейност на Хари Рейнс издаваше монотонен звук, прибавяйки го към накъсаните хрипове на Хари Рейнс. Той забърбори нещо неясно, замълча замалко, и съвсем отчетливо извика: „Доу!“

Очите на Сийборн изскочиха от орбитите си. Адамовата му ябълка заигра див танц.

Изключих магнитофона.

— Той каза доста неща преди да умре — излъгах аз.

Събираната с последни сили показна коравина на Сийборн започна да се топи с шеметна бързина. Загледа се в касетофона сякаш беше някакъв огромен черен паяк пълзящ към него през бюрото му. — Говорехме за това, какво ми е известно — казах аз. — Знам, че си позвънил на на Сам Дънлийви на партито у Бабс Томас малко след седем. Знам, че си бил в банката защото светлините на офиса ти са били забелязани от двама свидетели. Знам, че когато Хари Рейнс е бил прострелян, той или е излизал от офиса си в склада на път за тук, или оттук към офиса си. Няма логика да предполагаме, че е имал уговорена среща с някого в парка, защото мъглата беше прекалено гъста. Който и да го е прострелял, или го е чакал, или го е настигнал.

Пръстите му отново затанцуваха по масата.

— Той е дошъл при теб и ти го е зачукал заради Талиани. Ти си напълнил гащите и преди още да е свършил, си му изпял всичко до конец. Заплашил те е, че ще те разкрие, и когато си е тръгнал, ти си излязъл през задната врата на банката, последвал си го и си го застрелял.

Лицето му стана алено.

— Ти си луд! — изпищя той. — Аз дори нямам пистолет! И дори нямах време да изтичам след него. Бях тук в кабинета си когато...

Той изведнъж спря и рухна в креслото си.

— Когато си чул изстрела — довърших аз вместо него.

Той остана неподвижен няколко минути; лицето му изведнъж посивя и той кимна.

— Кълна се в Господ, че не знам кой уби Хари — изрече той почти със скимтене. — Не съм направил нищо незаконно. Нямаше нищо нередно в начина, по който Коен управляваше парите си.

— Това е извъртане — казах аз.

— Само предполагате — отвърна той. — А и не това беше причината, поради която беше толкова разгневен Хари.

— Той беше изпаднал в гняв, защото си се гушнал с не тези хора, с които е трябвало да го направиш, нали? — казах.

— Това е най-неподходящия начин за изразяване — каза той.

— Какво каза ти на Сам Дънлийви по телефона?

— Казах му... казах му, че Хари знае всичко. Не можах да се сдържа. Хари дойде тук и ме изравни със земята. Беше страшно оскърбителен. Макар че можеше да ме унищожи само с поглед. Не знам защо изведнъж така направо беше полудял. Беше направо луд. Казах му всичко. Опитах се да му обясня как се случи всичко, че разбрахме твърде късно кой е бил в действителност Търнър. Ревеше, та се късаше, и само повтаряше за доверие и лоялност.

— Какво каза Дънлийви?

— Той говори с Хари.

— Хари беше тук когато си се обадил до апартамента на Бабс? — запитах изненадано.

— Да.

— И...?

— Сам трябваше да се прибере в къщата си и да чака да му се обади по телефона. Каза, че ще телефонира веднага щом се прибере. След около четиридесет минути се обади.

— Ти говори ли с него?

Сийборн кимна.

— Да. Каза ми, че му се налага да разговаря с Дъч Моорхед в осем часа и че ще помоли Хари да отиде в къщата му, за да се разберат. Той каза също, че счита Хари за разумен, че ние не сме направили нищо нередно, нищо незаконно. После разговоря с Хари.

— Хари каза ли нещо?

— Той просто го слуша някъде минута и после каза: „Добре, ще се срещнем там.“ После затвори телефона и излезе. Не ми продума и дума повече, просто се обърна и излезе. Такъв беше Хари Рейнс. Не прощаваше нищо. Мистър Перфект. Единственото, което го вълнуваше, това беше кариерата му, дяволската му кариера. Щеше да е пълно нищожество, ако не се беше оженил за парите на Финдли.

— И ти си седеше тук самичък когато беше прострелян — казах аз.

Той кимна.

— Значи това ти е алибито, така ли? Мистър, ако аз бях съдебното жури, единият ти крак вече щеше да е завързан за електрическия стол. Ти имаш мотив, имал си и възможността, и нямаш пукнатото алиби.

Раменете му изведнъж провиснаха. Той отново погледна през прозореца и затърка ръце като директор на погребално бюро доволен пред перспективата, че клиентът му е поръчал най-люксовия ковчег. По челото и горната му устна изби пот.

— Не съм убил Хари Рейнс — повтори той. — Нито пък Сам. Той беше на няколко мили отгук, когато това се случи. Не знаем кой го е убил, нито защо. Предполагам, че има нещо общо с останалите убийства в града.

— Сигурен съм че има, по един или друг начин — уверих го аз.

Телефонът иззвъня рязко и стресна и двама ни. Той загледа апарата и едва след няколко сигнала вдигна слушалката така, сякаш щеше да го опари.

— Да? Да... — Той ме изгледа с безумни очи и устните му нямо прошепнаха: „Сам“.

Протегнах ръка и той ми подаде слушалката.

— Сам, тук е Джейк Килмър.

Тишина. Десет или двацет секунди тишина. Накрая проговори с нормален и приятен глас.

— Съжалявам, че се оказах толкова несериозен, старче — каза той.

— Денят и без това беше повече от трагичен — казах аз. Погледнах към склада. Светлините в ъгловия офис светеха. — Къде си в момента?

— Всъщност съм в офиса си. Можеш да го видиш от прозореца на Чарли. Тъгълът до реката.

— Можеш ли да ми отделиш минутка-две?

Отново последва тишина.

— Планирах да отида до погребалния дом — изрече накрая той. — Но мога да се забавя няколко минути.

— Веднага идвам — казах. Върнах слушалката на Сийборн.

— Но той е затворил — възкликна изненадан той.

— Разбира се, след като научи каквото му трябваше.

— Какво искате да кажете?

— Той искаше да знае с кого разговаряш.

Сийборн хвърли още един поглед към отсрещния склад. Лицето му посивя още повече.

— Какво ще правим сега? — запита той, сякаш задавайки въпроса на себе си.

— Идете си у дома, мистър Сийборн — казах аз. — Не можете да отидете никъде другаде, така че се приберете у дома.

Няколко секунди не откъсна очи от просторното и празно бюро пред себе си.

— Да, предполагам, че сте прав — изрече накрая той.

Двамата излязохме заедно от банката. Сийборн тръгна към колата си, а аз се запътих към кейчето.

Бейкър седеше на ръба на бетонния пристан и отпиваше кафе от термоса си.

— Засега нищо, а? — запитах го аз.

— Ще направя още един опит преди свечеряване — поклати глава той.

— Благодаря ви за усилията, мистър Бейкър — казах и после се обърнах към Стик. — Откри ли каквото те бях помолил?

— Фасулска работа. Един Смит и Уесън със сребърно покритие, двуинчово дуло, черна ръкохватка.

— Качвам се — казах аз. — Знаеш ли номера?

— Да.

— Дай ми петнайсет минути.

— Имаш ги.

— Джейк? — повика ме той на тръгване.

— Да? — обърнах се.

— Обожавам стила ти — ухили се той.

69. БЛАГОДАРЯ ТИ, МА БЕЛ^[1]

Склад Номер три представляваше едно триетажно тухлено здание издигнато някъде към края на осемнадесети век, като от реката го е делеяла само една тясна калдъръмена алея излизаща от парка. Малка табелка под скръбния венец ми каза, че компанията е затворена поради смъртта на Хари Рейнс. Вратата беше отключена.

Спомних си как идвахме тук двамата с Теди и се дивяхме колко чисто и излъскано беше всичко. Нищо не се беше променило оттогава. Бронзовите парапети и дръжки на врати блестяха, а дървото изглеждаше като полирано с масло и елегантно. Цялата сграда лъхаше на онзи мирис, излъчван от годините и грижите.

Офисът на Дънлийви заемаше по-голямата част от един ъгъл на третия етаж, с изглед към парка и реката. Беше облякъл тъмносиния си траурен костюм, но беше свали самото и останал по риза. Климатичната инсталация беше изключена и прозорците на офиса бяха отворени; въпреки че дъждът беше спрял, и слънцето бе надзърнало преди се скрие зад хоризонта, в стаята още беше топло и задушно. Усмивката му беше тъжна, а ръкостискането толкова здраво, че ме заболя ръката.

— Много бяхте бърз — поздрави ме той. — Съжалявам, че е толкова горещо. Климатичната инсталация беше изключена цял ден.

Казах му, че ще го преживея и на свой ред и аз смъкнах самото си.

— Само да включа автоматичния секретар, за да не ни безпокоят — каза той.

— Имате ли нещо против, да оставите линията отворена? — помолих го аз. Не съм си взел повикващото устройство и се наложи да оставя номера, да ме потърсят в случай на нужда.

— Няма проблеми — изрече сърдечно той.

Гледах парка долу. Групичка от няколко души се беше скупчила около мястото, където е бил застрелян Рейнс, а две хубавички

момичета седяха на една пейка, кикотеха се и се поклащаха. Реката хвърляше сребристи отблясъци към залязващото слънце.

От другата страна на парка се намираше затъмнената сграда на Сийкоуст Нашънъл Банк. То ми напомни за ДиДи Лукатис, мъката ѝ, за която бях забравил след смъртта на Хари Рейнс, и горчивата ирония на смъртта, свързваща Доу и ДиДи. Така или иначе, една тъжна гледка в този особен ден.

— Последните двацет и четири часа бяха истинска лудница — изрече с въздишка Дънлийви.

— Даа — провлачих, като гледах как Джордж Бейкър се появява от другата страна на кея, смъква си маската и заговаря за нещо Стик. — Не можем да си поемем дъх.

Той проследи погледа ми.

— Чувам, че се гмуркат вече цял ден — каза той.

— Търсим пистолета, с който е бил убит Хари Рейнс.

— Какво ви кара да мислите, че е в реката? — запита той.

— Логиката — отвърнах.

— Логиката?

— Понякога е единственото, на което можем да се облегнем. Една млада двойка е била наблизко и е чула изстрела. Момичето е изпищяло. Предполагам, че убиецът е побягнал в противоположната посока, към реката. Без да знае кой още може да се окаже наблизко в мъглата, убиецът е захвърлил пистолета си в реката.

— Някакъв успех до този момент? — запита той, показвайки само учтив интерес.

— Засега нищо.

— Вие казахте „той“. Сигурен ли сте, че убиецът е мъж?

— Просто начин на изразяване — отвърнах аз. — Може да е била жена.

— Хм — изсумтя той и временно заряза темата за убийството. — Размишлявах — каза той. — Може би тези гангстери са имали фалшиви акредитации. Може и затова са успели да се промъкнат покрай нас. Не е нещо рядко срещано, знаете.

Той се пресегна към един малък хладилник, измъкна две кутии кола, издърпа им капачките и ми подаде едната кутия.

— Възможно е — казах аз, макар и на двама ни да беше ясно, че не го вярвах.

— Е, аз сигурно вече почвам да ви дразня с моите предположения — каза той. — Всъщност това е ваша територия.

— Намерихте ли най-последен онзи бележник с датите? — запитах го.

Той извъртя очи от смущение.

— Господи — възкликна той, — пак го забравих. След всички тия неприятности и трагедии. Вече ще си отбележа непременно да го изровя.

— Всичко е наред — успокоих го. — Може и изобщо да не се наложи.

Бейкър се плъзна по ръба на пристана и се скри от погледа ми. Добър човечец, той правеше последен опит.

— Мислите ли, че убийството на Хари е свързано с онези другите убийства? — запита Дънлийви.

— Изглежда вероятно, не мислите ли?

— Няма как да го знам. Не съм запознат чак толкова с полицейската работа.

— Предполагам, че след като сте адвокат... — започнах аз, без да довърша.

— Завърших юридически факултет, но никога не съм практикувал — каза той. — Хари ме помоли да стана член на съвета на директорите веднага след като завърших. Всъщност не съм работил на друго място.

— Е, нека да кажем, че не съм голям любител на съвпаденията. Случват се понякога, разбира се, но не е логично, това е просто едно предположение. Логиката просто използва всичките ви известни факти, за да извлече от тях дадено заключение.

— На мен ми се струва, че е доста опасно — посочи той. — Хората от вашата професия проявяват склонност да търсят само доказателства, които подкрепят твърдението им.

— Предполагам, че е така — отвърнах уклончиво. — Така или иначе, по силата на логиката, смъртта на Хари Рейнс би могла да бъде свързана с убийствата на членовете от фамилията Талиани.

— Това е един доста страшен начин на изразяване — изрече той, потръпвайки.

— Вярно — отвърнах аз. — Убийството винаги е страшно нещо.

— Но защо ще му е притрябвало на някого да убива Хари?

— Просто такава е логиката. Всяко нещо води след себе си друго. Едно убийство води до следващото.

— Значи вие мислите, че тия гангстери са авторите на всичко — Той го произнесе повече като твърдение, отколкото като въпрос.

Изгледах го. В парка започваше да се смрачава.

— Не — отвърнах аз.

— Но вие казахте...

— Казах, че мисля, че са свързани. Не мисля, че един и същи човек е убил хората от фамилията Талиани и Хари Рейнс.

— О. Значи пак логиката? — възкликна той с уста изкривена в усмивка.

Отвори една дървена кутия върху бюрото си и ми предложи една тънка пуричка, от ония, които любителите на хазарта по корабите предпочитаха, прие отказа ми с повдигане на рамене и смъкна обвивката на своята.

— И какво ви казва логиката за всичко това? — запита ме той докато я запалваше.

Приседнах на перваза на прозореца.

— Първо, аз бих казал, че Рейнс очевидно е идвал насам, когато са го застреляли — казах аз.

— Това определено изглежда логично — каза Дънлийви. — По всяка вероятност е бил паркирал на паркинга на компанията.

— Беше паркирал зад банката.

— Е, до последния момент си поддържаше офиса тук. Може би е идвал да си вземе нещо.

— Второ, — продължих аз, — всички убийства на членовете на фамилията Талиани са били внимателно планирани. Дръзки, вярно, но определено добре планирани и осъществени. Това не е логика, това е факт. Логиката ми подсказва, че смъртта на Рейнс не спада към тях. Тя носи със себе си всички белези на някакво трескаво, дори отчаяно усилие.

— По какво съдите?

— Защото убиецът не би могъл да разчита, че ще има мъгла, така че е решил да използва мъглата, а това означава, че той е бил длъжен да знае къде отива Рейнс и точният момент, в който е щял да бъде там. Както каза свидетелката ни: „Човек не можеше да види и собствената си ръка.“

— Може би е проследил Хари — предположи Дънлийви.

— Да, само че нашите свидетели са чули само едно лице, което ме навежда на мисълта, че убиецът е чакал Рейнс.

— Интересно — произнесе Дънлийви, разглеждайки съсредоточено връхчето на пурата си. След малко добави: — Слушайте, Джейк, мисля, че мога да ви споделя. Хари е бил на път към къщата ми. Той беше много ядосан. Двамата с Чарли Сийборн са имали страшен скандал. Обадих се на Чарли веднага след като разговарях с вас. Хари беше там. Казах му, че според мен най-голямата вина, в която могат да ни обвинят, е че сме направили погрешна преценка и той се съгласи да дойде и да се изясним, веднъж и завинаги.

— Рейнс често ли изтърваше нервите си? — запитах аз.

— Само когато се чувстваше застрашен. Не търпеше някой да му налага каквото и да било.

— А какво ще кажете за Сийборн? Беше ли ядосан и той?

Дънлийви се изкикоти.

— Чарли се ядосва много лесно. Но определено не беше ядосан чак дотам, че да убие някого.

— Може би тук имаме проблем, който надхвърля погрешната преценка — предположих аз.

— Какво искате да кажете?

— Чували ли сте някога за компанията Рио?

Изражението му не се промени.

— Каква компания?

— Рио — повторих аз.

Той поклати глава.

— Не, а трябва ли?

Обясних му за панамското огледално правило и сметките на Върджинските острови и цялата тая каша. Дънлийви беше адвокат, така че бях сигурен, че ще разбере за какво става въпрос. Предполагам, че сигурно исках да се уверя, че той знае, че на мен са ми известни тия неща.

— Компанията Рио е това, което ние наричаме Холивудски декор — казах аз. — То е същото като някоя улица от кинопавилион, само една фасада без да има нещо отзад. Обикновено се използва за заплащане.

— Разплащане ли? За какво?

— Услуги, пари за мълчание, политици, незаконни лобита, корумпирани ченгета. В техния бизнес се налага да мажат доста лапи.

— Парите в брой вече не вършат ли работа? — запита той усмихнат.

— Това не е онова време — посочих аз. — Тук не става въпрос да бутнат тук или там няколко банкноти с лика на Бен Франклин, говорим за стотици хиляди долари седмично. Номерът тук е как да се скрият. Холивудският декор е един добър начин. Те плащат рушветите си с мръсни пари и използват банките да ги изпират по този начин.

— А тази компания Рио се използва за такава цел, така ли? — запита той.

Кимнах.

— Да не би да намеквате, че Чарли Сийборн е забъркан във всичко това? — запита той с лице забулено от тревога.

— Не намеквам нищо. Но неговата банка се използва като инструмент. Той е помогнал да се създаде една обширна измама, за да подпомогне работата ѝ. А една много голяма част от парите, преминали през тези сметки, се наричат незаконно придобити средства. Те могат да бъдат конфискувани съгласно закона за РИКО. Не съм сигурен колко дълбоко е замесен Сийборн. Възможно е глупостта му да е единствената му вина. Но е възможно да е активен.

— Активен?

— Частта от плащането. Той може да получава дял от компанията Рио — тоест ако знае какво прави и Талиани е почувствал необходимост да го въведе в нещата. Още не знам отговора.

— Какво предполагате?

— Не мисля, че е бил замесен.

— Защо?

— Има прекалено много да губи. Мисля, че неблагоприятното на Сийборн се е изразявало в следното: той се е интересувал единствено само от това, дали нещо е било от полза за банката и за града, без да помисли за последствията. Сийборн е банкиер от малък град. Вероятно никога не му идвало наум, че това, в което се е оказала замесен, е незаконно, докато накрая го е осъзнал, но вече е бил безнадеждно късно за измъкване. Обикновено така се получава.

— Кой още е получавал пари от тях? — запита Дънлийви, привеждайки се над бюрото. — Какви ченгета? Какви политици?

— Работя тъкмо върху това.

— Имате ли някакви идеи?

— Няколко.

— Имате ли нещо против да ги споделите с мен? — запита той. — Уверявам ви, че съм заинтересуван от решаването на случая не по-малко от вас.

— Сигурен съм, че е така — отвърнах аз.

Той се приведе още повече над бюрото си и ме загледа напрегнато.

— Още логика ли? — запита той.

— Мислих много върху смъртта на Хари Рейнс — казах аз. — Опитвах се да свия кръга от възможности.

— И измислихте ли нещо?

— Даа — отвърнах аз. — Логиката ми подсказва, че има само една личност, която може да е убила Хари Рейнс.

— Така ли? И коя е тя? — запита ме възбудено той.

— Ще ви прозвучи налудничаво — казах аз.

— Нищо, пробвайте ме.

— На мен ми се струва, че единствената личност, която би могла да убие Хари Рейнс, сте вие.

— Аз! — той ме зяпна и след миг се разсмя. — Е, с изключение може би на факта, че си бях в къщата на остров Сий Оут на двайсет мили и не бих могъл да го извърша, как стигнахте до тази забележителна идея?

— Да, знам — казах аз. — Имате двама души, които могат да подкрепят алибито ви — аз и Дъч. И въпреки това логиката на ситуацията ми подсказва нещо съвсем друго. Според Сийборн вие сте били последният човек, разговарял с Хари Рейнс преди да бъде убит. Той е напуснал офиса на Сийборн без дори да му каже довиждане и само две минути по-късно е бил застрелян. Това ви прави единственият, който би могъл да знае къде точно отива Рейнс и кога.

— Чакайте сега, откъде накъде бих могъл да знам това? — разгорещи се той.

— Когато сте разговаряли с Рейнс, вие трябва да сте му казали да дойде тук, не в кооперацията ви. Вие сте знаели, че той ще мине точно

през парка. Оставало ви е единствено да слезете долу и да го изчакате.

Очите му започнаха да набъбват подобно на коркови поплавъци в морето. Предницата на бялата му, риза посивя цялата от пот. Целият подскочи.

— Господи, а аз си мислех, че сте сериозен — изрече ядосано той.

— Смъртоносно сериозен — уверих го аз.

— Не сте наред, Килмър — изръмжа той. — Господи, а ние си бъбрехме тук за опитите да се докаже предварително замислено деяние! Като оставим настрана факта, че аз не бих могъл да го извърша, каква причина бих могъл да имам да убия най-добрия си приятел? Несъгласие върху грешка в преценката? Хайде, не ставайте смешен.

Можех да му изтъря множество стереотипни причини — алчност, жажда за власт, страх от Рейнс — но всички те биха били прости отговори. Те не можеха да обхванат абстракциите.

Той приседна на стола, положи крака върху бюрото и ме изгледа злобно над края на пурата си.

— Е? — подкани ме той.

— Нека за момент оставим настрана очевидното и се занимаем малко с абстракциите — казах аз.

— Какво, по дяволите, искате да кажете с тия абстракции?

— Вижте, Дънлийви, аз ви разбирам. Имаше време, когато можехме да бъдем в една лодка, да се занимаваме с нещата, които ми беше отредено да правя, или ми нареждаха да ги правя, ръководейки шоуто по добрия стар начин, като от време на време ме потупваха по главичката. Знам също така, че накрая трябваше да си изградя име, да докажа, че заслужавам оказаното ми доверие, че не съм само нечий любовник или най-добър приятел. Работата обаче е там, че ти се оказа по-умен от мен. Ти проумя всичко още от началото. Знаеше добре, че властта се дава, но и се взема. Аз научих този урок по най-страшния начин. По дяволите, та аз дори така и не научих правилата. Ти получи властта, ежедневния бизнес с управлението на Финдли Ентърпрайсиз. Получи го от Рейнс, който пък го получи от Шефа, и ти го ръководеше така, както е бил ръководен от край време, така както фамилията Финдли го е ръководила още от дните, когато Огълторп е бил губернатор. Но ти, Дънлийви, рано или късно все трябваше да

докажеш колко струваш, не само на всички други, но и на себе си, ти трябваше да докажеш, че не си само един подлизурко, поредния солташак на един богат приятел. А и не на кой да е богат приятел. Хари Рейнс живееше според правилата. Той управляваше брилянтно бизнеса на Финдли, успя да се добере до поста щатски сенатор, премести цяла планина като промени общественото мнение в полза на закона за лотарията, и губернаторското кресло не му мърдаше. Един наистина много труден за подражание пример. Ти трябваше да покажеш на Дюнтаун, че Сам Дънлийви и той може да премести едни планини със собствени сили.

— Голям праз — изсумтя той. — Откога амбицията се счита за престъпление?

— Нищо лошо ѝ няма на амбицията — казах аз. — Цялата работа е там, как я разбира човек.

— И какво искате да научите за начина, по който аз управлявам нещата?

— Знам, че Рейнс беше ръка на стария пазач. Мисля, че когато е изскочил добрият случай, ти си се видял като предвестник на новото. Дюнтаун се е разраствал, и изведнъж ти получаваш шанс да съживиш града — преди още да е готова пистата за конни състезания. В края на краищата търговският бизнес имаше бум; градът се разрастваше по-бързо от отколкото мухи в купчина лайна. Това, от което си имал нужда, е било да напомпаш нови пари в системата, развъртала добрия стар долар в продължение на столетия. И в този момент пред теб се е изправил златен шанс. Шансът да разработиш брега с нови хотели, кооперации в градския район на морския бряг, подразделения в заблатените области. И Дюнтаун се превръща в Буумтаун, благодарение усилията на Сам Дънлийви. Само че мечтата се превърнала в кошмар. Дюнтаун станал Дуумстаун, защото златният шанс носел името Т-а-л-и-а-н-и...

— Почвата да се повтаряте... — изсумтя той, прекъсвайки ме наред изречението.

Игнорирах го и продължих да се повтарям.

— И когато си открил, че си в прегръдките на Коза Ностра, трябвало е да вземеш едно дяволско решение. Да кажеш на Рейнс? Да рискуваш да си навлечеш гнева му? Или да се измъкнеш от трудното положение? Какво имаш да губиш? Талиани не би казал на никого,

хората му управляват съвсем законни предприятия, всички ти идва дюзеш, защо тогава да клатиш лодката, нали, Сам?

Той не беше помръднал. Продължаваше да върти из устата си пуричката, втренчен в очите ми.

— Дотук нищо от това, което казахте, не е инкриминиращо, неморално или незаконно — каза той.

— Вярно. Но ти забрави едно нещо — Златното правило на фамилията Финли. Те не дават пукната пара дали това е неморално, незаконно, инкриминиращо, нередовно, или каквото и да е още друго. Неписаното правило на Финдли гласи, че Хари ще бъде следващият губернатор, а твоето задължение да му прикриваш задника, а не да си пълниш гушката. Ти се осра, Сам. Когато склучи сделката с Талиани, ти изложи на опасност политическата кариера на Хари Рейнс, като натъпка здраво собствения си джоб, а това беше грешка, която Рейнс никога не би простил. Беше закон истинската самоличност на Талиани да бъде запазена в най-дълбока тайна, не заради него, а заради теб. Ти беше длъжен да пазиш тази власт докато установиш своя собствена опора. И тогава избухна войната, обявена на фамилията Талиани, и ти изведнъж осъзна, че не ти е останала дори и секунда. Както вече ти казах, властта се дава и после се отнема.

— Никой нищо не ми е отнемал! — изрече той, надигайки се сякаш бе наддал цял инч само за минути.

Време беше да го стисна за артерията.

— Това е лъжа — казах аз. — Ти извърши много голям грях. Ти предаде доверието на Рейнс. Той знаеше, че Сийборн е прекалено наивен, за да затъне толкова, колкото би затънал и самият той, пък и без това нямаше никакво власт над Сийборн. Но ти? Теб те беше хванал за гушката. Хари беше единственият човек на света, способен да те унищожи, и той щеше да го направи. Тогава в мъглата не убиецът е казал на Хари Рейнс „С теб е свършено.“, а Хари Рейнс е казал на теб тия думи. И ти го застреля.

Изражението на лицето му не се промени. Изпусна тънка струйка дим в стаята и я проследи как се завихря от течението, и след това се изсмя в лицето ми.

— Никой няма да повярва на това бълнуване — изсумтя той. — Ти не би могъл да отнесеш случая в съда, даже и да ангажираш на своя страна Кларънс Дарроу, Джон Маршал и Оливър Уендел.

Пропуснах думите му покрай ушите си.

— Иронията на всичко това е, че Рейнс можеше още да е жив, ако не беше онзи кон със счупения крак и неговия треньор мошеник. Смъртта на коня, шокът от научаването на факта, че гонката е била нагласена и Талиани е знаел за нея, това е, което разярява Хари Рейнс.

Телефонът ми даде възможност да си поема малко дъх. Бръмченето му стресна Дънлийви. Издърпа рязко слушалката, каза „Ало“, замълча, и после ми я подаде.

— Килмър — казах аз.

Беше Стик.

— Имаше право — каза той. — Набрах другия номер.

— Някакви други вести?

— Засега не. Бейкър прави всичко, което е по силите му. Искаш ли да идвам вече?

— Това звучи добре, благодаря ти — казах аз. Подадох обратно слушалката на Дънлийви.

— След като приключихме курса с бълнуванията ви — изрече Дънлийви, затръшвайки телефона, — може би ще ми обясните как е възможно да съм се добрал дотук от Сий Оут. Да не би Питър Пан да ме е пренесъл на крилата си?

— Ти никога не си се прибирал у дома си — казах аз. — Защото от партито на Бабс си дошъл направо тук.

Извадих визитната картичка, която ми беше дал предната нощ, онази с написания на ръка домашен номер, и вдигнах слушалката. Една от дузината или повече жълти светлилки в основата на телефона светна докато избирах номера. Когато от другата страна се чу сигналът, съседната лампичка започна да мига.

Той я загледа с провиснала челюст.

— Вдигни го — казах аз.

Поколеба се за момент преди да вдигне слушалката.

— Казва се преадресиране на телефонните обаждания — изрекох аз; двамата седяхме втрени един в друг през бюрото. — Благодарение на любезността на Ма Бел. Ако искаш да ти препредават повикванията на друг номер, набираш си код върху домашното си телефонно устройство, последвано от новия телефонен номер. Повикванията се преадресират автоматично. Явно си го ползвал през

цялото време; точно сега в момента съм избрал твоя номер. Домашният ти номер.

Мълчеше. Мускулите под ухото му работеха в синхрон с всеки удар на сърцето му. Изтръска пепелта на пурата си без да сваля погледа от мен.

— Когато си тръгна от партито миналата нощ, ти си дошъл направо тук, вместо да си ходиш у дома — продължих аз. — Знаел си, че Рейнс се намира в офиса на Сийборн; разговаря с него същата вечер. Също така си бил наясно, че Рейнс ще стъпи на врата на Сийборн и ще измъкне цялата история за нула време. Вероятно си държал пистолета в бюрото или в колата. И след като ти се обадох, ти отново си избрал офиса на Сийборн, казал си на Хари, че ще се срещнете тук. После си слязъл долу и си тръгнал по алеята през парка към банката. Когато сте се срещнали и той ти е казал: „С теб е свършено“, ти си разбрал, че това е краят на кариерата ти, и си го застрелял. В този момент момичето изпищява, ти побягваш обратно към реката, захвърляш оръжието и се връщаш тук в офиса тъкмо преди да ти позвъни Дъч.

Той въздъхна и поклати глава.

— Добре — каза той, — признавам, че имате наистина добро въображение. Но сега вече ми е ясно защо не практикувате право. Не бихте стигнали доникъде с тая бълнуваща смесица от обстоятелствени бълнувания.

Вратата на офиса се отвори и Стик прекрачи прага, с шапка килната на тила си както обикновено.

— Кой се вие, по дяволите? — рязко запита Дънлийви.

— Той работи с мен — казах аз и после се обърнах към Стик. — Намери ли го?

Той се ухили и измъкна от джоба си един пакет. Беше найлонова торба съдържаща един много мокър Смит и Уесън 38 калибър, с черни гумени ръкохватки. Огледах го. Върху торбичката имаше надраскан сериен номер.

— Номерът на вашия 38 калибър 7906549 ли е? — обърнах се аз към Дънлийви.

— Какъв 38 калибър? — сопна се той.

— Същият този, който си купил миналата година на трети февруари в спортния магазин на мистър Одъм на Трета улица — каза

Стик. — Мистър Одъм си го спомня много добре. Единственото нещо, за което му се наложи само да погледне в документите, беше точния ден на покупката и серийния номер.

— Това е едно много сериозно доказателство — казах аз. — Номерът на оръжието вече няма нищо общо с обстоятелствените бълнувания, да си послужи с вашия израз.

— Този пистолет ми го откраднаха преди няколко месеца — извряка той.

— Това можеш да го кажеш на съдията — казах аз.

— Дайте ми да го видя — гърчеше се той.

— Когато се приберем в управлението — казах аз. — Искаш ли да арестуващ този човек тук, Стик?

— С най-голямо удоволствие — захили се той. — Какво е обвинението?

— Първото обвинение е в убийство — казах аз. — А сега вече можеш да започваш.

Стик свали шапката си и се вгледа в дъното ѝ. Беше залепил къс хартия със списъка на правата вътре в нея и започна да ги чете на Дънлийви.

— Длъжен съм да ви предупредя, че от този момент нататък всяка ваша дума...

Дънлийви помете шапката от ръцете му.

— Върви на майната си с това — изръмжа той, посягайки към телефона.

Натиснах вилката с пръст.

— Можеш да се обадиш от кауша както и всички останали — казах аз.

Стик измъкна чифт белезници и грубо завъртя Дънлийви.

— Обикновено не ги използвам — изрече той в ухото на Дънлийви докато изщракваше закопчалките. — Но ти направи една много голяма грешка, като се отнесе така с шапката ми. Възпитанието ти е кръгла нула.

— По дяволите — казах аз, — всички допускаме грешки. Виж само бедния Хари, той собственоръчно си написа надгробния надпис: „Тук почива Хари Рейнс. Той се довери на този, на когото не трябваше.“

Дънлийви беше достатъчно умен да си държи езика зад зъбите. Ескортирахме го надолу по стълбите и го предадохме на двама униформени полицаи, като им казах да го закарат направо в управлението.

— А сега какво ще правим? — запита Стик.

— Ще се молим.

Не се наложи да го правим. Докато вървахме към колите си видяхме Джордж бейкър да тича с всичка сила към нас. Беше още в леководолазния си костюм, макар че беше заменил плавниците си с ботуши.

— Нося ви подарък — изрече задъхано той и ми подаде един Смит и Уесън 38 калибър, с черни ръкохватки, двуинчово дуло. Беше обвит с парцал, за да запази евентуалните отпечатащи от пръсти. Проверих регистрационния номер. Беше пистолетът на Дънлийви.

— Уверявам ви, че това е оръжието — заяви гордо Бейкър. — Още не е престояло достатъчно дълго под водата, за да хване ръжда.

— Благодаря ви, мистър Бейкър — произнесох с усмивка. — Току що ми спасихте задника.

— Е, сър, това е комплимент, който аз със сигурност не ще забравя скоро.

Върнах на Стик найлоновата торба, която ми беше дал в офиса на Дънлийви, тази с другия сребърен Смит и Уесън 38.

— Откъде го изрови? — запитах Стик.

— Услуга от един мой приятел на Фронт Стрийт — каза той.

— Чудесно.

— Там горе представлението беше страхотно — каза той. — Напомни ни никога да не играя покер с теб.

— Не играя покер — казах аз.

— Обожавам стила ти, човече — каза Стик.

[1] Прозвище на телефонната компания „Бел“ — Б. пр. ↑

70. ПЪРВО, УБИЙСТВО

Чувствах се вълшебно когато се добрахме до сградата на областния съд. Внушителната тухлена сграда стърчеше сама в центъра на един градски площад обградена от древни дъбове достатъчно големи да минат за калифорнийски секвои, и палми, донякъде евтини и съвсем не на място със съседния пейзаж. Старата сграда сякаш стенеше под бремето на историята. Една от легендите гласеше, че Бътън Гуинет бил нахвърлял поправките към Декларацията на независимостта в един от офисите на втория етаж. Друга пък, че на Бъдни Вечер, 1864 година, на тайна среща в една от залите на съда, Шон Финдли, дядото на Шефа Финдли, бил предал Дюнтаун на генерал Шерман без нито един изстрел, след като Шерман се съгласил да пощади града от пожари и разграбване. Това беше история, която Теди много обичаше да разказва, макар че според начина, по който я предаваше, ролята на стария Шон в нея излизаше доста по-егоистична, отколкото патриотична. Изглежда и други хора мислеха така. Старецът бил убит на предните стъпала на същата сграда на съда докато встъпвал на поста на първия следвоенен кмет на Дюнтаун.

Толкова за историята.

Кабинетът на областния прокурор се намирал на първия етаж, защитен с врата със замъглено стъкло и още нещо. Вратата към офиса на Галаванти стоеше отворена. Коравата дребна областна прокурорка се ровеше из купчина юридически документи, по-дебели и от енциклопедия, а очилата ѝ тип Бен Франклин стърчаха на края на носа ѝ. Пристъпих на прага и почуках по касата на вратата.

— Здравей, малката — казах аз. — Изпрати ли някого на стола днес?

Тя ме прониза с поглед над очилата си.

— Аз не съм твоя малка, мистър Килмър — произнесе с достойнство тя. — Не сме чак толкова близки. Какво ще ми кажеш за запис на Хари Рейнс?

— Напразни усилия — казах аз. — Само неясно дърдорене и нищо друго.

Тя присви очи, сякаш не ми повярва и каза:

— Трябваше да се досетя, че ще се получи така.

— Не бива да говориш с такъв тон на човек, който току-що ти е сервирал на тепсия най-големия случай в областта.

Тя се облегна назад, а погледът ѝ си оставаше все така войнствен.

— И какъв случай е този?

Направих малка пауза за ефект.

— Държавата срещу Сам Дънлийви.

Тя се приведе напред с такава бързина, че столът малко остана да се изтърколи изпод задничето ѝ.

— Ти си арестувал Сам Дънлийви? — запита тя с такъв тон, сякаш току-що бях обвинил Били Греъм в недостойно показване.

— В момента го регистрират в кауша — обясних аз безгрижно.

— С какво обвинение?

— Убийство първа степен.

Тя подскочи с всичките си пет фута и застина така във въздуха с провиснала уста.

Повдигнах показалец и повторих новината:

— Първо, убийство.

Дъхът ѝ секна. Не бях виждал до този момент как някой остава без дъх, но тя определено остана.

— И кого по дяволите е убил?

— Какво ще кажеш за начало да почнем с Хари Рейнс?

— О, Господи! — изрече тя, като „Господи“ я разтегли поне петнайсет секунди.

Прекрачих прага на офиса ѝ и стоварих торбата с револвера 38 калибър върху, бюрото ѝ.

— Ще се чувствам далеч по-сигурен, ако е при теб, отколкото да го доверявам на кийстоунските юнаци от отдела по убийствата. Това е оръжието, което е използвал Дънлийви, за да извърши престъплението. Преди половин час го изровихме от реката.

— Хари Рейнс — повтори тя с ужас, не откъсвайки очи от револвера.

— Дънлийви има алиби, но то няма да издържи и трийсет секунди — продължих аз.

Тя още не ме слушаше.

— Хари Рейнс? — повтори тя, все още впила поглед в револвера, сякаш очакваше да ѝ проговори с човешки глас.

— Може да имаш малко трудности с доказването на предварителното обмисляне на деянието — продължих аз. — Не мисля, че идеята му е хрумнала по-рано от половин час преди да го извърши...

Този път вече беше във форма и ме пресече наред изречението.

— Това е предостатъчно време — изрече бързо тя. — По дяволите, и пет минути само да го е обмислял, това ми е предостатъчно.

— Успееш ли да го докажеш в съда, няма да имам нищо против.

— Защо го е направил?

Предадох ѝ основните подробности колкото можех по-бързо, като включих и краткото описание на пирамидните сметки, холивудските декори, и въпросната безобидна роля на Сийборн в тая история.

— Така че мотивът е бил страхът Рейнс да не го разкрие — каза тя. — Макар че на мен ми се струва, че дните му са били преброени. Талиани така или иначе щеше да изплава рано или късно на повърхността.

— Дотогава обаче Дънлийви се е надявал да си изгради толкова здрава база от собствена власт, че да може да омаловажи достатъчно своята „грешка в преценката“. Така обичаше да я нарича.

— А ти как ѝ казваш? — запита ме тя.

— Подкуп. А и при това, както споменах и на Дънлийви, едно убийство води след себе си друго.

— Искаш да кажеш, че е убил още някого? — запита тя с вежди флиртуващи с тавана.

— Съучастник — отвърнах аз.

— Преди или след факта?

— И двете.

— Кой е бил този път?

— Айк Ледбетър.

— Айк Ледбетър! Айк Ледбетър!

— Да, помниш го, нали? Май е бил нещо като шеф на полицията тук.

— Смъртта на Ледбетър беше нещастен случай — каза тя.

— Само защото не успя да докажеш противното — отвърнах аз.

Тя притвори едното си око и ме изгледа с най-заплашителния си поглед.

— Не ме карай да те моля за още — произнесе тя.

— Дъч Моорхед мисли, че това е било убийство, и аз съм склонен да се съглася с него. Отпървом предположих, че Дъч е разгневен и иска да изгради обвинение по удавянето на Ледбетър. Не е в стила на Талиани да убива полицейски шеф, особено когато самият той би бил главният заподозрян. Още повече, че други заподозрени освен него не би имало. Но тогава обаче ми хрумна нещо.

— О, така ли?

— Вярвам в нещастни случаи точно толкова, колкото и Дъч. В този град такива не се срещат. Не и когато жертвата е шефът на полицията.

— Защо са убили Ледбетър? — запита ме тя.

— Виж, мисис Галаванти, ако в този град е имало човек, който да запознае и разкрие Талиани, това е бил само Ледбетър. Той е бил работил в състава на полицията в Атлантик Сити преди да дойде тук, така че е бил доста добре запознат с Ла Коза Ностра и начина им на действие.

— Значи мислиш, че Ледбетър е разпознал Талиани?

— Определено, и тогава Ледбетър е отишъл при Дънлийви, за да му съобщи вестта. Това е било най-естественото нещо. В края на краищата, Дънлийви е бил личният избор на Хари Рейнс за шеф на Комитета. Самият Дънлийви също е бил застрашен от разкриване, така че изпаднал в паника и хукнал при Талиани, който уредил смъртта на Ледбетър. Тогава била създадена и компанията Рио, и Талиани съблазнил Дънлийви.

— И му нахлузил завинаги примката — произнесе Галаванти.

— Браво, получаващ шестица. Искаш ли след това да се пробваш и при случая с Чери Макджий?

— Чери МакДжый ли? А какво ще кажеш за братята Кенеди и Ануар Садат? — каза тя. — Нека да не забравяме и останалите.

— Искаш ли да завършиш историята ми вместо мен?

— Няма нужда, давай, ти се справяш великолепно — махна с ръка тя. — Само че тук нещо вече бъркаш. Дългоносия Грейвз очисти МакДжий и отрепките му. — Тя направи пауза и после запита: — Нали?

— Не.

— Хм — произнесе тя. — Ще призная, че използвах всичко, освен молитви, да го закача на врата на Грейвз.

— И не успя — казах аз, — защото той не го е направил. Поне самият Грейвз твърди така, и аз съм склонен да му се доверя.

— Защо?

— Допада ми.

— Е, това наистина е едно много основателна причина — изрече язвително тя.

— Защо ще му е да го отрича? Всички мислят, че той е извършителят, и той самият би искал да е така. Просто някой го е изпреварил.

— Имаш ли някакви идеи? — запита тя, но след миг енергично замаха с ръка пред лицето си и каза: — Колко съм глупава, разбира се, че имаш.

— Същият екип.

— Да не искаш да кажеш, че Талиани е убил собствения си човек?

— Чери МакДжий и Грейвз са били в смъртоносна схватка и нашият човек Дънлийви пак го е бил загазил. Длъжен е бил да спре стрелбата преди Рейнс да започне да подозира. И когато Талиани не е успял да отстрани Грейвз, очистил е МакДжий вместо него. МакДжий е бил наемен убиец, не е бил член на фамилията. Талиани едва ли го е било грижа.

Тя подсвирна тихо през зъби.

— Можем ли да докажем нещо от това?

— Дънлийви и Сийборн могат да се пропукат и да изпеят всичко — казах аз. — Но ако ти си наистина толкова добра, колкото казват, това едва ли би имало някакво значение. Дънлийви може да увисне само веднъж на въжето, а повечето от членовете на клана Талиани са вече мъртви.

Тя ме изгледа така, сякаш очакваше Второ откровение от мен.

— Е? — запита накрая.

— Какво е?

— Е, какво искаш в замяна на всичко това?

— Искам Коен жив и да изпее и майчиното си мляко. Тогава вече ще имам обвинението по закона РИКО готово. Ще ми окажеш неоценима помощ, ако ми издадеш съдебен ордер да замразим пирамидните сметки докато успеем да се доберем до тях. Искам да съм сигурен, че никой не ще успее да натисне бутона за изтриване на компютъра преди да сме се добрали до него.

— Имаш го — заяви тя, драскайки трескаво, с очи по-сияйни и от мексикански изгрев. — Никой няма да повярва — изрече тя, изправяйки се и сгъвайки очилата върху бюрото си.

— Има и още едно нещо, за което моля... — започнах аз.

Тя ме изгледа лукаво.

— Така си и знаех.

— Били ли са осъждани по-рано Уинслоу или Лукатис? — запитах.

— Бих искал да ми кажеш малко по-подробно за какво точно става дума при Лукатис.

— Лично е.

Тя се замисли над въпроса ми.

— Да, в архивите ни имаше едно старо обвинение срещу Уинслоу — изрече накрая тя.

— За какво?

— За трафик на субстанции, изрично забранени от закона.

— И какво стана с него?

— Не е било включено в делата за разглеждане.

— Поради...?

— Липса на доказателства.

— Аха, старата добра липса на доказателства — възкликнах аз.

— Виж — започна тя, — ако нямам доказателства, не мога да отида при голямото жури (Съдебни заседател, които решават дали да се предаде даден въпрос на съда — Б. пр.)

Положението ми е много деликатно.

— Не те обвинявам — изрекох бързо аз. — Преди или след пътуването на Лукатис беше свалено?

— Наистина не мога да си спомня.

— Нищо, опитай се да отгатнеш.

— Ти кучи син такъв.

— Е?

— Вероятно след това.

— Чудесно. И Титан беше този, който те помоли да свалиш случая, нали?

Тя се замисли.

— Не съвсем — произнесе накрая. — Той просто не ми представи доказателствата за обвинителен акт.

— Това беше повече от достатъчно — каза аз. — Сега вече сме квит, малката ми. Между другото, предлагам ти да не разрешаваш никакви гаранции за Дънлийви. Ако съм прав, в Панама вероятно го чакат най-малко половин милион долара. Мигът, в който го пуснат, ще хукне като заек.

— Само през трупа ми — изръмжа тя.

— Моля те, само това не казвай — простенах аз. — И без това си ги имаме в изобилие. Кой знае, малката ми, може и да вкараш случая с Рейнс в имението на губернатора.

Намигнах ѝ докато тя затича като фурия към отдела за издаване заповеди за задържане.

71. НАНС СИ ПОКАЗВА ЗЪБИТЕ

Брийзис воняха на пари. Консервативните двуетажни сгради бяха уилямбъргско сиви с алени архитрави, а пешеходните алеи се виеха сред папрати и цъфтящи храсти, които изглеждаха прекалено красиви, за да бъдат истински. Някакъв интелигентен строителен предприемач беше оставил достатъчно стари дъбове и борове при разработката на квартала, и никъде не се виждаше лека кола; гаражите явно бяха построени така, че да не гледат към улицата. Ливадата изглеждаше подстригана ръчно с ножички за нокти.

Във високата железна, набучена с шипове ограда, личеше комбиниран вход и изход. Мястото беше отградено от останалия свят от остров с постройка за пазачите и денонощни стражи. Дежурният в момента беше висок чернокож младеж с конструкция на щангист, изпънат в безупречна униформа, а черните му ботуши отразяваха слънцето като някое ферари на изложба.

Той ме изгледа през всепроникващите си очи и премести дъвката от едната в другата буза. Не каза нищо.

— Казвам се Килмър, дойдох да видя мисис Рейнс — казах аз.

Той провери дневника пред себе си, прелисти още няколко листа хартия, и поклати глава.

— Няма ви в списъка.

— Защо не ѝ се обадите по телефона? Вероятно е забравила да ме впише. Днес и без това беше много тежък ден за нея.

— Заповядано ми е да не я тревожа по никакъв повод.

— Тя ме очаква — произнесох аз, стараейки се да потисна раздражението си.

— В списъка няма никакъв Килмър и аз имам изрична заповед да не я безпокоя по никакъв повод — изрече той учтиво, но достатъчно твърдо. — Защо не отидете някъде и не ѝ телефонирате, след което да ми нареди да отворя и да ви пусна.

Показах му картата си и очите му залепнаха върху първия ред, който гласеше „Агент на правителството на САЩ...“ и останаха върху

него дълго време.

— Брат ми е градски полицай — изрече той, поглеждайки безцелно през прозореца. — Тая есен ще се явява на изпита за постъпване във ФБР.

— Фантастично. Знаеш какво става в дома на мисис Рейнс, нали?

— Имате предвид смъртта на мистър Рейнс?

— Да.

— Ужасно нещо. — Той върна погледа си върху значката ми. — Това служебно ли е?

— Че какво друго би могло да бъде? — запитах аз със служебен глас.

— Тук има много строги правила, приятелче. Никой, ама никой, не може да влиза без изрично да се обадят на входа. Това е включено в договора.

— Както вече ти казах, тя ме чака; вероятно е забравила да ти даде името ми, за да го включиш в списъка. Сега вече няма ли да ме пуснеш?

— По дяволите, ей сега ще ѝ позвъня — каза той. — Гостите паркират вдясно, зад онези палмето.

Влязох и паркирах в паркинга за гости, който беше толкова чист и подреден, че изглеждаше като стерилизиран. Докато изляза от колата стражът вече сияеше като слънце.

— Всичко е наред — произнесе той, правейки „О“ с палец и показалец. — Вие бяхте прав, тя е забравила. Вървете първо наляво, втората къща, 3-С.

Благодарих му и се запътих към 3-С. Къщата беше безмълвна като дъното на някое езеро. Никакви нощни птици, никакъв вятър, абсолютно нищо. Под краката ми захрускаха ситни камъчета когато се озовах в една задънена улица. Беше наистина дебела работа. Всяка къща си имаше свой плувен басейн. Наоколо нямаше късче боклук и за цял. Меки лампи отпъждащи насекомите излъчваха равномерна светлина.

Три-С беше навътре от посипания с чакъл път в края на два реда азалеи. Напомняше на катедрала от картичка за Бъдни вечер. Натиснах бутона на звънеца и той се отзова с нежна мелодия под палеца ми. Задрънчаха вериги, бръмнаха електромотори развиващи болтове, вратата се отвори и тя застана пред мен.

Събитията от последните двацет и четири часа си бяха взели своето. Очите ѝ бяха подпухнали, лицето удължено и изпито. Мъката бе изтрила тена ѝ и на негово място бе поставила отпечатъка на смъртта. Тя притвори вратата след мен и се дръпна назад в един неутрален ъгъл, сякаш се страхуваше, че нося някаква зараза.

— Радвам се, че дойде — изрече тя с глас, изгубил младостта си.

— Ще се радвам, ако мога да ти помогна с нещо.

— Никой не може да помогне.

— Искаш ли да се разтовариш? — предложих аз. — Казват, че помагало.

— Но не и при теб, нали?

Размислих върху думите ѝ. Не беше лъжа. На света едва ли имаше двама или трима души, на които можех да си изплача мъките. Един от рисковете на професията.

— Предполагам, че не — казах аз. — Никой не вярва на ченгетата.

— Трудно е за вярване, че такава ти е работата.

Огледах се. Това беше стая на мъж, без никакви висулки, или ярки цветове. Основните багри се свеждаха до тъмно и черно, а старите мебели бяха тежки и потискащи. Стените бяха плътно покрити с фотографии, плакати, наградни грамоти, всичката параферналия съпровождаща успеха, оброчена в блестящи бронзови рамки. Стаята разказваше много за Хари Рейнс; имаше някакъв монотонен порядък в нея, един настойчив глашатай на постигнатото. Едно единствено цвете би разведрило неимоверно обстановката.

Странно, но Доу я имаше само на една от снимките, една групова фотография заснета вероятно в деня на откриването на пистата за конни надбягвания. Останалите бяха само бизнес, най-вече политика или конни надбягвания: Рейнс в кръга на победителите с някой жокей и коня; Рейнс разпускащ в клуб на Малката Лига; Рейнс с Капитолия в Уошингтън зад него; рейнс позиращ със сенатори, конгресмени, губернатори, кметове, деца, и най-малко един президент.

— Никога ли не се усмихваше? — запитах аз, втренчен в строгото, почти намръщено лице.

— Хари не беше много по усмивките. Той ги считаше за проява на слабост — отвърна Доу.

— Какъв срам — казах аз. — Изглежда толкова нещастен на тия снимки.

— Незадоволен по-скоро. — В тона ѝ се промъкна негодование. — Той никога не беше доволен, от нищо. Дори и победата не го задоволяваше. Мислеше единствено за следващото предизвикателство, следващата победа, за поредната снимка на стената. Това беше неговата обител, не моята. Тук съм само защото е по-удобно. Веднага щом всичко приключи, ще се отърва от къщата. Повдига ми се от мемориали, а това всъщност представлява домът в момента.

— А ти, задоволяваше ли го?

— В какъв смисъл? — запита тя; веждите ѝ се сбръчкаха в размисъл.

— Искам да кажа, бяхте ли щастливи заедно?

Тя повдигна рамене.

— Имахме на разположение всичкото щастие, което може да се купи с пари — изрече печално тя. — И нищо от радостите, които вървят с тях.

— Съжалявам — казах аз, усещайки се безсилен да ѝ помогне в скръбта. — Мъчно ми е, че нещата се обърнаха толкова лошо за теб.

Тя приседна със сплетени в скута сие ръце, забила поглед в пода.

— О, Джейк, какво се случи с всичко? — изрече тя без да вдига очи. — Защо се сбръчка така и умря? Защо ни предадоха така? Ти, Теди, Шефа, всичко, което съставляваше смисълът на живота ми, някой го сграбчи и ми го изтръгна.

— Всички го отнесохме — казах аз. — А на бедния стар Теди се падна най-голямата порция.

— Теди — изрече тя. — Скъпият, мил Теди. Той не даваше пет пари за традицията на клана Финдли. В едно от писмата си от Виетнам ми писа, че когато двамата се върнете, щял да купи едно парче земя в Оушънбай и двамата сте щели да станете плажни безделници. Каза ми, че му е писнало да бъде Финдли. За него всичко било някаква голяма глупост.

— Двамата разговаряхме много на тая тема — казах аз. — Понякога ми се струваше, че не беше съвсем сериозен.

— Той беше сериозен — изрече тя, изправяйки за момент гръбнак. — Не можеш ли да си го представиш? Как тримата пет пари не даваме за света? — Тя вдигна очи към мен и се опита да извие

ъгълчетата на устните си в усмивка. — Виждаш ли, Джейк, винаги съм си мислила, че ти ще се върнеш за мен. Рано или късно Теди щеше да те върне при мен. Само че това, което си го мислех, беше само една бляскава фантазия, а не кошмар. И тогава Теди загина и кошмарът започна без никога да спре и с всеки ден става още по-лошо.

Тя се втренчи някъде за миг.

— Боговете са извратени. Те дават на децата захарни петлета и им ги отнемат след първото близване.

Не исках да се съглася с нея, но нямаше как да го направя. Казаното от нея беше вярно. Това се наричаше израстване. Доу се бе съпротивлявала на този процес по свой собствен начин. Но сега същият този процес я настигаше като лавина и аз изведнъж се усетих сграбчен от мъката ѝ. Не заради смъртта на Рейнс — тук бях безсилен да направя каквото и да е — а поради онова, от което са били лишени докато е бил жив; защото блестящите перспективи на младостта си бяха останали само едно безплътно сияние; защото обещанията на сърцето не бяха спазени. Тя излъчваше тъжна мелодия и моята цигулка откликваше на мелодията ѝ.

— Хари още от самото начало знаеше, че е бил вторият избор — продължи тя. — Никога не съм го заблуждавала на тая тема. Но се опитах. В началото и двамата положихме страшно много усилия. Но в този момент все по-настойчиво взе да се намесва Шефа, Титан взе да говори само за политика, и Хари почна да се променя, с всеки изминат ден, и много скоро аз просто се превърнах в някаква принадлежност от обкръжението му. Поредната рамка на стената. Исках това да не е така, Джейк, о, Господи, как го исках. А сега си го искам обратно. Искам да му кажа колко ми е мъчно, че всичко се оказа една... една...

Тя тръсна глава в опита да намери край на изречението си, и аз ѝ помогнах.

— Грешка в преценката? — подсказах аз.

Тя вдигна поглед към мен.

— Грешка в преценката? — каза тя. — Какъв дълнопробен начин да се изрази равносметката на един живот.

Чудех се как да ѝ съобщя по-деликатно за Сам Дънлийви, но не откривах никакъв заобиколен начин.

— Не мога да остана повече тук, Джейк — изрече тя, втренчена в снимките по стените. — Където и да погледна, все той ми е пред очите.

— Тя вдигна очи. — Откарай ме в Уиндсонг, моля те. Не ме изоставяй тук.

— Да тръгваме — казах. Щях да ѝ го съобщя по пътя.

Тя се помота както всяка жена на нейно място преди да напусне къщата, после излязохме и тръгнахме към колата ми. Не говорихме повече, но тя остана вкопчена в ръката ми така, че ме заболя.

Дежурният пазач ми махна с ръка.

— Чака ли ви някой? — подвикна той.

— Защо питаш?

— Там в дъното на улицата има един тъмен седан. Дойде тъкмо когато влязохте. Оттогава не е мръднал.

Втренчих се в мрака и зърнах колата, на половин пресечка от нас, паркирана от същата страна на улицата. Можеше да е някой от хулиганите на Дъч, макар че не можех да позная машината.

— Можеш ли да ми кажеш колко души са в нея?

— Само един — отвърна той.

— Може да е нещо преуморен и да си доспива — казах аз.

— Възможно е; исках само да го знаете — отвърна пазачът.

— Благодаря ти.

— Няма защо.

Излязох от алеята водеща към входа и завих наляво, отдалечавайки се от паркираната кола. Тя се отдели от бордюра без да включва никакви светлини и се залепи за гърба ни. Намалих скоростта, позволявайки ѝ да се приближи. Както винаги, пистолетът ми беше в багажника.

— Закопчей се — казах аз на Доу.

— Какво?

— Постави си предпазния колан. Закопчей го и се дръж.

Тя посегна към колана и го преметна.

— Какво има? — запита, усетила настойчивостта в гласа ми.

— Имаме си компания — отвърнах, закопчавайки колана си. — само се дръж здраво. Ще бъде както ония дни с пясъчното бъги.

Изчаках колата да се приближи на десет фута зад нас, после скочих върху педала за газта и извих рязко волана. Автомобилът ни литна напред, гумите ни изсвириха върху асфалта, и после се завъртя на място. Скочих върху спирачката, изправих волана и лявата гума остърга бордюра при обръщането на посоката.

Водачът на другата машина обаче се оказа по-бърз, отколкото предполагах. Зави и се блъсна в лявата ми предна броня. За миг изгубих контрол върху колата, колелата се завъртяха, натиснах газта и спирачката в опита си да я изправа, връхлетях върху банката, пропуснах една ниша с кофи за смет и потроших най-малко тридесет фута ограда. Колата ми замря, само разбитият радиатор засъска лудо.

Дръпнах ключовете от стартера, изскочих от колата и побягнах към багажника. Другата кола се завъртя на място и се понесе към мен, като закова на десет фута. Още се борех с ключалката на багажника когато гласът на Нанс Турчина се разнесе зад гърба ми.

— Имаш нужда от уроци по кормуване.

Докато сме търсили вълка, той бил в кошарата.

Доу изскочи от колата и се вкопчи в мен.

— Върни се вътре — произнесох аз с възможно най-спокойния си глас.

— Какво става? — изпищя тя.

Късно. Нанс се изправи пред мен с Люгер насочен в лицето ми; змийските му очи блестяха хищно, а езикът му облизваше устните.

Аз реагирах. Без да мисля. Без да пресмятам шансовете. Без да мисля дори и за Доу.

Беше като оргазъм; изпитах страхотно облекчение. Всичките ми мъки и гняв избухнаха в мен в един сляп и неуправляем гняв. Нанс беше нещо повече от един психопат, убил хора, които познавах, и който се беше опитал да убие и мен. Той представляваше олицетворението на всяко нарушено обещание, на всяка разбита мечта, на всяка съсипана ценност от последните двайсет години от живота ми.

Не мислех за нищо. Ръката ми сграбчи пистолета за дулото и го изви с всичка сила; чух изстрела и усетих как ме опари нажежения метал; ехото отекна по улицата. Ударих го, съборих го в нишата с кофите за смет, пак го ударих, изритах го с коляно, блъсках го отпред и отзад, от едната в другата стена, после отново го ударих и изритах с коляно. Той започна да се свлича, задържах го с една ръка, а с другата продължих да му нанасям удари. Чувах Доу да крещи истерично името ми, но не можех да спра. Всеки удар, всеки ритник ми донасяха невъобразима наслада. Той запищя, опита се да се изтръгне от мен. Ризата му се разкъса и той рухна на колене и запълзя към улицата като

някакъв червей. Стоварих крак върху глезена му да го спра, усуках го, и го заудрях в тила с всичка сила с юмрук, докато накрая ръката ми изтръпна от болка. Извлякох го обратно и ги изритах в кръста; той се изви на дъга и се стовари върху кофите за смет.

Но и това ми беше недостатъчно. Изтръгнах капака на една кофа за смет и го стоварих няколко пъти върху главата му, три, четири, пет пъти, докато се превърне в безформена топка ламарина, която захвърлих на улицата, после пак го изправих на крака, и забих коляно в слабините му. Усуках останките от ризата му около юмрука си, задържах го така, и отново започнах да му нанасям удари, къси, отсечени юмручни удари, право в лицето. Удрях го дотогава, докато се превърна в една безформена кървава маса.

Доу се бе притиснала към стената, с ръце впити в устата, а очите ѝ бяха луди от шока.

— Спри, Джейк, за Бога, спри! — изпищя тя.

Довлякох го до колата и го проснах върху предния капак, вдигнах люгера му и го затъкнах под брадичката му.

Цялото представление бе продължило само тридесет секунди.

— Ти шибан монголоид! — изревах аз в ухото му. — Дойде и твоят ред. Това е краят ти.

— Не, не, не! — запищя Доу.

Дежурният пазач беше изскочил на улицата и надуваше свирката с всичка сила, като се чудеше дали да вади или не пистолета си.

— Набери номера на Склада — изкрещях му аз и му го продиктувах. Повторих го още веднъж.

— Разбра ли! — извиках аз.

— Да, сър!

— Който и да се обади, предай им, че Джейк Килмър иска компания и да тръгват веднага насам.

— Да, сър! — И той се втурна обратно към будката си.

Нанс не беше сам. Нанс никъде не ходеше сам. Нанс не беше привърженик на самотата; обичаше край него да има винаги хора.

— Веднага бягай вътре в комплекса — наредих ѝ аз.

— Но...

— Веднага! Тая отрепка не е сама. Просто бягай вътре и чакай докато...

Мощни фарове прекъсваха изречението ми. Колата летеше към нас само на пресечка разстояние. Сграбчих с две ръце Люгера и пръснах единия фар. Колата ускори скорост и закова само на инч от моята. Прицелих се и в другия фар и в този момент нечий глас зад гърба ми произнесе:

— Пусни го, или ще пръснем главата на приятелката ти.

Нанс се опита да изгъргоди нещо през разбитите си безформени устни. Издърпах го от капака и го запратих на земята, извадих пълнителя от пистолета му и го запокитих към него с всичката сила, която имах. Металът го удари по бузата и издрънча по настилната.

Миг по-късно нещо твърдо се стовари в тила ми. Улицата се завъртя край мен. Доу се люшна като кукла от увеселителна въртележка. Светът около мен помръкна.

72. СПОМЕН: ВИЕТНАМСКИ ДНЕВНИК, КРАЙ НА ТУРНЕТО

Петстотин петдесет и шести ден: Вече сума ти време се влачим подир тоя откачен даскал на име Ним, който си разиграва коня по цялото течение на реката и мъкне със себе си някъде към стотина педали. От щаба ни съобщиха, че за местните жълтурковци той бил нещо като Господ, и се налага да заличим тоя духач от земята колкото може по-бързо. Аз им казвам, вие да не сте изкукуригали, или какво, ние сме само петима от екипа на СРБЧ, и да атакуваме това откачено копеле и още сто кукуригалника, дето се влачат с него?

Ако искате да свършим работа, дайте ми някъде към петдесет-шестдесет първокласни ловци на глави, Кит Карсън ще се справят, но аз трябва да съм луд, за да се нахвърля върху шибаната армия на Ним само с пет дула, пет пари не давам колко сме добри, а трябва да знаете, че ние сме най-добрите, казвам ви, да го знаете, идиоти. Само ние петимата сме гътнали някъде над триста шибани жълтурковци. Триста скалпа, хей, това не е майтап. Не е лошо за шест месеца на предната линия, и само петима души. Кориган, Френския хулиган, Пискуна, Джо Файнман и аз. Пет човека, една глава. Ние сме предпазени от заклинание. Всеки ден залагаме, започваме с двайсетарка, и всеки добавя по двайсетарка всеки ден, докато не сме закачили поредния скалп към колана. Първият, който гътне някой жълтурко, обира мизата. До този момент не сме събирали сума, по-голяма от осемстотин долара, или четири дни.

Така че днес отиваме да посрещнем корабчето и да вземем тая разпасана команда главорези, които ни изпраца щабът, а пък екипажът на лодката ги дрънка някакви, че все момент можело да бъде сключено примирие и войната вече ѝ се виждал краят, а аз им казвам: „Разбира се, поредната партенка.“, но екипът ми се хващат всички на тази педерастка въдица и купуват две бутилки Блак Джак от черния пазар и тъй като нямам нищо против пиячката тук, на предната линия, викам си, да вървят по дяволите ония духачи от щаба, момчетата ми го

заслужават. Та пичовете от групата ми се наливат до козирката и аз седя цяла нощ като на тръни да не би тоя духач Ним да вземе да ни изненада и да ни пръсне задниците на всички. Цепнатооките си ги обичам на дневна светлина, да съм лице в лице с тях, но нощем, мерси, така че цяла нощ съм нащрек.

Стоя си така, а от главата ми не излизат думите им, че примирието щяло да бъде сключено всеки момент, и онова, дето ми разправяше онзи лейтенант, как му беше името?, май че Харис, онази нощ в Дау Тянг, за връщането ми в Цивилизацията и за това, дето всяка нощ щяла да ми отива нахалост, и боулинга и всичко останало. По дяволите.

Оказа се поредната партенка, разбира се, имам предвид приказките за примирието.

Още един ден в рая.

Петстотин петдесет и осми ден: Беше вълшебно. Предната вечер настигнахме Ним точно преди залез и ги опукахме много яко, цялата им шибана пасмина. Бяхме ги заградили здраво и направо ги съсипахме. Карсъните са направо истински откачалки. Режат глави, пият кръв, направо все едно че са ги пуснали всички от лудницата за най-опасните типове. Сипахме ги съвсем отблизо и момчетата ми си направиха страхотен майтап. Всички се сме се сдобили с помпи Ремингтън от оня момък, дето върти черна борса по реката, и този път решихме за разнообразие, да използваме само пушките. Заредихме ги с голямокалибрени патрони; те са поне инч дълги и тежат някъде над три унции и когато ги изстрелваш, рамото ти направо се разтърсва, а пък блъснат ли се в нещо твърдо, направо избухват. Удариш ли в центъра някой жълтурко, от него буквално остава само мокро петно, все едно че стреляш по дини. Казваме им „пръскачки“.

Беше си чисто учение по стрелба. Този път шансът беше на моя страна и аз пръв пръснах жълтурко, и джакпотът беше мой. Шестотин долара. Девет скалпа. Добра работа свършихме за един ден. Единственият проблем беше, че тоя Ним и двайсетина от отрепките му успяха да се измъкнат.

Така че тази сутрин ги сгасихме в една малка долина с хълмче по средата, все едно конус в съд за кейк. Гората е гъста, така че викам въздушна подкрепа и обработваме мястото със сълзотворен газ. Жегата е страшна и се разпръсва в кръг по периметъра, и сервираме

порцията на тия педали и газът започва да се смесва с потта им, и изведнъж един от нашите Кит Карсън, се изправя, започва да души въздуха като хиена, сочи надолу към храстите, а оттам изскачат някъде към петнайсет отрепки, с изкарани ангели и пицят, та се късат. Здрава работа е тоя сълзотворен газ. Нашият Кит Карсън само вдига помпата и пръсва главата на първия, ей-така, сякаш за забава, и после казва на останалата пасмина да застанат с ръце на тила, и те всички послушни изпълняват като ученички. И после им хвърли такъв бой, както си бяха с изгарянията от газа, и очите им изскочиха от орбитите. Също както пребиват куче с камшик, толкова бой поеха, че накрая заприличаха на парцали. Така че като направихме една сметка, видяхме, че са останали не повече от пет или шест живи. Шибаният Ним го нямаше сред стройните им редици.

Имам си една Америкън 180, мъничка ръчна картечница, която спечелих на покер с едни цивилни педали в Сайгон, стреля с куршуми 22 калибър, трийсет парчета в секунда. Можеш да пробиеш дупка в тухлена стена, ако ти е кеф. Точно така звучи, също като зъболекарска машина:

Бжжжжжжжжжт, бжжжжжжжжжжжжжт.

Ей така. Господи, направо произведение на изкуството. Две от тях да бяха имали нашите момчета тогава, Аламо нямаше да падне. Нали разбираш какво имам предвид, тук човек се учи бързо, стиснеш ли ги здраво за врата, няма къде да мърдат и всичко си изпяват. Викам пред мен един от тези мръсни копелета, задавам му въпрос, той си стои така ням на четири фута пред мен, и аз му задавам един откос.

Бжжжжжжжжжт.

Полита в пръстта, и размахва крайници, и след секунди е помъртъв и от вмирисана риба. Викам следващия, питам и него къде е тоя шибан педал Ним, той започва напрегнато да мисли и...

Бжжжжжжжжжжжжжжжжжжжт.

Поредната вмирисана риба. Третият вече изпява и майчиното си мляко. Тия педали не са ме кръстили току-така за нищо Мосьо Морт. А то каква била работата, има едно малко езерце в подножието на хълма и Ним се е заровил там в една дупка. Викам пак подкрепа от въздуха, хеликоптерите пристигат и този път пилотът, дето още млякото по устата му не е изсъхнало, изскача и се цепи, къде бил лейтенантът, а аз му казвам, че такова животно у нас нема, аз съм сержант и аз

търкулва в пръстта, ей така, пльок, страхотно густо. А тоя нещастен тъпанар за малко не повърна, можете ли да си представите? След всичко това, на което е станал свидетел. Хвърлям трофея в торбата за амуниции, и я връщам на останалите да я видят. Какво пък, по дяволите, и те имат право на това. Ако искаш, наречи го глезотиите на войната.

Последният ден: Тоя път партенката се оказва вярна. Връщаме се на реката и всичко е свършено. Всички ликуват, пеят като луди, а нашият черноборсаджия черпи наред. Не съм и предполагал, че ще доживея този ден. Стрелят с ракети и фойерверки, и с какво още не, сякаш е шибаният му Четвърти Юли, а аз само си седя така и от главата ми не излизат думите на лейтенанта, да проспиването. Само че той никога не говореше за това, какво ще е когато всичко свърши, сигурно защото никой от нас дори и не е смеел да си го представи. Работата е там, авер, че се връщаме в Цивилизацията без никой да ни пита дали ни харесва или не. Край. Изгониха ни от Рая.

73. САПАТА СПАСЯВА ПОЛОЖЕНИЕТО

Обаждането дойде в 8:04.

Складът вече кипеше. Дъч препитваше Ланг, Луис Каубоя, и Панчо Калахън. Чарли Едноухия прие обаждането.

Калахън беше най-словоохотливият от тримата.

— Всички се събрахме на градския кей няма и преди половин час — каза той на Дъч. — Акулата следеше Брониката, а Каубоя — Чевос. Аз държах Костело. Сапата и той беше там, правеше нещо, не знам какво. И изведнъж и четиримата се гледаме един друг, а ония тримата вече отплават в залива с яхтата на Костело.

— Вълшебно. И сега в момента ни остава само да го духаме, така ли? — запита Дъч.

— Е, Сапата духна нанякъде. Не знам къде отиде. В един момент беше с нас, а в следващия вече го нямаше.

— Щяхме да последваме Костело и останалите, но не можахме да намерим лодка под наем — обади се Акулата Ланг.

— Направо невероятно — изрече с отвращение Дъч. — Ще взема да ви командировам за предаването Комедиен час, какво ще кажете, а?

Чарли Едноухия се втурна през вратата.

— Да не те е ухапало нещо? — нахвърли се върху него Дъч.

— Току-що се обади един от дежурните пазачи от Брийзис. Там живееха Хари Рейнс и съпругата му. Казва, че Джейк Килмър и вдовицата на Рейнс били атакувани на излизане от комплекса и били натъпкани под дулото в една кола.

— Кога? — изрева Дъч.

— Само преди две минути.

— Джейк Килмър е бил с Доу Рейнс? — запита Дъч.

— Точно това каза човекът. Колата била Елдорадо последен модел, светлокафява, но била твърде далеч, за да разчете номера. Потеглили на изток по Палм Стрийт.

— Разпространи ли описанието на колата? — изръмжа Дъч.

— Искаш да спрем всички кадилаци в града ли? — запита изненадан Чарли Едноухия.

— Колко светлокафяви Елдорадо има в града, по дяволите, как смяташ? — изрева грамадният германец, грабвайки слушалката за връзка с радиото в централата.

След миг и Стик цъфна на вратата.

— Какво става, по дяволите? — запита той.

— Изглежда Нанс и отрепките му са отвлекли Джейк Килмър и вдовицата на Хари Рейнс — каза Панчо Калахън.

— Нанс ги е отвлякъл?

— Работата е повече от ясна — изрече Ланг.

— Та чак прозира — продължи Чарли Едноухия. — Колата на Джейк била още там. Изглежда се е забила здраво в защитната ограда. Помолих дежурния пазач да провери номера ѝ. Изпратил съм и една патрулна машина да хвърли едно око на мястото.

— Като стана дума за очи, значи сега в момента нямаме под око нито един от тях, така ли? — възкликна Стик.

— Китаеца и Салваторе са още някъде на пост. Да ги извикам ли? — запита Чарли Едноухия.

Дъч затръшна телефона с всички сила.

— Добре — изгруктя той. — Този град ще се огласи от ревовете на доста собственици на дрисливи кадилаци, но може би ще имаме късмет и ще ги пипнем преди да са се отдалечили прекалено много.

Пет минути по-късно Сапата се обади. Стик вдигна слушалката.

— Китаец, аз съм, Стик. Къде си, по дяволите?

— Пред една кръчма със стриптийз на Фронт Стрийт — отвърна той.

— Какво правиш там?

— Следя Сайлоу Мърфи, дето му викат Невестулката.

— Виждаш ли го сега в момента?

— Да. Той не отиде с яхтата, така че аз останах с него. Салваторе още се опитва да открие оня шибан Нанс.

— Веднага потеглям — каза Стик. — Тръгне ли, последвай го и ме дръж в течение чрез централата. Какъв ти е номерът?

— Седемдесет и три. Какво става?

— След десет минути съм при теб. Ще ти разкажа — изрече Стик и затръшна телефона, като се втурна към вратата.

В офиса на Дъч останалите хулигани също се бореха с проблема.

— Какво ще кажеш да използваме пътнотранспортен хеликоптер? — предложи Луис Каубоя. — Може би ще успеем да открием яхтата на Костело.

— Чудесна идея, давай — одобри Дъч. — Значи как е последното развитие на нещата?

— Салваторе и Сапата са още на улицата — каза Чарли Едноухия. — Муфалата събира остатъците от армията на Грейвз. Останалите сме тук.

— А къде тръгна Стик? — разтревожи се Дъч.

— Той поддържа връзка с Китаеца — каза Чарли.

— Вече не — обади се Калахън. — Току-що се втурна през вратата сякаш гащите му се бяха подпалили.

— Scheiss, има още глава да пати! — изплака грамадният германец.

Дойдох на себе си с цяла армия слонове маршируващи от едното ми ухо до другото и металния привкус на кръв в устата си. Лежах проснат върху един много удобен диван. Доу седеше до мен, и полагаше мокри компреси върху пулсиращата ми глава.

— Слава Богу! — изрече тя когато отворих очи.

— Добре ли си? — запитах разтревожен аз.

— Добре съм. Теб удариха, не мен.

— Къде сме?

— Не съм сигурен. Завързаха ми очите — отвърна тя. — Но сме някъде близо до океана, усещам го.

Носът ми беше изваден от строя заедно още половината ми възприятия. Нямах да разбера дори и да ми запалеха косата.

— Колко време пътувахме дотук?

— Двадесет, може би тридесет минути. Никога не ме е бивало да определям точно времето, а и не съм с часовник.

— Господи, колко време съм бил в безсъзнание?

— Още десет.

— Сигурно са ме халосали с брадва.

— Всъщност беше една малка черна палка, която си беше завързал за китката един от тях.

— Значи съвсем обикновен старомоден прът — казах аз. — Също като мен.

Изправих се бавно, за да не се търкулне главата ми, стъпах на пода и замрях, на косъм да избълвам съдържанието на стомаха си. След малко гаденето отмина. Стаята беше малка и чиста, напомняше лекарски кабинет, само че без медицинските списания и четиригодишното течение на Нашънъл Джиографик разпръснато из цялото помещение. Самотна нощна лампа хвърляше единствената светлина в стаята, изработена от дървена котва с конзола, на която пишеше: „Свети Августин, Флорида, 1981 г.“ Имаше два прозореца, и двете закрити с тежки завеси, и телевизионна камера монтирана високо в един от ъглите.

Реших да видя дали мога да се изправа. Решението ми предизвика раздвижване в съседната стая. Вратата се отвори. Познах силуета, а нямаше как да не го позная. Беше Нанс. Нямах представа колко здраво съм го обработил до момента, в който се застана с профил към мен и светлината от съседната стая падна върху лицето му. И двете му очи се бяха раздули, превърнати в тесни цепки, цялото му лице беше в отоци и кръвоизливи, куцаше, а ъгълът на устата му беше разрязан от дълбока рана, обградена от лилав оток, разпрострял се чак до ухото му.

— Хей, Нанс, здравей — казах. — Днес май нещо ти е доста лайнян денят, а?

Той издаде гърлен звук и тръгна към мен, но нечия космата лапа се изпречи на пътя му. Артър Правано, по прозвище Сладура, прекрачи до него.

— Не ни създавай повече главоболия — предупреди го Сладура. После се облегна на рамката на вратата и ме загледа.

— Брей, брей, компанията вече започва да се събира — казах аз.

— Говориш страшно много за човек, чиито ташаци са вече в месомелачката — обади се Нанс.

— Излез навън — заповяда му Сладура; Нанс се поколеба за секунда, после се обърна и изчезна.

— Би трябвало да направите нещо за него — казах аз. — Защо не му подарите малко мозък за Коледа?

— Устат Феде — изрече той, тръскайки глава. — Останало ти е време колкото един напръстник.

— Вашето е още по-малко — отвърнах аз, макар че съжалих още в момента, в който думите се отделиха от устата ми, те всички бяха

затънали до веждите. Убийство, отвличане, умишлено причиняване на пожар — всичко можеше да се докаже, без значение на това дали щяхме да успеем да прекършим Коен, Дънлийви, и Сийборн и да разкрием пирамидите. Те бяха достатъчно схватливи да преценят, че могат да увиснат само веднъж на въжето. Така че едва ли биха се притеснили заради още едно-две убийства. Затворих си умната уста, като се надявах Доу да не е толкова от схватливите.

— Та на какво дължим честта? — запитах.

— Провеждаме научен експеримент — каза Правано. — Искаме да видим колко време му трябва на един Феди да подмокри гащите.

— В стаята има дама — посочих му.

— Дамата няма вкус при избора на приятелите си — изръмжа той.

— Твоят партньор по танци не е печелил конкурси по красота — изръмжах в отговор аз.

Той го пропусна покрай ушите си.

— Не опитвай нищо специално, ясно ли е? Не се мъчи да впечатляваш дамата, да кажем като онзи номер, който го направи на Нанс. Стой настрана от прозорците. Не вдигай шум, не чупи мебелите, не пали никакви огньове, и всякакви такива лайна. Имаме хора отвън, които държат всичко под око. — Той замахна с палец към монитора. — А опитах ли се да се ебеш с това, ще пусна Турчина в стаята да ти гръмне ташаците, ако въобще имаш такива.

И той излезе.

— Кой беше това! — изплака Доу.

— Едно от Седемте джуджета — отвърнах аз и се опитах да се изкикотя. Получи се повече като погребален плач.

Сапата седеше на предния капак на колата си, пушеше Фатима и гледаше преминаващите коли, когато Стик стигна при него.

— Той е в онази кръчма със стриптийз, пие скоч и занича между бедрата на момчетата — каза Мексиканецът. — Какво става, по дяволите?

— Костело и отрепките му са успели да разкарат момчетата. Тръгнали са на пътешествие с яхтата на Костело.

— Знам. Следя Невестулката, защото го чух да си бърбре с Нанс и били много гъсти двамата, нали разбираш какво имам предвид, ако изобщо тоя откачалник може да има приятели. Добре че тоя боклук не

се качи на лодката. Така че има шанс да се събере с Нанс и да ги проследя. Той обича да се отбива тук. За този ли става дума?

— Дъч иска да си поговори с Невестулката — отвърна Стик. — Хайде да идем да видим дали не можем да го измъкнем без да вдигаме шум.

Момичето на сцената цялото беше само крака. Крака и пурпурна коса с бял кичур, от челото до тила ѝ; една утрепана стриптизьорка, която изглеждаше съблазнителна точно колкото чиния залoена супа. Мърфи Невестулката седеше на бара, с глава навряна в максимална близост до центъра на събитията. Чифт ожулени тонколони гъгнеха една съкратена версия на „Нощен живот“ докато утрепката смъкваше сутиена си и пускаше провисналите си спаружени цици. В този момент цялата пруска армия можеше да навлезе с маршова музика в заведението и Мърфи нямаше да я чуе. Той имаше очи единствено само за Пурпурната Човекоядка.

— Що не го стиснем за врата? — предложи Китаеца.

— Дъч каза да не вдигаме излишен шум — отвърна Стик.

— Тогава какво ще правим?

Седнаха на една маса с размерите на поилка за птици близо до вратата да обмислят положението. Пурпурната Човекоядка запрати сутиена си като прашка в лицето на Мърфи. Той натъпка петдоларова банкнота в чашката за бакшиши, а тя коленичи пред него, опъна жартиерата си чак до бара, и с плясък я пусна обратно. Той затъкна една двайсетарка под ластика на бикините ѝ, точно в средата. Тя завърши представлението си със сцената на прелъстяване на въображаем кон, изпълнена с трепет и чувственост докато даваше наставления на невидимото животно. Мърфи беше надървен до такава степен, че започна да тихо да скимти.

Една от сервитьорките придърпа стол до масата ни и седна с лице към облегалката. Спуканите капиляри на носа ѝ приличаха на черни варикозни вени. Тази беше с оранжева коса, без бял кичур, сякаш подстригвана с градинарски ножици. Тя прокара пръст по периферията на шапката на Стик.

— Харесва ми — заяви игриво тя. — Не мислех, че още ги носят.

— Беше на дядо ми — каза Стик. — Искаш ли да изкараш набързо двайсетарка?

— Не ни е разрешено да правим такива неща — отвърна тя престорено свенливо. — Могат само да ни почерпят.

— Не е необходимо да правиш дори и това — каза Стик. — Виждаш ли оня образ на бара, дето е плувнал целият в пот?

— Имаш предвид оня, дето прилича на опосум ли?

— Почти улучи. Виждаш ли, купихме един клуб за боулинг и току-що гласувахме да стане председател на клуба, но той още не знае.

— Вие се занимавате с боулинг? — запита с престорен интерес тя. Прозвуча като детска задявка.

— Да. Налага се да го отмъкнем и да го закараме на яхтата ми. Останалите момчета са вече там и чакат. Подготвили сме му голяма изненада, направо ще се ококори.

— Страхотно парти ще заформите — изрече тя и се прозина.

— Искаме от теб само само да го прекараш през страничната врата, дето води към Джаксън Стрийт. А ние вече ще го поемем оттам.

— Това да не е отвличане или нещо такова? — запита тя с внезапна подозрителност. — Да ви кажа, хич не ми се ходи в кауша заради такива истории.

— Погледни го само — проговори Сапата. — И собствената му майка не би го отвлякла.

— Как да го изкарам отвън? — запита тя.

— За двайсет долара трябва сама да се сетиш. Мине ли вратата, ролята ти свършва.

Тя обмисля предложението му близо минута.

— Той е редовен клиент — произнесе накрая тя. — Шефът може да се вкисне.

Стик измъкна банкнота от двайсет долара и я нави на малкия си пръст.

— Кога за последен път шефът ти е дал двайсетарка само да минеш през вратата?

Тя поглъщаше с очи ту банкнотата, ту Невестулката, който бе затаил дъх между изпълненията, и накрая впи очи в парите.

— Ще видя какво мога да направя — произнесе накрая тя.

— Входът откъм Джаксън Стрийт. Двайсетарката ще бъде намотана около кутрето ми.

— Кутре! — изкикоти се тя. — Господи, не съм чувала тази дума откакто завърших четвърти клас.

Стик и Сапата излязоха отвън и Стик докара колата си зад ъгъла и паркира близо до вратата.

— Направо си хабим напразно парите и времето, когато можехме да пипнем за въшкарника и да го довлечем тук.

— Дъч каза да не вдигаме шум.

— Да, каза ми вече. Сега как ще го оправим? Ще го цапнем по тиквата или какво?

Стик измъкна чифт белезници за палци.

— Когато излезе отвън, блъскаш се в него и го бутваш към мен. Аз го сграбчвам отзад, извивам му ръцете отзад, и му шибвам белезниците за палците, и после го хвърлям в колата.

— Моята е зад ъгъла.

— Ще се срещнем в Склада.

— Добре, но пак ти казвам, че само му се церемоним толкова на тоя кучи син.

Зачакаха. След пет минути вратата се отвори и оранжевокосата пънкарка и Мърфи излязоха заедно. Беше се обвил около нея подобно на мече около телеграфен стълб. Сапата се блъсна в тях и момичето отстъпи назад, Стик сграбчи двете му ръце и ги изви отзад, после ги усуква навътре. Мърфи се развика и се дръпна напред, и в този момент Стик щракна дребните белезници върху палците му, завъртя го напред, като го набута на задната седалка на колата. Момичето видя зарешетените прозорци на автомобила.

— Проклети да сте, мръсни долни скапани ченгета...

Стик размаха двайсетарката под носа й. Тя я изтръгна от ръката му и я натъпка в деколтето си.

— По-добре отколкото да атакуваме кръчмата, нали? — каза Сапата докато Стик си нахлупи шапката и скочи в колата.

— Такъв е той — проследи го с поглед Сапата, отправяйки се към таратайката си. — Пращи от енергия.

— Какво искаш да кажеш, че сте отвлекли Мърфи Невестулката ли? — изрева Дъч след като Сапата приключи с разказа си.

— Той ми каза, че ти си искал да измъкнем Невестулката от оная кръчма и да го докараме в Склада при теб. Това и направихме. Трябваше вече да е тук, имаше преднина от две минути.

— Може би са преместили Международния ден на лъжата да е днес — предположи Акулата Ланг.

— Запази си мъдрите си мисли за себе си, Ланг — изгрухтя Дъч.
— Нещата са достатъчно объркани, за да ни демонстрираш находките на Милтън Берл. Това, което искам да зная, е къде, по дяволите, са Стик и Мърфи?

— Може би не е зле да обявя за издирване колата на Парвър — предложи Чарли Едноухия.

— Защо не арестуваме всички в града? — изказа най-умната идея Калахън. — Ще ги натъпчем на стадиона и после ще ги пускаме един по един.

— Какво ви става на всички, да не ви е изпила жегата ума? — изплака Дъч, заравяйки лице в шепите си. — Знаех си, трябваше да си налягам парцалите в армията, ама на, имала глава да пати.

74. КОЛЕДНАТА РЕКА

Двигателят с мощност тридесет коня ръмжеше вибриращо зад него; Стик изведе лодката от устието на Саут Ривър и я насочи залива. Беше на две мили от Бъканиър Поинт. Пет мили зад него се намираше остров Йерихон, където една рекичка, широка не повече от двеста ярда и дълга към четвърт миля, делеше дребния остров на две островчета, Големия Йерихон и Малкия Йерихон. Стик насочи лодката към Йерихон.

Облаци забулваха пълната луна, а нощните птици пееха към тях; изящната яхта се отдалечаваше от брега, платната ѝ плющяха, подпомагани от двигателя. Стик включи нощната лампа над компаса си. Беше 8:45. Още петнайсет минути. Провери картата на прилива. Водата достигаше най-високото си ниво в 9:57. Пясъчното островче щеше да свърши идеална работа.

Мърфи Невестулката се беше свил до стената на кабината, с палци заключени зад гърба му.

— Вече ти казах — изрече арогантно наемният убиец с лице на невестулка. — Не знам абсолютно нищо, за каквото и да било.

— Точно така — отвърна Стик.

— Получавам пристъпи на морска болест; затова и не отидох с яхтата. Не разбираш ли английски?

— Прилошее ли ти, гледай да се наведеш зад борда — каза Стик. — А си повърнал на борда ми, а съм те използвал като парцал за забърсване, след което ще те изхвърля в морето.

— Да ти го начукам — изръмжа Мърфи, но не прозвуча убедително дори и за себе си.

— Мъдро — каза Стик. — Прекланям се пред ума ти.

— Колко пъти трябва да ти повтарям — започна пак Мърфи. — Не знам абсолютно нищичко за нищо, нито за отвличането на някакъв Феде, или пък дамата на Рейнс. Това е новост за мен.

— Къде отива Костело с яхтата си?

— Казах ти вече, че си нямам и представа! Канеха се да излязат някъде да вечерят и да си отдъхнат няколко часа. Писна ни вече на всяка крачка да се блъскаме в разни тъпи вонящи ченгета.

Той леко се раздвижи.

— Къде отиваме? — запита настойчиво Невестулката.

— Нагоре по ленивата река — каза Стик.

— Ти си пълен откачалник, да знаеш. Мозъкът ти има нужда от основен ремонт.

— Приказваш много за човек, дето и носа си не може да почеше — каза Стик.

— Виж, тия неща направо ми убиват палците — оплака се Мърфи. — Не можеш ли поне малко да ги поразхлабиш? Цялата ми ръка вече е изтръпнала.

— Искам да знам къде е Килмър и къде отива Костело. Кажеш ли ми това, веднага обръщаме и момчето си отива да нанка.

— По дяволите, човече, колко пъти още...

— Вече ми го каза — прекъсна го Стик. — Започваш да ми досаждаш. Ако не искаш да ми кажеш, поне си дръж устата затворена или ще си навра обувката в нея.

Продължиха. Единственият звук, който де разнасяше около тях, беше шумът от водата, разрязвана от острия нос на лодката, и понякога плисъкът на вълна о борда. Стик беше включили бордовите светлини, макар че понякога включваше и мощния прожектор да огледа околността. През останалото време следеше компаса и пушеше мълчаливо.

В 9:05 подмина северната точка на Големия Йерихон, завъртя носа на лодката към брега, и тръгна на юг, следвайки очертанията на брега. Минута или две по-късно луната надзърна иззад облаците и в сивото ѝ сияние зърна устието на Коледната река. Той сви в него, угаси двигателя, и отново включи прожектора. Раздвижи го наоколо. Мърфи се сепна и се втренчи над фалшборда. Едра чапла изпляска някъде наблизо с криле и шумно отлетя. Разтревожен от неочаквания и стряскащ звук, Мърфи отново се сгуши долу.

И в този момент за пръв път дочу шума.

Внезапен вихър във водата близо до борда на лодката.

— Какво беше това? — запита той, като се изправи отново. — Хей, ето го пак. Не го ли чу?

Стик мълчеше.

Звуците продължаваха. Скоро зад борда закипя. Нещо силно плясна във водата и се блъсна в корпуса.

— Не го ли чуваш? — изграчи дрезгаво Мърфи, загледан с ококорени очи в кръга на прожектора. Стик продължаваше да мълчи.

Беше се отбил в един денонощен супермаркет по пътя към навеса за лодките и бе купил голяма телешка плешка. Беше я киснал в кофа с топла вода до краката си. Сега я измъкна, положи я върху задната преграда и с един ръждив мачет я насече на няколко места. Кръвта потече от от разсечените места и бавно започна да се стича върху дъските.

Нещо шумно плясна във водата зад кърмата, после пак, още по-силно, точно под носа. Червейчетата на страха се размърдаха в стомаха на Мърфи. Той трескаво се заоглежда при всеки нов плясък във водата, но не можеше да види нищо освен разпенената повърхност на реката.

И в този момент му се стори, че зърна сив триъгълен плавник на не повече от десет фута от него.

— Какво беше това? — трескаво запита той.

Червеят прерасна в змия. Тя запълзя през гърдите му и заседна в гърлото му. Устата му мигновено пресъхна.

— Това е една малка разходка сред природата, Невестулчице — отвърна Стик, като извади една канджа от шкафа на фалшборда и заби куките ѝ в телешката плешка. Обви я няколко пъти с дебела риболовна корда и я завърза на полухитч. — Да си чувал някога за Коледната река?

— Казах ти, страдам от морска болест. Нямам нищо общо с шибания му океан. — Гласът му скоростно губеше арогантността си.

Стик съзря пясъчното островче точно по курса на кораба, издигащо се на не повече от фут над водата.

— Е, сега сме точно на средата ѝ. Това е тя, Коледната река — каза Стик. — Едно от местните екологически чудеса.

Зад щирборда се разнесе истински грохот от нещо сгромолясащо се сред вълните и този път Мърфи ясно видя какво беше това — лъскав сив дорзален плавник. Той разряза за миг повърхността на водата и се скри във водовъртеж от пяна.

— Велики Боже, това са акули! — задъха се Мърфи.

— Взе ми думите от устата — каза Стик. — Това е терен за размножаване на сивите акули и мако, а сега тъкмо им е размножителният период. Затова са толкова палави. Тук има вероятно поне двеста-триста парчета, в радиус около двајсетина ярда около лодката.

Първата акула, която вече съвсем ясно показва всичките си прелести пред Мърфи, разреза водата само на три фута от него, преобърна се и отново се гмурна.

Дължината ѝ достигаше половината от лодката!

— Свети Боже! — промълви на себе си Мърфи. Той се мъчеше с всички сили да поддържа фасадата си на безмилостен убиец, но очите му отразяваха все по нарастващия страх. Строполи се на пода на кокпита и се сгуши на кълбо.

— Тая кървава плешка направо ще ги подлуди — продължи Стик. — Искан да им хвърля нещо за закуска, за да можеш да се насладиш на едно от чудесата на света.

Мърфи се сгуши още повече в пода.

— Хайде, авер, ела да погледаш малко — изрече Стик.

Той се пресегна и издърпа Мърфи на крака, като го блъсна във фалшборда. Изхвърли парчето месо зад борда, като го държеше за кордата. Кървавата плът едва бе докоснала вълните и водата около нея закипя. Пощръкелелите морски убийци се устремиха към парчето месо. Опашките им удряха бясно водата, сякаш цялата река беше насечена от плавници. Морските хищници изплаваха отгоре, с изпъкнали от възбуда черни мраморни очи, а раззиналите им усти се обагриха в кръвта на разкъсаната мъртва плът. Една едра и страховита мако разреза вълните, изви се бясно и подскочи във въздуха в мига в който, една голяма сива акула я разпори по цялата дължина корема ѝ, отръфвайки огромно парче месо. Пурпурна завеса покри повърхността на водата. Още половин дузина акули побърза да не изтърве дяла си от кървавата плът на своя събрат. След миг една от тях се извърна и атакува лодката.

Мърфи нададе оглушителен писък.

Големият сив хищник направи завой в последния миг и се плъзна покрай корпуса на лодката.

В очите на Мърфи застинаха безумните очи и блестящите зъби на морския хищник.

Само след секунди канджата беше като оглозгана.

— Само виж, изкривили са даже и куките — изкикоти се Стик.

— Какво правим тук? — прошепна Мърфи, сякаш се боеше да не наруши покоя на хищниците.

— Казвам ти, тия копелета огладнеят ли, не им стой насреща — продължи Стик.

Той направи рязък завой и лодката се озова плътно до пясъчното островче. Познаваше реката добре; знаеше също така, че островчето свършва с рязък наклон в северната си част, толкова стръмен, че позволяваше на яхтата му да се доближи плътно до него. Стик сграбчи Мърфи за ризата на гърба му и го издърпа на крака.

— какво правиш, по дяволите? Пусни ме, пусни ме... — зави гангстерът.

Лодката остърга борд в островчето.

Стик го изхвърли зад борда.

Мърфи изпищя. Той се плъсна върху мокрия пясък, претъркули се, без да спира да крещи, изправи се трескаво на крака и зашляпа панически към средата на островчето, затъвайки до глезени в пясъка. Застана там с ръце вързани зад гърба си, с очи изпъкнали от страх, вторачен в кръжащите около миниатюрната суша плавници.

— За Бога, какво да направя? Не съм направил нищо! Махни ме оттук, Господи, Света Богородице и Йосиф, моля те, махни ме оттук!

Стик се приведе над него.

— Слушай ме добре, Невестулке. Приливът се задава. Това островче лежи много ниско във водата. След пет-шест минути вълните ще го покрият напълно. А при пълен прилив, след около четиридесет и пет минути, водата ще ти стигне до кръста. Усещаш ли течението?

Мърфи се огледа полудели очи. Наоколо гъмжеше от акули, въртящи се около дребното островче сякаш подушили плячка.

— Ето, ще ти дам почивка — каза Стик. — Не е необходимо да ги гледаш.

И той изключи прожектора.

— Не-е-е... — изстена пронизително Мърфи.

Луната потъна зад облаците. Мърфи остана като вкоренен на мястото си. Страхът го беше сграбчил вече до такава степен, че се боеше да мръдне където и да е. Втренчи се в мрака, но не можа да види нищо.

— Измъкни ме оттук, моля те — заскимтя Мърфи. Безмилостният гангстер само за миг се бе превърнал в човека развалина.

— Приливът се надига, Невестулке. След две или три минути ще го усетиш между глезените си.

Краката на Мърфи се сгърчиха под него. Задъхваше се, не можеше да си поеме въздух. Беше преизпълнен от ужас. И тогава усети първите студени езици на водата да се просмукват през петите на обувките му, после да се надигат и да морят елегантните връзки на обувките му.

И Мърфи изведнъж забъбри като кречетало, не можеше да догони мисълта си. Думите му се сливаха една в друга и той започна да заеква като картечница:

— Т-т-е о-о-тиват в Т-т-ъндър П-п-оинт! В-в к-къщата н-на Ч-чевос! О-отиват т-там д-да п-празнуват...

— Да празнуват какво?

— Избирането на Костело за новия капо ди капи.

— Кога пристигат там?

— Трябва да стигнат някъде към д-десет...

— Откъде знаеш това?

— Знам го, защото трябва да съм се върнал дотогава. Д-д-дадоха ми два часа, защото получавам морска болест.

— Кой ще бъдат там?

— Всички. Цялата компания, освен може би Нанс. Аз... к-к-ълна се в Г-г-господ, не знам къде е Турчина. Моля те, имай милост, махни ме оттук. Само това знам. Това е всичко, което знам, кълна се в очите на майка си, не знам абсолютно нищо повече. Господи, човече, ще ти п-п-платя, какво искаш? Искаш ли да ти дам колата си? Имам чисто нов крайслър с гюрук, твой е, само ме пусни, моля те...

— Сега вече е по-добре, Невестулчице. Добре, тръгни насам.

— Не мога, тъмно е, не мога...

— Само тръгни към гласа ми.

— Не мога да мръдна!

— Аз ще говоря, а ти ще вървиш към гласа ми, не губи кураж, ще се справиш. Но внимавай, Невестулчице, не се върти като въртоглав, защото приливът няма да те чака. Ще се издига все повече и повече...

— Вървя, вървя. Можеш ли само да включиш светлината, моля те, включи тая дяволска светлина.

Мърфи се влачеше през гъстата пясъчна каша, в която се бе превърнал островът с настъпването на прилива. С всяка стъпка затъваше все повече и повече.

— Сбъркал съм пътя! — изпищя той в мрака. — Водата се вдигна до пищялите ми!

— Предупредих те за прилива, Невестулке. Само продължавай да вървиш. Справяш се добре, но само не спирай. Спреш ли и веднага ще се нахвърлят върху теб.

Мърфи направи още една крачка и водата се завихри около коленете му. Започна да му се повдига от страх. Затича, загуби равновесие, и се стовари с лице в студената солена вода. Замята се като луд, опитвайки се да коленичи, но с ръце зад гърба си това не му се удаваше много лесно. Погълна солена вода, после изправи глава, разкашля се и бясно задъха.

— Къде си? — изпищя отчаяно той, след най-накрая успя да се изправи.

Дочу как двигателят на яхтата заработи, и в следващия миг проумя, че тя се отдалечаваше от него!

— Хей! — запищя той. — Х-е-е-й!

Шумът от двигателя заглъхваше все повече и повече. Плясъците на акулите идваха все по-близо. Водата вече се бе издигнала почти до кръста му.

Последният човешки глас, достигнал до ушите на Мърфи, беше този на Стик далече в черната нощ. Оня луд пее, изплака Мърфи на глас.

„Нагоре по ленивата река, кречеталото на воденица стара...“

75. ПРОЩАЛЕН РЕЙД

Изтече мъчително един час. Сякаш минаха четири или пет. Първоначално телевизионната камера ни убиваше всякакво желание за разговор. Разсъдих, че стаята се подслушваше. След като се възстанових до известна степен, реших да направя един опит.

— Ще бъдете ли така добри да ни донесете по чаша вода? — казах, застанал точно през обектива.

Резултатът беше нулев, така че изритах вратата. Правано Сладура откликна на призива ми. Още носеше белезите от битката в Склада: синина около дясното си око и четириинчов оток върху челюстта си. Той ме изгледа злобно когато му повторих молбата си и ми затръшна вратата под носа, но след минута две едно младо хлапе с презрамки, колан и празен кобур под мишницата ни донесе по чаша вода. След това ни оставиха сами.

— Какво мислиш, че ще направят с нас? — запита Доу.

— Не знам — отвърнах й честно аз.

През останалото време двамата с Доу разговаряхме спокойно, но твърдо. Обясних й кой е бил Талиани, макар че тя вече имаше някаква смътна предварителна представа. Казах й как е бил убит Тони Лукатис по време на прекарване на кокаинова пратка, което тя не знаеше, макар че информацията не пролича да я разтърси особено.

— Значи ти си знаел за Тони? — запита тя. — Това приключи толкова отдавна. Бедният Тони. Толкова много искаше да се отличи, да бъде нещо повече... — Тя се опита да обясни натрапчивото видение на Тони, но нищо не се получи.

— Разбирам го — казах аз, — макар и да не е избрал най-подходящия начин.

— Беше ли замесен с тия хора?

Поклатих глава.

— Не мисля — отвърнах аз, но не се задълбочих повече. Все още не знаех с кого в действителност е бил свързан.

— Предполагам, че всичко е било заради мен — изрече тя и заплака. — Аз съм причината за всичко това.

— Не, това не е вярно — възразих аз. — Ти също си била просто една пешка в играта, също като повечето от нас.

— Между нас всичко беше свършило още преди да се задълбочи — продължи Доу, пречиствайки паметта на Лукатис. — А той не можеше да го възприеме. Непрекъснато ми звънеше, изпращаше ми картички, оставяше малки подаръци за мен. И тогава един ден го срещнах и той ми каза, че нещата щели да се променят. Казваше му своя голям удар. Нямах и представа какво се кани да направи... — Тя не довърши изречението. Срещаше големи трудности с довършването на изреченията.

И тогава ѝ разказах за Сам Дънлийви. Раменете ѝ се тресяха докато разгръщах историята. Сълзи замъглиха очите ѝ. Шокът от истината изкриви лицето ѝ, подобно на безмилостната ръка на времето. Прегърнах я и я притиснах плътно към себе си, и я оставих да си изплаче всичката мъка.

И в този момент долових бумтенето на тежки двигатели отвън. Последваха ги силни крясъци на радост и смях; в съседната стая влязоха множество хора. Няколко минути по-късно смехът в прерасна в неясна кавга, макар и да не можех да разбера за какво точно става въпрос. После вратата се отвори.

Светлините на крайбрежния комплекс Тъндър Поинт блещукаха като звездици в залива на половин миля разстояние. Стик се сви долу в кокпита на яхтата, с придърпана ниско над очите шапка, така че вятърът да не я издуха. Откъм югоизток духаше силен вятър и платната бяха издути, и плющяха над него в мрака. Беше ги изпънал максимално и лодката газеше дълбоко във водата. Вълните се сгромолясваха покрай хълбока му.

Последните десет минути не бе отделял погледа си от яхтата на Костело докато тя навлизаше в прохода към комплекса. А сега вече приближаваше пристана.

Той нагласи румпела, заключи го, пресегна се под седалката и измъкна един непромокаем сак. Първо измъкна револвера си 357 калибър и провери барабана. Беше зареден със специални патрони с контролиран при избухване заряд. После 180, неговата малка любимка. Провери заглушителя и пхна барабана със сто и осемдесет патрона в

магазина, като мислено пресметна с каква огнева мощ разполагаше. Включи лазерния прицел и проследи как играе малката червена точица върху опънатите платна. После дойде редът и на М-16, старата дружка, с пълен пълнител тридесет патрона. Измъкна четиридесет милиметрова граната от чантата и я нагласи в гранатомета под дулото. Накрая взе и торбата с амуниции, която съдържаше два барабана за ръчната картечница 180, шест пълнителя за М-16, шест гранати и пет барабана за бърза смяна за магнума.

Не беше лошо. Седем гранати и 786 патрона.

Мислено пресметна врага: Костело, Брониката, Чевос, и още двама стрелци върху яхтата. Нанс, Правано Сладура, и най-малко още четири отрепки, които навярно се намираха в къщата на брега, и двамата пазачи с рязани пушки на пристана.

Тринадесет. Около шестдесет куршума на човек плюс гранатите. Фасулска работа. Беше се изправял и пред далеч по-безнадеждни ситуации.

Нагласи нощния прицел на М-16 и провери палубата на яхтата. Ето ги: Костело, Чевос, Брониката, Морено, всички едри клечки без Нанс и Правано, който трябваше да е някъде вътре, и Коен, който вероятно си беше у дома в леглото.

Чудесно. Не можеше и да се желае по-добър синхрон. Просто едно голямо и щастливо семейство.

Добре че Коен го нямаше сред тях. Коен принадлежеше на Джейк. А останалите бяха негови. Той започна да трие лицето си с черна смазка за обувки.

При следващото прозвъняване Дъч вдигна слушалката. Беше Луис Каубоя. Обаждаше се от полицейския хеликоптер.

— Забелязахме ги, Дъч. Лодката на Костело току-що акостира на частния пристан на гърба на комплекса в Тъндър Поинт.

— Сигурен ли си, че това е той?

— Освен ако яхтата му няма двойник. Ама никъде не съм виждал друга като нея.

— Колко далеч си от тях?

— Може би на половин миля.

— Можеш ли да се спуснеш достатъчно ниско, за да провериш за това шибано светлокафяво Елдорадо на паркинга без обрулят ташаците ти?

— Ще трябва да включим прожектора.

— Добре, но внимавай. Веднага потегляме натам. Писна ми да си търкам гащите по стола.

— До скоро — каза Луис.

Стик сви платната и тихо плъзна яхтата покрай пристана. Двамата стражи се бяха облегли на акостиралата яхта и разговаряха.

Разгледа внимателно обстановката. Къщата беше наляво, отделена от частния пристан с бетонна стена и двайсет фута вода. Пешеходна пътека от пристана водеше към къщата.

От пристана до къщата имаше не повече от сто метра.

Гъсто залесено пространство плюс ливада на тераси, по която се стигаше долу до водата.

В края на пристана върху висок стълб светеха две силни лампи. Фасулска работа.

Самата къща беше на един етаж. Това беше добре. Нямаше къде да бягат. Той обходи къщата с прицела, планирайки атаката си. От ляво надясно бяха разположени кухнята, с плъзгаща врата, извеждаща на една тераса; главната стая, голяма, с катедрален таван; спалня с голям прозорец с изглед към водата, и гумен дюшек в центъра, пълен с вода; още една по-малка стая в дъното на къщата. Отпървом му се стори, че стаята беше тъмна, но после видя през една цепнатина да се прокрадва лъч. Значи ги държах там. Нямаше къде другаде. Знаеше това със сигурност, защото и Нанс беше в къщата.

Изброй главите.

Трима в кухнята, включително Брониката.

Петима във всекидневната, включително Морено и Правано.

Чевос, Нанс и Костело в спалнята.

Единадесет, точно както ги беше пресметнал. Не беше загубил форма.

Някъде далеч зад в него, навътре в залива, се разнесе бръмчене на хеликоптер. Игнорира го. Заклучи румпела, плъзна торбата с амуниции на рамото, сграбчи ръчната картечница и автоматичната карабина и скочи върху кабината в предната част на яхтата му, оттам на палубата и зареди картечницата. Яхтата се плъзна през вълните и се вмъкна в кръга от светлината на двете големи лампи на пристана.

Вратата се отвори и на прага ѝ застана Костело.

Изглеждаше като самия Янки Дудъл: бели панталони, син блейзър, шалче от алена коприна вързано около шията му.

— Брей, брей, брей — възкликнах аз. — Я виж кой ни е дошъл на гости. Самият Капитан Америка.

В този момент бяха готов да се изправя и срещу цялата руска армия.

— Ти май никога не се предаваш, нали, Килмър? — изрече той с интелigentния си адвокатски глас.

— Между другото, трябва да ти кажа, че балонът ти всеки момент ще се спука — казах аз.

— Говориш страшно много за човек, който може да е само на шейсет секунди от погребението си — отвърна той. — Забележи, че казах „може“. Аз съм единствената преграда между теб и куршума на Нанс.

Пропуснах заплахата му покрай ушите си.

— Ти наистина си загубил разума си, Костело. Първо убийство, сега пък отвличане. Сбъркал съм в преценката си за теб. Мислех те за далеч по-умен от останалите нещастници около теб, а то се оказа, че само си се обличал по-добре от тях.

Доу се беше вкопчила за ръката ми като удавничка.

— Защо не я пуснете? — предложих аз. — В края на краищата, това е работа между нас, мъжете.

— Нямам нищо общо с тази работа — отвърна той. — Последните четири час бях в морето. Ръцете ми са чисти.

— Направо нямам търпение да видя изражението върху лицата на съдебните заседатели когато им изтърсиш тоя бисер.

Той придърпа стол и седна пред нас.

— Мониторът е изключен — каза той. — Можем да си говорим направо. Първото което е, вие двамата с Нанс си имате зъб още от няколко години. Аз не отговарям за неговите действия. А и съдейки от външния му вид, ти можеш да получиш присъда за проявена полицейска жестокост, между другото.

— А тази дама до мен каква ще й бъде вината? Може би ще я изкараш, че ме е държала за ръката, докато съм го извършвал ли?

— Признавам, че довеждането на двама ви тук е било крупна грешка от страна на някого, но мисля, че проблемът може да се уреди.

— Добре. Радвам се, че и ти мислиш така — казах аз. — Само ни уреди превоз да града и ще те освободим от компанията си.

— Няма начин.

— Ти се плъзгаш по един много тънък лед, Костело. Какво говоря, под краката ти изобщо няма лед. Може и да не бъдеш обвинен в отвличане, но със сигурност ще ти лепнат присъда за съучастничество. Задържането ни против нашата воля се наказва по същия закон, както и отвличането.

— Просто се опитвам да изработя някакво споразумение тук — каза той, разперяйки ръце с усмивка, така че всички да останат доволни.

— Няма как да стане.

— Ти си само един блъф, Килмър. Не разполагаш абсолютно с никакво доказателство в момента и го знаеш.

— Нахлузил съм примката на врата на Дънлийви за убийство — казах аз. — Притиснал съм до стената Сийборн и банката му. Няма да мине и ден, и двамата ще пеят като Павароти.

— Никога не съм имал нищо общо нито с единия, нито с другия — отвърна Костело. — Най-много да съм им казал „здраси“ един-два пъти.

— Аха, ето каква била работата. Значи обсъждаме начина как да се спаси задника на Костело, ако съм те разбрал правилно. Добре, ето ми условията. Даваш ни нанс за убийство и отвличане, Коен и счетоводните му книги за нарушаване закона за РИКО, Чевос за контрабанда на наркотици и съучастничество в убийство, и веднага ставаш свидетел със специален облагодетелстван статут за Федитата. Гарантирам ти, че ще те измъкна най-много с присъда от пет до десет години.

— Мечтай си — изсмя се той. Това беше последният му смях.

Хеликоптерът приближаваше.

Бър-бър-бър-бър...

„Господи, също като едно време“, помисли си той.

Стражите чуха лодката едва в последния момент, когато се блъсна в пристана.

— Какво беше това, по дяволите? — възкликна единият. И двамата се обърнаха.

След това всичко протече с такава бързина, че ми остана в паметта като отделни кадри.

Правано Сладура беше подхвърлен на четири фута от пода и запратен върху стената. Лицето му изчезна безследно.

Друга отрепка излетя през задни прозорец толкова мълниеносно, сякаш беше изстрелян от катапулта.

Друг рухна на колене по средата на стаята, сграбчвайки кървавата маса, в която се беше превърнал гръдният му кош само миг преди това, и политна към пода с писъка „Мамо!“

Парчета и късове от мебелите се разхвърчаха из стаята.

В кухнята Брониката буквално проби с глава голямата тенджерка пред себе си.

Експлозията изстреля лицето на Чевос в стаята.

Сграбчих Доу, завъртях я около себе си, и се хвърлих върху нея на пода.

Костело беше изхвърлен от стола си.

М-16 загърмя.

Брониката затанцува степ на палци в кухнята докато през това време тенджерите и тиганите му експлодираха около него, после политна напред и заби лице в горещата печка.

Двете му аверчета бяха запратени в стената и направени на решето.

В другата стая Нанс беше подхвърлен във въздуха и след това сгромолясан на четири крака зад леглото.

Чевос се беше изправил на колене с неговия 32 калибров в ръка с очила провиснали от едното му ухо и съскаше като змия.

Костело се претъркули на една страна и затръска глава.

Мирисът на изгорял барут изпълни стаята.

Нанс се извърна към мен с горящо в ненавист разбито лице и люгер в ръка.

Издърпах на крака Доу и я изблъсках в далечния ъгъл на стаята, по-далеч от вратата.

Люгерът изгърмя и аз усетих как куршумът прониза ръката ми и се заби в стената зад мен. Изритах очилата на Чевос, сграбчих за ръката и го блъснах пред себе си, извивайки надолу и напред ръката му с пистолета.

Един бърз оглед изброи десет трупа в къщата. Никой не бе оцелял. Бомбата, или каквото беше избухнало, и автоматичната карабина след него, бяха убили петимата стрелци във всекидневната и тримата в кухнята.

Отвън се чу изстрел.

Последва го приглушен откос от М-16.

Проверих магнума и затичах през задната врата. Последва още един откос, вече долу край водата.

Затичах към тях.

Нанс беше на пристана. Започна да се качва на яхтата. Чух приглушения грохот на гранатомета и задната част на лодката се взриви. Нанс беше отхвърлен назад върху пристана. Изправи се на крака и продължи да тича, отдалечавайки се от Стик. Голямата луксозна яхта пламна. В светлината на пламъците зърнах Нанс да се качва на борда на една платноходка в края на пристана; платната ѝ висяха отпуснати.

Стик се беше свил близо до въжетото на платното на носа. Дръпна се настрани към сенчестата страна на платноходката, после изведнъж се хвърли напред.

Картечницата му запя.

Нанс успя да изстреля три куршума преди да започне своя последен танц. Изпъна се на пръсти, завъртя се като пумпал, и запляска с ръце по тялото си сякаш гонеше досадни насекоми. Ръцете му полетяха над главата и той политна назад върху палубата подобно на закла бик. Единият му крака подритва още няколко секунди и той замря.

Сграбчих захвърлената автоматична карабина и скочих върху палубата. Стик вървеше, олюлявайки се към кърмата, където лежеше Нанс.

— Стик! — изревах аз.

Той се обърна и се сгърчи за миг; изведнъж раменете ме провиснаха, коленете му се подгънаха и той рухна върху палубата.

Затичах към кърмата, където лежеше. Бях на десет фута от него когато той се изправи и повдигна картечницата. За миг си помислих, че се кани да ме застреля. Замръзнах на място. Той я насочи вляво от мен и натисна спусъка. Куршумите изрязаха една вертикална ивица по дължината на мачтата. Навсякъде се разхвърчаха късчета дървесина,

последвани от водопад бели кристали. Сипеха се от дупките на куршумите в разбитата мачта, блестяха като снежинки, и вятърът ги отвяваше и пращаше надалеч в залива и в мрака. Стик въздъхна и главата му се люшна назад върху палубата.

Приведох се над него. Очите му бързо посивяваха.

Той отново ми се ухили с налудничавата си усмивка.

— Нали... беше... страхотна пукотевица — изрече той със странен и изтощен, далечен глас, — нали, Джейк?

— Беше страхотна пукотевица.

Устните му се раздвижиха, но не отрониха звук.

— Ти го свърши всичко сам, нали? Сам ликвидира целия клан на Талиани?

Той не отговори. Само каза:

— Изгори... лодката, окей?

Стик намигна, после въздъхна и всичко свърши.

Горе до жилището на Чевос сирени нададоха вой и видях сини и червени отблясъци през дърветата. Хора крещяха. Затръскаха се врати.

Преобърнах с крак Нанс. Половин дузина куршуми бяха отнесли със себе си по-голямата част от гръдния му кош. Никога повече нямаше да кисне куршуми в арсеник. Замръзналият израз на лицето му беше изражение на истински ужас, маската на човек умрял в страх. Бях длъжен за това изражение, но никога нямаше да мога да изплатя дълга си.

Проверих мачтата. Беше на панти, подвижна, от тия, дето могат да се накланят за ремонти и да минават под ниски мостове. Огледах я отблизо, после взех картечницата и я раздробих на парчета. Започнах от основата ѝ до върха. Куршумите се врязваха в брезовата дървесина и и блестящите кристалчета започваха да се сипят, вятърът ги сграбчваше и ги пращаше във водата. Стрелях докато изпразня пълнителя. Белият пращец продължаваше да се сипе. Приседнах до Стик и загледах двайсет и четири милиона долара бяла смърт се отвява от вятъра и се разтваря в морето. Процесът продължи известно време.

Изритах останките на Нанс зад борда и го проследих как се стовари с плясък във водите на залива. После пренесох Стик на брега и изстрелях една граната в двигателя на платноходката. Задната част на крежката конструкция експлодира, и после избухна в пламъци.

Картечницата и автоматичната карабина ги запокитих в морето колкото имах сили, и след това поех нагоре по хълма да видя какво става.

76. ЕДИНОДУШНО ГЛАСУВАНЕ

Заизкачвах се нагоре по хълма към голямата къща, осветена от прожекторите на хеликоптера зависнал няколко фута над покрива. Пред къщата се въртяха множество буркани на полицейски коли, което вече бе станало стандартна процедура всеки път когато някъде се събираха всички хулигани.

В една от стаите бе избухнал малък пожар и долових съскането на пожарогасител. Пушек се стелеше навред и пръснати стъкла блестяха около прозорците. Докато минавах покрай кухненския прозорец хвърлих поглед във вътрешността на къщата. Видях цялата къща по дължина, всичките пет стаи. Не спрях да преброя трупове; вече знаех колко са.

Хеликоптерът се изви над къщата и се сниши в един ъгъл на паркинга, разхвърляйки разбити стъкларии и пръст около себе си. Луис Каубоя изскочи от него и се втурна приведен под въртящите се витла.

Намерих Доу отзад, застанала до Дъч. Очите ѝ бяха станали големи от палачинки и цялата трепереше. Бях сигурен, че сегашната активност около нея я бе изплашила не по-малко от стрелбата преди малко. Доближих я и миг по-късно тя вече се гушеше в мен, заравяйки носле в гърдите ми като някакво кученце.

— Какво стана, по дяволите? — запита Дъч докато останалата част от групата започна да се събира около нас. Звучеше така, сякаш бе изпаднал в шок. С изненада установих, че за пръв път виждам хулиганите събрани всички на едно място. Всички освен един.

— Нанс отвлече мисис Рейнс и мен от улицата пред къщата ѝ в града — отвърнах аз. — Стик атакува къщата и ни освободи. Ей-така.

Погледнах надолу към подножието на хълма.

— Трябва да пратим някого долу — казах аз. Едва дочух гласа си. — Той лежи долу.

— Мъртъв ли е? — запита Салваторе.

— Да — кимнах аз.

— О, по дяволите — изрече Луис Каубоя. — О, по дяволите!
Той тръгна надолу, но Дъч се опита да го спре.

— Повикали сме линейка, Каубой — изрече меко той.

— Аз ще го донеса. Да ти пикая на линейката.

— И аз ще дойда — проговори Чарли Едноухия и го последва.

След малко двамата изчезнаха в пушека.

Калахън се измъкна от разрушената къща с разтревожено лице; след него се показа и Акулата Ланг с пожарогасителя.

— Всички мъртви — изрече той с невярващ глас. — И десетимата. Преброих ги. Десет трупа. Най-големият брой досега.

— Защо, по дяволите, им е притрябвало да ви отвличат? — запита Салваторе.

— Костело искаше да сключи сделка. Беше готов да премахне Нанс и Чевос и да ни предаде Сам Дънлийви и Чарлз Сийборн ако се ангажирах да го отърва от въжето.

— Иначе?

— Щеше да ни убие.

Дъч присви очи и ме прониза с тях.

— Я дай пак?

Бях започнал поредната лъжа. Вече ставах изпечен лъжец.

— Сега ще ви разкрия сценария, става ли? Нанс и Чевос щяха да свържат съдбата си с Брониката и Коен, и щяха да се отърват от останалата част от фамилията, и да поемат сами града. Нанс беше официалният стрелец. Не знам причините; впрочем какво значение би могло да има сега това? Няма кой да спори. Някой да има проблеми със схващането?

Дъч изсумтя и запристъпва от крак на крак.

— А с Нанс какво стана? — обади се Муфалата.

— Люшка се в залива — казах. — Последният служебен дълг на Стик.

— А оръжията? Къде са? — запита Дъч.

— Паднаха в залива.

Те се спогледаха всички едни други, после събраха погледи върху Дъч, и накрая се втренчиха в мен.

— А стоката? — запита Сапата.

— В мачтата на платноходката, дето гори там долу — отвърнах аз. — Вече трябва да е във водата или да е изгоряла.

Изглеждах поотделно всеки хулиган в очакване на коментари. Единствен Дъч си отвори устата.

— Няма да мине — произнесе той. — Има много дупки.

— Да ти пикая на дупките — изрече Салваторе.

— Ще мине — казах аз.

— Ами Титан? Шефа?

— Аз ще се погрижа.

— Каква история — заклати глава Дъч.

— Можеш ли да предложиш по-добра? — запитах го.

Каубоя изкачи хълма със Стик на рамо. Положи го на тревата настрани от къщата и започна да сваля якето си.

— Недей — обадох се. — Не го покривай.

Той се поколеба за момент, после кимна.

— Както кажеш.

— Да среща още някой проблеми с историята? — запитах аз.

— Каква история? — обади се Каубоя. — Пропуснал съм я.

Повторих я още веднъж за Каубоя и Чарли Едноухия. Чарли повдигна вежди и възнагради финала с кисела усмивка. Но реакцията му беше мигновена.

— Не виждам никакъв проблем — каза той. Един по един всички изразиха съгласието си. Всички бяха съгласни, че няма никакъв проблем.

— Ще трябва да откарам дамата у дома й — каза аз. — Някой да ми услужи с колата си?

Половин дузина ключове ми бяха мигом протегнати. Избрах седана на Дъч, защото бях сигурен, че беше единствената чиста кола от всички.

— Хей, Килмър? — повика ме Муфалата Хлапака докато се отдалечавахме.

— Да? — извърнах се.

— Трябва ни човек на мястото на Стик. Би трябвало да помислиш върху това.

— Благодаря ти. Непременно ще го направя — отвърнах аз. И се усмихнах за пръв път през последните няколко часа.

77. ЗАВРЪЩАНЕ В УИНДСОНГ

Когато стигнахме края на алеята за Уиндсонг, черната лимузина на Стоунуол Титан вече бе паркирана там. Люк Бъргър, човекът на шерифа, се беше облегал на предния капак на колата. Заби очи в мен от момента, в който слязох от колата заета ми от Дъч.

Тръгнах към къщата и той проговори:

— Стой. Трябва да те претърся.

— Дори и не си го мисли — процедих без дори да го поглеждам или забавям стъпка. За една нощ ми беше дошло до гуша от словесни изхвърляния и яки мъжаги. Обгърнах Доу с ръка и я поведох през дългата зелена ливада пред къщата, покрай верандата до първите стъпала на входната врата. Семейният иконом Уорън я отвори още преди да съм положил ръка върху дръжката ѝ, сякаш прочел мислите ми. Беше значително остарял и артритът го беше сковал здраво, но беше безупречен както винаги.

— Добър вечер, сър — поздрави ме с усмивка той, сякаш тези двайсет години никога не бяха изминавали и аз се бях отбил на гости. После се вгледа по-отблизо в нас и възкликна: — Господи, наред ли сте?

— Наред сме — отвърнах аз докато крачехме по дългия коридор. Бях изпитвал страх да се върна обратно в тази къща нейните призраци. Сега обаче ми тежаха толкова неща на ума, че бе останало единствено любопитството. Знаех, че годините несъмнено бяха деформирали спомените ми за къщата, но изненадите бяха малко на брой. Съмнявах се дали имаше картина, ваза, или парче мебел разместени за тия двайсет години. Беше също като музей, съхраняващ миналото за бъдещите поколения на Финдли, поколения, които повече нямаше да носят името на фамилията, загинало завинаги с Теди. Уорън ни поведе през разширяващия се входен коридор с двойката метални вини стълби в далечния си край, и ни въведе във всекидневна, достатъчно просторна да побере конвенция на Легионерите.

Шефа и титан чакаха вътре. Това беше стая, обгърната от носталгия, изпълнена с плетени и дървени мебели, с маси задръстени с обрамчени портрети от всякакъв вид и размер — засмени снимки на Доу и Теди като деца, тийнейджъри, колежани, и накрая възрастни, макар в действителност едва бяха навършили осемнадесет години.

Старецът вдигна поглед от инвалидната си количка с почти оргазмено облекчение при вида на Доу. Той протегна ръце и тя се втурна към него, сякаш току-що завърнала се след дълго пътешествие. Титан стоеше изправен пред мъртвата камина и пушеше къса дебела пура, която държеше между пръстите си подобно на цигара. Физически усетих облекчението, настъпило в стаята, сякаш топъл бриз полъхнал през закритите с щори прозорци.

Шефа проговори пръв. Изгледа ме над рамото на Доу.

— Благодаря ти — прошепна той. — Ти си смел мъж.

— Едва ли — казах аз. — Моята глупост беше причината да се озовем в това положение.

— Ние се върнахме, татко. Това е единственото, което има значение — намеси се Доу.

— Ще ти се отблагодарим за това, синко — изрече Шефа, притиснат към нея, сякаш се боеше да не нахлуе приливът и да я отнесе.

— Не ми дължите нищо — казах аз. — Стик беше човекът, който ни измъкна.

— Стик? — запитва Шефа.

Двамата с Титан се опитаха да скрият изненадата си, но не ги биваше много за актьори.

— Едно ченге. Вероятно го познавате по-добре под името Мики Парвър — казах аз, когато най-сетне се опомниха.

— Какво се случи там, войниче? — запитва Титан. — Последните два часа не можахме да чуем почти нищо по радиото.

— Бяхме прекалено заети, за да се притесняваме — отвърнах късо аз.

Предадох им накратко какво се беше случило от момента, в който бяхме напуснали Брийзис до приключването на стрелбата.

— Костело, Брониката, Чевос и Нанс Турчина са мъртви всичките, заедно с девет от телохранителите си — завърших аз.

— Господи — прошепна Шефа, притискайки още по-силно Доу към себе си.

— Четиримата са организаторите на убийството на Талиани — продължих аз. — Моето предположение е, че в повечето случаи Нанс е бил стрелецът, макар че никога няма да го разберем със сигурност.

Титан вдигна поглед като ужилен от оса.

— Брей, проклет да съм — каза той.

— Всичко ще мине, защото Парвър не остана жив — казах аз. — Загина, докато ни спасяваше двамата с Доу.

Титан се втренчи в мен. Измина цяла минута, преди да произнесе:

— Какво искаш да кажеш с това, че ще мине?

— Искам да кажа, че пред следствието ще мине.

— Мисля, че ти току-що каза, че Костело стоял зад всичко, войниче — изрече предпазливо Титан.

— Казах, че мога да пробувам идеята. Някой да има нещо против?

Доу ме загледа с любопитство.

— Не разбирам — каза тя.

— Не е необходимо да говорим за това точно сега — обади се Шефа.

— Да говорите за какво? И с кран не можете ме измъкна от стаята, да знаете! — запротестира бурно тя.

— Остави — изрече Титан, с поглед забит в краката си.

— Не! — произнесе рязко Доу, като се изправи. — Какво е всичко това?

— Нищо, скъпа. Просто бизнес — каза Шефа.

— Какъв бизнес? — заупорства тя.

— Бизнесът със смъртта — намесих се аз. Исках да го знае. Исках да изчистя всички тъмни ъгълчета, веднъж и завинаги.

— Кажи й — произнесе Шефа. Беше прекалено стар и уморен, за да спори.

— Работата е там, че ние двамата разбираме много добре, нали, мистър Стоуни? — проговорих.

Титан ми обърна гръб и се загледа в студената камина.

— Парвър беше агент на Хладилника, същия отдел, в който работя и аз, но беше прикрепен към Дъч Моорхед и групата му —

казах. — Стик претендираше, че не знае нищо за Синсинатската Триада до момента, в който Сиско Мацола, не се натъкна на нея само преди месец или някъде там. Никога не ме е бивало в писането на доклади. Това е една от грешките ми.

— Искаш да кажеш, че си способен да правиш грешки? — запита язвително Титан, все така с гръб към мен.

— О, и то много — уверих го аз. — Всички правим грешки.

— Например? — запита той.

— Например, в Синсинати разполагах с екип от петима души, с който в продължение на три години работехме върху Талиани. Огромно количество снимки, изрезки от вестници, доклади от проследявания, и матричен анализ на Триадата в нашите секретни файлове. Стик прекара шест месеца в изучаването на нашите доклади в компютъра преди дойде тук. Знаеше всичко за Талиани и отрепките му. Стик е открил Триадата веднага след пристигането си тук. А и няма как другояче да е било. Въпросът е, на кого е докладвал за това?

Никой не проговори. Доу още изглеждаше смутена.

— Няма ли желаещи да отгатнат? — запитах аз. — Добре, аз ще направя опит. Мисля, че е дошъл при теб, мистър Стоуни. Ти си единственият логичен избор, не Дъч. Ти си единственият тук с желязна ръка. Ти представляваш закона в Комитета.

Той не каза нищо; не отдели поглед от камината.

— И ти помоли Парвър да убие Талиани — завърших аз.

Титан се извърна и ме прониза със злобен поглед през стаята.

— Хайде сега пък, защо ще му да прави толкова глупаво нещо? — запита Доу с отбранителен глас.

— Поради две причини, за които мога да се досетя. За да защити кариерата на Хари Рейнс, и за да скърши гръбнака на Триадата.

— Ха — възкликна Титан. — Аз не съм чудотворец.

— Току-що го проумя — казах аз и преди още да ми отговори, продължих. — Мисля, че ти действително си вярвал, че като отстраниш Талиани, ще можеш да разкараш Триадата, старият лаф „до залез слънце да сте си обрали крушите от града“, но това е бил един много рискован ход. И тогава си научил, че и аз пристигам в града и цялата история може да изскочи наяве, и в отчаянието си пришпорваш Стик. Знаеше, че пресата тук ще излиже всеки задник, който й наредиш. Би могъл да припишеш убийствата на прословутата

вътрешна саморазправа, или дори още по-умно, можеше да го припишеш на Грейвз. Той не би дал и пет пари, след като не може да се докаже. Та той дори не отричаше авторството си при убийството на Чери Макджий, макар в действителност Талиани да беше организиран всичко. Стик пък допълни картината с отвличането на пратката кокаин на Грейвз. Това вече осигуряваше и финалния мотив, ако някой проявеше интерес.

Доу ме гледаше с изражение променящо се от удивление в недоверие.

— Но това е абсолютна лудост — възкликна тя. — Така ли е, мистър Стоуни?

Титан само изсумтя на думите ми.

— Да ти кажа право, това е било доста наивно от твоя страна — продължих аз. — Макар и да е разбираемо. Ти си мислеше, че все още действаш по правилата си: наложи ли ти се да се отървеш от някого, направи го по най-бързия начин, също както тогава, когато натопи Тони Лукатис, защото той беше потенциална заплаха за Рейнс. Или когато предложи на Стик да го използва за отвличането на пратката и после да го ликвидира. Хората на Грейвз и Тони бяха убити с едно и също оръжие — това на Стик. О, по дяволите, когато си управлявал града в продължение на четиридесет години, човек много лесно се вижда в ролята на Господ.

Все още сконфузена, Доу ме погледна.

— На чия страна си, Джейк? — запита ме тя.

— На ничия. Аз съм просто едно обикновено ченге, което се мъчи да си върши работата. И то наистина не ми влиза в работата, макар че и аз допринесох за тоя хаос.

— Как?

— Като се мъчех да убедя себе си, че Нанс е бил убиецът, защото така ми се искаше. Известно време дори се опитвах да накача обвинението на Рейнс, защото те желяех.

— Ти си направил това? — възкликна тя, отстъпвайки назад.

— Да — отвърнах аз. — Ние всички обичаме да си играем на Господ. Бедният Стик сигурно и той е минал по този път. Ти също, мистър Стоуни.

— Дотук всичко го изкара по релси, войниче — произнесе Титан. — Има само едно слабо място в разсъжденията ти.

— И кое е то? — заинтересувах се аз.

— Това изобщо не беше моя идея — изрече той, замълча малко, за да придаде по-голям ефект, и след малко устните му се изкривиха в усмивка. — Това беше идея на Парвър още от самото начало.

— Но защо? — настоях аз. — Какво поиска в замяна?

— Абсолютно нищо — произнесе Титан. — А и освен това, ако конструкцията ти е вярна, как така не спря след ликвидирането на Талиани?

Нямах отговор на този въпрос, и все още нямам. Повдигнах рамене.

— Не знам. Макар и да няма смисъл ровенето. Нищо от това не може да бъде доказано.

Шефа най-накрая проговори и той.

— Тогава защо да го повдигаме? — запита грубо той.

— Да — потвърди Доу, приближавайки се още по-близо до баща си, — защо да вдигаме шум?

Усетих, че вече не съм героят.

— Защото сега той раздава картите, ето защо — каза Титан. — Сега ти диктуваш нещата, нали, войниче?

— Така ли било? — запита гневно Доу. — Значи ти още от самото начало си имал някакви сметки?

— Да, войниче — изрече Титан. — Какво искаш за всичко това?

Замислих се за момент върху думите му, като гледах Доу, застанала до любимия си Шеф, както винаги. Загледах се в Титан с неговата булдожка челюст щръкнала предизвикателно към мен, останал непобедим до края. Тяхната взаимна връзка беше кристално ясна. Аз бях натрапникът, какъвто винаги съм бил. Не мисля, дали някога им беше хрумвало, че накрая те не само бяха загубили скъпоценния си град, но и бяха станали причина за смъртта на Хари Рейнс. Но те никога нямаше да се почувстват отговорни за действията си; това сигурно беше една от привилегиите, придружаващи властта.

— Същото, което и Стик — казах накрая. — Нищо.

Обърнах се и излязох.

78. ПРОЩАЛНО СЛОВО

На отдалечаване от Уиндсонг изпитах чувство на облекчение, не толкова от това, че напусках къщата, колкото защото бях изпитвал страх от завръщането си в нея, изпълнена с всичките й духове, а сега вече страхът си беше отишъл. Ако и да беше имало духове в Уиндсонг, те пазеха живи спомени изпълнени със смях и младост от време, сладко като незабравения вкус на горещи сандвичи и печени кестени, и мириса на лагерни огньове на брега на морето. Ако не бях научил нищо от завръщането си в онази къща, то поне се бях научил да ценя онези момента от живота ми, а не да ги ровя в отчаяние. И ако онова отлетяло време преди двадесет години се окажеше, че е било единственото ми зелено лято, то поне си беше мое. Никой не беше в състояние да ми го отнеме.

Сиско долетя още на следващата сутрин и вдигна страшна врява.

Нямаше никакви проблеми да накачим убийствата на фамилията Талиани на Нанс, Костело и Чевос; нямаше никой останал жив от тях, за да протестира. Костело бе държал Коен настрана от работите, така че Коен не знаеше нищо. Тъй като Титан и Шефа също бяха част от конспирацията, бяха принудени да пригласят на песента ми. А и освен това хората винаги чуват само онова, което им харесва. Един полицей герой никога не е излишен.

За Дъч и останалите хулигани това беше държавна тайна, която нямаха право да изнасят извън отдела. Колкото за Сиско, той също беше мумия, макар и два месеца след случая да не ми даваше мира за ненаписания доклад. Така и не го написах. Какво толкова още можех да му кажа? Но той настояваше да получи отговори на всичките си въпроси. И макар да оставих много от тях без отговор, и да не бях в състояние да отговоря на още няколко, едно нещо не му даваше мира докато накрая не изплю камъчето.

— Ти не си бил емоционално ангажиран със случая, нали, Джейк? — запита ме той по време на една от неговите закуски, изпълнена с отвратителни водорасли и купища витамини.

— Какво имаш предвид? — отвърнах с въпрос.

— Искам да кажа, че не си имал нещо с дамата на Рейнс, нали?

Дълго време размишлявах над въпроса му, преди да отговоря отрицателно.

Не мисля, че това беше лъжа. Още от самото начало трябваше да съм наясно, че един роман с футболист винаги трае толкова, колкото и със спасител на морето. За мен частичките, от които беше изграден Дюнтаун, се бяха подредили като късчета от главоблъсканици. Шефа ме беше изтрил от живота на Доу, точно както Титан беше изтрил Тони Лукатис; Хари Рейнс беше запълнил мястото оставено от Теди Финдли, точно както Сам Дънлийви беше заел предназначения някога за мен място. И накрая, след като главоблъсканицата вече беше подредена, картината се оказваше само шум и ярост (Алюзия за книгата на Фокнър Шум и ярост /Sound and fury/, разказвана от първото лице на психично болен герой, което всъщност е част от известния цитат на Шекспир за живота) като иронията се състоеше в това, че Талиани, който всъщност никога не е бил част от нея, се оказва катализаторът, довел до сгромолясането. Чичо Франко беше дошъл в Дюнтаун да дири същите прости неща от живота, които всички ние търсим. Той си е мислил, че може да си купи уважение. А цялата му покупка се оказва онзи дълъг и мрачен безкраен тунел. Оня, без светлина в края му.

Като се връщам сега на тия неща, си мисля, че може би Стик, по свой начин, е търсил и той същите неща. Никога няма да го разбере, но ми се ще да си мисля, че му се е искало да приведе малко порядък в объркания си живот, да намери нещо, с което да замести ценностите, загубени в онова далечно място, което всички ние бихме искали да забравим, но никога не ще успеем. Или просто може би се е бил простил завинаги с мечтата си. Може би просто е вършил онова, което е владеел най-добре, по най-добрия начин, който е бил по силите му. Но и към каквото и да се е стремил, иска ми се да вярвам, че го е намерил. Надявам се смъртта да е била по-милостива от живота към него, и той, също като всички наши паднали другари, е намерил покой в някое специално място, отредено за онези, прекрачили прага на ада и останали завинаги там.

Едно нещо поне беше дяволски сигурно, устроихме му страхотно изпращане. Погребахме го с онази разръфана негова шапка, която

никога не сваляше от главата си. Хулиганите носеха ковчега, имаше почетна стража и Дъч му дръпна надгробно слово, което разплака всички ни. Един тръбач изсвири траурен марш, а някъде далеч в гробището, друг отвърна с тъжното си ехо. Всички бяха там освен Доу. Красивата Доу, изменчива до края. Но ДиДи Лукатис беше там, и Ларк, и Сиско. И Шефа Финдли и Каменния Титан, и те се мярнаха. Салваторе дори си беше сложил вратовръзка.

Източник: [Библиотеката на Александър Минковски](#)

Издание:

ХУЛИГАНИ. 1995. Изд. Бард, София. Биб. Кралете на трилъра. Роман. Превод: [от англ.] Тодор СТОЯНОВ [Hooligans / William DIEHL]. Формат: 20 см. Страници: 511. Цена: 145.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.